

Moeder's Agenda

1963

volume 4

Moeder's Agenda

IV

1963

Vertaald uit het Engels

Institut de Recherches Evolutives

Dit boek werd eerst gepubliceerd in Frans onder de titel L'Agenda de
Mère---1963
© 1979 Institut de Recherches Évolutives, Parijs
Geleverd in het Engels onder de aanwijzing van Satprem

*Deze agenda... is
mijn gift aan
degenen, die van me houden*

MOEDER

1963

*Let us prepare for
The Hour of God*

INHOUDSOPGAVE

Januari.....	10
Januari 2, 1963.....	10
Januari 9, 1963.....	12
Januari 12, 1963	14
Januari 14, 1963	21
Januari 18, 1963	26
Januari 30, 1963	28
Februari	35
Februari 15, 1963.....	35
Februari 19, 1963.....	38
Februari 21, 1963.....	45
Februari 23, 1963.....	45
Maart.....	52
Maart 6, 1963	52
Maart 9, 1963	58
Maart 13 1963	66
Maart 16, 1963	74
Maart 19, 1963	78
Maart 23, 1963	80
Maart 27, 1963	88
Maart 30, 1963	91
April 6, 1963.....	95
April 16, 1963	98
April 20, 1963	99
April 22, 1963	104

April 25, 1963	106
April 29, 1963	107
Mei	109
Mei 3, 1963	109
Mei 11, 1963.....	114
Mei 15, 1963.....	123
Mei 18, 1963.....	126
Mei 22, 1963.....	132
Mei 25, 1963.....	133
Mei 29, 1963.....	136
Juni.....	138
Juni 3, 1963	138
Juni 8, 1963	142
Juni 12, 1963	147
Juni 15, 1963	148
Juni 19, 1963	156
Juni 22, 1963	162
Juni 26, 1963	165
Juni 26, 1963	165
Juni 29, 1963	167
Juli.....	174
Juli 3, 1963.....	174
Juli 6, 1963.....	183
Juli 10, 1963	189
Juli 13, 1963	195
Juli 17, 1963	199
Juli 20, 1963	201
Juli 24, 1963	208
Juli 27, 1963	212

Juli 31, 1963	219
Augustus	225
Augustus 3, 1963	225
Augustus 7, 1963	228
Augustus 10, 1963	235
Augustus 13, 1963	243
Augustus 13, 1963	244
Augustus 21, 1963	246
Augustus 24, 1963	250
Augustus 28, 1963	256
Augustus 31, 1963	261
September	265
September 4, 1963	265
September 7, 1963	270
September 18, 1963	276
September 21, 1963	283
September 25, 1963	284
September 28, 1963	291
Oktober	296
Oktober 3, 1963	296
Oktober 5, 1963	298
Oktober 16, 1963	304
Oktober 19, 1963	314
Oktober 26, 1963	323
Oktober 30, 1963	326
November	327
November 4, 1963	327
November 13, 1963	333
November 20, 1963	334

November 23, 1963	344
November 27, 1963	348
November 30, 1963	351
December.....	354
December 3, 1963	354
December 7, 1963	358
December 11, 1963	362
December 14, 1963	367
December 18, 1963	373
December 21, 1963	374
December 25, 1963	379
December 29, 1963	381
December 31, 1963	382

Januari

Januari 2, 1963

Mijn jaar is begonnen met een verschrikkelijke start. Ik ben bang, dat het zo zou kunnen doorgaan.

Enige nieuwe moeilijkheden?

Nee, het is alleen, dat iedereen me wil zien!

Ze vermoeien me --- ze putten me uit.

Terwijl ik ... nodig zou hebben. Oh, bij tijden trek ik me helemaal terug van actie --- met "actie" bedoel ik bovenal ontvangen van zwermen vibraties... verschrikkelijke, verschrikkelijke vibraties!

Ik voel, dat het werk vanbinnen redelijk snel gaat, er zijn enige interessante dingen (wat zal ik zeggen?)... zoals beloften. Maar de [lichaam's] gevoeligheid en de mogelijkheid van onbalans zijn verhoogd, in de zin, dat een hoofdzakelijke kleinigheid, die onder andere omstandigheden volledig onbelangrijk zou zijn en alleen gladjes zou zijn weggegaan, het lichaam uit balans gooit --- het lichaam is verschrikkelijk gevoelig geworden. Een verkeerde actie, bijvoorbeeld, in iemand, een spanning of een of andere reactie van een nogal gewone orde, veroorzaakt een plotselinge vermoeidheid in mijn lichaam, alsof het uitgeput zou zijn. Dan moet ik mezelf bijeenrapen, en me terug onderdompelen in de Bron, zodat...

Dit zijn moeilijke dagen.

Er is ook dat afschuwelijke gewoonte, die mensen hebben, weet je, die democratische geest: wanneer ik iets doe voor de ene, waarom zou ik het niet doen voor een andere? Zij zouden gemakkelijk accepteren, dat ik ziek was en niet in staat om iemand te zien(!), zij zouden zeggen, "Arme Moeder, we zouden werkelijk aardig voor haar moeten zijn en haar alleen laten"; maar dat ik een kracht ben en deze persoon niet geef, wat ik die geef en die andere, dat zullen zij niet accepteren! Egalitarisme is heden ten dage in zwang; hiërarchie, of eenvoudig met ieder geval verschillend omgaan --- dat is alles achterhaald.

Hoe dan ook, ik wil niet beginnen om dit alles uit te leggen, ik zal het een andere keer doen.

Maar we hebben enkele taaie dagen voor ons om door te komen.

U zou uzelf niet overspoeld moeten laten worden.

Nee.

Ik LAAT het hen niet doen, maar.....

Januari 9, 1963

...Hoe mensen het fijn vinden om drukte te maken. Hoe zij drukte behoeven te maken om zich levend te voelen!

Is dat niet zo?

* * *

(Moeder refereert aan het "Bulletin" en in het bijzonder aan de Talk van 3 Juli, 1957, waarin zij haar symbolische visioen vertelde van het "Grote Hotel" in eeuwigdurende afbraak¹ :)

Maar dat alles lijkt me aan de buitenkant. Ik begrijp, dat het mensen kan interesseren, maar het is nog een van de dingen, die me laten glimlachen. Zo zie ik het. Zelfs dit visioen.

Ik heb er iedere nacht drie of vier van hen, grote visioenen, met alle complicaties,² alle symbolen, alle verklaringen. En ik ontmoet mensen... die niet zijn, zoals zij denken, dat zij zijn.

Maar het is enorm! Enorm, hoeveel je kunt doen in enkele uren 's nachts....

(stilte)

Alles, wat er te weten valt, dat we niet weten... (ik bedoel geen uiterlijke dingen).

(lange stilte)

Maar het is erg moeilijk voor het lichaam om te veranderen. Omdat het alleen leeft uit haar gewoonte van leven. En iedere keer filtert er iets van de ware manier van leven in, dan, zonder denken, zonder redeneren of wat dan ook als een idee, praktisch zonder gewaarwording, bijna automatisch, raken de cellen in paniek door de nieuwheid ervan. Dus, begrijp je, ALLES moet veranderd worden. Het hart hoeft niet langer bloed te pompen en de Kracht ontvangen, de maag niet langer te verteren, het is niets van dat meer

¹ Zie *Agenda I*, p. 104.

² De yoga's collectieve moeilijkheden.

--- het functioneert allemaal op een andere manier. De basis moet verschoven worden, de functionering volledig veranderd --- maar dan zijn al die cellen zo angstig om te zien, dat alles VOLGENS GEWOONTE gaat....

(*stilte*)

Verschrikkelijk. Een vreemde moeilijkheid.

Wanneer het innerlijke wezen --- het ware wezen --- de heerser is, dan maakt het vermogen van het ware wezen, dat het lichaam automatisch handelt; maar dan wordt het niet bewust van haar eigen verandering, het werkt niet mee in haar verandering, dus om de verandering te laten gebeuren, zou het... misschien millennia duren. Het ware wezen moet zoals dit zijn (*gebaar naar de achtergrond, naar achteren staan*) en het lichaam moet alles OP ZICHZELF doen, met andere woorden, de Heer bevatten, de Heer ontvangen, zichzelf aan de Heer geven, de Heer ZIJN. Het aspireert --- oh, het is intens, in vuur en vlam --- dat is erg goed. Maar de Heer (*glimlachend*) voldoet niet aan de gewone gewoonte! Dus alle gewoonten worden op het moment, dat Hij alleen bezit probeert te nemen van de ene functie of de andere, zelfs gedeeltelijk (niet geheel), alle relaties, alle bewegingen, ogenblikkelijk veranderd --- in paniek. Paniek op een bepaalde plek. En het resultaat: je valt flauw, of je staat op het punt om flauw te vallen, of je hebt een ondraaglijke pijn, of hoe dan ook breekt er iets KLAARBLIJKELIJK volledig. Dus wat moet er gedaan worden?... Wacht geduldig, totdat een klein aantal of een groot aantal cellen, die kleine plek van bewustzijn, zijn les geleerd heeft. Het neemt een dag, twee dagen, drie dagen, dan kalmeert de chaotische, verstorende "grote" gebeurtenis, wordt verklaard, en die bijzondere cellen zeggen tegen zichzelf (of beginnen tegen zichzelf te zeggen), "God, hoe dom zijn we!..." Het neemt een tijdje, dan begrijpen ze het.

Maar er zijn duizenden en duizenden en duizenden van hen!

Je kunt het niet overnieuw doen, omdat onderbreking niet goed is, natuurlijk! Ik heb dat laatst geobserveerd. Toen je de laatste keer kwam, ging ik --- ging ik door een omwenteling.³

Het bewustzijn is er (*gebaar, naar achteren staan*), maar... het komt alleen tussenbeide, wanneer het absoluut onmisbaar is. Het probeert alleen om lokaal de cellen te laten... (niet begrijpen, het is niet "begrijpen," omdat er geen denkvermogen is) de juiste gewaarwording te hebben, de juiste ervaring --- de juiste ervaring --- totdat zij beginnen te zeggen, "oh!... Oh!..."

Enige paniek. Sommigen hebben al enkele ervaringen gehad, zij weten beter en zien helderder, zij werken om zich aan te passen aan de nieuwe vibratie. Maar anderen moeten het nog begrijpen, en zij voelen zich zo stupide, zo stupide! En van vanboven kijkt iets naar alles en vindt het beide

³ Gedurende de laatste conversatie was Moeder abrupt gestopt, alsof zij bijna flauwviel.

(beide tegelijk) erg grappig, omdat het werkelijk buitengewoon ridicuul is, en tegelijkertijd zo triest! Het is zo triest om te zien, dat ALLES zo is: de HELE aarde, de HELE aarde! Dat dit lichaam het object is van een speciale concentratie, een speciale inspanning, een speciale LADING, een speciale bezorgdheid, een speciale zorg --- dit minuscule fragment, minuscuul --- en er is de hele aarde, de hele aarde... En zij denken allemaal, dat ze zo wonderbaarlijk zijn, zo slim!...

Ik zou gedurende uren kunnen praten.

Later.

Zelfs nu moet ik erg, erg langzaam vooruitgaan --- niet weggaan in een galop. Ik ben omgeven door mensen, die zeggen, "Oh, ze is serieus ziek! Wat gaat er gebeuren?..." en zij maken dingen moeilijk voor me. Omdat ik het allemaal nog opzij moet vegen met de Kracht: "Blijf stil! Ga geen formaties maken, die bijdragen aan de moeilijkheid."

Je ziet, hoever we af zijn van die romantische transformaties, waar mensen verjongd, omgevormd, lumineus tevoorschijn komen uit hun meditatie --- oh, lieve hemel! Dat zal hoofdzakelijk kinderspel zijn. Uiteindelijk zal het niets zijn: we hoeven alleen dit te doen (*Moeder blaast een zuchtje in de lucht*), en het zal er zijn.

Het is de rest, die moeilijk is.

Januari 12, 1963

Een stortvloed van werk!... 's Anderdaags zei je in je manuscript [van *Het Avontuur van Bewustzijn*], dat Sri Aurobindo gewoonlijk veertien uur per dag werkte, en zij wilden, dat ik hetzelfde deed --- op het moment geef ik niet toe.

Oh, u heeft helemaal gelijk!

Het is erg slecht.

Dat maakte, dat hij zijn zicht verloor, weet je; zijn ogen waren te ingespannen. Ik weet, dat het het gevolg daarvan is, omdat ik hem dat hoorde zeggen. Zij hadden hem eens een stapel boeken gebracht om te tekenen en andere dingen en, niet gewaar, dat hij gehoord kon worden, riep

hij uit, *Oh, ze willen mij blind maken!*⁴ Zo wist ik, dat zijn ogen vermoeid waren. Hij was inderdaad zijn zicht aan het verliezen. Uiteindelijk kon hij niets zien, hij moest van erg dichtbij kijken.

Dus ik geef niet toe.

Alstublieft!

* * *

(Spoedig erna)

Ik zal spoedig mijn vertaling af hebben [van *The Synthesis van Yoga*], ik moet nog een paar bladzijden doen, tien of zoiets. Het is erg onvolledig, ik bedoel, dat het een vertaling is. Betekenis: correct; maar bij tijden komt de zin er erg verschillend uit, op andere tijden is het zuiver Anglicisme.

Het is een vreemd fenomeen: zo gauw als ik ga zitten om te vertalen, word ik in de ruimte van een of twee seconden, niet meer, volledig een andere persoon. Ik schrijf --- ik schrijf niet, ik weet, dat het Sri Aurobindo is.

En hij suggereert enige woorden aan me, dat is, ik zie plotseling: 'Zoals dit.' Ik hoor de zin en schrijf het neer. Soms is het erg verschillend, ofschoon ik kan zien, dat de betekenis hetzelfde is; en soms is het geen Frans....

Heb je het volgende aforisme?

Je begrijpt, er zijn alleen 365 dagen in een jaar, en we zijn... de bezoekers inbegrepen, die speciaal voor hun verjaardag komen, met bijna 1300 mensen. De meeste mensen zie ik niet, maar sommigen moet ik: mensen, zoals Nolini, Amrita, Pavitra, Champaklal,⁵ Ik kan hen alleen een moment geven. Dan zijn er mensen, die uit Afrika komen, uit Europa, en die vragen om me te zien, voordat zij weggaan, dus...

Dus ik luister nu naar jou

(Satprem leest)

81 --- God's gelach is soms erg lomp en niet geschikt voor beleefde oren; Hij is niet tevreden Molière zijn, hij heeft het ook nodig om Aristophanes en Rabelais te zijn.

(Na een stilte) We zullen zien op Maandag.

Het is nogal vreemd, bij tijden komt het in stortvloeden (meer dan stromen): vormen, beelden, uitdrukkingen, openbaringen, het komt

⁴ Schuingedrukt toont worden of zinnen, die Moeder sprak in het Engels.

⁵ De "secretaris" en de begeleider.

stromend, stromend, stromend --- wanneer ik begon te schrijven, zou ik eindeloos kunnen schrijven. Op andere tijden is het... volledige immobiliteit. En, wanneer ik "dat" probeer te verstoren, betekent het terugvallen in de gewone stupiditeit.

We zullen zien.

Daarom vroeg ik je om me voor te lezen: het aforisme ging boven uit.

* * *

(Later, betreffende de laatste conversatie, waarin Moeder zei, dat het lichaam alleen leeft uit gewoonte van leven:)

Ik heb een erg interessante ervaring gehad (niet persoonlijk). Kende je Benjamin⁶?... Zijn psychische wezen heeft hem nogal een lange tijd geleden verlaten en, als een resultaat, leek hij voor het oppervlaktebewustzijn een beetje ontspoord --- hij was niet ontspoord maar vernietigd. En hij leefde, zoals ik zei, uit gewoonte. Het fysieke bewustzijn behield nog een minimum van het vitale en het denkvermogen en hij leefde uit gewoonte. Maar het opmerkelijke is, dat hij soms, gedurende een paar seconden, bewonderenswaardig leefde, in vol licht, terwijl hij op andere tijden zelfs zijn gebaren niet kon controleren. Toen ging hij helemaal weg: alle geaccumuleerde energie verminderde beetje bij beetje, beetje bij beetje, en wat er ook overbleef, verliet zijn lichaam. Het was precies op zijn verjaardag, op 30 December (de nacht van 30 December). Hij ging weg. Dus deden zij, zoals het altijd gedaan wordt: zij maakten zijn kamer schoon, namen de meubels eruit. Sindsdien was er geen teken van hem. Gisteravond, na het diner (wat ongeveer dezelfde tijd is als toen hij twaalf dagen geleden wegging), was ik in concentratie, rustend, toen er plotseling hier een erg geagiteerde Benjamin komt, die me vertelt, "Moeder, zij hebben al mijn meubels uit mijn kamer genomen! Wat moet ik nu doen!?" Ik vertelde hem voorzichtig, "Knies niet, je hebt niets meer nodig." Toen maakte ik hem rustig en stuurde hem weg om zich met de rest van zijn wezen te verenigen.

Wat betekent, dat het twaalf dagen duurde voor al zijn elementen om zich weer te vormen. Zie je, zij verbrandden zijn lichaam. (Hij was Christen, maar zijn familie --- zijn vrouw leeft en zijn broer ook --- vonden het minder duur om het ons af te laten handelen, dan om hem te begraven als een Christen! Dus lieten zij hem cremieren.) We cremeerden hem, maar ik eiste een zeker tijdsinterval,⁷ ofschoon in zijn geval het werkelijk een geleidelijke uitputting was en er niet veel in zijn lichaam bleef; desalniettemin wordt dan zelfs het bewustzijn gewelddadig uit de cellen weggeslingerd --- het nam twaalf dagen om het weer te vormen. Het was zijn ziel niet (het was al

⁶ Een oude discipel, die net gestorven was.

⁷ Voor de crematie, om zo het bewustzijn tijd te geven om eruit te komen.

weggegaan), maar de geest van zijn lichaam, kwam naar me toe, het lichaamsbewustzijn verzamelde zich in een goed geklede, nette Benjamin met zijn haar netjes geborsteld. Hij was goed in orde, toen hij naar me toekwam, juist, zoals hij geweest zou zijn in het leven: hij wilde altijd goed verzorgd en onberispelijk zijn om me te ontmoeten, dat was zijn manier. Het duurde twaalf dagen om het bij elkaar te verzamelen, omdat ik er niet op toezag (ik kan het in enkele uren doen, maar alleen als ik er op toezie), maar in zijn geval was zijn ziel lange tijd in ruste geweest, het maakte niet veel uit. Dus na twaalf dagen nam het weer vorm aan en toen hij klaar was (*lachend*), kwam hij om zijn kamer weer in te nemen!... En waren geen meubels over, niets!

Ik vond dat erg grappig.

En hij had gedurende meer dan een jaar, bijna twee jaar, gewoon uit een gewoonte van leven geleefd.

Er is hier ook de zus van de oude deftige dokter, ze is (denk ik) vijf of zes jaar ouder dan ik --- zij gaat op voor negentig jaar. Zij is ook aan het wegsterven gedurende verscheidene maanden. De dokters (die het eerste in deze zaken niet kennen) hadden verklaard, dat zij na enkele dagen zou sterven. "Wacht even," vertelde ik hen, "deze vrouw weet, hoe zij in een toestand van rust moet gaan, zij heeft een zeer vredevol bewustzijn --- het zal lang duren, het zou jaren kunnen duren." Zij is in bed, zij kan niet veel bewegen, maar... zij leeft. Zij leeft ook uit gewoonte.

In werkelijkheid zou het lichaam in staat moeten zijn om VEEL LANGER mee te kunnen, dan menselijke wezens denken. Zij gaan er hard mee om: zo gauw als iemand onwel is, drogeren ze het of gaan hard met dit lichaam om, zij nemen die soort kalme vegetatieve sereniteit weg, die het een erg lange tijd mee kan laten gaan. De manier, waarop bomen een erg lange tijd nemen om dood te gaan.

Interessant.

* * *

Later:

...Klaarblijkelijk is de hele moeilijkheid de vermenging van twee dingen: aan de ene kant de verantwoordelijkheid van alles, de volledige organisatie, al deze mensen, die aan me hangen (en me natuurlijk werk geven, zelfs als we weghalen, wat we kunnen), en aan de andere kant de studie of opname van wat er gaande is. Wanneer ik niets te doen had en mijn nachten kon opschrijven, wat een fascinerende dingen zouden er dan zijn!

Ik was, bijvoorbeeld, twee of drie nachten geleden (ik herinner me het niet), met Sri Aurobindo, we deden een zeker werk (het was in de mentale zone met zekere vitale acties erin vermengd), wel, een algemeen werk. Ik

was met Sri Aurobindo en we deden het werk samen. Hij wilde aan me uitleggen, hoe een bijzondere beweging veranderd wordt in een vervormde beweging; hij legde dit aan me uit (maar er is niets mentaals of intellectueels aan, niets te maken met theorieën). En zonder zelfs (hoe kan ik het neerzetten?) zonder zelfs een gedachte of een verklaring om je te waarschuwen, wordt een ware beweging veranderd in een beweging, die... niet vals is, maar vervormd. Ik sprak met Sri Aurobindo en hij antwoordde, toen draaide ik mijn hoofd zo weg (niet fysiek --- dit alles is een innerlijk leven natuurlijk), ik draaide mijn hoofd weg, alsof om het [vibrerende] effect te zien. Dan draai ik terug en zend Sri Aurobindo de beweging, die nodig was om door te gaan met de ervaring, en ik ontvang een antwoord, dat me verrast door de kwaliteit van de vibratie ervan (het was een antwoord van onwetendheid en zwakheid). Dus draaide ik mijn aandacht weer terug en in feite zag ik nu op Sri Aurobindo's plaats de dokter. Toen begreep ik het! Oppervlakkig zou men kunnen zeggen, "Dus, Sri Aurobindo en de dokter zijn dezelfde!" (Voor mensen, die zoiets zouden zien, zou het voorkomen, dat zij dezelfde zijn --- natuurlijk is het allemaal, allemaal hetzelfde! Alles is een, mensen begrijpen gewoon deze volledige eenheid niet.) Natuurlijk verraste het me niet gedurende een duizendste van een seconde, er was geen enkele verrassing, maar... oh, ik begreep het! Op deze manier (*Moeder tilt haar handen licht naar links*), is het Sri Aurobindo, en op die manier (*licht naar rechts*), is het de dokter. Op deze manier is het de Heer, en op die manier is het een man!

Werkelijk interessant.⁸

⁸ In de volgende conversatie vroeg Satprem om enige uitleg over deze passage, en moeder herhaalde haar ervaring, terwijl zij enige details en commentaren toevoegde.

Er is slechts een passage, die niet duidelijk is voor me.

Aah!... Wel, dat vertelde je me --- gisterenmiddag of de dag ervoor, ik herinner het me niet, heb je me dat verteld. Je vertelde me, dat het niet duidelijk was!

(Satprem staarde met wijd open ogen)

En ik heb het je weer uitgelegd.

Zie je, Sri Aurobindo was het aan me uit aan het leggen, maar de uitleg was niet als een theorie: het wordt onmiddellijk vertaald in bewegingen van de materie, dat is, bewegingen van vormen en krachten. Dus ik was aan het luisteren (Ik luisterde naar hem, we waren aan het praten), en ik draaide mijn hoofd weg om de demonstratie van krachten te volgen, van wat hij zei; natuurlijk leidde het naar een andere beweging, die de consequentie was, en toen beschreef ik, wat ik zag. Toen ik de consequentie begon te beschrijven, ontving ik een antwoord (het was een soort dialoog tussen ons, maar zonder verschillende stemmen en alle dingen, die we fysiek kennen), maar de kwaliteit van de vibratie was verschillend, het was... in plaats van supramentaal te zijn, als je wilt, was het sattvisch [moreel] geworden, het antwoord was sattvisch. Met andere woorden, een vermindering, een beperking. Ik was verrast, dus draaide ik weer terug, en in plaats van Sri Aurobindo te vinden, zag ik de dokter, met zijn haar erg netjes --- oh, een superdokter, weet je! Maar hij was het, ik bedoel op zijn best. Dus dacht ik onmiddellijk, "Hier is het! Hier is, hoe dingen steeds meer verminderd worden --- ja, verminderd, veranderd, veranderde ook de fysieke verschijningen --- hier is, hoe de Heer al Zijn fysieke verschijningen verandert." Oh, het was werkelijk grappig, omdat het een praktische en precieze kleine illustratie was. Maar toen was er onmiddellijk het gevoel, dat alles, het hele universum zo is! Zo worden alle vormen veranderd. Zo nu zie je het!

Op die tijd waren allerlei minutieuze details van observatie, die de ervaring zo concreet maken. Wanneer ik het allemaal op zou gaan schrijven, zij het de moeite waard zijn. Maar zij zijn ontelbaar! Ik zou mijn dagen doorbrengen om mijn nachten op te schrijven! Wat te doen?

Dit is EEN soort --- er zijn veel verschillende soorten. Ook voor het lichaam zijn er ontelbare observaties: bijvoorbeeld, een zodanige vibratie (*gebaar*) brengt eeuwige zaligheid; een MINUSCULE verschuiving (het ziet eruit als een verschuiving --- is het een verschuiving? Is het... wat? Een vervorming? Een toevoeging? Of is het... het is alle soorten van verschillende dingen tegelijk), en het verandert in angst en verschrikkelijk ongemak --- JUUST HETZELFDE IETS. Enzovoort. Tonnen dingen, die opgeschreven zouden kunnen worden!

En als alles helder, accuraat, opgeschreven zou worden, tot in het laatste detail, dan zou het dat waard zijn, maar kijk eens (*Moeder laat een stapel papieren naast haar zien*): overal werk! Brieven en brieven! Drie, vier, vijf, tien, twintig iedere dag, niet te vergeten alle beslissingen, die ik ogenblikkelijk ter plaatse moet nemen en schrijven. Deze morgen schreef ik vier "urgente" notities, zoals dat, toen Nolini hier was, en je zag, hoe het was met Pavitra.

En ik kan niet zeggen, dat het niet belangrijk is --- het is belangrijk, omdat al die mensen van me afhangen. Ik kan hen niet in een nacht in staat maken om volledig en helder te ontvangen, zonder enige uiterlijke expressie van alles, dat ik doe. Ik kan hen niet vragen om zichzelf te transformeren door een wonder, ik moet hen helpen!

Ik maak mezelf moeilijk te benaderen, ik houd een goede afstand. Ik leer hen, zoveel als ik kan, om direct te ontvangen, maar er blijft een minimum. Dus gemiddeld 1300 of 1400 mensen, niet te vergeten alle anderen, waarmee ik correspondeer --- dat betekent gemiddeld 2000 of 3000 mensen in bewuste relatie [met Moeder].

En het blijft komen en komen. Velen komen en zijn er zelfs niet gewaar van! En ik blijf steeds doorgaan. De meeste tijd bewust, maar ook vaak niet bewust. Hier is een voorbeeld: iemand is erg ziek, iemand, die waarlijk van me houdt (het is Z, A's vrouw). A. informeerde me, dat ze ziek was. Dus vergrootte ik de dosering (iedereen is vanbinnen, ik ben met iedereen, dat is vanzelfsprekend, maar, wanneer er iets fout gaat, vergroot ik de dosering). Ik vergrootte de dosering. Ik verwachtte een verbetering, maar het gebeurde niet. Dus vergrootte ik de dosis weer. De volgende dag ontving ik een brief van A., waarin stond, dat Z, de nacht ervoor, een interessante ervaring had gehad. Zij had astma (astmapatiënten voelen, alsof zij doodgaan, het is erg pijnlijk en ze is erg gevoelig, erg nerveus --- ze was werkelijk onwel, dus gaven zij haar medicijnen, en dus...). Wel dan, gedurende een acute aanval van astma zat ze rechtop in bed, haar benen hingen naar beneden. Toen begonnen haar voeten koud te voelen en zij probeerde haar slippers te pakken; zij boog naar beneden, en in plaats van

haar slippers voelde zij iets zachts en levend. Verbaasd keek ze naar beneden --- en ziet mijn voeten. Mijn voeten waren daar met de sandalen, die ik gewoonlijk droeg om uit te gaan --- mijn blote voeten. Zij raakte mijn voeten aan en zei, "Ohh, Moeder is hier!" Zij ging onmiddellijk liggen en viel in slaap... en werd genezen wakker.

En ze had het niet verzonnen: mijn voeten WAREN daar. "Mijn voeten," ik bedoel iets van mij, dat die vorm aannam om waarneembaar te zijn voor haar.

Dit alles maakt werk.

En niet alleen hier: hier, daar, overal, over de hele wereld. En het wordt niet opgeslagen in het hoofd (dat is onmogelijk! Ik zou gek worden), maar het blijft in het bewustzijn (*Moeder maakt een gebaar rond haar hoofd*) en ik hoef alleen maar te stoppen en aandacht te geven: "Wat is het?" (*Moeder vangt de vibratie op, die naar haar toe komt*)... Maar begrijp je, hoe sla je dit alles op in gesproken of geschreven woorden? We zouden vijftig zinnen tegelijkertijd moeten schrijven! Het is onmogelijk.

Maar het is bewust.

En alles, wat daarboven gebeurt met de oorlog, al die Chinezen, die gedwongen worden om dingen te doen, die zij niet willen doen....

En dat alles, dat alles, non-stop, non-stop, non-stop, overal, overal.

Wat het actieve bewustzijn bereikt, is alleen, wat een actief antwoord vereist, en dat is nog te veel. Wat betekent, dat vierentwintig uur niet genoeg is.

En ik realiseer me... Zie je, ik heb fysieke hulp nodig om het lichaam te ontlasten van alle inspanning, die niet strikt onmisbaar is. Maar ik kan hun [het deelnemers'] leven niet volledig chaotisch maken in verschijning: er moet enig schema zijn. En een schema betekent verschrikkelijke beperkingen. Ik kan het niet helpen. Ik kan het niet helpen, omdat voorlopig de wil, die zichzelf uitdrukt, eenvoudig niet genoeg is om de materie te laten reageren. Maar als het eenmaal zo is, zal tijd niet meer uitmaken, maar --- MAAR.

We moeten niet ongeduldig zijn.

Januari 14, 1963

Dus? Ben je gekomen met een vraag over deze aforismen?

Er zijn niet veel vragen te stellen.

Ik reken op de vraag om de beweging in gang te zetten, maar op het moment is er niets.

Het is steeds meer zo: ik weet, wat ik moet doen, op de tijd, dat ik het doe, ik weet, wat ik moet zeggen, op de tijd, dat ik het zeg. Ik probeer het niet, ofschoon ik een of tweemaal probeerde het te zien --- nutteloos, niets komt. Maar, wanneer het moet komen, komt het, alsof een tap geopend wordt --- zonder inspanning, zonder dat ik iets hoeft te doen, het komt gewoon.

Dus op het moment, niets.

Lees me die aforismen nog een keer.

81 --- God's gelach is soms erg lomp en niet geschikt voor beleefde oren; Hij is niet tevreden Molière te zijn, Hij heeft ook nodig om Aristophanes en Rabelais te zijn.

82 --- Wanneer mensen het leven minder serieus zouden nemen, dan zouden zij het erg spoedig perfecter kunnen maken....

Inderdaad!

... God neemt Zijn werken nooit serieus; daarom kijkt men uit naar dit wonderbaarlijke universum.

Dus wat is je vraag?

Men zou kunnen vragen, hoe dingen serieus nemen het leven weerhoudt om perfecter te worden?

(Na een lange stilte) Deugd is altijd bezig geweest om dingen te elimineren van het leven en *(lachend)*, wanneer we alle deugden samen konden nemen van alle landen in de wereld, zou er niet veel overblijven in het leven!

Deugd claimt om perfectie te zoeken, maar perfectie is een totaliteit. Dus de twee bewegingen zijn tegengesteld: deugd, die elimineert, snoeit, zet beperkingen, en perfectie, die alles accepteert, niets weigert, maar alles op zijn plaats zet, kunnen evident niet erg goed samengaan.

Het leven serieus nemen bestaat over het algemeen uit twee bewegingen: de eerste is om belang te geven aan dingen, die er waarschijnlijk geen hebben, en de tweede is te willen, dat het leven beperkt wordt tot een zeker aantal kwaliteiten, die beschouwd worden om zuiver en waardig te zijn. Met sommigen (bijvoorbeeld, diegenen, waarnaar Sri Aurobindo hiernaar refereert: de preutsen en de puriteinen), wordt die deugd droog, dor, grijs, agressief, en vindt bijna altijd fout in alles, dat vreugdevol is, vrij en gelukkig.

De enige manier om het leven perfect te maken (ik bedoel het leven op aarde hier, natuurlijk) is om ernaar te kijken van een voldoende hoogte om het te zien in haar totaliteit, niet alleen in haar huidige totaliteit, maar over het hele verleden, heden en toekomst: wat het geweest is, wat het is, wat het moet zijn --- je moet in staat zijn om het allemaal tegelijk te zien. Omdat dat de enige manier is om alles op zijn plaats te zetten. Niets kan ervan weggedaan worden, niets ZOU ervan weggedaan moeten worden, maar ieder ding moet zijn eigen plaats vinden in totale harmonie met de rest. Dan zouden al deze dingen, die zo "kwaad" lijken, zo "verwerpelijk" en "onacceptabel" voor het puriteinse denkvermogen, bewegingen worden van vreugde en vrijheid in een volledig goddelijk leven. En dan zou niets ons stoppen om dit wonderbaarlijke Gelach van de Allerhoogste te kennen, begrijpen, voelen en leven, die oneindige heerlijkheid neemt in Zichzelf oneindig te zien leven.

Deze heerlijkheid, dit wonderbaarlijke Gelach, dat alle schaduwen, alle pijn, alle lijden oplost... We moeten alleen diep genoeg gaan in onszelf om de innerlijke Zon te vinden en er onszelf in gebaad laten worden. Dan is alles alleen een cascade van harmonieus, lumineus, met zon gevuld gelach, dat geen ruimte laat voor schaduw en pijn.

Wanneer je in feite van DAARUIT naar zelfs de grootste moeilijkheid, zelfs het grootste verdriet, zelfs de grootste fysieke pijn kan kijken, je standplaats DAAR innemen, dan zie je de onwerkelijkheid van de moeilijkheid, de onwerkelijkheid van het verdriet, de onwerkelijkheid van de pijn --- en alles wordt een vreugdevolle lumineuze vibratie.

Het is uiteindelijk het krachtigste middel om moeilijkheden op te lossen, verdriet te boven te komen en van pijn af te komen. De eerste twee [moeilijkheden en verdriet] zijn relatief gemakkelijk (relatief), de laatste [pijn] is moeilijker door onze gewoonte om het lichaam en haar gewaarwordingen te beschouwen als extreem concreet en positief --- maar feitelijk is het hetzelfde, het is gewoon, dat ons niet geleerd is en we niet gewend zijn om te zien, dat ons lichaam iets vloeibaars, plastisch, onzekers, smeedbaars is. We hebben niet geleerd om het te doordringen met dit lumineuze Gelach, dat alle schaduwen en moeilijkheden oplost, alle wanklanken, alle disharmonie, alles, dat knarst, schreeuwt en huult.

(stilte)

Deze Zon --- de Zon van goddelijk gelach --- is een: de kern van alles, het is de waarheid van alles. Wat nodig is, is om te leren om het te zien, het te voelen, het te leven.

En laten we daarvoor vluchten van diegenen, die het leven serieus nemen, zij zijn de saaiste mensen op aarde!

Dat is alles.

Maar het is waar. 's Anderdaags vertelde ik je over enige cellulaire moeilijkheden. Ik merkte op, dat zo gauw als zij beginnen, ik begin te lachen! Maar, wanneer er iemand hier is, en ik hem de moeilijkheid plechtig vertel, dan gaat het van slecht naar slechter; wanneer ik begin te lachen, en er lachend over begin te praten, verdwijnt het. Werkelijk, het is verschrikkelijk om het leven serieus te nemen! Verschrikkelijk. Diegenen, die me de meeste moeilijkheden gegeven hebben, zijn altijd de mensen geweest, die het leven serieus nemen.

Ik heb deze ervaring zelfs net recent gehad. Dat alles komt naar me toe van mensen, die hun levens toegewijd hebben aan "spiritueel leven," mensen, die yoga doen op de traditionele manier, die erg plechtig zijn, die overal tegenstanders zien, overal obstakels, overal taboes, overal verboden, oh, hoe zij het leven compliceren... en hoever zijn zij van het Goddelijke! Ik zag dit 's anderdaags met iemand, die je kent. Met dat soort mensen "zou" je dit "niet" moeten doen, "zou" je dat "niet" moeten doen, "zou" je "niet"... Op zo en zo een tijd "moet" je dit "niet" doen, op zo en zo een dag "moet" je dat "niet" doen; je "zou" dit "niet" moeten eten, je zou niet... En ga dan, in godsnaam, je dagelijkse leven niet mengen met je heilige leven! --- zo graaf je een afgrond.

Het is het exact, exact tegengesteld aan wat ik nu voel: wat er ook gebeurt --- iets verkeerd in het lichaam, iets verkeerd met mensen, iets verkeerd in de omstandigheden --- ogenblikkelijk de eerste beweging: "O mijn lieve Heer, mijn Geliefde!" En ik lach! En dan is alles goed. Ik deed dit 's anderdaags (het is spontaan en ogenblikkelijk, het is niet uitgedacht of gewild of gepland --- niets ervan --- het gebeurt gewoon), het gebeurde 's anderdaags (ik herinner me de details niet, maar het betrof een omstandigheid, die bijna niet heilig leek): ik zag mezelf en ik begon te lachen. Ik zei, "Maar kijk! Ik hoef niet serieus te zijn, ik hoef niet plechtig te zijn!"

Zo gauw als het komt (*Moeder trekt een plechtig gezicht*), word ik argwanend, zeg ik tegen mijzelf, "Oh, er is iets mis, een of andere invloed moet de atmosfeer binnengekomen zijn, die er niet zou moeten zijn." Al dat berouw, al die spijt, al die... ooh! Het besef van vernedering, van fout... en, wanneer we een beetje verder gaan, het besef van zonde --- oh, dat...! Dat lijkt me bij een ander tijdperk te horen, een Duister Tijdperk.

En speciaal al deze verbodsbepalingen. Laat me, bijvoorbeeld, een verklaring aanhalen van X, die ik hoorde van een derde persoon: "Ik zal een speciale puja doen om geld te helpen komen. Ik zal een speciale *yantram*⁹ voorbereiden om geld te brengen. Maar zeg IN GODSNAAM niets [tegen Moeder], doe niets of geef niets voor 14 Januari, omdat tot 14 Januari een zekere planeet in oppositie is met een zekere andere planeet (*Moeder lacht*), dus dingen volgen een neerwaartse trend en zullen niet succesvol zijn. Maar naderhand zal die bijzondere planeet rijzen en alles zal succesvol zijn"! (*Moeder lacht*) Iets in me zei spontaan ("iets," wel, iemand), spontaan en onmiddellijk, "Maar waarom? Ik kan altijd horen!" En ik lachte. Dus zij dachten, dat ik hem belachelijk maakte --- ik maak niemand belachelijk: ik lach, het is niet hetzelfde!

Dus, mon petit, dat is alles.

Je kunt een ander aforisme voor me lezen. Dat is genoeg voor deze, het is gesetteld!

Wat is de volgende!

83 --- Schande heeft bewonderenswaardige resultaten en zowel in esthetiek als in moraliteit kunnen we het node missen; maar voor dat alles is het een insigne van zwakheid en het bewijs van onwetendheid.

Het is hetzelfde! Dat zei ik aan het eind: het besef van zonde, spijt, berouw, alles ervan, oh!... Dat is genoeg, is het niet?

* * *

(Dan onderzoekt Moeder de lijst van mensen, die zij de volgende dagen zal ontvangen en verjaardaggroeten, die gegeven moeten worden)

2 Februari is C.'s verjaardag, dus zal ik hem een meditatie geven, omdat dit mensen zijn, die nog in meditatie geloven! (*Moeder lacht*)

Het is een nogal onderhoudend veldje van ervaringen geworden, trouwens. Omdat ik heden ten dage mensen kaarten stuur, en ik heb veel kaarten, ontelbare soorten kaarten¹⁰ (C. brengt zijn tijd door met hen voorbereiden), en automatisch, wanneer ik ook een kaart moet schrijven voor iemand, is het niet, alsof ik het van tevoren beslist heb (omdat ik het soms van tevoren beslis), de keuze wordt in de laatste minuut gemaakt: "DIT is de kaart, die ik moet sturen en DIT is, wat ik moet zeggen." Ik hoef me er geen zorgen over te maken, het komt gewoon op tijd. Dan hoef ik alleen op te staan, de kaart gaan zoeken, schrijven, en het is allemaal voorbij. Mensen zullen me vertellen (precies diegenen, die een "spiritueel

⁹ *Yantram*: een rituele tekening, die gebruikt wordt om krachten te "vangen".

¹⁰ Die bloemen, landschappen, symbolische foto's, enz. laten zien.

leven" leiden), "Wat! Je maakt zo een kleinigheid het object van een spirituele ervaring!" En het is hetzelfde met ALLE kleine dingen: welk object te gebruiken, welk parfum op te doen, welke badzouten, alle wijzen van "futiele," "frivole," "onbelangrijke" dingen --- "Hoe schokkend!" Ik doe zelfs geen moeite om het uit te vinden of om... (denken, dank God, dat ik niet denk!), het komt gewoon: dit, dat, dat. Niet gezegd --- GEKEND. Het wordt zelfs niet gezegd, het wordt me niet verteld, "Doe dit," nooit. Het wordt GEKEND: "Ah, hier is het, dat is het!" En ik kies en doe het --- erg comfortabel!

Het was feitelijk mijn ervaring (gedurende een lange, lange tijd, veel jaren), maar, deze laatste enkele dagen, concreet in de lichaam's cellen. Er zijn geen "dingen," waarin de Heer is, en "dingen," waarin Hij niet is --- er zijn alleen dwazen, die zo denken! Hij is er ALTIJD. Hij neemt niets serieus en heeft overal plezier mee. En Hij speelt met je, wanneer je weet, hoe je moet spelen --- maar je weet het niet, mensen weten niet, hoe te spelen. Maar hoe goed weet Hij het! Hoe Hij met alles speelt, met de kleinste dingen: heb je objecten om op je tafel te zetten? Denk niet, dat je erover moet nadenken, hoe ze op te stellen --- nee, we zullen spelen: laten we dit hier zetten, laten we dat daar zetten, laten we dit zo zetten. Dan op enige andere dag (omdat mensen denken, "Nu heeft zij beslist over deze opstelling, dus zo zal het gaan zijn" --- wel, dus niet!), op enige andere dag (zij willen je helpen! Zij willen je helpen om dingen in orde te zetten, dus wordt het gewoon een warboel!) blijf ik kalm en stil, en dan beginnen we te spelen: Dus! Laten we dit hier zetten, en dat daar, en dit daar... ah! (*Moeder lacht*) Sinds ik je de laatste keer zag, is het voortdurend zo geweest, waarschijnlijk om me voor te bereiden op dit aforisme!

Erg onderhoudend.

Precies, mon petit.

Akkoord, dan, we zullen proberen en leren om te lachen met de Heer.

Ik weet --- ik weet, dat Hij wil, dat ik leer om de verantwoordelijkheid niet te serieus te nemen ("verantwoordelijkheid" is niet het juiste woord), de formidabele taak om 8000 roepies te vinden per dag om de Ashram's uitgaven te dekken --- met andere woorden, een kolossaal fortuin iedere maand.

En ik zie erg goed (omdat ik Hem verscheidene keren vertelde, "Weet U, het zou een groot plezier zijn, wanneer ik genoeg geld had om mee te spelen"), dus zie ik, dat Hij lacht, maar Hij geeft geen antwoord!... Hij leert me om in staat te zijn om te lachen om deze moeilijkheid, om te zien, dat de kassier me zijn boek stuurt, waarin de cijfers astronomisch groeien (*[lachend]* het is met 50000, 60000, 80000, 90000), terwijl de lade bijna leeg is! En Hij wil me leren om erom te lachen. De dag, dat ik werkelijk kan lachen --- lachen, mezelf verheugen --- OPRECHT (niet door inspanning -- - je kunt alles doen, wat je wilt door inspanning), wanneer het me spontaan

laat lachen, denk ik, dat het zal veranderen. Omdat het anders onmogelijk is.... Zie je, we hebben plezier met allerlei soorten dingen, er is geen reden, waarom we geen plezier zouden kunnen hebben met meer geld dan we nodig hebben en dingen in stijl doen! Het zal zeker op een dag gebeuren, maar we zouden --- we zouden niet overweldigd moeten worden door het bedrag, en daarom zouden we geld niet serieus moeten nemen.

We zouden geld niet serieus moeten nemen.

Het is heden ten dage erg moeilijk, omdat over de hele wereld mensen geld erg serieus nemen, en dat maakt het erg moeilijk. Speciaal diegenen, die geld hebben. Diegenen, die geld hebben, hoe serieus nemen zij het, oh, Heer! Daarom is het moeilijk. We zouden in staat moeten zijn om te lachen --- lachen, ronduit en oprecht lachen, dan zou het voorbij zijn.

Wel!... Oké, we zullen er weer over spreken.

Adieu, mon petit.

Januari 18, 1963

(Satprem suggereert naar Moeder om in het volgende "Bulletin" van Februari haar volledige gesprek over "God's gelach" te publiceren, en in het bijzonder de hele passage, waarin zij zei, "Het is verschrikkelijk om het leven serieus te nemen! Diegenen, die me de meeste moeilijkheden gegeven hebben, zijn altijd de mensen geweest, die het leven serieus nemen.")

Oh, nee!

Het is evenwel aanlokkelijk.

Ik denk niet, dat het wijs zou zijn om dit in het *Bulletin* te zetten.

Er zijn zoveel mensen, in feite, die nergens een snars om geven, die het leven niet serieus nemen, maar op de verkeerde manier: zij nemen niet serieus, wat zij moeten doen, zij nemen hun vooruitgang niet serieus, zij nemen niets serieus --- zij gaan naar films, wanneer Sri Aurobindo doodgaat. Zulke dingen. Dus denk ik, dat deze passage veel deuren zou openen naar te veel misverstanden. Het is waar, maar het is waar hoog BOVEN. Een beetje te hoog voor mensen.

Ik denk, dat we het weg moeten laten. Speciaal als ik zeg, dat diegenen, die me de meeste moeilijkheden geven, de mensen zijn, die het leven serieus nemen.

* * *

Een weinig later:

Er is een praktische vraag, die ik aan u zou willen stellen met betrekking tot het subtiele fysieke. Ik begrijp de mentale centra, die corresponderen met een specifieke wereld, de vitale centra, die allerlei soorten invloeden ontvangen, maar welke centra corresponderen met het subtiele fysieke, en wat zijn de invloeden, die komen uit het subtiele fysieke? Is er een centrum, dat correspondeert met het subtiele fysieke?

Waar situeer je het centrum voor het vitale?

Voor het vitale is het de navel. Het gebied van het hart naar de seksorganen, is het niet?

Wel, voor het subtiele fysieke gaat het van de navel naar beneden tot het laatste centrum,¹¹ dat hele gebied.

En wat zijn de invloeden, die komen uit het subtiele fysieke?

Over het algemeen zijn zij van een veel hogere kwaliteit dan materiële invloeden. Ik heb opgemerkt (ik weet niet of het een persoonlijk of een algemeen iets is), dat het subtiele fysieke, dat ik zie, altijd van een iets hogere kwaliteit is dan wat bij het fysieke past. Ik bedoel iets harmonieuzer: dingen zijn meer gladjes. Alles, wat van het vitale komt, is vaker dan niet agressief, ruziezoekend, enzovoort --- en moeilijk. Maar deze werkelijkheid is over het algemeen kalm --- kalm, ordelijk, waar dingen harmonieuzer zijn --- OVER HET ALGEMEEN (ik kan niet zeggen, of het het geval is met iedereen, maar in mijn eigen geval is het zo).

Zoals ik je vertelde, leeft Sri Aurobindo daar permanent, alsof in een huis van zichzelf: je kunt hem zien, je kunt bij hem blijven, hij is bezig. Het lijkt erg veel op het fysieke, maar een fysiek, dat minder knarsend zou zijn, begrijp je, waar dingen harmonieuzer en bevredigender zijn, minder opgewonden. Er is minder van dat gevoel van haast en onzekerheid. In dat huis, waar Sri Aurobindo woont, ontvouwt het leven zich erg, erg harmonieus: mensen komen en gaan, er zijn zelfs maaltijden.... Maar dat alles gehoorzaamt algemene wetten, en een besef van veiligheid en zekerheid, dat niet gevonden wordt in het fysieke leven. En de symboliek is exacter (ik weet niet, hoe het uit te drukken...), de symbolische transcriptie van dingen is minder vervormd, exacter.

¹¹ De *muladhara*, aan de basis van de wervelkolom.

Dit is het subtiele fysieke, zoals ik het ken, ik kan niet zeggen, of het voor iedereen hetzelfde is. Sri Aurobindo zei, "Daar is het ware fysieke," wel, ik heb het gevoel, dat dit is, wat hij het "ware fysieke" noemt --- een subtieler fysiek, het ware fysieke, dat erachter is.

Maar beïnvloedt het de hele aarde?

Oh, ja! Over het algemeen zijn deze dingen aards. Maar waarschijnlijk is het nog nogal subjectief, in de zin, dat iedereen er een indruk van heeft, in overeenstemming met wat hij is en zijn stadium van ontwikkeling.

Maar oefent het een DIRECTE actie uit op de aarde, net zoals het vitale een actie heeft op de aarde?

Ik denk, dat als het Supramentale neerdaalt, het subtiele fysieke een steeds grotere actie zal hebben op de aarde, omdat het de wereld is, waar de nieuwe schepping gevormd zal worden, voordat het "neerdaalt," voordat het absoluut zichtbaar en concreet wordt.

Ik heb vaak het besef, dat het alleen een erg klein iets zal nemen --- dat moeilijk te definiëren is --- een erg kleine beweging van materialisatie om deze nieuwe schepping concreet te maken voor ons, zoals we zijn. En het wordt waarschijnlijk --- het zal waarschijnlijk volledig gevormd worden in die subtiele wereld, voordat het materialiseert.

Ik denk, dat weinig mensen in staat zijn om het onderscheid te maken. Zij hebben eerder een indruk, dat het hun "droom manier" is van dingen zien; ik bedoel te zeggen, "Oh, het is gewoon een droom." In de meeste gevallen is het zo. Het subtiele fysieke heeft het karakter van een werkelijkheid, waar dingen vloeiender zijn en harmonieuzer dan fysieke dingen, maar met dezelfde concrete kwaliteit; de natuur ervan is niet als die van vitale dingen, die vibraties van vermogen hebben, maar ook weer niet die zeer concrete en objectieve kwaliteit, die karakteristiek is voor materiële dingen. In het subtiele fysieke zijn dingen erg concreet. Wanneer iemand, bijvoorbeeld in je weg staat, moet je hem opzij duwen: hij verdwijnt niet gewoon, je kunt niet door hem heen lopen. Wanneer je een object ziet, dat niet op zijn plaats is, moet je het verplaatsen. Voilà.

Januari 30, 1963

Wat ga je vandaag voor me lezen? Niets? Helemaal niets?

Wel, dan heb ik iets.

Ik heb mijn vertaling afgemaakt [van de *Synthesis*]. Wanneer je je boek afgemaakt hebt en we het volgende *Bulletin* voorbereid hebben, en we een fijn kalm moment hebben, zullen we het nog eens doornemen. En dan zal ik *Savitri* begonnen hebben --- ah!... Zoals je weet, bereid ik enige illustraties voor met H. en voor haar illustraties heeft zij enige passages gekozen uit *Savitri* (de keuze is niet de hare, het is A.'s en P.'s en intelligent gemaakt), dus geeft zij mij deze passages een voor een, netjes getypt (wat gemakkelijker is voor mijn ogen). Het is van het Boek I, Canto IV.

En dan is, zoals ik verwachtte, de ervaring is nogal interessant.... Ik had opgemerkt, terwijl ik *Savitri* las, dat er een soort absoluut begrip was, dat wil zeggen, het kan niet dit of dat betekenen --- het betekent DAT. Het komt met een imperatief. En dat leidde me ertoe om te denken, "Wanneer ik het vertaal, zal het op dezelfde manier komen." En dat deed het. Ik neem de tekst zin voor zin en maak een beslissing (niet persoonlijk) om het zin voor zin te vertalen, zonder de minste aandacht voor het literaire gezichtspunt, maar dat geeft, wat hij bedoelde op de helderst mogelijke manier.

De manier, waarop het komt, is zowel exclusief als positief --- het is werkelijk interessant. Er is niets van het denkvermogen's onophoudelijke aarzeling, "Is dit beter? Is dat beter? Zou het zus moeten zijn? Zou het zo moeten zijn?" Nee --- het is ALS DIT (*Moeder brengt haar hand naar beneden in een gebaar van imperatieve neerdaling*). En dan in zekere gevallen (zonder dat het iets te maken heeft met de literaire invalshoek of zelfs het geluid van het woord --- noch geluid, noch iets, dan betekenis), suggereert Sri Aurobindo zelf een woord. Het is, alsof hij me vertelde, "Is dit geen beter Frans, vertel me?"(!)

Ik ben eenvoudig een opname apparaat.

Het gaat met fantastische snelheid, wat betekent, dat ik in tien minuten tien zinnen vertaal. In het geheel zijn er alleen drie of vier keer een tweetal alternatieve mogelijkheden, die ik onmiddellijk noteer. Eens hier (*Moeder laat een passage zien met doorhalingen in haar manuscript*), kwam de correctie absoluut. "Nee," zei hij, "niet die --- DEZE." Dus haalde ik door, wat ik geschreven had.

Hier, lees het Engels eerst.

Above the world the world-creators stand,
In the phenomenon see its mystic source.
These heed not the deceiving outward play,
They turn not to moment's busy tramp,
But listen with the still patience of the Unborn
For the slow footsteps of far Destiny
Approaching through huge distances of Time,
Unmarked by the eye that sees effect and cause,

Unheard mid the clamour of the human plane.
Attentive to an unseen Truth they seize
A sound as of invisible augur wings....

(I. IV.54)

Boven de wereld staan de werldscheppers,
In het fenomeen zien zij de mystieke bron.
Zij slaan geen acht op het bedrieglijke uiterlijke spel,
Keren zich niet naar het moment's drukke gestamp,
Maar luisteren met het stil geduld van de Ongeborenen
Naar de langzame voetstappen van de verre Bestemming,
Die nadert door reusachtige afstanden van Tijd,
Onopgemerkt door het oog, dat gevolg en oorzaak ziet,
Ongehoord midden tussen het getier op het menselijke niveau.
Aandachtig voor een ongeziene Waarheid, bemachtigen zij
Een geluid als van onzichtbare voorspellende vleugels,

Ik heb mijn vertaling niet herlezen, ik doe het nu voor de eerste keer.

(Moeder leest hardop haar vertaling tot: "They turn not tot the moment's busy tramp")

Keren zich niet naar het moment's drukke gestamp,

Hier was er enige aarzeling tussen *de l'instant* [the instant's (van het ogenblik)] en *du moment* [the moment's (van het moment)]. Toen liet hij me zien (ik kan niet uitleggen, hoe het plaatsvindt), hij liet me beiden woorden zien, *moment* en *ogenblik*, en hij liet me zien, hoe, vergeleken met *moment*, *ogenblik* mechanisch is; hij zei, "het is het mechanisme van tijd; *moment* is vol en bevat de gebeurtenis." Dingen van die soort, niet uit te drukken (ik zet het neer in woorden, maar het verliest al haar waarde). Niet uit te drukken, maar fantastisch! Er was enige aarzeling tussen *ogenblik* en *moment*, ik weet niet waarom. Toen liet hij me *ogenblik* zien, *ogenblik* was droog, mechanisch, leeg, terwijl *moment* alles bevatte, dat op ieder ogenblik plaatsvindt. Dus schreef ik *moment*.

(Moeder leest het einde van haar vertaling)

Het is niet uitgedacht, het komt gewoon. Het is waarschijnlijk geen poëzie, zelfs geen vrij vers, maar het bevat iets.

Dus maakte ik een beslissing (omdat het nog gepubliceerd gaat worden, noch getoond, maar het is een wonderbaarlijke heerlijkheid): ik zal het eenvoudig behouden, zoals ik de *Agenda* behoud. Ik heb het gevoel, dat,

later, misschien (hoe kan ik het neerzetten?)... wanneer mensen minder mentaal in hun activiteit kunnen zijn, het hen in contact zal brengen met dat licht [van Savitri] --- weet je, ik ga onmiddellijk binnen in iets, dat zuiver wit en stil, licht en levend is: een soort gelukzaligheid.

Deze andere passage is, wat ik de eerste keer vertaalde:

In Matter shall be lit the spirit's glow,
In body and body kindled the sacred birth;
Night shall awake to the anthem of the stars,
The days become a happy pilgrim march,
Our will a force of the Eternal's power,
And thought the rays of a spiritual sun.
A few shall see what none yet understands;
God shall grow up while the wise men talk and sleep;
For man shall not know the coming till its hour
And belief shall be not till the work is done.

(I. IV.55)

In Materie zal de geest's gloed ontstoken worden
In lichaam na lichaam de heilige geboorte aangestoken;
De nacht zal ontwaken tot de lofzang van de sterren,
De dag een gelukkige pelgrimsmars worden,
Onze wil een kracht van Eeuwige's macht
En gedachten de stralen van de spirituele zon.
Enkelen zullen zien, wat niemand nog begrijpt;
God zal opgroeien, terwijl wijze mannen praten en slapen;
Want de mens zal de komst niet weten voor haar uur
En geloof zal niet zijn tot het werk is gedaan.

Hier waren nog enkele meer doorhalingen. Het zal doorgaan met verbeteren. Maar wat een wonder, deze passage, wat een schoonheid!

(Moeder leest haar vertaling hardop tot: "God zal opgroeien, terwijl wijze mannen praten en slapen")

Prachtig!

(Moeder leest haar vertaling van de laatste twee zinnen:)

Oh, ik vind dit prachtig: "God zal opgroeien, terwijl wijze mannen praten en slapen."

Dus zal ik doorgaan.

Ik zou zelfs dit manuscript in potlood kunnen bewaren: de verleiding om het te corrigeren is erg slecht. Erg slecht, omdat het oppervlaktebegrip het wil corrigeren --- literaire smaak, poëtisch besef en al die dingen, die daar beneden zijn (*gebaar beneden*). Weet je, het is alsof (ik bedoel niet de woorden zelf), alsof de INHOUD van de woorden geprojecteerd werd op een volmaakt blank en kalm scherm (*Moeder wijst op haar voorhoofd*), alsof de woorden erop geprojecteerd werden.

De moeilijkheid is schrijven, de materialisatie tussen de visie en het schrijven; de Kracht moet de hand drijven en het potlood, en er is een lichte... er is een erg lichte weerstand. Anders zou ik automatisch kunnen schrijven, oh, hoe fijn zou het zijn!

Er zouden (ik kan het niet zeggen, het is allemaal verbeelding, omdat ik het niet weet), er zouden enkele... iets vreemde dingen kunnen komen. Maar er is een hardnekkigheid van de behoefte om iedere zin te houden, alsof het alleen in het universum stond. Geen vermenging van de zinvolgorde, nee, nee, nee! Want toen hij het schreef, ZAG hij het op die manier --- ik wist daar niets van, ik weet zelfs niet, hoe hij het schreef (hij dicteerde het, geloof ik, voor het grootste deel), maar dat vertelt hij me nu. Alles komt stil te staan, alles, en dan, oh, wat hebben we een plezier! Ik heb plezier! Het is plezieriger dan wat dan ook. Ik vertelde hem gisteren zelfs, "Maar waarom schrijven? Wat is het nut?" Toen vervulde hij me met een soort heerlijkheid. Natuurlijk zou iemand in het gewone bewustzijn kunnen zeggen, "Het is erg zelfzuchtig, "maar... En dan is het als een visioen van de toekomst (niet te dichtbij, niet extreem dichtbij --- ook niet extreem ver) een toekomst, wanneer dit soort witte iets --- wit en stil --- zou uitspreiden, en dan zou met de hulp van dit werk een groter aantal denkvermogens het komen te begrijpen. Maar dat is secundair; ik doe de vertaling eenvoudig voor vreugde ervan, dat is alles. Een bevrediging, die zelfzuchtig genoemd zou kunnen worden, maar wanneer hem verteld wordt, "Het is zelfzuchtig," antwoordt hij, dat er niemand zelfzuchtiger is dan de Heer, omdat alles, dat Hij doet, voor Zichzelf is!

Daar.

Dus ik zal doorgaan. Wanneer er correcties zijn, dan kunnen zij alleen door hetzelfde proces komen, omdat op dit punt corrigeren, het hoe dan ook het allemaal zou bederven. Er is ook een vermenging (voor het logische denkvermogen) van de toekomstige en huidige tijden --- maar ook dat is opzettelijk. Het lijkt allemaal op een andere manier te komen. En wel, ik kan het niet zeggen, ik heb geen enkel Frans gelezen gedurende eeuwigheden, ik heb geen kennis van de moderne literatuur --- voor mij is alles in het ritme van het geluid. Ik weet niet, wat voor ritme zij nu gebruiken, noch heb ik gelezen, wat Sri Aurobindo schreef in *The Future Poetry*. Ze vertellen me, dat *Savitri's* vers een zekere regel volgt, die hij verklaard heeft, op het aantal nadrukken in iedere zin (en hiervoor zou je het moeten uitspreken op de zuiver Engelse manier, dat me ietwat tegenstaat), en zal er misschien enige regel van deze soort verschijnen in het Frans? We kunnen het niet

zeggen. Ik weet het niet. Tenzij talen vloeiender worden en het denkvermogen plastischer? Mogelijk. Ook de taal misschien: in plaats van een nieuwe taal te creëren, zouden er overgankelijke talen kunnen zijn, zoals bijvoorbeeld (niet een bijzonder gelukkige afwijking, maar toch...), de manier, waarop het Amerikaans tevoorschijn komt uit het Engels. Zal er misschien een nieuwe taal verschijnen op overeenkomstige wijze?

In mijn geval was ik van de leeftijd van twintig tot dertig bezig met Frans (voor mijn twintigste was ik meer verwickeld in visie: schilderen; en geluid: muziek), maar wat taal betreft, literatuur, taal geluiden (geschreven of gesproken), was het ongeveer van twintig tot dertig. De *Prayers and Meditations* werden spontaan geschreven met dat ritme. Wanneer ik in een gewoon bewustzijn bleef, zou ik de slag krijgen van dat ritme --- maar nu werkt het niet op die manier, het zal niet volstaan!

Gisteren, na mijn vertaling, was ik verrast bij dat besef... een besef van het absolute: "ZO IS HET." Toen probeerde ik om het literaire denkvermogen binnen te gaan en vroeg me af, "Wat zouden zijn verscheidene suggesties zijn?" En plotseling zag ik op de een of andere manier (op de een of andere manier, ergens daar) een menigte suggesties voor iedere zin!... Ohh! "Zonder twijfel," dacht ik, "het IS een absolute!" De woorden kwamen zo, zonder enige ruimte voor discussie of wat dan ook. Om een voorbeeld te geven: wanneer hij zegt "het (clamour) rumoer van het menselijke vlak," *clameur* bestaat in het Frans, het is een erg aardig woord --- hij wilde het niet, hij zei "Nee", zonder enige discussie. Het was geen antwoord op een discussie, hij zei alleen, "Niet *clameur: vacarme*."¹² Het was niet, alsof hij het ene woord afwoog tegen een ander, het was geen zaak van woorden, maar de GEDACHTE van het woord, het BESEF van het woord: "Nee, niet *clameur*, het is *vacarme*."

Interessant, is het niet?

Maar ik zou willen, dat we de vertaling op dezelfde manier reviseren, omdat ik er zeker van ben, dat hij hier zal zijn --- hij is altijd hier, wanneer ik vertaal. Dan zal ik teruggaan in die toestand, terwijl ik het werk doe! (*Lachend*) Jij zal schrijven. En dan, tenzij je vocabulaire erg uitgebreid is (de mijne was gewoonlijk erg uitgebreid, maar is nu erg beperkt geworden), hebben we een behoorlijk woordenboek nodig.... Maar ik ben bang, dat geen van hen iets te bieden zal hebben.

Ik vind zelfs, dat ze vermeden zouden moeten worden.

Zij zijn slecht. Ergens maken zij me kwaad. Het maakt een erg duistere atmosfeer, het overschaduwde de atmosfeer.

Jammer genoeg heb ik de gewoonte van Frans verloren, de woorden, waarmee ik me gewoonlijk uitdrukte, waren nogal beperkt en het juiste

¹² Moeder's vertaling is: *Le vacarme du plan humain*.

woord komt niet --- iets zoekt het op in de woordopslag en vindt het woord niet. Ik kan het voelen, alsof het ontwijkend is, ik voel, dat er een woord is, maar er komen allerlei soorten vervangingen naar voren, die waardeloos zijn.

Nu is de gewaarwording volkomen, volkomen nieuw. Het is geen gewoonlijke beweging van woorden, die binnen gegoten worden, enzovoort: je zoekt en plotseling vang je iets op --- het gaat helemaal niet langer op die manier: alsof het het ENIGE was, dat overbleef in de wereld. De hele rest --- hoofdzakelijk lawaai.

Daar, mon petit.

Februari

Februari 15, 1963

(Betreffende een passage in "Savitri", waarin Sri Aurobindo het universum beschrijft als een spel tussen Hij en Zij, "Deze hele wijde wereld is alleen hij en zij, "Hij, de Allerhoogste, verliefd op haar, haar dienstknecht; Zij, de creatieve Kracht.)

As one too great for him he worships her;
He adores her as his regent of desire,
He yields to her as the mover of his will,
He burns the incense of his nights and days
Offering his life, a splendour of sacrifice....
In a thousand ways he serves her royal needs;
He makes the hours pivot around her will,
Makes all reflect her whims; all is their play:
This whole wide world is only he and she.

(I.IV. 62)

Als iemand, te groot voor hem, aanbidt hij haar;
Hij adoreert haar als zijn regent van verlangen,
Hij geeft toe aan haar als de beweging van zijn wil,
Hij brandt de wierook van zijn nachten en dagen
Zijn leven offerend, een heerlijkheid van opoffering....
Op duizenden manieren dient hij haar koninklijke behoeften;
Hij maakt de uren tot spel rondom haar wil,
Maakt dat alles haar grillen reflecteert; alles is hun spel:
Deze hele wijde wereld is slechts hij en zij.

Wat een prachtig werk!

Hij gaat naar een volledig verschillend gebied, zoveel boven het denken! Het is een constante visie, het is niet iets, dat bedacht is --- met denken wordt alles vlak, hol, leeg, leeg, juist, zoals een blad; terwijl dit vol is, de volledige inhoud is daar, levend.

Het is een verklaring, waarom de wereld is, zoals het is. Aan het begin zegt hij, *Hij aanbidt haar* (hier zijn er weer geen woorden in het Frans: *Il lui rend un culte*, maar dat maakt een hele zin). *Hij aanbidt haar* als iets, dat veel groter is dan Hijzelf. En dan ben je bijna een toeschouwer van de Allerhoogste, die Zichzelf projecteert om dit creatieve aspect aan te nemen (noodzakelijkerwijze, anders zou het niet gedaan kunnen worden!), de Getuige, die naar Zijn eigen werk van de schepping kijkt en verliefd wordt

op dit vermogen van manifestatie --- je ziet het allemaal. En... oh, Hij wil Haar haar volste kans geven en alles zien, bekijken, wat er gaat gebeuren, alles, dat kan gebeuren met dit goddelijke Vermogen, dat vrij drukt in de wereld. En Sri Aurobindo drukt het uit, alsof hij absoluut verliefd op Haar geworden was: wat Zij ook wenst, wat Zij ook doet, wat Zij ook denkt, wat Zij ook wil, alles ervan --- het is allemaal prachtig! Alles is prachtig. Het is zo heerlijk!

En ik moet zeggen, ik was dit aan het observeren, omdat de eerste keer, dat ik het oorspronkelijk hoorde, deze opvatting me schokte, in de zin, dat... (ik weet het niet, het was geen idee, het was een gevoel), alsof het betekende om werkelijkheid te verlenen aan iets, dat in mijn bewustzijn, gedurende een erg lange tijd (tenminste... millennia misschien, ik weet het niet) de Valsheid was geweest om veroverend te worden. De Valsheid, die moet ophouden te bestaan. Het is het aspect van de Waarheid, dat zichzelf moet manifesteren, het is dat helemaal niet: iets doen, wat dan ook, alleen maar voor het plezier ervan, eenvoudig omdat je het volle vermogen hebt.... Je hebt het vermogen om alles te doen, dus doe je alles, en omdat je weet, dat er een Waarheid achter is, geef je niets om de consequenties. Dat was iets... iets, waartegen ik, zo ver terug als ik het kan herinneren, gevochten heb. Ik heb het gekend, maar het lijkt me, dat het zo lang, lang geleden is en ik weigerde het zo sterk, terwijl ik zei, "Nee, nee!" en smeekte de Heer zo intens, dat dingen anders zouden kunnen zijn, bezwoer Hem, dat zijn almachtige Waarheid, zijn almachtige Zuiverheid en zijn almachtige Schoonheid zich zouden kunnen manifesteren en een eind maken aan al die knoeiboel. En eerst was ik geschokt, toen Sri Aurobindo me dat vertelde; eerder in dit leven was het zelfs niet in me opgekomen. In die zin was Theon's verklaring veel (wat zou ik moeten zeggen?) veel nuttiger geweest vanuit het standpunt van actie: de oorsprong van wanorde, die de scheiding van de oorspronkelijke Vermogens was --- maar dat is het niet! HIJ is er, terwijl hij zaligvol al deze verwarring aanbidt!

En natuurlijk kwam het deze keer, toen ik begon met vertalen, terug. Eerst was er een huivering (*Moeder maakt een gebaar van verstijving*). Toen vertelde ik mijzelf, "Ben je daar nog niet voorbij!" En ik laat mijzelf in het ding stromen. Toen had ik een serie nachten met Sri Aurobindo... zo prachtig! Begrijp je, ik zie hem voortdurend, en ik ga in die subtiele fysieke wereld, waar hij zijn verblijfplaats heeft; het contact is bijna permanent (zo breng ik in ieder geval mijn nachten door: hij laat me het werk zien, alles), maar toch leek hij, na deze vertaling van *Savitri*, naar me te lachen en me te vertellen, "Je hebt het tenminste begrepen!" (*Moeder lacht*) Ik zei, "Het is niet, dat ik het niet begreep, het is, dat ik het niet wilde!" Ik wilde het niet, ik WIL niet, dat dingen nog zo zijn, gedurende duizenden jaren heb ik gewild, dat dingen anders zijn!

De nacht voor de laatste had hij een sari van mij aan. Hij vertelde me (*lachend*), "Waarom niet? Vind je niet, dat het me staat!" Ik antwoordde, "Het staat je prachtig!" Een sari van bruine georgette, glanzend brons, met een grote gouden haarband! Het was een erg mooie sari (Ik had het

gewoonlijk, het was een van mijn sari's), en hij droeg het. Toen vroeg hij me om zijn haar te doen. Ik herinner me, dat ik zag, dat de achterkant van zijn nek en zijn haar bijna lumineus waren geworden --- zijn haar was nooit nogal wit, er lag een kastanjebruine gloed over, het was bijna gouden, en het bleef op die manier, erg fijn, helemaal niet, zoals het haar, dat mensen hier hebben. Zijn haar was bijna als het mijne. Dus terwijl ik zijn haar deed, zag ik de lumineuze achterkant van zijn nek, en zijn haar, zo lumineus! En hij zei tegen mij, "Waarom zou ik geen sari dragen!"

Dat opende een hele nieuwe horizon.... We zijn zo gesloten, weet je.

Natuurlijk, is het [deze visie of opvatting] niet toegestaan in actie, omdat, wanneer je alles begint te accepteren en alles lief te hebben en overal Glorie te zien --- waarom dan veranderen!? Daarom maakte de Kracht, die zolang in me geweest was om de wereld verder vooruit te laten gaan, me precies alle gelegitimeerde dingen te laten weigeren, omdat ze je in contact brengen met de innerlijke vreugde van het leven --- zoals hij het stelt, Zijn vreugde is er, overal, dus wil niemand de wereld verlaten....

In het kort was ik in staat om de situatie van vanboven te zien, een beetje hoger dan de creatieve Kracht --- van de andere kant.

* * *

(Een beetje later, betreffende een passage van de Agenda van 1962, in de tijd van Moeder's eerste grote keerpunt, die zij bedoelde te laten zien aan een van de mensen van haar entourage in een poging om hem haar werk te laten begrijpen:)

Ik had Sujata gevraagd om twee kopieën, maar toen realiseerde ik me, dat het helemaal niet nodig was. Ik vertelde je, dat ik het aan A. zou geven om het door hem te laten lezen, en toen A. kwam, liet ik hem een of twee van de laatste [Agenda conversaties] zien, die getypt waren door Sujata --- en verloor spoedig enig verlangen om het weer te proberen.

Wel, wanneer zie ik je weer?

Vandaag is het de 15de. De 19de, vertelde u me.

Ja, maar er zijn veranderingen geweest. Ik vertel je, ik word vermoord met mensen.

Wel...

De 21ste zullen we een meditatie hebben om 10 a.m., dan om 6:15 p.m. Ik zal naar buiten gaan op het terras --- kun je me zien vanuit het huis? Maar het schijnt, dat je de muziek kan horen....

Ja, dat kunnen we.

Dit is werkelijk amusant: het is iemand, die plezier heeft --- plezier heeft en, zagezegd, dwingt me om te spelen. Wanneer ik bijna ga zitten, zegt hij tegen me, "Begin op die manier." Dus begin ik op die manier en dan verfraait hij het, werkt het uit. Dan zegt hij plotseling, "Ah, genoeg!" en gaat hij weg!

Ik weet niet, wie het is.

Wanneer ik ga zitten om te spelen, maak ik... hoe zal ik het neerzetten? Geen gebed, maar mijn gebruikelijke invocatie, zoals dit (*gebaar boven*), ik ben in een staat van contemplatie, en plotseling begint het: ik zie mijn handen in positie op de toetsen en, "Nu dan, begin op die manier!" Okay, ik begin op die manier. Dan roept de ene noot om de andere. Maar ik moet erg kalm blijven. En, oh, wat ik hoor is mooi, zo mooi! Maar ik heb geen idee, wat ik speel. Ik speel zonder te horen, wat ik speel: ik hoor het andere.

Daarom zal ik op een dag vragen om naar de opname te luisteren om te zien, of beide hetzelfde zijn.

Er komen sommige nieuwe dingen, het is grappig. Het is helemaal niet, zoals eerder. Eerder zou ik naar de muziek luisteren en het spelen. Nu is het niet langer zo: het is iemand, die speelt en ik hoor, wat hij wil spelen. Maar ik weet niet, of het feitelijk is, wat ik speel!

Februari 19, 1963

(Een ervaring, die Moeder had op de dag na de laatste conversatie op 16 Februari:)

Het was werkelijk erg interessant. Naderhand is er alleen een herinnering, niet langer het ding.... Het betrof de schepping van de materiele wereld, het materiele universum, in het licht van de opvatting van het Allerhoogste in liefde met Zijn emanatie. Maar het visioen was al-omarmend, alsof ik aan de andere kant was --- de kant van de Allerhoogste, niet van de schepping --- en de schepping zag als een geheel, met het ware besef van voortgang, het ware besef van vooruitgang, van beweging, en de ware weg, waarin alles, dat niet bij de toekomstige schepping hoort, zal verdwijnen in een soort *pralaya*¹³ (het kan niet werkelijk "verdwijnen", maar het zal teruggetrokken uit de Manifestatie). En het was erg interessant: alles, dat niet meewerkt (in de zin, dat het een voldoende ervaring is, een ervaring,

¹³ *Pralaya*: einde van een wereld, Apocalyps.

die aan zijn eind gekomen is), werd weer geabsorbeerd. Het was als de ware visie van wat verleend was als het Laatste Oordeel. Het is iets, dat constant doorgaat, die machtige "vlaag" van de manifestatie, en er zijn dingen, die er geweest zijn, volgens onze visie van de tijd, maar die doorleven, die doorgaan te bestaan in de toekomst; er zijn dingen, die zichzelf uitputten (dat is in het heden), en er zijn dingen, die geen doeleinde meer hebben, die geen tempo kunnen houden met de beweging (ik weet niet, hoe ik dit kan verklaren) en het Niet-Wezen binnengaan --- de pralaya, het Niet-Wezen, het niet gemanifesteerde --- natuurlijk niet in hun vormen, maar in hun essentie; dat wil zeggen, het Allerhoogste in hen blijft het Allerhoogste, maar niet manifest.

Maar het was allemaal een levende, tastbare ervaring, die anderhalve dag duurde. De volledige universele beweging werd GELEEFD en gevoeld. Niet hoofdzakelijk gezien, maar geleefd --- en in welk licht! Wat een enorm vermogen! Met die soort zekerheid in de kern van alles --- iets, dat erg vreemd is. Het is erg moeilijk om uit te drukken. Maar de ervaring duurde zolang, dat het volmaakt vertrouwd werd. Om het te vertalen in woorden zou ik kunnen zeggen: het is de Allerhoogste's manier van zien --- van voelen, van leven. Ik beleefde dingen, zoals Hij het doet. En het geeft een vermogen van zekerheid van realisatie. In de zin, dat waar we naar op weg zijn, hier al is; de weg, waarop we terugkijken, de weg, die we bereisd hebben en de weg, die we nog moeten bereizen, het leeft allemaal gelijktijdig. En met zo een logica! Een eeuwige, prachtige superlogica, die het zelf een vanzelfsprekendheid maakt --- alles is vanzelfsprekendheid zelf. Worsteling, inspanning, angst, dat alles, oh, het bestaat absoluut, absoluut niet. En samen hiermee de verklaring van het gevoel, dat we hebben, dat we zekere dingen niet meer willen: zij verlaten het Manifeste. Zie je, het is als een zeef, waarin alles gegooid wordt en waar Hij... voor Hem is alles, maar dan ook alles, hetzelfde, maar er is een visie van wat Hij wil, en ook van wat nutteloos is voor wat Hij wil of de volheid zou verhinderen en de totaliteit van wat Hij wil (soorten contradicties, ik weet niet, hoe ik het uit moet leggen) --- dus daarmee gaat Hij gewoon op deze manier om (*gebaar van opnieuw verzwelgen*) en het gaat uit de Manifestatie.

In die tijd had ik het kunnen zeggen in een meer begrijpelijke taal, terwijl ik nu...

Maar kunnen deze nutteloze dingen teruggetrokken worden uit de Manifestatie zonder enige catastrofes te veroorzaken?

Ik weet niet, hoe ik het uit moet leggen... Het zo neerzetten impliceert een arbitrair fiat, maar er is niet zoiets: er is geen "heer", die beslist om zekere dingen terug te trekken, die hij niet langer leuk vindt! Het gaat niet op die manier. Zij zijn dingen, die, als gevolg van hun eigen geneigdheid (wat we hun essentiële waarheid zouden kunnen noemen), op een gegeven moment hun plaats hadden in de Manifestatie, en die, toen ze eenmaal hun doeleinde verloren hadden, nogal natuurlijk de Manifestatie verlaten --- ik zou het op vijftig verschillende manieren net zo armzalig kunnen neerzetten,

ik kan niet zien, hoe ik juist uit kan leggen. Maar het feit was evident. Het was deel van een zodanig prachtig compleet en harmonieus Geheel --- die Harmonie ligt voorbij ons, we kunnen het niet begrijpen, gevangen als we zijn in de gewaarwording van tegengestelden. Maar daar bestaan "tegenstellingen" niet, er zijn alleen dingen, die... Zoals het feit van de Allerhoogste, die ogenschijnlijk gedomineerd wordt door Zijn schepping, geheel gehoorzaam aan Zijn schepping --- alsof Hij geen vermogen had, geen kennis, geen visie, dus dingen volgen hun koers in de chaos, die we kennen. Wel, wanneer we het zo neerzetten, is er iets, dat ongelooflijk is en schokkend erover, toch was het zo erg natuurlijk, zo erg waar, en deel van een dergelijk volmaakt geheel!

Je kunt het alleen niet zien, tenzij je het geheel ziet. In die tijd was alles preexistent, ofschoon het ontvouwde in de tijd voor de Manifestatie. Maar het was preexistent. Niet preexistent, zoals wij het begrijpen, niet alles "op een gegeven moment".... Oh, hoe onmogelijk! Het is onmogelijk om het uit te drukken. Ik voel nog, wat ik de "warmte" van de ervaring zou kunnen noemen --- de werkelijkheid, het leven, de warmte van de ervaring zijn er. Weet je, ik heb geleefd in een Licht! Een Licht, dat niet ons licht is, dat niets te maken heeft met wat we licht noemen, een Licht, dat zo warm en krachtig is. Een creatief Licht. Zo krachtig!... Alles was zo volmaakt harmonieus: alles, alles zonder uitzondering, zelfs de dingen, die juist de negatie van goddelijkheid lijken te zijn. En een ritme! (*gebaar als van grote golven*) Een harmony, een zo prachtige TOTALITEIT, waar het besef van sequentie... Sequentie betekent niet, dat dingen zo zijn (*hakkend gebaar*), de ene vernietigd door de andere, het is... In die tijd zou ik in staat geweest kunnen zijn om de woorden te vinden of uit te vinden, ik weet het niet, nu... nu is het alleen een herinnering eraan. De herinnering, niet de aanwezigheid zelf.

De ervaring duurde lang. Het begon in de nacht, duurde de hele dag, en vannacht was er nog iets van, dat verwijlde, maar dan... (*lachend*) leek mij verteld, "Zo dan, ga je niet door? Ga je bij deze ervaring blijven, zit je hier vast?!" Het is zo waar: dingen bewegen snel, snel, snel, en hoe je ook zou rennen, je gaat nog niet snel genoeg.

Vannacht of de nacht ervoor was ik in Sri Aurobindo's huis en hij vertelde me, "Sommige dingen gaan verkeerd." En hij liet me het huis zien. Er waren enige pijpen --- grote pijpen --- die gebarsten waren. "Zie je," vertelde hij me, "mensen zijn onzorgvuldig geweest." Op sommige plaatsten hadden zij alle meubelen weggehaald en waren schoon aan het maken op een stupide manier. "Zie," zei hij, "zij doen geen dingen op de juiste manier." Toen begreep ik, dat het een reflectie is van de manier, waarop dingen hier gebeuren. En hij was... (niet kwaad, hij is nooit kwaad), maar mensen maken het hem erg lastig, zij verhinderden, dat hij zijn werk deed: Ik zou in een kamer komen, en een hoek proberen te arrangeren, omdat hij wilde schrijven, maar het was onmogelijk, de hele setup maakte het voor hem onmogelijk om zelfs een fatsoenlijke hoek te hebben, waar hij kon schrijven --- dan op andere tijden was het nogal fijn. Omdat het voortdurend verandert. De indeling van de kamers heeft een innerlijke

betekenis --- het BETEKENT iets --- dus het blijft altijd hetzelfde, alsof de setting onveranderd bleef (omdat het geen huis is, dat gebouwd is volgens een architect's plan! Het is zijn eigen huis, dat hij gearrangeerd heeft volgens zijn smaak, dus blijft het op die manier). Maar mensen lijken er onbeperkt toegang te hebben, en iedereen wil iets doen, om zichzelf "nuttig," te maken (*lachend*), dus is het verschrikkelijk! Dit wiste mijn ervaring of duwde het terug in de werkelijkheid van herinneringen. Alsof hij zei, "Wees niet te veel bezig met universele dingen, omdat hier (*lachend*) dingen niet te gladjes zijn!"

* * *

(Een weinig later)

De laatste twintig dagen heb ik me onrustig gevoeld.

En ik word natuurlijk lastiggevallen --- mensen's idee om mijn verjaardag te vieren!

Na deze ervaring verwachtte ik deze laatste enkele dagen enige waarlijk exceptionele dingen te zien, omdat werkelijk... deze Aanwezigheid zo concreet is, zo concreet! Maar vergeleken met dat "concrete," is onze concreetheid zo dun en levenloos --- wat we "leven" noemen, is een soort... papperig iets!

(stilte)

Er wordt mij de tijd niet gegeven voor ervaringen. Het was zo de andere nacht, alsof Sri Aurobindo me vertelde, "Zie, zie je, wat ze met je doen, wanneer je niet hier bent." Maar dan verspil ik al mijn tijd!

Ik wilde, dat het boek [*Het Avontuur van Bewustzijn*] uit zou komen voor 21 Februari, 1964. Dat laat niet te veel tijd over, omdat... Dat is een ander wonder, het moet een van de dingen zijn, die Sri Aurobindo me liet zien: in de [Ashram] Drukkerij zijn ze achter de planning met alles --- en ze werken dag en nacht! Zij hebben nooit zo hard gewerkt! Het is erg helder, van bovenaf gezien, een gebrek aan organisatie; voor iets, dat een ons kracht vereist, moeten zij tien pond inzetten, en nog werkt het niet.

Het schuurt en knarst.

Gebrek aan organisatie. Maar het hele, het hele leven --- het hele leven is zo!

ALLES.

Om een of andere beslissing te nemen of iets te organiseren (ik refereer aan praktische voorbeelden --- ik heb iedere dag vier, vijf, tien van hen), is

alles, wat het nodig zou hebben, enkele minuten van een heldere en stille, maar TOTALE visie en dingen zouden zich volmaakt goed uitwerken. Maar dan zijn er vier of vijf van hen om een beslissing te nemen. Ieder brengt zijn eigen idee binnen, zijn eigen gezichtspunt, zijn eigen kleine standpunt. Ze gooien het allemaal bij elkaar, wauwelen door gedurende twee uur... en er wordt niets afgemaakt.

Dus de conclusie is, dat ik opnieuw zal moeten beginnen.... Ik ben lange tijd geleden gestopt met voor alles te zorgen --- lang voordat ik naar boven kwam, heb ik mensen verteld, "Zorg zelf voor je zaken." En wat een chaos is het geworden!... Dat is ook erger gemaakt door het feit, dat ze gestopt zijn om me fysiek te zien. De fysieke aanwezigheid hield hen eenvoudig in toom.

Het is nu ondenkbaar.

Maar ik moet zeggen, dat het niet beperkt is tot de Ashram: het is overal op de wereld hetzelfde --- speciaal in India... de regering is volledig gek geworden. Zij bombarderen mensen met papieren en formulieren en reglementen en verboden....

Een derde van mijn brieven wordt ofwel gecensureerd of raakt verloren.

Ja, exact. Meer dan de helft van mijn correspondentie komt niet aan. Maar weet je waarom? Het is helemaal niet, dat zij het verdacht vinden of wat dan ook, het komt, omdat zij ondergesneeuwd worden met werk, vermoeid, op scherp: dus in plaats van een brief zorgvuldig te openen en het mogelijk te maken om het weer te sluiten, scheuren zij het open op een manier, dat zij het niet fatsoenlijk door kunnen sturen! Het is niets anders dan dat. Het is hetzelfde met pakjes, je kunt het je niet voorstellen! De manier, waarop zij pakjes te openen... een kind zou het beter doen! Het is afschuwelijk. Zij breken dingen, bederven alles, verspillen flesjes.... Dan natuurlijk, wat kunnen zij eraan doen? Soms kunnen ze zelfs het pakje niet doorsturen, het is te beschadigd.

Nu moet ik zeggen, dat wanneer mensen ook klagen, ik hen vertel, "Wel, stel je gedurende een minuut voor, dat je dit idiote werk zou moeten doen (het is een idioot werk) en dat je dag na dag, uur na uur, de hele dag lang, met te weinig mensen (of de helft van hen, die duimendraaien), gedwongen werd om dit werk te doen --- na een tijd zou je eindigen het op dezelfde manier te verknoeien."

Dat vertel ik altijd aan degenen, die de regering bekritisieren: "Je verdient het om in de plaats gezet te worden van de Premier, of enige andere minister, met beslissingen te maken; en met de verantwoordelijkheid, die je gegeven wordt, veronderstel dan dat je plotseling zou moeten beslissen over dingen, waar je niets van weet --- je zult spoedig

zien, hoe leuk het is!” Zie je, om juist te besturen, moet je... je moet een wijze zijn! Je zou een universele visie moeten hebben en boven alle persoonlijke kwesties staan.... Er is er geen een --- geen een.

Sommigen zijn traag (zij zijn de beste, want ik kan hen laten doen, wat ik wil, dat zij doen); zij zijn als automaten, dus kan je iets uit hen krijgen. Maar jammer genoeg denken zij... zij hebben het besef van hun verantwoordelijkheid, dus denken zij, dat zij erg superieur zijn --- dat is verschrikkelijk!

Hoe dan ook...

Zij zonden enige papieren naar de Ashram, waarin zij vroegen of we gouden objecten hadden, anders dan juwelen! Dus (*lachend*) kon ik net een scene zien in de paleizen van vroeger: kandelaars, de troon!...

Zo ridicuul!

Wat kunnen we doen?... Verdragen.

* * *

*Dan spreekt Moeder over haar
vertaling van "Savitri":*

Ik doe het exclusief om de vreugde van in een wereld zijn... een wereld van bovenmentale uitdrukking (ik zeg niet supramentaal, ik zeg bovenmentaal), een lumineuze wonderbaarlijke uitdrukking, waardoor je de Waarheid kan vangen.

En het leert me Engels zonder boeken! Nu komen, wanneer ik ook een brief moet schrijven, alle woorden uit zichzelf: de INHOUD van het woord (juist, zoals ik je vertelde over *moment* en *ogenblik*), nu werkt het op dezelfde manier met alle woorden! Gisteren schreef ik iets in het Engels voor een arts hier (*Moeder zoekt naar een papier*): *De wereld gaat zo snel vooruit, dat we klaar moeten zijn op ieder moment om voorbij te gaan aan wat we wisten om beter te weten*. En weet je, ik denk nooit: het komt gewoon, ofwel het geluid of het geschreven woord (het hangt van het geval af: nu zal ik het geschreven woord zien, nu zal ik het geluid horen). Het woord *vooruitgaan* kwam, bijvoorbeeld, eerst en ermee kwam *vlug, vlug*, herhaaldelijk ["de wereld gaat zo snel vooruit"]. Toen kwam *vooruitgang* en *vlug* was buiten beeld; en plotseling kwam *snel* naar voren. Dus begreep ik, hoe het werkte, hoe het werkt voor alle woorden! Ik begreep: *vooruitgang* (het idee of innerlijke betekenis van *vooruitgang*) vraagt om *snel*; en *vooruitgaan* vraagt om *vlug*. Het zo neerzetten lijkt op muggenziften, maar toen ik het zag, was het positief onweerlegbaar! Het woord was levend, haar inhoud was levend, en samen ermee was zijn vriend, het woord, dat ermee samenging; en het woord, dat zijn vriend niet was, werd niet gezien, het was niet in de stemming! Oh, het was zo grappig! Want alleen dat is de moeite waard.

Ik heb ook enige experimenten in het Frans gedaan. Ik schreef iets: *Pour chacun, le plus importantest de savoir si on appartient au passe qui se perpetue, au present qui s'epuise, a l'avenir qui veut naitre.* ["Het belangrijkste punt voor iedereen is te weten of hij behoort bij het verleden, dat zich eeuwigdurend herhaalt, tot het heden, dat zichzelf uitput, of de toekomst, die geboren probeert te worden."] Ik gaf het aan Z --- hij begreep het niet. Dus vertelde ik hem, "Het betekent niet, 'ons' verleden, 'ons' heden of 'onze' toekomst..." Ik schreef dit, toen ik in die toestand was [de ervaring, die Moeder vertelde aan het begin van deze conversatie], en het was in verbinding met een erg aardige oude vrouw, die net haar lichaam verlaten had. Dit zei ik tegen haar. Iedereen had haar heengaan verwacht gedurende meer dan een maand of twee, maar ik zei, "Je zult zien, dat zij nog zal even blijven; zij zal nog gedurende een andere twee maanden blijven." Omdat zij weet, hoe vanbinnen te leven, buiten haar lichaam, en het lichaam leeft door uit gewoonte, met horten en stoten. Dat was haar conditie, en het kon een erg lange tijd duren. Ze hadden aangekondigd, dat zij binnen twee dagen weg zou gaan, maar ik zei, "Het is niet waar." Ik ken haar goed, in de zin, dat zij uit haar lichaam was gekomen en er een verbinding met mij was. En ik zei tegen haar, "Wat geef je er om!" (ofschoon zij helemaal niet bezorgd was, zij bleef vredig bij mij), "Het hele punt is om te weten, of men behoort bij het verleden, dat zich eeuwigdurend herhaalt, bij het heden, dat zichzelf uitput, of de toekomst, die geboren probeert te worden." Soms is, wat WE verleden noemen, juist hier, het is de toekomst, die geboren probeert te worden; soms is, wat WE het heden noemen, iets, dat vooruit is, iets, dat eerder dan de tijd kwam, maar soms is het ook iets, dat laat kwam, dat nog deel is van alles, dat moet verdwijnen --- ik zag het allemaal: mensen, dingen, omstandigheden, alles door die perceptie, de vibratie, die door zou gaan met zichzelf transformeren, de vibratie, die zichzelf uit zou putten en verdwijnen, de vibratie, die, ofschoon gedurende een lange tijd gemanifesteerd, het recht zou hebben om door te gaan, door te zetten --- dat verandert alle noties! Het was zo interessant! Dus schreef ik het op, zoals het was --- zonder enige verklaringen (je voelt niet zoveel om te verklaren in een dergelijk geval, het is zo zelf-evident!). Arme Z., hij staarde naar me --- helemaal verward! Dus vertelde ik hem, "Probeer het niet te begrijpen, ik praat niet over het verleden, het heden en de toekomst, zoals wij ze kennen, het is iets anders." (*Moeder lacht*)

Maar het is amusant, omdat ik er nooit veel aandacht aan besteedde [de kwesties van taal], de ervaring is nieuw, bijna de ontdekking van de waarheid achter de uitdrukking. Eerder was mijn bezorgdheid om zo helder, exact en precies te zijn als mogelijk; om precies te zeggen, wat ik bedoelde en ieder woord op zijn juiste plaats te zetten. Maar dat is het niet! Ieder woord heeft zijn eigen leven! Sommige worden samengetrokken door affiniteit, andere stoten elkaar af... het is erg grappig!

,

Februari 21, 1963

(Boodschap, gegeven door Moeder voor 21 Februari:)

De zegening, die we gevraagd hebben van de Allerhoogste, is de grootste, die de aarde kan vragen van de Hoogste, de verandering, die zeer moeilijk is om te realiseren, de meest veeleisende in haar condities. Het is niets minder dan de neerdaling van de allerhoogste Waarheid en het allerhoogste Vermogen in de Materie, het supramentale, dat gevestigd wordt in het materiele vlak en bewustzijn en de materiele wereld en een integrale transformatie tot in juist het principe van de Materie. Alleen een allerhoogste Genade kan dit mirakel bewerkstelligen.

Het allerhoogste Vermogen is neergedaald in het meest materiele bewustzijn, maar het heeft daar gestaan achter de dichtheid van de fysieke sluier, dat voor de manifestatie eist, voor zijn grote open werkingen kunnen beginnen, dat de condities van de allerhoogste Genade er werkelijk en effectief zullen zijn.

Een totale overgave, een exclusieve zelf-opening naar de goddelijke invloed, een constante en integrale keuze van de Waarheid en weigering van de valsheid, dit zijn de enige condities, die gemaakt zijn. Maar deze moeten volledig vervuld worden, zonder voorbehoud, zonder enige ontwijking of aanwezigheid, eenvoudig en oprecht tot helemaal in het meest fysieke bewustzijn en zijn werkingen.

Sri Aurobindo

Februari 23, 1963

(Betreffende een droom, of eerder een ervaring van Sujata, waarvan de notitie jammer genoeg niet behouden is.)

Zij ging naar Sri Aurobindo's huis in het subtiel fysieke --- het is waar, werkelijk, concrete, zo concreet als hier.

Zo gauw als ik haar brief kreeg, zag ik: daar ging zij heen. Bovendien wist ik, dat zij er naartoe gegaan was. Genoeg mensen gaan daarheen en zijn zich er niet bewust van! Zij vergeten het. Maar zij had een aardig geheugen.

Zij gaat daar vaak 's nachts naartoe, zeer vaak, maar over het algemeen vergeten mensen het.

Eenvoudig voor de wens van oefening. Wanneer je jezelf oefent, herinner je het nogal goed. Er zijn kleine gaten in het bewustzijn, openingen, en wanneer je door een dergelijke opening gaat, vergeet je het. Je zou plotseling een vlietende indruk van iets kunnen krijgen, en dan ontgaat het je --- oh, het is weg! Het heeft alleen een lange tijd nodig om jezelf te trainen; je moet geen haast hebben of te bezig zijn. Ik ging er doorheen in een tijd, dat ik vijf maanden bedlegerig was. Ik had niets te doen. (Je kan niet de hele tijd blijven lezen --- gedurende die vijf maanden heb ik achthonderd boeken gelezen... nee, negenhonderdvijftig! Maar het vermoeit de ogen.) Dus de rest van de tijd (je kunt ook niet te veel slapen, wanneer je de hele tijd in bed bent), trainde ik mijzelf: dat was, toen ik mijzelf leerde om volledig bewuste nachten te hebben. Maar het is een discipline. Wanneer je, ofwel in het midden van de nacht of in de morgen, ontwaakt, verroer je dan niet, blijf absoluut kalm, geconcentreerd, erg stil, en TREK het geheugen terug. Gedurende een maand, twee maanden lijkt je nergens te komen; na zes maanden begint het te werken; en uiteindelijk herinner je alles. Aan het eind doe je de tegengestelde beweging, in de zin, dat, wanneer je een interessante droom hebt, je wakker wordt: je leert om wakker te worden in het midden van de nacht bij iedere keer, dat je een visioen of een droom hebt, of een of andere activiteit (er zijn verscheidene gevallen), zodat je het kan herinneren, en dan herhaal je het voor je bewustzijn (als je eenmaal wakker bent, herhaal je het voor jezelf twee of drie of tien keer, Totdat je zeker bent, dat je het niet vergeet), en dan ga je weer door.

Maar je kunt dat niet doen, als, wanneer de morgen komt, je uit je bed moet springen en vijftigduizend dringende zaken aandacht moet geven. Het is niet onmisbaar voor de yoga, helemaal niet. Het is eerder een hobby, iets om jezelf mee te amuseren.

(Satprem protesteert)

Wel, het geeft je het plezier om te weten, wat er gaande is --- wat niet noodzakelijk is. Nu ik het weet, geef ik er op de een of andere manier niet om! Wanneer ik naar bed ga, vraag ik acht van de tien keer, wanneer ik in bed ben, "O Heer, schenk me een stille nacht," wat erg zelfzuchtig van me is --- Hij houdt me iedere nacht aan het werk! En soms word je moe van het werken en voel je om zaligvol te willen zijn. Een zaligvolle stilte. Dan vraag ik Hem, "Laat me zaligvol zijn."

Het werkt redelijk goed. Maar het is een nacht uit vijf of zes.

Anders is de hele nacht bewust, en je kunt je de veelvuldigheid van dingen niet voorstellen, die in een nacht gedaan kunnen worden!

Het is hoe dan ook goed. Ik ben erg blij voor haar [Sujata], het is een erg goed teken.

* * *

Een weinig later:

We hebben een groot wiskundige hier, die regelmatig uit Madras komt, Dr. V. (je kent hem, is het niet?) hij speelde met de getallen van mijn geboortedatum ¹⁴ en maakte van hen een vierkant met kleine compartimenten (wat een nauwgezet werk moet het zijn!): hoe je het ook leest, het telt altijd op tot hetzelfde getal. Bewonderenswaardig. Het getal is 116. Hemelse wiskunde, dat alles (!) en er wordt verondersteld, dat het mijn aantal jaren is. Maar ik vond het een beetje aan de lage kant. Want als het huidige tempo enige aanwijzing is, laat 116 me niet veel jaren, ongeveer dertig jaar... ja, ongeveer dertig jaar, dat is alles. Wat kan je bereiken in dertig jaar?! De manier, waarop dingen bewegen, oh!... Toen Sri Aurobindo driehonderd jaar zei, gaf hij me, denk ik, het minimum getal.

We zullen zien.

In het lichaamsbewustzijn waren er twee attitudes, die beiden... zijn. Nee, men wordt veel natuurlijker: het is een soort... (wat is het woord in het Frans?) *altijddurende* attitude, altijddurend, er is geen reden, waarom het niet zou voortduren. De cellen voelen zelf, dat zij altijddurend zijn, met een zekere staat van harmonieuze innerlijke vrede, die deelneemt aan de eeuwigheid, dat wil zeggen, vrij van het soort wanorde en frictie, dat veroudering en desintegratie veroorzaakt (het is een soort knarsen in de raderen, dat het veroorzaakt). Mensen's gewone bewustzijn (het is geen kwestie van ideeën, concepten of iets van dat soort: het is het lichaam's bewustzijn, het bewustzijn van de lichaam's cellen), het gewone, NATUURLIJKE, NORMALE bewustzijn is een bewustzijn, dat vol is van knarsen en frictie, in eeuwigdurende wanorde, en dat is de oorzaak van veroudering. Wel, dit begint te vervagen.

Het wordt nauwelijks gevoeld, behalve wanneer de druk van vanbuiten te groot is. Wanneer er een enorme accumulatie is van een aantal kleine... je kan hen geen "willen" noemen, maar impulsen, die komen van dingen (van dingen of mensen of omstandigheden), die vervuld willen worden, aandacht willen, --- zo lang als het binnen een zekere grens is, ontvang je het met een glimlach en heeft het geen enkel effect, maar wanneer de dosis overschreden wordt, zegt iets plotseling, "Oh, nee! Genoeg is genoeg!" Op dat punt is het bewustzijn hopeloos. Het valt terug in het oude ritme, en vervolgens moet dat slijtage veroorzaken. Maar de andere manier is een

¹⁴ Moeder was vijftientig op 21 Februari.

soort harmonieuze, golvende beweging (*Moeder tekent grote golven in de lucht*), BIJNA voorbij de tijd, niet helemaal: er is een soort tijdbesef, maar secundair, ietwat in de verte. En deze beweging (*gebaar van golven*) geeft een besef van eeuwigheid --- van iets, dat altijd duurt, in ieder geval --- er is geen reden ervoor om op te houden. Er is geen frictie, geen conflict, geen slijtage, het kan eindeloos doorgaan.

Het begint zo te zijn.

Maar niet deze laatste enkele dagen.¹⁵

Gisterenavond (was het gisteren?... Nee, de dag ervoor), toen ik naar buiten ging op het balkonterras,¹⁶ voelde het verschil in perceptie tussen het bewustzijn, dat ik nu heb en datgene, dat ik eerder had, enorm! Eerder zou ik, zoals ik altijd gezegd heb, daar blijven, de Heer roepen, in Zijn aanwezigheid zijn, en alleen wanneer Hij zich terugtrok, zou ik weer binnenkomen --- zo was het. En ik had een zekere relatie met de mensen, dingen, de buitenwereld (“buiten,” wel, niet buiten --- hoe dan ook, de wereld). De dag voor gisteren, toen ik naar het balkon ging, dacht ik nergens aan of nam niets waar, ik ging eenvoudig --- ik wilde niet weten, wat er gaande was, het interesseerde me niet, ik observeerde niet.... De andere ervaring [van het voorgaande balkon, een jaar geleden] leek eeuwen terug te gaan! Het was zo ANDERS! En zo spontaan, zo natuurlijk, en ook zo immens!... De aarde was klein. Toch was het erg hier: ik was niet “daar,” het LICHAAM zelf voelde op die manier. En tegelijkertijd (ik was twee etages boven de mensen) herkende ik, iedere keer, dat ik keek, menigten en menigten mensen, zij leken naar mijn ogen te springen --- een kristalheldere visie, veel scherper (de visie, die ik eerder had, was altijd een beetje wazig, omdat wat ik zag, niet volledig fysiek was: ik zag de beweging van krachten), en gisteren was het meer, alsof... alsof ik gestegen was boven juist de mogelijkheid van wazigheid! Het was veel minder fysiek --- VEEL accurater.¹⁷

Eerder voelde ik ook gewoonlijk de Kracht, het Bewustzijn, het Vermogen geconcentreerd op een bepaald punt en dan spreidde het zich uit. Terwijl er hier een IMMENSITEIT was van Vermogen, van Licht, van Bewustzijn, van perceptie, die zich verzamelde in een klein punt: de mensen, die daar verzameld waren.

Het verschil was zo kolossaal, dat ik het niet verwachtte --- ik dacht er niet aan, noch verwachtte ik het. Ik bleef daar, zo lang als het duurde, toen op een zeker punt iemand zei, “Dat is genoeg, zij worden moe.” (ik zei het niet.) “Genoeg, zij kunnen niet meer hebben.” Dus kwam ik terug naar

¹⁵ Moeder refereert aan de 21 Februari darshan.

¹⁶ Moeder verscheen voor de eerste keer in een jaar op het nieuwe balkon boven de verzamelde leerlingen.

¹⁷ Deze veel minder fysieke visie was accurater IN DE FYSIEKE WERELD.

binnen. Dat liet me naar binnen komen. Het duurde vijf minuten. In vijf minuten waren zij barstensvol.

Ik denk, dat dit lichaam een andere persoon is geworden, het is niet meer hetzelfde. Het is niet langer, wat het gewoonlijk was. Toch is het geheugen van haar aardse bestaan niet weggegaan, het is een ander lichaam. Toch is het een andere persoon. Ik refereer hier alleen aan het materiele bewustzijn (*Moeder raakt haar lichaam aan*). Het andere daarboven (*gebaar boven*) is allemaal erg gemakkelijk te verklaren, het werk werd lang geleden gedaan, dat bedoel ik niet --- nee, het is hier. De verandering is HIER. Het is vreemd. Daar, petit.

* * *

(Spoedig daarna praat Moeder over haar secretarissen, die niet doen, wat zij hen verteld te doen en te veel van haar tijd nemen:)

Zij nemen absoluut geen notie van wat ik zeg.

Wat?!

Oh, ja, zo zijn dingen. Ik vertel hen, "Ik moet op die of die tijd klaar zijn." "Ja, ja," zeggen zij --- en niemand beweegt. Ik kan niet beginnen.... Ik zit hier vast met mijn benen onder de tafel, dus het is moeilijk.... Tenzij ik een scène maak.

Soms vertel ik hen, "Ah, genoeg! Tot ziens," en ik word in mijn stoel teruggedrukt. Ik sta op en druk mijn stoel terug. Maar dat is... alleen in een geval van absolute noodzaak.¹⁸ Over het algemeen genomen ben ik zelden gemeen! (*Gelach*)

Ofschoon het gebeurt. Het gebeurde vanmorgen. Sommige mensen hadden hun dochter hier gelaten; zij is hier geweest gedurende de laatste vier of vijf jaar, en de hele tijd gaven zij helemaal niet om haar. Zij was in M's slaapvertrek --- M. is een werkelijke moeder voor haar geweest, zij zorgde voor haar jurken en alles, haar ouders deden niets (ik denk, dat zij regelmatig hun honderd roepies stuurden, maar zij hadden geen gedachte voor hun dochter). Dit kleine meisje's thuis was hier. Toen kwamen haar ouders voor de Darshan, zij vonden hun dochter niet warm genoeg, niet liefdevol genoeg, dat zij hier veel te graag hier was --- conclusie: zij nemen haar mee. Ik vond dat... zo beschamend! Beschamend, zo stompzinig zelfzuchtig.

Ik probeerde op verscheidene manieren tussenbeide te komen. Zij hadden het kleintje met zich meegenomen --- zij hilde dag en nacht, non-

¹⁸ Geleidelijk zal Moeder stoppen met strijden en wordt binnendringen de regel. Als een resultaat zullen deze conversaties erg eronder lijden.

stop. Zij wil niet eten, huilt de hele tijd. En zij zegt, "Ik wil teruggaan, ik wil teruggaan.... Ik wil hier blijven, ik wil niet weggaan."

"Ah, dus zo ben je! Welaan, we nemen je mee."

Wat een wreedheid! Een van de lelijkste dingen, die je voor kunt stellen.

Gisteren heb ik het nogmaals geprobeerd (zij vertrekken vandaag, geloof ik), ik heb iets aan hen over laten brengen, het antwoord was, "De vader vindt, dat zijn dochter hem vergeten is en niet langer van hem houdt, dus hij wil haar hier niet achterlaten en zal haar meenemen." Ik antwoordde, "Denkt hij, dat hij door haar te ringeloren, hij haar kan dwingen van hem te houden?" De dwaas wil het maar niet begrijpen, niets zinkt naar binnen.

Ik heb de man niet gezien.

Maar dan, zij had een vierjarige met hen meegebracht. Vandaag was zijn verjaardag. Zij stuurden een beetje geld voor het kind en vroegen om een kaart van zegeningen. Ik weigerde om een kaart te geven en gooide het geld naar hen terug --- nogal bot. Ik zei, "Vertel deze mensen, dat zij *zelfzuchtig en stupide zijn, en ik niets van hen wil.*" En ik sloeg op de tafel.... Oh, oh!... Iedereen was versteend. (*Moeder lacht*) De arts was er, en Nolini, Champaklal, Amrita.... Iets in me lachte veel! Oh, zij dachten, dat ik in een verschrikkelijke bui was: "Zij zullen zien, wat er met hen zal gebeuren!..." En weet je, die vibraties zijn zo bekend voor me --- zij zijn beangstigend, mon petit. Niet menselijk. Wanneer het komt, is het angstig, mensen krijgen het koude zweet. En ik bekijk het allemaal als toeschouwer!

Redelijk vaak is het Sri Aurobindo. Maar deze keer was het volledig onpersoonlijk. Het was iets, dat NIET LANGER in de wereld een zekere zelfzuchtige stupiditeit zal tolereren --- om deze kind's fijnere gevoelens te vertrappen, alleen omdat zij niet stupide gehecht is aan haar familie (die haar zelfs geen enkele gedachte gaven gedurende de hele tijd, dat zij hier was, zij bestond niet voor hen).

Wanneer je wil, dat je kinderen van je houden, zou je tenminste een beetje van hen moeten houden, een beetje om hen geven, is het niet? Het is elementair, je hoeft niet erg helder te zijn om dat te begrijpen --- maar zij zullen het niet begrijpen: "Het is de PLICHT van een kind om van zijn ouders te houden"!! En wanneer je je plicht niet vervult, word je in de gevangenis gezet.

Oké.

Maar deze mensen zullen beleven, dat zij er spijt van krijgen.

Het kleine meisje worstelde, alsof zij verdronk, weet je. Zij ging overal naar toe --- nam toevlucht in de School, nam toevlucht in Pavitra's kamer, smeekte G. in tranen om tussenbeide te komen. M. was absoluut wanhopig.

Iedereen probeert hen het af te raden, bij iedereen wordt ergernis opgewekt --- het is hun "recht"! Zwaaiend met hun recht grijpen zij het kind en *onderdrukken* haar: "Je zult van ons houden, of anders!"

En zij denken, dat zij zullen slagen!

Jammer genoeg is het altijd de beste, die lijdt. Sommigen werden zo weggenomen, en zij werden zo vreselijk ziek, dat toen zij eenmaal voldoende herstelden, de artsen zeiden, dat zij hierheen gezonden moesten worden. Het is tenminste een dozijn keren gebeurd. Degenen, die een innerlijk leven hebben, voelen zich hier thuis.

Wel...

* * *

(Net voor het einde komt Moeder terug op haar ervaring op het balkon:)

Het balkon is nogal interessant. Omdat het me plotseling een notie liet hebben van een verandering, waar ik niet gewaar van was. Zoals een snelle opstijging, waarvan ik volledig onbewust was geweest. Mijn enige gewaarzijn is, dat op IEDER moment, wanneer ik stop met praten of luisteren of werken, het is als... grote prachtige vleugels, zo uitgestrekt als de wereld, die langzaam uitslaan, zoals dat.

Een gevoel van immense vleugels --- geen twee: helemaal rondom en overal uitgestrekt.

Voortdurend, dag en nacht. Ik neem er alleen deel aan, wanneer ik kalm ben.

Maar het verlaat me nooit.

De vleugels van de Heer.

Maart

Maart 6, 1963

(Betreffende een oude Playground Talk van 4 December 1957, waarin moeder vroeg, "Zal er een geleidelijke transitie zijn van wat we nu zijn naar waar onze innerlijke geest naar aspireert te worden, of zal er een breuk zijn, zullen we onze huidige menselijke vorm achter moeten laten, totdat een nieuwe vorm tevoorschijn komt --- een verschijning, waarvan we het proces niet kunnen voorzien, of een nieuwe vorm zonder enige connectie met wat we vandaag zijn? Kunnen we van dit lichaam, ons middel van manifestatie op de aarde tot nu toe, verwachten om progressief getransformeerd te worden in iets, dat capabel is om een hoger leven uit te drukken, of moeten we deze vorm helemaal achterlaten om een andere te nemen, die nog niet op aarde geboren is?" Moeder voegt toe:)

Waarom niet beide?

Beide vormen zullen er tegelijkertijd zijn. De ene sluit de andere niet uit.

Ja, maar zal de ene in de andere getransformeerd worden?

Het zal getransformeerd worden en het zal als het ware de omtrek van de nieuwe zijn. Wanneer deze omtrek tot bestaan komt, zal de andere, de perfecte vorm, verschijnen. Omdat beide hun eigen schoonheid en doeleinde hebben, en dus zullen beide er zijn.

Het denkvermogen probeert altijd een exclusieve keuze te maken of een exclusieve beslissing te nemen --- dat is niet de manier. Zelfs de totaliteit van wat we in staat zijn voor te stellen, is erg weinig, vergeleken met wat er zal zijn. De waarheid is, dat iedereen met een intense aspiratie en innerlijke zekerheid geroepen zal worden om het te realiseren.

Overal, op alle gebieden, altijd en voor altijd, is alles mogelijk. En alles, dat mogelijk is, ZAL HET ZIJN op een gegeven ogenblik --- een moment, dat kort of lang zou kunnen zijn, maar alles zal het zijn.

Juist, zoals zij veel soorten overgankelijke mogelijkheden vonden, die bestonden tussen dieren en mensen, zo zullen er ook veel verschillende mogelijkheden zijn: iedereen zal het op zijn eigen manier proberen. En dat alles samen zal helpen voorbereiden voor de toekomstige realisatie.

De vraag, die we zouden kunnen vragen, is: Zal de menselijke soort zo zijn als die soorten, die uitsterven tegenkwamen? Sommige soorten stierven uit (ofschoon geen soorten, die zolang bleven als de menselijke soort, voor zover ik het weet (?), en ook niet die, die in zich het zaad van vooruitgang hadden, een mogelijkheid tot vooruitgang). De impressie is

eerder, dat de evolutie een curve zal volgen, die zich steeds nader trekt tot een hogere soort, en misschien zal alles, dat nog te dichtbij de lagere soort is, wegvallen, net zoals die soorten wegvielen in het verleden.

We vergeten altijd, dat alles niet alleen mogelijk is --- alles, zelfs de meest tegengestelde dingen --- maar dat iedere mogelijkheid tenminste op een moment in het bestaan gegeven wordt.

* * *

(Dan neemt Moeder de aforismen op, die voorbereid moeten worden voor het volgende "Bulletin":)

84 --- Het supernatuurlijke is dat, waarvan wij de natuur nog niet verkregen hebben of nog niet kennen, of waarvan we het middel nog niet veroverd hebben. De algemene smaak voor wonderen is het teken, dat mensen's opstijging nog niet beëindigd is.

85 --- Het is rationaliteit en voorzichtigheid om het supernatuurlijke te wantrouwen; maar erin te geloven is ook een soort wijsheid.

86 --- Grote wijzen hebben wonderen verricht; grotere wijzen hebben hen beschimpt; de grootste hebben beiden beschimpt en hen uitgevoerd.

87 --- Open uw ogen en zie, wat de wereld werkelijk is en wat God; heb afgedaan met vergeefse en plezierige verbeeldingen.

Heb je enige vragen?

Ja, er zijn twee types vragen....

Er zijn twee verschillende dingen.

Ten eerste zou men kunnen vragen: Wat is een wonder? Omdat Sri Aurobindo vaak zegt, dat "er niet zoiets als een wonder is," maar tegelijkertijd zegt hij, in "Savitri," bijvoorbeeld, "Alles is hier een wonder en kan door een wonder veranderen."¹⁹

Het hangt af van de manier, waarop je ernaar kijkt: van deze kant of van de andere kant.

Mensen noemen alleen dingen wonderen, die zij niet helder kunnen verklaren in mentale termen. Vanuit dat gezichtspunt kan van ontelbare dingen, die gebeuren, gezegd worden, dat zij "wonderen" zijn, omdat je het waarom of hoe niet kan verklaren.

¹⁹ *Savitri*, I. V. 85.

Wat zou dan een werkelijk wonder zijn?

Ik zie niet, wat een werkelijk wonder kan zijn, omdat wat is een wonder uiteindelijk?

Een werkelijk wonder... Alleen het denkvermogen heeft de notie van een wonder, omdat volgens zijn eigen logica het denkvermogen beslist, dat gegeven deze of die conditie, deze of die omstandigheid bestaan kan of niet. Maar deze zijn hoofdzakelijk de denkvermogen's beperkingen. Want hoe zou het vanuit het Heer's gezichtspunt er een wonder kunnen zijn? Alles is alleen Hijzelf, die Zichzelf objectiveert.

Hier komen we bij het grote probleem van de weg, die we bereizen, de eeuwige Weg, waaraan Sri Aurobindo refereert in *Savitri*. Het is natuurlijk gemakkelijk voor te stellen, dat wat eerst geobjectiveerd was, een inclinatie had tot objectivering. Het eerste punt om te accepteren, een logisch punt, het principe van evolutie in ogeschouw genomen, is, dat de objectivering progressief is, het is niet compleet voor de hele eeuwigheid.... (stilte) Het is erg moeilijk om uit te drukken, want we kunnen onszelf niet bevrijden van onze gewoonte om het te zien als een eindige hoeveelheid, die zich eindeloos ontvouwt en om te denken, dat alleen met een eindige hoeveelheid er een begin kan zijn. We hebben altijd een idee (tenminste op onze manier van spreken) van een "moment" (*lachend*), wanneer de Heer beslist om Zichzelf te objectiveren. En op die manier neergezet is de verklaring eenvoudig: Hij objectiveert Zichzelf geleidelijk, progressief, met als resultaat een progressieve evolutie. Maar dat is alleen een manier van spreken. Omdat er geen begin is, geen einde, toch is er een progressie. Het besef van sequentie, het besef van evolutie en vooruitgang komt alleen met de Manifestatie. En alleen wanneer we over de aarde spreken, kunnen we dingen waarachtig rationeel verklaren, omdat de aarde een begin had -- niet in haar ziel, maar in haar materiele werkelijkheid.

Een materieel universum heeft waarschijnlijk ook een begin.

(stilte)

Dus wanneer we er op die manier naar kijken, zou voor een gegeven universum een wonder de plotselinge verschijning betekenen van iets uit een ander universum. En voor de aarde (dat het probleem tot een behandelbare afmeting terugbrengt), betekent een wonder de plotselinge verschijning van iets, dat niet tot de aarde behoort --- en deze binnenkomst van een principe, dat niet bij de aarde behoort als een eindige wereld, veroorzaakt een radicale en ogenblikkelijke verandering.

Maar dan wordt weer, zoals het gezegde gaat, het VOLLEDIGE geheel in principe in juist de kern van ieder deel gevonden; dus is zelfs dit wonder niet mogelijk.

We zouden kunnen zeggen, dat het besef van een wonder alleen kan behoren bij een eindige wereld, een eindig bewustzijn, een eindige opvatting. Het is de abrupte, onverwachte binnenkomst --- of verschijning of interventie of penetratie --- van iets, dat niet bestond in deze fysieke wereld. Er volgt dus uit, dat welke manifestatie dan ook van een wil of bewustzijn, die behoren bij een werkelijkheid, die oneindiger en eeuwiger is dan de aarde, noodzakelijkerwijze een wonder is op de aarde. Maar, wanneer je voorbij de eindige wereld gaat of het begrip, dat past bij de eindige wereld, dan bestaat het wonder niet. De Heer kan met wonderen spelen, wanneer Hij het leuk vindt, maar er bestaat niet zoiets als een wonder --- Hij speelt alle mogelijke spelletjes.

Je kan Hem alleen beginnen te begrijpen, wanneer je het op die manier VOELT, dat Hij alle mogelijke spelletjes speelt --- en niet "mogelijk" volgens de menselijke opvatting, maar volgens Zijn eigen opvatting!

Er is geen ruimte voor het wonder, behalve voor een zogenaamd wonder.

(stilte)

Wanneer iets, dat bij de supramentale wereld hoort, eerder abrupt zou materialiseren, dan door een langzame evolutie... dan zou dan iets zijn, dat de mens, als een mentaal wezen, zelfs als zijn geestesgesteldheid, zijn mentale domein tot perfectie gebracht zou worden, een wonder zou kunnen noemen, want het is de interventie in zijn bewuste leven van iets, dat hij niet bewust binnen zich draagt. De smaak voor wonderen, die erg sterk is (veel sterker in kinderen of in harten, die kinderlijk gebleven zijn dan in hoog vergeestelijkte wezens), is in basis het geloof, dat de aspiratie voor het Wonderbaarlijke bewaarheid zal worden, alle dingen voorbij alles, dat we zouden kunnen verwachten van het normale leven, bewaarheid zullen worden.

In feite zouden mensen voor onderwijs beide tendensen altijd naast elkaar moeten bemoedigen: de dorst voor het Wonderbaarlijke, het ogenschijnlijk onrealiseerbare, voor iets, dat je vult met het besef van goddelijkheid, terwijl tegelijkertijd in de perceptie van de wereld, zoals het is, een exacte, correcte en oprechte observatie bemoedigen, de vernietiging van alle voorstellingen, een constante controle, en een meest praktisch en nauwkeurig gevoel voor exactheid in detail. Beide neigingen zouden zij aan zij moeten gaan. Over het algemeen doden mensen een met het idee, dat het noodzakelijk is om de andere te ontwikkelen --- wat volledig foutief is.

De twee kunnen samen bestaan, en terwijl de kennis groeit, komt er een moment, waarop je begrijpt, dat zij twee aspecten zijn van hetzelfde, namelijk een heldere visie, een superieur onderscheid. Maar in plaats van dat de visie en onderscheiding beperkt en nauw zijn, worden zij absoluut

oprecht, correct, exact --- EN immense, terwijl zij een volledig gebied omarmen, dat nog geen deel is van de concrete Manifestatie.

Dit is erg belangrijk vanuit een onderwijzend gezichtspunt.

De wereld zien, zoals het is, accuraat, grimmig, op de meest praktische en gewone manier, en de wereld zien, zoals het kan zijn, met de hoogste en meest vrije visie, gevuld met de hoop en aspiratie en een wonderbaarlijke zekerheid --- zijn de twee polen van onderscheiding. Alle prachtigste, wonderbaarlijkste, krachtigste, meest expressieve en totale dingen, die we ons kunnen voorstellen, zijn niets vergeleken bij wat ze kunnen zijn; en tegelijkertijd kan onze minutieuze observatie van het kleinste detail nooit voldoende exact zijn. Beide dingen moeten samengaan. Wanneer je dat kent (*gebaar beneden*) en je kent Dat (*gebaar boven*), ben je in staat om de twee te laten ontmoeten.

Dit is het best mogelijke nut van de behoefte aan wonderen. De behoefte aan wonderen is een gebaar van onwetendheid: "Oh, ik wilde, dat het op die manier was!" Het is een gebaar van onwetendheid en impotentie. Aan de andere kant kennen diegenen, die je vertellen, "Je leeft in een wereld van wonderen," alleen het lagere einde van dingen (en nogal onvolmaakt, wat dat betreft), en zij zijn ondoordringbaar voor wat dan ook.

We zouden deze behoefte voor wonderen moeten omkeren in een bewuste aspiratie voor iets --- iets, dat er al is, dat bestaat, en dat gemanifesteerd zal worden MET DE HULP van al die aspiraties: al die aspiraties zijn noodzakelijk, of zij zijn eerder, wanneer we er op een meer ware manier naar kijken, een begeleiding --- een plezierige begeleiding --- voor het eeuwige ontvouwen.

In basis vertellen mensen met een erg strikte logica je, "Waarom bidden? Waarom aspireren, waarom vragen? De Heer doet, wat Hij wil en zal altijd doen, wat Hij wil." Het ligt volmaakt voor de hand, het spreekt vanzelf, maar dit vuur, "Heer, manifesteer Uzelf!" geeft Zijn manifestatie een intensere vibratie.

Anders zou Hij de wereld nooit gemaakt hebben, zoals het is --- er is een speciaal vermogen, een speciale vreugde, een speciale vibratie in de wereld's intensiteit van aspiratie om weer te worden, wat het is.

En dat is waarom --- gedeeltelijk, fragmentarisch waarom --- er evolutie is.

Een eeuwig volmaakt universum, dat eeuwig eeuwige perfectie manifesteert, zou de vreugde van vooruitgang missen. Dit voel ik erg intens. Erg intens. We kijken niet verder als het puntje van onze neus, zelfs geen seconde van Oneindigheid, en die seconde bevat niet alles, dat we zouden willen ervaren en kennen, dus klagen we, "Oh, nee! Deze wereld is niet goed." Maar wanneer uit onze seconde in het Geheel komen, voelen we

onmiddellijk zo intens alles, dat de behoefte aan vooruitgang naar de Manifestatie gebracht heeft.

En toch... toch is het nog beperkt tot het ontvangende instrument. Er komt een punt, wanneer zelfs de scheppende Kracht van dit universum zich erg klein voelt, wanneer Het niet samensmelt, Zich niet verenigt met de scheppende Kracht van alle andere universums.

Ook daar is een constante opstijging of progressie in identificatie.

(Moeder keert zich plotseling naar Satprem)

Ga je dat alles er niet in opnemen?!

Maar... ja, natuurlijk!

(Lachend) Nee, neem dat hele laatste deel weg.

Het is nu laat, anders zou ik een vraag gesteld hebben.

Ga je gang. Welke vraag?

Waarom hebben Sri Aurobindo en U van wonderen gebruik gemaakt als een middel om de weerstanden te boven te komen van het uiterlijke menselijke bewustzijn? Waarom deze zelf-uitwissing in de richting van de buitenkant, deze soort non-interventie, als het ware, of onopvallendheid?

In Sri Aurobindo's geval weet ik alleen, wat hij me verscheidene keren verteld heeft: wat mensen "wonderen" noemen zijn alleen interventies in de fysieke en vitale werelden. En deze interventies zijn altijd vermengd met onwetende en arbitraire bewegingen.

Maar het aantal wonderen, dat Sri Aurobindo uitvoerde in het Denkvermogen, is onberekenbaar. Natuurlijk zou je, wanneer je alleen een erg eerlijke, oprechte en zuivere visie had, hen kunnen zien --- ik zag hen. Anderen zagen hen. Maar hij weigerde (dit weet ik), hij weigerde om enig vitaal of materieel wonder uit te voeren door de vermenging.

Mijn eigen ervaring is zo: in de wereld's huidige toestand moet een direct wonder (vitaal of materieel, dat is) noodzakelijkerwijze een aantal misleidende elementen bevatten, die we niet kunnen accepteren --- die wonderen zijn noodzakelijkerwijze misleidende wonderen. En dat kunnen we niet accepteren. Ik weigerde het tenminste altijd zo te doen. Ik heb gezien, wat mensen wonderen noemen. Ik zag er veel met Madame Théon, bijvoorbeeld, maar het stond een menigte dingen toe om te bestaan, die voor mij ontoelaatbaar zijn.

Ik weet niet, of dat de ware reden is, ik ben niet zeker, of de reden niet is, dat we niet verondersteld worden om wonderen te doen.

Ik zou veel over het onderwerp kunnen zeggen, maar... In ieder geval zal ik het je op een dag vertellen, maar het kan niet voor het *Bulletin* gebruikt worden --- dit zijn geen publieke zaken.

Maar wat mensen heden ten dage “wonderen” noemen, worden bijna altijd uitgevoerd door wezens van de vitale wereld, of door mensen in relatie met dergelijke wezens, dus er is een mengsel --- het accepteert de werkelijkheid van zekere dingen, de waarheid van zekere dingen, die niet waar zijn. En het werkt op die basis. Dus het is onacceptabel.

Op een andere dag zal ik je meer vertellen, ofschoon wat ik te zeggen zal hebben voor jou persoonlijk zal zijn, voor de *Agenda*, het zal gewoon niet geschikt zijn voor het *Bulletin*. Zo is het.

Maart 9, 1963

Ik zou U een vraag willen stellen.... Ik heb niet helemaal begrepen, wat U bedoelde met “wonderen in het Denkvermogen. “Wat zijn zij? ” Sri Aurobindo voerde wonderen uit in het Denkvermogen,” zei U.

Dat was, toen hij de Supramentale Kracht in het mentale bewustzijn bracht. Hij zou in het mentale bewustzijn (het mentale bewustzijn, dat alle materiele bewegingen bestuurt²⁰) een supramentale formatie, of een supramentaal vermogen, of een supramentale kracht brengen, die ogenblikkelijk de organisatie veranderden. Met onmiddellijke resultaten... die onlogisch verschijnen, omdat het proces de koers niet volgt, die uitgezet is door mentale logica.

Hij zei het zelf: het gebeurde, toen hij in bezit was van of in bewust bevel over de supramentale Kracht en het supramentale Vermogen en wanneer hij het op een bepaalde spot plaatste voor een bepaald doeleinde. Het was onherroepelijk, onvermijdelijk: het effect was absoluut.

Dat kan een wonder genoemd worden.

²⁰ Met andere woorden, het fysieke denkvermogen, schepper van de medische, gravitatie en sterfelijke kooi, waarin we leven.

De supramentale kracht, die hij in een persoon's denkvermogen plaatste, was in staat om...

Neem het voorbeeld van iemand, die ziek is, die zelfs pijn voelt. Toen Sri Aurobindo in het bezit was van dit supramentale Vermogen (in zekere tijden zei hij, dat het volledig onder zijn controle was, hij kon ermee doen, wat hij ook wilde en het toepassen, waar ook hij wilde), dan zette hij deze Wil op een of andere wanorde, zeg fysiek of vitaal (of mentaal, natuurlijk), hij zou er deze Kracht van een superieure harmonie, een superieure, supramentale orde neerzetten, het daar houden, en het zou ogenblikkelijk handelen. En het was een orde --- het schiep een orde en harmonie, die superieur waren aan de natuurlijke harmonie. Wat betekent, dat wanneer het object was om te genezen, bijvoorbeeld, de kuur volmaakter was en totaal dan een kuur, die tot stand gebracht wordt door de gewone fysieke en mentale methoden.

Er waren een hoop gevallen. Maar mensen zijn zo blind, weet je, die zo verزند zijn in hun gewone bewustzijn, dat zij altijd kant en klare "verklaringen" hebben. Zij kunnen het altijd weg verklaren. Alleen diegenen, die vertrouwen en aspiratie hadden en iets in hen, dat erg zuiver is, dat is, diegenen, die het werkelijk wilden weten, waren er gewaar van.

Wat betekent, dat er een verschil is tussen het wonder, dat plaats vindt door het denkvermogen, en het wonder, dat direct plaats vindt in het fysieke en het vitale. Bijvoorbeeld al diegenen, die wonderen uitvoeren als levitatie, objecten bewegen, lichten genereren... (*Moeder blijft een tijd stil, laat dan het subject vallen*). Het is een gebied, dat ik niet erg levend vind, het interesseert me niet veel.²¹

Maar zo werkte het met heling. Wanneer het Vermogen er was, zei hij, dat het zonder inspanning was, alles, dat hij moest doen, was dat Vermogen van orde, van supramentale harmonie te gebruiken en het handelde ogenblikkelijk.²²

²¹ Later herhaalde Moeder dezelfde opmerking: "Ik ben niet erg bezig met dit gebied, ik zie het vanuit een ANDERE hoek. Waaraan ik hier refereer, wordt gezien van beneden naar boven, terwijl ik het op de andere manier zie (*gebaar van boven naar beneden*), dus neemt het een erg verschillend karakter aan. We zullen er later weer over praten."

²² In de volgende conversatie gaf Moeder een erg recent voorbeeld van iemand, die genezen was door de supramentale kracht, die handelde in het materiele denkvermogen: "Na drie waarschuwingen, die hij niet waarnam, vond A. [een Parijse leerling], zich op een morgen half verlamd. En de volgende dag verspreidde het zich naar de andere kant, de linkerkant. Op dat punt gaf hij een roep --- en het viel hem op om te zien, dat een kant volledig verlamd was en de andere volgde erop, hij zag zichzelf neergaan, dus gaf hij een schreeuw. En hij zegt, dat binnen een paar minuten, een enorme Kracht in hem kwam en de Kracht zei, "Nee!" En bijna automatisch stopte alles. Niets kwam over naar de linkerkant, en de rechterkant begon te verbeteren. En toen ik het eerste telegram ontving, dat me informeerde, dat A. zijn bed moest houden door een 'aanval' (een 'hartaanval' zeiden ze, maar het was het hart niet, het was een embolie in het brein), zag ik, met het telegram in mijn handen, OVER de telegram's woorden geschreven: 'Het is niets, geen noodzaak om zorgen te maken! Dus zei ik koel, 'Oh, het is niets, geen noodzaak om zorgen te maken.' (*Moeder lacht*) Toen kwam de brief met alle details: trombose, enzovoort. Maar hij zegt, dat hij een Kracht voelt [nabij

Het verschil is moeilijk uit te leggen.

(*stilte*)

Oh, luister (dit is niet bedoeld om gepubliceerd te worden of verteld), ik weet niet, of ik het je al verteld heb. Ik was negen of tien jaar oud, ik rende met enige vrienden in het bos van Fontainebleau (ik heb dit verhaal ergens verteld). Het bos is nogal dicht, dus je kan niet ver vooruitzien. We renden en omdat ik zo snel vooruitging, zag ik niet, dat ik bij de rand kwam, die boven de weg hing. De plaats, waar we waren, was ongeveer 3 meter boven de weg (meer dan een verdieping hoog), en de weg was geplaveid met stenen --- nieuw geplaveid. En we renden. I racete voorop, de anderen waren achter. Wel, ik had een zodanig momentum opgebouwd, dat ik niet kon stoppen --- woosh! Ik zeilde door de lucht. Ik was tien, op zijn hoogst elf, let wel, zonder notie van het miraculeuze of wonderbaarlijke, niets, niets --- ik werd gewoon de lucht in geslingerd. En ik voelde, dat iets me ondersteunde, me omhooghield, ik werd werkelijk op de grond NEERGEZET, op de stenen. Ik stond op (ik vond het volmaakt natuurlijk, begrijp je!); geen schram, geen stofvlekje, niets, absoluut intact. Ik viel erg, erg langzaam naar beneden. Toen haastte iedereen zich om te zien. "Oh, het is niets!" Ik zei, "Ik ben oké." En ik liet het daarbij. Maar de indruk bleef hangen. Dat gevoel van iets, dat me draagt (*gebaar van een langzame val, als een blad, dat valt in stadia met lichte pauzes*): ik viel zo langzaam naar beneden. En het materiele bewijs was er, het was geen illusie, omdat ik ongedeerd was --- de weg was geplaveid met stenen (ken je de kiezelstenen van Frankrijk?): geen schram, niets. Geen vlekje stof.

De ziel was erg levendig in die tijd, en met al zijn kracht weerstond het de indringing van de materiele logica²³ van de wereld --- dus het leek voor mij volmaakt natuurlijk. Ik dacht eenvoudig, "Nee. Met mij kunnen er geen ongelukken gebeuren."

Maar zo geslingerd!... Gedurende een erg lange tijd bleef de herinnering van de GEWAARWORDING: iets, dat zo ging (*zelfde gebaar van een blad, dat valt*) en me eenvoudig op de weg neerzette. Toen ik met Théon werkte, kwam de herinnering terug en ik zag, dat het een entiteit was: wat mensen in Europa engelen noemen (hoe noemen ze het?)... beschermengelen, dat klopt. Een entiteit. Théon had me verteld over zekere werelden (werelden van het hogere intellect --- ik herinner het me niet, hij had alle verschillende vlakken een naam gegeven), en in die werelden zijn gevleugelde wezens --- die vleugels hebben uit hun eigen vrije keuze, omdat zij het mooi vinden! En Madame Théon had altijd twee dergelijke

Moeder], die er in zijn gewone kleine leven daar niet is, hij vindt, dat het alle verschil maakt --- het is iets, dat een LEVEN geeft, dat niet in zijn gewone leven in Frankrijk is. Hoe dan ook, het is iets als een wonder."

²³ Precies, wat presideert over de "onvermijdelijkheid" van ongelukken, gravitatie, ziekte en dood inbegrepen.

wezens bij me gezien. Toch kende ze me meer dan tien jaar later. En zij waren blijkbaar altijd bij me. Dus keek ik, en zij waren er zeker genoeg. Een probeerde zelfs te tekenen, hij vroeg me om hem mijn hand te lenen om tekeningen te doen. Ik leende mijn hand, maar toen ik de tekening zag (hij deed er een), vertelde ik hem, "Degene, die ik zonder je doe, zijn veel beter!" Dus dat was het einde van de zaak!

Wat beeldde het uit?

Grappige tekeningen. Een liet een zee zien met een rots en een kleine gedaante (dat was de beste). Een hoge klif, een kleine gedaante, en dan de zee. Het was niet erg goed!

Ik leende mijn hand en keek ergens anders --- ik keek niet, wat ik tekende om zeker te maken dat er geen onbewuste interferentie was. En ik kon duidelijk voelen, dat zijn hand de mijne bewoog. Na een tijdje zei ik tegen mijzelf, "Ik denk, dat ik kijk." Ik keek --- "Ik zeg," Ik vertelde hem, "Het stelt niet veel voor!"

Het was in Tlemcen.

Die soort eigenaardigheid heeft me nooit geïnteresseerd. Ik vond ze eenvoudig te natuurlijk. Maar dit noemen mensen wonderen.

Er was een andere gebeurtenis (minder opvallend), op een keer in een kamer als deze en wijder,²⁴ de salon in mijn familie's huis. Sommige kleine vrienden waren gekomen en we speelden. Ik vertelde hen, "Ik zal je laten zien, hoe iemand moet dansen." Ik ging naar een hoek van de kamer om de langste afstand te krijgen naar een andere hoek, en ik vertelde hen, "Een enkele stap in het midden." En ik deed het! (*Moeder lacht*) Ik sprong (Ik voelde zelfs niet, dat ik aan het springen was, het was als dansen, weet je, zoals wanneer ze op een tip dansen), landde op de toppen van mijn tenen, stuitte op en bereikte de andere hoek --- dat kan je niet alleen doen, zelfs kampioenen kunnen het niet. De lengte van de sprong ging records voorbij, omdat ik het naderhand hier vroeg, toen we fysieke oefeningen gingen doen in de Ashram, wat de langste sprong was --- de mijne was langer! En zij nemen een aanloop, zie je, zij rennen en zij springen dan. Maar ik rende niet: ik stond in de hoek en hop! Omhoog ging ik (ik zei "hop!" tegen mijzelf, zonder geluid), en frrrt! Ik landde op de top van mijn tenen, stuitte en landde aan de andere kant – ik werd nogal evident gedragen.

En dit alles vond plaats voor de leeftijd van dertien of veertien (van acht tot dertien of veertien). Veel dat soort dingen, waarvan alles me volmaakt natuurlijk leek --- het voelde niet, alsof ik iets wonderbaarlijks deed. Volmaakt natuurlijk.

²⁴ Ongeveer 12 meter lang en 4 meter breed.

Ik herinner me ook, dat er ooit ijzeren ringen waren (ik weet niet, of ze nog bestaan), die de gazons begrensden in het *Bois de Boulogne* --- en ik wandelde gewoonlijk over hen! Het was een uitdaging, die ik naar mijn broer wierp (er was een verschil van zestien maanden tussen ons, hij was ouder --- en gedroeg zich ook beter!). Ik vertelde hem, "Kan je op deze lopen?" "Laat me alleen," antwoordde hij, "het is niet interessant." "Kijk alleen!" vertelde ik hem. En ik begon op hen te lopen, met zo een gemak! Alsof ik het mijn hele leven gedaan had. Het was hetzelfde fenomeen; ik voelde me gewichtsloos.

Altijd het gevoel van gedragen worden: iets, dat me omhooghield, me droeg. En wanneer ik nu de beweging of de gewaarwording vergelijk... het is hetzelfde als die uitgestrekte beweging van vleugels --- dezelfde vibratie.

Na dertien of veertien jaar werd het moeilijker. Daarvoor was het werkelijk fijn.

(*stilte*)

Het was hetzelfde, toen ik de bovenmentale formatie maakte (we gingen op wonderen af!). Op een dag vertelde Sri Aurobindo me, dat ik in Amrita²⁵ een kracht van de creatieve Brahma naar beneden had gebracht (het is het creatieve Woord, het Woord, dat zichzelf automatisch realiseert). En ik weet niet, wat er gebeurde... iets, ik kan me niet herinneren wat, dat me liet zien, dat het erg goed werkte. Toen kwam er een soort idee in me op: "Waarom, we zouden dit vermogen op muggen kunnen uitproberen: laat muggen ophouden om te bestaan! Wat zou er gebeuren?" (We werden in die tijd belaagd door muggen.) Voor het te doen (de meditatie was voorbij, het zou de volgende keer zijn), zei ik tegen Sri Aurobindo, "Wel, wat als we het probeerden met die kracht, die antwoordt; wanneer we zeiden, 'Laat de muggen ophouden te bestaan,' zouden we tenminste van hen af kunnen komen binnen een zeker gebied van actie, een zeker gebied van invloed, is het niet? Dus keek hij naar mij (*met een glimlach*), bleef stil en na een moment keerde hij zich naar mij en zei, je *bent in het volle Bovenmentale. Dat is niet de Waarheid, die we willen manifesteren....* Ik heb je het verhaal verteld. Het was bij die gebeurtenis.

We hadden dergelijke dingen kunnen doen.

Hij vertelde me (*Moeder spreekt op een ironische toon*), "Oh, je kan zeker wonderen verrichten! Mensen zullen versteld staan."

(*stilte*)

Maar ik vond een veel lieflijker wonder.... Het was in Tlemcen, ik speelde op de piano, ik herinner me niet wat (een Beethoven of een Mozart stuk). Théon had een piano (omdat zijn Engelse secretaris gewoonlijk op de piano

²⁵ Een van Moeder's secretarissen.

speelde), en deze piano was in zijn tekenkamer, die op de hoogte van de berg was, halverwege, bijna bij de top. Dat wil zeggen, je moest twee trappen opklimmen binnenshuis om de tekenkamer te bereiken, maar de tekenkamer had grote Franse deuren, die naar buiten openden naar de berghelling --- het was erg mooi. Dus speelde ik dan 's middags, met de Franse Deuren wijd open. Op een dag, toen ik klaar was met spelen, keerde ik me om op te staan en ik zag een grote pad, allemaal wratten --- een enorme pad --- en het ging van puff, puff, puff (je weet, hoe zij zich opblazen en uitblazen), het blies zich op en blies uit, blies zich op en blies uit... alsof het in de zevende hemel was! Het had nooit zoiets wonderbaarlijks gehoord! Het was helemaal alleen, zo groot als dit, helemaal rond, helemaal zwart, allemaal wratten, tussen die twee hoge deuren --- Franse deuren, wijd open voor de zon en het licht. Het zat in het midden. Het ging een tijdje door, dan toen het zag, dat de muziek voorbij was, keerde het zich om, hop-hop-hopte... en verdween.

De bewondering van een pad vervulde me met vreugde! Het was charmant.

(stilte)

Mijn Moeder huurde ook, toen ik elf of twaalf was, een huisje aan de rand van een bos: we hoefden niet door de stad te gaan. Ik ging gewoonlijk alleen in het bos zitten. Ik zat gewoonlijk verloren in gemijmer. Op een dag (het gebeurde vaak), op een dag waren enige eekhoorns gekomen, verscheidene vogels, en ook (*Moeder opent haar ogen wijd*), een hert kwam kijken.... Hoe mooi was het! Toen ik mijn ogen opende en hen zag, vond ik het betoverend --- zij renden weg.

De herinnering aan al deze dingen keerde NADERHAND terug, toen ik Théon ontmoette --- lang naderhand, toen ik meer dan twintig was, dat is, meer dan tien jaar later. Ik ontmoette Théon en kreeg uitleg van deze dingen, die ik begreep. Toen herinnerde ik me alles, dat met me gebeurd was, en ik dacht, "Wel!..." Omdat Madame Théon tegen mij zei (ik vertelde haar al mijn kinderverhalen), zij zei tegen mij, "Oh, maar ik weet het, je bent DAT, het stempel van DAT is op je." Ik dacht over wat zij zei, en ik zag, dat het inderdaad waar was. Al die ervaringen, die ik had, waren erg heldere aanwijzingen, dat er zekere mensen waren in het onzichtbare, die voor me zorgden! (*Moeder lacht*)

Interessant genoeg was er niets mentaals over: ik wist niet van het bestaan van deze dingen af, ik wist niet, wat meditatie was --- ik mediteerde zonder het minste idee van wat het was. Ik wist niets, absoluut niets, mijn moeder had het allemaal volledig taboe gehouden: die zaken moeten niet aangeraakt worden, zij maken je gek!

Later kwamen de herinneringen terug.

* * *

(Naar het einde van de conversatie vroeg Moeder om het volgende aforisme voor het "Bulletin" en of Satprem enige vragen heeft.)

Ik zou U een vraag willen stellen over de dood.

Ohhh!...

Alles, dat ik dacht, dat ik wist, lijkt nu voor mij volledig oppervlakkig en ik heb bijna... mijn vinger gelegd op iets, dat in contrast me de indruk gaf van een enorme ontdekking. Maar het was alleen een flits, het staat niet onder mijn commando. Ik kan er niet over spreken. Dus het zou beter zijn om een tijdje te wachten, voordat we dat onderwerp behandelen.

Is dit aforisme over dood?

Ja, het refereert aan dualiteiten: leven en dood, dwaling en kennis, liefde en wreedheid.... We kunnen natuurlijk iedere vraag over de dood achterwege laten, maar dat was de vraag, die bij me opkwam.

Ik vertel je, het zou een onderwerp bederven, dat in enkele maanden (enkele maanden of enkele jaren, ik weet het niet), helderder wordt. Er kan iets waard zijn om dan te vertellen.

Bij enkele gevallen was ik zo, weet je (*Moeder maakt een gebaar van zweven tussen twee werelden*²⁶), alsof ik werkelijk in contact gebracht werd met, wat ik "de dood van de dood" genoemd heb. Het was de onwerkelijkheid van de dood. Vanuit een VOLLEDIG materieel standpunt. Het was een kwestie van cellen en van het bewustzijn in cellen. Zoals wanneer je binnen een paar centimeter van iets bent: "Daar is het! Ik ga het pakken, daar is het!..." Maar dan vervaagt het. Het is als een indruk gebleven.

Een enkele seconde's ervaring, die me het besef gaf, dat het meest centrale probleem opgelost was. En dan....

Wanneer het zo is, zal het interessant zijn.

* * *

(Net voor het weggaan)

Hebben we nog een aforisme nodig [voor het *Bulletin*]? We hebben er al drie.

²⁶ In Maart 1962, toen Moeder bijna niet naar haar lichaam terugkeerde.

Ik zal alleen een deel toevoegen van wat U zei aan het begin, over de wonderen in het denkvermogen....

Wat Sri Aurobindo deed?

Ja, ik vroeg U, wat deze wonderen in het denkvermogen waren. U zei, dat hij het Supramentale in het Denkvermogen zou brengen.... Het is interessant.

Denk je, dat we dat zouden moeten zeggen tegen mensen? Zij zijn....

Omdat ik persoonlijk niet nogal begreep, wat het betekende en waarom Sri Aurobindo en U geen wonderen verrichtten. Maar ik zal er niets inzetten van wat U vandaag zei.

Oh, nee, nee, nee! Geen noodzaak om... Het is alleen voor onze eigen genieting. En hoe is het met je boek, hoe gaat het ermee?

Langzaam.

Ik zal spoedig volgend jaar's 29 Februari ²⁷ beginnen voor te bereiden, en je boek is deel van de voorbereiding.... Ik probeer te vinden, wat te distribueren --- wat plaats zal vinden. Ik weet nog niet, wat plaats zal vinden. Maar veel mensen, in alle hoeken van de wereld, verwachten deze 29 Februari (zij willen van overal komen), dus zou ik tenminste iets voor hen klaar moeten hebben.

Het enige, dat tot dusver tot mijn bewustzijn gekomen is, is voor mij om in een innerlijke toestand te zijn, zo dat ik gedurende twee of drie uur zou kunnen zitten, terwijl mensen in file langs me lopen (het is natuurlijk uit den boze om zelf iets te distribueren, het is onmogelijk). Eenvoudig voor mij geabsorbeerd te zijn in contemplatie, zodat het niet uit zou maken, mensen die in file langs me lopen, zouden mijn toestand niet veranderen.

Er werd me gesuggereerd in de vorm van een visioen: ik zat op een ietwat hoge stoel beneden, op de begane grond (in de meditatiehal, waar ik in 1960 naartoe ging), terwijl mensen in file langs me liepen. Maar er zou een soort distributie moeten zijn, en ik ben meer voor iets, dat gedrukt is, dan een materieel object. Een materieel object... ik ben veel te arm op de eerste plaats. Iets, dat gedrukt is.

Het is vaag --- niet vaag, maar onvolledig. De details zijn precies, wat ik zie, is precies, maar alles is er niet. Alleen zekere punten hier en daar -- - het is onvolledig.

²⁷ Tweede verjaardag van de supramentale Manifestatie.

Maar een ding weet ik, ik wil, dat je boek tegen die tijd gepubliceerd wordt, om uit te komen aan het einde van Februari, mogelijk voor de 21ste. Maar met die mensen duurt het eeuwen om dingen juist te doen. Daarom vraag ik het je.

Ik hoop, dat het klaar zal zijn aan het begin van volgende maand.

Goed. Au revoir, mon petit.

Maart 13 1963

(Moeder opent "Savitri." Zij had de bedoeling om "Het Debat van Liefde en Dood" te vertalen. Het boek opent "door toeval" bij de laatste zinnen van de Dood's nederlaag, die Moeder hardop leest:)

And [Death] left crumbling the shape that he had worn,
Abandoning hope to make man's soul his prey
And force to be mortal the immortal spirit.

En [Dood] verliet verbrokkelend de gedaante, die hij had
gedragen,
Verliet de hoop om mensen's ziel zijn prooi te maken
En de onsterfelijke geest te dwingen om sterfelijk te zijn.

(X.IV.667)

Het maakt niet uit, waar je opent, het maakt niet uit, waar je leest, het is prachtig! Het is onmiddellijk prachtig --- vreemd, deze drie zinnen, is het niet....

Abandoning hope to make man's soul his prey
And force to be mortal the immortal spirit.

Verliet de hoop om mensen's ziel zijn prooi te maken
En de onsterfelijke geest te dwingen om sterfelijk te zijn.

Prachtig.

Deze mensen zouden me eenvoudig uit kunnen lokken: gedurende een lange tijd hebben zij mij gevraagd om hen het geheel van Savitri voor te lezen --- nogal een werk! Maar dit [vertalings] werk is onweerstaanbaar.

Dus in feite (de moeilijkheid is, dat mijn notatieblok niet dik genoeg zal zijn!), in feite zou ik alles van het "Debat" [van Liefde en Dood] willen vertalen, het is zo prachtig.

(Moeder bladert door het boek)

Wanneer zij zegt... Ik herinner de woorden niet, zij zegt:

Mijn God is liefde²⁸

Oh, dat is....

(Moeder gaat terug naar het begin van Boek X, Canto IV)

Hier:

The Dream Twilight of the Earthly Real

De Droomschemering van de Aardse Werkelijkheid

Kijk hiernaar:

Or in bodies motionless like statues, fixed
In tranced cessations of their sleepless thought
Sat sleeping souls, and this too was a dream.

Of in lichamen, bewegingsloos als standbeelden, gevangen
In beëindigingen in trance van hun slapeloze denken,
Zaten slapende zielen, en ook dit was een droom.

(X.IV.642)

Zij zijn degenen, die Nirvana willen verwerven.... "En dit was ook een droom"!

(Moeder kijkt verder)

²⁸ "Mijn God is liefde en draagt alles lieflijk." (IX.II.591)

Het begint hier:

Once more arose the great destroying Voice:
Across the fruitless labour of the worlds
His huge denial's all-defeating might
Pursued the ignorant march of dolorous Time.

Opnieuw verrees de grote vernietigende Stem:
Langs het vruchteloze zwoegen van de werelden
Vervolgde de al-vernietigende macht van zijn enorme ontkenning
De onwetende opmars van de bedroevende Tijd.

(X.IV.643)

Hier zou ik moeten beginnen.

Boek X is lang: "Het Boek van de Tweeledige Schemering." ... Natuurlijk, wanneer ik begin te lezen...

Dan zal U eindigen bij het begin!

Ik zou het hele boek doen!

(Moeder bladert terug)

"Het Evangelie van de Dood en de IJdelheid van het Ideaal"

Dit is onschatbaar om alles te beantwoorden, alles, alle argumenten, die mensen gebruiken.

(Moeder bladert verder)

Ah, hier is het! "Het Debat van Leven en Dood."

Daar begint het

Het is Canto III

Er is hier een passage onderstreept.

Wanneer het onderstreept wordt, is het niet door mij!... Nee, dat is de plaats, waar ik stopte, toen ik aan het lezen was: ik markeerde gewoonlijk de plaats in het rood, waar ik stopte.

Hij zegt... *(De Dood tegen Savitri op een allerhoogste ironische toon):*

... Art thou indeed so strong, O heart,

O Soul, so free?...

... Zijt gij echt zo sterk, O hart,
O ziel, zo vrij?...

(X. III. 63 6)

Het is prachtig!

Dus we zouden moeten beginnen bij het begin van het "Boek van de Tweeledige Schemering," Boek X. Laat ons zien, hoe het gaat....

(Moeder leest)

All still was darkness dread and desolate;
There was no change nor any hope of change.
In this black dream which was a house of Void,
A walk to Nowhere in a land of Nought,
Ever they drifted without aim or goal....

Nog steeds was alles duisternis, verschrikkelijk en desolaat;
Er was geen verandering, noch enige hoop op verandering.
In deze zwarte droom, die een huis van Leegte was,
Een wandeling naar Nergens in een land van Niets,
Dwaalden zij altijd zonder bedoeling of doel....

(X.I.599)

Mijn God, hoe prachtig! Het is prachtig.

(Moeder slaat de bladzijden om)

En Boek XII ["De Terugkeer naar de Aarde"].... Ik weet het niet.

(Moeder leest de concluderende zinnen van "Savitri":)

Night, splendid with the moon dreaming in heaven
In silver peace, possessed her luminous reign.
She brooded through her stillness on a thought
Deep-guarded by her mystic folds of light,
And in her bosom nursed a greater dawn.

Nacht, prachtig met de maan dromend aan de hemel
In zilveren vrede, bezit van haar lumineuze heerschappij.
Zij broedde door haar stilte op een gedachte,
Diep bewaakt door haar mystieke plooien van licht,
En koesterde in haar boezem een grotere dageraad.

(XII.724)

Het kondigt het Supramentale aan.

Maar ik had het gevoel, dat hij zijn herziening niet afgemaakt had. Wanneer ik dit las, voelde ik, dat het niet het einde was, juist zoals wanneer ik het laatste hoofdstuk lees van de "Yoga van Zelf-Perfectie,"²⁹ Ik voelde, dat het onafgemaakt was. En hij zei het zo. Hij zei, "Nee, ik zal niet meer teruggaan naar dit mentale niveau."

Maar in *Savitri's* geval... (ik zorgde er niet voor, weet je), hij had Purani om hem heen, die Chinmayi, en... (wat is zijn naam?) Nirod --- zij zwermden allemaal om hem heen. Dus zorgde ik niet voor *Savitri*. Ik las *Savitri* twee jaar geleden, ik had het nooit eerder gelezen. En ik ben zo blij! Omdat ik het las in de tijd, dat ik het kon begrijpen --- en ik realiseerde, dat niemand van die mensen er EEN SNARS van had begrepen. Beide dingen tegelijk.

(*stilte*)

Laten we zien, op een pagina op een random plaats, ik wil zien, of je iets vindt, dat interessant is --- concentreer een moment en open het boek, ik zal het voor je lezen.

Doe gewoon je vinger ertussen.... Wil je een mes? (*Moeder geeft Satprem een brievenopener*)

(*Satprem concentreert en opent het boek*)

Oh!

In the passion of its solitary dream
It lay [the heart of the King] like a closed soundless oratory
Where sleeps a consecrated argent floor
Lit by a single and untrembling ray
And an invisible Presence kneels in prayer....

²⁹ Het laatste hoofdstuk van de *Synthesis van Yoga*: "Naar de Supramentale Tijdvisie."

In de hartstocht van zijn eenzame droom
Lag het [het hart van de Koning] als een gesloten geluidloos
oratorium,
Waar een gewijde zilveren vloer slaapt,
Verlicht door een enkele en roerloze straal
En een onzichtbare Tegenwoordigheid knielt in gebed....

Nogal mooi!

Oh, het is goed.... Laat me een beetje teruggaan.

In the luminous stillness of its mute appeal
It looked up to the heights it could not see;
It yearned from the longing depths it could not leave.
In the centre of its vast and fateful trance
Half way between his free and fallen selves,
Interceding twixt God's day and the mortal night,
Accepting worship as its single law,
Accepting bliss as the sole cause of things,
Refusing the austere joy which none can share,
Refusing the calm that lives for calm alone,
To her it turned for whom it willed to be.
In the passion of its solitary dream
It lay like a closed soundless oratory
Where sleeps a consecrated argent floor
Lit by a single and untrembling ray
And an invisible Presence kneels in prayer.
On some deep breast of liberating peace
All else was satisfied with quietude;
This only knew there was a truth beyond.
All other parts were dumb in centred sleep
Consenting to the slow deliberate Power
Which tolerates the world's error and its grief,
Consenting to the cosmic long delay,
Timelessly waiting through the patient years
Her coming they had asked for earth and men;
This was the fiery point that called her now.
Extinction could not quench that lonely fire;
Its seeing filled the blank of mind and will;
Thought dead, its changeless force abode and grew....

In de lumineuze stilte van zijn stomme appèl
Keek het op naar de hoogten, die het niet kon zien;
Het smachtte vanuit de verlangende diepten, die het niet kon
verlaten.

In het centrum van zijn uitgestrekte en profetische trance,
Halverwege tussen zijn vrije en gevallen zelve,
Bemiddelend tussen God's dag en sterfelijke's nacht,
Aanbidding aanvaardend als zijn enige wet,
Zaligheid aanvaardend als de enige oorzaak van de dingen,
De sobere vreugde weigerend, waarin niemand kan delen,
Keerde het zich naar haar, voor wie het wilde zijn.

In de hartstocht van zijn eenzame droom
Lag het als een gesloten geluidloos oratorium,
Waar een gewijde zilveren vloer slaapt,
Verlicht door een enkele en roerloze straal
En een onzichtbare Tegenwoordigheid knielt in gebed.

Op een of andere diepe borst van bevrijdende vrede
Was al het andere met stilte tevreden;
Dit wist alleen, dat er een waarheid verderop was.

Alle andere delen waren stom in gecentreerde slaap,
Instemmend met het langzame opzettelijke Vermogen,
Dat wereld's dwaling en haar verdriet tolereert,
Instemmend met het kosmische lange uitstel,
Tijdloos wachtend door de geduldige jaren,
Hadden zij haar komst gevraagd voor aarde en mens;
Dit was het vurige punt, dat haar nu riep.

Uitsterven kon dat eenzame vuur niet blussen;
Haar zicht vulde het blanco van het denkvermogen en de wil;
Dood gewaand bleef haar onveranderlijke kracht en groeide.

Ik kan niet meer helder zien.... Maar ik weet, waar het over gaat: het is,
wanneer de Koning³⁰ zijn laatste overgave maakt aan de universele
Moeder --- hij vernietigt zichzelf voor de universele Moeder en Zij geeft hem
de missie, die hij moet vervullen.

Its seeing filled the blank of mind and will;

³⁰ In *Savitri* vertegenwoordigt de Koning de menselijke aspiratie om het Aarde's geheim te ontdekken
voorbij alle reeds onderzochte spirituele kennis.

Thought dead, its changeless force abode and grew.
Armed with the intuition of a bliss
To which some moved tranquillity was the key,
It persevered through life's huge emptiness
Amid the blank denials of the world.
It sent its voiceless prayer to the Unknown;
It listened for the footsteps of its hopes
Returning through the void immensities,
It waited for the fiat of the Word
That comes through the still self from the Supreme.

Haar zicht vulde het blanco van het denkvermogen en de wil;
Dood gewaand bleef haar onveranderlijke kracht en groeide.

Gewapend met de intuïtie van een zaligheid,
Waarvoor een of andere bewogen rust de sleutel was,
Bleef het volharden door leven's enorme leegheid
Midden tussen de blanco ontkenningen van de wereld.

Het zond zijn stemloze gebed naar het Onbekende,
Het luisterde naar de voetstappen van zijn hoop,
Die terugkeren door de lege immensiteiten,
Het wachtte op het fiat van het Woord,
Dat komt door het stille zelf van het Allerhoogste.

(III.III.332)

Wel, het is zeker een prachtige keuze!

Dat is het, er is geen twijfel.

Wanneer hij ontwaakt uit die toestand, heeft hij een visioen van de universele Moeder, en ontvangt zijn missie.

Dit is erg goed, een erg goede aanwijzing.

Het is boeiend, *Savitri!*

Ik geloof, dat het zijn Boodschap is --- de hele rest is voorbereiding, terwijl *Savitri* de Boederschap is. Jammer genoeg waren er twee imbecielen hier, die het leuk vonden om hem te corrigeren --- terwijl hij leefde! (A. speciaal, hij is een dichter.) Vandaar al die *Letters on Poetry*, die Sri Aurobindo schreef. Ik heb altijd geweigerd om hen te lezen --- ik vind het schandelijk. Hij werd gedwongen om een hele "poëtische techniek" uit te leggen --- het idee alleen al! Het is juist het tegenovergestelde: het komt

naar beneden van boven, en NADERHAND leg je het uit. Als een klap in zaagsel: inspiratie komt naar beneden, en naderhand leg je uit, waarom alles gearrangeerd is, zoals het is --- maar het interesseert het me gewoon niet!

(*stilte*)

Dus je kwam (zie je, het is het antwoord) om te manifesteren (het is erg goed, ik vind dit antwoord erg goed) om *de zaligheid boven* te manifesteren. Begrijp je? Hij gaat voorbij alle eerdere pogingen om zich met de Allerhoogste te verenigen, omdat geen van hen hem bevredigt --- hij aspireert naar iets meer. Dus, wanneer alles vernietigd is, gaat hij Nietsheid binnen, en komt er dan uit met de capaciteit om zich met de nieuwe Zaligheid te verenigen.

Dat is het, het is goed!

Maart 16, 1963

(Betreffende de conversatie van 9 Maart: "Een enkele seconde's ervaring, die me het besef gaf, dat het meest centrale probleem opgelost was." Die ervaring was, wat Moeder "de dood van de dood" noemde.)

Deze dingen zijn vreemd.... Je herinnert je het niet actief, dat is, je kan geen enkele gedachte, welke dan ook, vinden om de ervaring uit te drukken; zelfs de actieve gewaarwording van de ervaring vervaagt. En toch ben je niet langer dezelfde persoon --- dat is het opmerkelijke! Ik heb dit fenomeen verscheidene keren ervaren (ik herinner niet helder genoeg om je te vertellen, hoeveel keren exact), verscheidene keren in mijn leven was het altijd hetzelfde: niet langer dezelfde persoon, je bent iemand anders geworden. Alle relaties met het leven, met het bewustzijn, met de beweging --- alles verandert. Toch is het centrale ding alleen een vage impressie. Op het moment van ervaring is het gedurende seconde zo helder, zo precies -- - een bliksemschicht. Maar dan... waarschijnlijk is het cerebrale en zenuwstelsel niet in staat om het te conserveren. Maar alle relaties zijn veranderd, je bent een andere persoon.

Ik heb dit fenomeen zeer vaak gezien. De indruk, bijvoorbeeld, die mensen hebben in het gewone leven (enkeligen zijn er bewust van, maar ieder heeft de indruk, dat weet ik), van een Bestemming of een Lot of een wil..., die "boven hen" hangt, een set omstandigheden (het maakt niet uit, hoe je het noemt), iets, dat je neerdrukt, en probeert zich door je te manifesteren. Maar het drukt je neer. Dat was de eerste van mijn ervaringen: boven

verschijnen (erg lang geleden, aan het begin van de eeuw). En het was die soort ervaring: een seconde, maar plotseling, oh, je bevindt jezelf boven alles. Ik herinner me, omdat ik in die tijd de mensen, die ik kende, vertelde (misschien zorgde ik al voor de *Cosmic Review*, het was het begin, of misschien net ervoor), ik vertelde hen: "Er is een toestand, waarin je vrij bent om te beslissen, wat je zal doen; wanneer je zegt, 'ik wil dit,' betekent het, dat het zal gebeuren." Dat was de indruk, waarmee ik leefde. In plaats van te denken "Ik zou dit willen doen, ik zou willen, dat dat gebeurde," met het besef, dat de beslissing overgelaten wordt aan het Lot, de impressie, dat je boven bent en je de beslissing neemt: dingen ZULLEN zo ZIJN, dingen ZULLEN zo ZIJN.

Dat is mijn herinnering van het begin van de eeuw.

Ik had verscheidene ervaringen van die soort --- nogal een aantal van hen. En sinds die laatste ervaring [de dood van de dood], die een seconde duurde, heb ik het gevoel gehad... hetzelfde soort gevoel. Daarvoor deed ik gewoonlijk, wanneer ik ook tussenbeide kwam voor mensen, ofwel om te voorkomen, dat zij stierven, of hen te helpen, toen zij eenmaal dood waren, --- honderden en honderden dingen, die ik de hele tijd deed--- ik deed hen met een besef van de Dood zoals dit (*gebaar boven Moeder*), als iets, dat veroverd moest worden of teboven gekomen, of waarvan de consequenties hersteld moesten worden. Maar het was altijd op die manier, de Dood was... (*lachend*) alleen een klein beetje boven. En vanaf dat moment [de dood van de dood], verscheen het hoofd boven --- het hoofd, het bewustzijn, de wil waren boven. Aan de kant van de Heer.

Ik had nogal lang geleden een ervaring, toen Sri Aurobindo hier was: op een avond had ik de ervaring van in contact zijn met de Allerhoogste Heer, en het was concreet:

"Men sterft alleen, wanneer U het wil."

Ik herinner het niet in detail (ik heb het opgeschreven), maar het idee was als dit: de Heer laat je alleen sterven met je instemming --- je instemming is noodzakelijk om je te laten sterven. En tenzij Hij het beslist, kun je nooit sterven. Deze twee dingen: om je te laten sterven, moet iets (dat is de meest innerlijke ziel) instemmen, de ziel moet ja zeggen, dan sterf je; en wanneer de ziel ja zegt, is het aan de Heer om te beslissen. Altijd sinds die ervaring was er de zekerheid geweest, dat je alleen kan sterven, wanneer de Heer het wil, dat het volledig en exclusief van Zijn Wil afhangt, dat er geen ongelukken zijn, geen "onvoorzienbare ongevallen," zoals menselijke wezens denken --- dat alles bestaat niet: het is Zijn Wil. Vanuit die ervaring tot deze laatste [de dood van de dood], leefde ik in die kennis. Vooralsnog met het gevoel van... niet nogal het onbekende, maar het onbegrijpelijke. Het gevoel van iets in het bewustzijn, dat niet begrijpt (wat ik bedoel met "begrijpen," is het vermogen hebben om te doen en ongedaan te maken, dat noem ik "te begrijpen": het vermogen om te realiseren en ongedaan te maken, dat is het werkelijke begrip, het VERMOGEN), wel, van iets, dat me

ontgaat. Het was nog het mysterie van het Oneindige Allerhoogste. En toen die ervaring kwam [de dood van de dood], toen, "Ah, daar is het! Ik heb het, ik heb het te pakken! Eindelijk heb ik het."

Ik had het niet lang (*lachend*), het ging weg! Mijn positie veranderde. Het is nog iets, dat ik van vanboven zie; ik steeg naar boven, mijn positie is boven.

Ik heb altijd zeer zorgvuldig iedere keer geobserveerd, dat er iemand stierf hier in de Ashram, en wel (een of twee personen zijn gestorven sinds die ervaring, in het bijzonder de oude dokter's zuster), wel, sinds toen is het ABSOLUUT VERSCHILLEND geweest. Het was iets, dat ik van boven zag. Er was niet langer enig mysterie. Maar als je me vraagt om het uit te leggen... Dat kan ik niet --- woorden, het denkvermogen, nee. Maar de POSITIE van het bewustzijn was verschillend --- de positie van het bewustzijn. In alle opzichten verschillend.

En het gebeurde iedere keer op dezelfde manier.³¹ Maar het zou jaren kunnen duren om het te veranderen in een bewust vermogen. En IN HET HUIDIGE GEVAL zou het bewuste vermogen het vermogen betekenen om op gelijke wijze de dood te geven of te voorkomen; om de noodzakelijke beweging van krachten te bewerkstelligen --- bijna... bijna een actie van de cellen, een mechanische actie van de cellen. Met dat vermogen kan je de dood geven, je kan de dood voorkomen.

Maar er is NIET LANGER enige van de gewaarwording, die mensen hebben van een brute botsing tussen het leven en haar tegengestelde, de dood --- de dood is niet langer het tegengestelde van het leven! Op dat moment begreep ik het, en ik heb het nooit vergeten: de dood is NIET tegengesteld aan het leven, het is niet het tegengestelde van het leven.³²

³¹ Later voegde Moeder toe: "Dat wil zeggen, een extreem krachtige ervaring, maar die niet blijft, behalve in zijn effect: een andere persoon worden, positie veranderen. Ik zou niet in staat zijn om de ervaring te beschrijven, maar mijn positie veranderde. Dat gebeurde iedere keer. Het is erg verschillend van de andere ervaringen: zij blijven, je begrijpt ze volledig, zij vervagen niet --- maar zij hebben het vermogen niet om je persoon te veranderen. Er zijn twee types ervaring, beide erg nuttig, maar erg verschillend van elkaar. De ervaringen van het erg krachtige, maar erg korte type, zijn diegene, die naderhand uitgedrukt worden in de vorm van het andere type. De andere ervaringen zijn diegene, die in een zeker domein van bewustzijn die eerste ervaring TOT STAND BRENGEN, die alleen als een schok gekomen was --- een dringende, maar overgankelijke schok. En soms kan het lang duren --- eerder duurde het jaren tussen de eerste ervaring en de resulterende; nu lijkt het interval een beetje korter te zijn, ofschoon het nog enige tijd neemt. En het volgt dezelfde koers iedere keer: iets komt, heeft het noodzakelijke effect, en dan lijkt het bewustzijn op dat punt te gaan slapen, alsof er een stille incubatietijd nodig was --- je stopt met actief omgaan met het onderwerp --- en het verschijnt weer aan het einde van een lange curve, maar alsof het verteerd, geassimileerd moest worden, en je nu klaar zou zijn voor de volle ervaring."

³² Met een soort onbegrijpelijk onbegrip worden we herinnerd aan de woorden van de Vedische Rishis: "Hij legde de twee werelden bloot, eeuwig en in EEN nest." (Rig-Veda, I.62.7)

Het is een soort verandering in de werking van de cellen,³³ of in hun organisatie.... Wanneer ik nu dit alles zeg, probeer ik een diep begraven herinnering terug te halen. Maar dat is het punt. Als je het eenmaal begrepen hebt (alles, wat je begrijpt, dat je kan doen), als je dat eenmaal begrepen hebt, kan je het doen. Het is erg eenvoudig: je kan het eenvoudig stoppen om op deze manier te gaan of op die manier; je kunt zoals dit gaan, of zoals dat (*Moeder lijkt met krachten te handelen of de positie van het bewustzijn te verschuiven*). Dan wordt het bijna kinderspel om iemand te laten sterven om te laten leven! Maar dat kan beter onbesproken blijven.

Maar het zal zeker komen! Ik weet niet in hoeveel jaar, maar het is duidelijk geworden. En voor mij (zoals ik de andere dag zei), voor mij leek het nogal een centraal geheim --- niet het meest centrale van allemaal, nee, maar redelijk centraal met betrekking tot het leven op aarde.

Het is... natuurlijk, het zou een nieuwe fase betekenen voor het leven op aarde.

(*stilte*)

Het zou bijna kunnen resulteren (later, wanneer de moderne wetenschap eenmaal langs een opstijgende curve gelopen is) in een MATERIELE kennis. Het zou dat niet zijn [Moeder's ervaring], maar het beeld ervan: wat Sri Aurobindo een *gedaante* noemt, een *representatie*; het meest nabije woord is "gedaante." Een gedaante: niet het ding zelf, maar de projectie ervan, zoals op een beeldscherm.

(*stilte*)

Het is helder, dat... Het is helder, dat we dichterbij dat komen, wat het gewone bewustzijn beschouwt als Wonderbaarlijk.

(*lange stilte*)

Uiteindelijk is de schepping begrijpen in staat zijn om het te maken --- dat is het. Wanneer je het begrijpt, kan je het doen. Wat mensen ook hier doen, wordt gedaan met een bewuste wil (*Moeder maakt een gebaar, alsof zij oogkleppen draagt*), maar met een onzichtbaar Vermogen, dat zou kunnen komen of niet komen, wat tot hun beschikking staat of niet. En dat onzichtbare Vermogen HANDELT. Mensen kunnen opvattingen hebben, maar zij hebben het vermogen niet. Maar wanneer je die beweging maakt, en van hier naar DAAR gaat (*gebaar boven*), dan realiseer je je, dat al die opvattingen zijn als noten van een universeel keyboard; je kunt alle noten spelen, het is erg aardig en maakt een mooi orkest, maar het is niet

³³ Dus in de diepte van de cellen wordt de sleutel gevonden, wordt de doorgang gevonden, niet in een wereld "verderop," maar in juist deze wereld, waar de dood niet het tegengestelde is van het leven --- waar geen dood meer is (ook juist deze wereld, waar je gewichtsloos en ongedeed op keistenen valt?)

essentieel, het is incidenteel. DAT [het onzichtbare Vermogen] is nodig. DAT weet, hoe dingen gedaan moeten worden en hoe iemand zou moeten spelen.

Maart 19, 1963

Na een meditatie met Moeder:

Wanneer je mediteert, ben je bewust, dat je van de ene toestand naar een andere gaat?... Is het niet?

Omdat aan het begin er gewoonlijk die vibratie is met alle kleuren, ofschoon met het blauw sterk overheersend (de kleur, die ik "het Tantrische Vermogen in de Materie" ben gaan noemen); die onmiddellijk bij je is, het is een soort normale toestand van concentratie. Dan naderhand lijk je achteruit te gaan of uit te strekken in een uitgestrekte Immensiteit van erg stille zilverachtige witheid --- erg stil en ongebroken. Als een terugtrekken uit het uiterlijke leven en zich uitstrekken in die toestand. En dan komt er een erg intens gouden licht naar beneden --- komt letterlijk naar beneden, --- erg intens, bijna (wat zou ik het kunnen noemen?) een "kleurrijk" goud, werkelijk goud, erg, erg intens, en alsof "geatomiseerd" --- als poeder. De drie opeenvolgend. Voel je het niet op die manier?

Ik voel de tweede beweging: een besef van uitbreiding, het is helemaal wit en open.

Zo is het. Wit en erg intens. Erg uitgestrekt en stil.

Erg goed.

In die laatste beweging daalt het neer en omhult je hoofd.

Die blauwe kracht, dat blauwe licht, had ik gedurende een lange tijd gekend, maar zonder het te definiëren: het was een vermogen van bewustzijn --- een VERMOGEN --- het vermogen van bewustzijn in de Materie. Ik wist precies, wat het was, toen ik in contact kwam met X³⁴ (eerst met de Swami, toen met X) Sindsdien ben ik in staat geweest om zonder twijfel te vertellen, of iemand, die ik zag, Tantrisme beoefende of niet. En

³⁴ Satprem's Tantrische goeroe.

wanneer ik nu een foto zie, is het hetzelfde! Gisteren, bijvoorbeeld, liet men me iemand's foto zien, en ik had de indruk van kracht; ik zei niets, ik vroeg, wat de man deed (misschien is hij een zakenman in het leven, ik herinner het niet), maar zij gaven me een brief van hem, waarin hij schreef, dat hij gedurende enkele jaren geprobeerd had om de Tantrische methode van yoga te volgen--- het amuseerde me! Het was duidelijk in zijn foto!

Ik kwam een man tegen, die dat blauwe licht had... maar ik vond hem nogal formidabel. Hij zorgde voor alle religieuze riten en priesters van B.'s staat. Hij kwam hier en vroeg om me te zien. Ik zag hem op 9 December (denk ik), toen ik een bezoek bracht aan het landgoed van Aryankuppam. Ik wandelde in de tuinen, toen ik plotseling iets voelde, dat aan me trok --- en niet te zachtaardig! Ik keerde me om en zag een lange man, die er stond en naar me staaarde. Dus (ik wist niet, wie hij was, niemand had het me verteld) staaarde ik terug en "beantwoordde" eenvoudig zijn onbeschaamdheid! En pfft! Het viel gewoon weg. Ik was verrast. Later (er was me nog niet verteld, wie hij was) vroeg hij om me te zien. Toen hij de kamer binnen kwam, voelde ik... voelde ik een solide wezen. Ik weet niet, hoe ik het moet definiëren, ik had het nooit eerder gevoeld in een menselijk wezen --- solide. Zo solide als een rots. Buitengewoon solide --- gestold, een bouwwerk. En nogal krachtig, moet ik zeggen. Niet als een pijl (*gebaar naar boven*), maar helemaal om hem heen. Toen was het erg grappig (omdat er geen twijfel is, dat hij ogenblikkelijk een geweldig effect gehad moet hebben op mensen zonder een woord of iets), maar ik antwoordde... op mijn eigen manier met iets anders!

Hij kwam de kamer binnen, terwijl hij een of ander soort religieus hoofddeksel droeg, ik kan niet zeggen, wat, en beoogde om erg arrogant te zijn. Hij ging me stijfjes voorbij en plotseling zag ik, dat de man zijn *pranam*³⁵ deed. Hij stapte achteruit, nam zijn hoed af en deed zijn pranam. En bleef op die manier gedurende bijna een kwartier. En het was interessant, zijn respons was interessant. Toen begon hij tegen mij te praten (iemand vertaalde het --- hij sprak in Hindi, denk ik), terwijl hij vroeg om voor B. te zorgen. Ik zei iets op mijn beurt en dacht toen sterk, "Nu is de tijd voorbij, het kan niet voor altijd duren!" (Hij was daar al gedurende meer dan vijftien minuten geweest.) En plotseling zag ik hem verstijven, zijn ding op zijn hoofd zetten en weggaan.

Hij is de enige man, die mij die gewaarwording gaf in mijn hele leven.

En het schijnt, dat toen hij daar terugging, naar B's staat, hij iedereen vertelde, dat hij nog nooit zoiets gezien had! Dat de mensen konden vertrouwen, dat ik werkelijk de Moeder was! Dat effect had het op hem: iets, dat in staat was om hem op afstand te houden.

Er was een nogal grappig iets, dat hij de dag ervoor N. had ontmoet, en N. vertelde me, "Toen die man mijn kamer binnenkwam, staaarde hij naar

³⁵ *Pranam*: liggende houding

me en ik voelde me verboden om te spreken – ik wilde iets zeggen, maar mijn mond bleef verzegeld! Hij bevroor me met een blik, ik kon geen woord uitbrengen!”

Dat is de soort man, die hij is, hij is gewend aan dat soort dingen. De meest solide man, die ik ooit gezien heb --- ik bedoel, een... oh, een opmerkelijk georganiseerde individualiteit. Hij moet een stevige greep houden op zichzelf.

Met Sri Aurobindo... voelde je, alsof je in een oneindigheid stapte, altijd, en zo zacht, zo zacht! Altijd als... iets *zachts*, ik weet het niet. Met vibraties, die, aan de andere kant, je altijd wijd maakten, vredig --- je voelde, alsof je iets zonder beperkingen aanraakte.

Maar die man, een MASSA, ooh! Harder dan ijzer. Waarlijk interessant.

En hij was blauw. Zijn aura was blauw, met blauwe pulsaties --- die niet naar buiten of naar boven straalde, maar helemaal om hem heen gestold. Een blauw als een zee, wanneer het erg diep is, erg kalm, maar lumineus. Een prachtig blauw.

Maart 23, 1963

(Moeder leest eerst uit haar vertaling van "Savitri" enkele uittreksels over de dood. We geven hier het oorspronkelijke Engels.)

A grey defeat pregnant with victory.
A whip to lash us towards our deathless state.
The unconscious world is the spirit's self-made room...

Een grijze nederlaag, zwanger van overwinning,
Een zweep, die ons striemt naar onze onsterfelijke staat.
De onbewuste wereld is de geest's zelfgemaakte ruimte

Zelfgemaakt.

Eternal Night shadow of eternal Day.
Night is not our beginning nor our end;
She is the dark Mother in whose womb we have hid
Safe from too swift a waking to world-pain....

De eeuwige Nacht de schaduw van de Eeuwige Dag.
De Nacht is niet ons begin, noch ons einde;
Zij is de donkere Moeder, in wiens schoot wij ons verborgen
hebben,
Veilig voor een te snel ontwaken tot wereldpijn...

Oh, dit is....

By Light we live and to the Light we go.
Here in this seat of Darkness mute and lone,
In the heart of everlasting Nothingness
Light conquered now even by that feeble beam....

Door het Licht leven wij en naar het Licht gaan wij.
Hier in deze zetel van Duisternis, stil en alleen,
In het hart van eeuwigdurend Niets
Overwon het Licht nu zelfs door die zwakke stralen...

(X.I.600)

Het is prachtig.

Ja, het moet een vreugde zijn om aan "Savitri" te werken.

Oh, mon petit!... Het maakt, dat je leeft in een prachtige atmosfeer.

Dus, dat is alles. Wat heb je gebracht?

Niets, behalve enkele Agenda conversaties, zoals altijd.

Oh, maar ik ben vermoeid van mijn...

(stilte)

Het is een slakkengangetje, dus is er niets, dat interessant is. Werkelijk een slakkengangetje.

Het is een jaar, sinds... Wanneer was die boodschap? [het keerpunt van Moeder's yoga, de grote "pulsaties"] In April '62?

Het was naar het einde van Maart.

Nee, aan het einde van Maart kwam ik naar boven om niet meer naar beneden te gaan, dat was op de 16de, ik heb het opgeschreven. Ik heb het opgeschreven, omdat mijn [vertaling] notitieboek op die dag stopte (!), Ik heb een rood merkteken neergezet.³⁶ Maar het zal spoedig een jaar zijn, sinds de tweede ervaring, de pulsaties, het beginpunt van het werk, dat ik nu doe --- dat was op de 13de April. Een beetje minder dan een maand later. Wel... er is niets te zeggen. Ik ben op de weg, zonder twijfel, de genomen stappen worden niet ontkend: ik ga voorwaarts, niet achterwaarts. Ik bedoel, dat het is als om de globe proberen te wandelen! Het is eindeloos.

Niets, dat hoe dan ook spectaculair is --- "spectaculair," weet je, daar genieten mensen van. Niets daarvan. Er zijn bijvoorbeeld twee dingen, die je (en anderen ook) een besef geven, dat je vooruitgang maakt: een is de directe kennis van wat gebeurt op een gegeven plaats; de andere is de voorkennis van komende gebeurtenissen. Wel, altijd sinds het begin van mijn Yoga zijn de twee mogelijkheden of capaciteiten er geweest, met alle vermenging (zoals Sri Aurobindo zegt) van de bewegingen van het denkvermogen, dat alles verwacht. Reeds rond 1910 was niet alleen de capaciteit er (het zou af en toe komen), maar samen ermee een onderscheidingsvermogen, dat me het mengsel liet zien, en me dus achterliet zonder enige zekerheid. In dit opzicht kan ik daarom zelfs niet zeggen, dat er een grote verandering geweest is --- de verandering is in de proportie: het is alleen een kwestie van proportie: proportie in de zekerheid, proportie in de nauwkeurigheid, proportie in het mengsel. Het mengsel blijft afnemen, de zekerheid blijft toenemen --- maar dat is alles. Met nu en dan, (maar dat is altijd gebeurd), nu en dan een heldere, precieze, beslissende aanwijzing --- bang! Het is een beetje frequenter. Dat is alles. Dus?... Drieënzestig jaar. Drieënzestig jaar van methodische inspanning, van constante wil, van gelegenheden voor het werk --- mensen, die snelle resultaten willen, zij maken me aan het lachen, weet je!

Dit lichaam is er zelfs niet een, dat onvoorbereid is. Het had mogelijkheden, het werd geboren met zekere mogelijkheden en was voorbereid voor allerlei soorten ervaringen. Er was ook het soort intuïtieve onderscheiding, waar Sri Aurobindo naar refereerde, het is er geweest sinds mijn vroegste kindertijd --- gesluierd, vermengd, zonder twijfel, maar het was er niettemin aanwezig. Naderhand werd het gezuiverd, ontwikkeld, versterkt, het mengsel verminderd, en het lichaam werd ietwat... (*lachend*) om zichzelf te perfectioneren, ging het door nogal wat frictie van allerlei soorten. Het is vandaag zeker meer geschikt dan het vijftig jaar geleden was, er is geen sprankje twijfel aan! Maar je begrijpt, dat er niets is om over op te scheppen!

³⁶ De volgende keer voegde Moeder toe, "Op de 16de stopte ik met mensen beneden te zien, maar op de 18de en de 20ste ging ik weer naar beneden voor het balkon: dat waren de laatste twee keer. Naderhand werd ik in bed gelegd (bevolen!) op de 3de April. Tot de 3de April bewoog ik me hier nog in de rondte; toen naar het bed, geen beweging! Het ging door tot Mei. Toen kwam in de nacht van de 12de April de tweede ervaring, toen riep ik Pavitra om [de boodschap] op te nemen. "

Ik voel erg sterk, dat dingen op die manier zijn, omdat de Aarde op die manier is.

Ja, nogal helder! Nogal helder.

Wanneer er... Wanneer mensen aspireerden, wanneer er genoeg mensen waren, die dat WILDEN, voel ik, dat het bijna in een flits gebeurde.

Oh, dat is absoluut correct, absoluut waar. Maar het is hoe dan ook een feit. En uiteindelijk is een victorie, die conditioneel is [voor anderen], wel, gewoon een manier om Natuur's beweging een beetje te versnellen. Als dat is, wat het is, is alles wel en goed --- maar, zoals ik zei (het is erg goed, ik stel geen eisen, ik protesteer niet, ik ben nogal vredevol, en om de waarheid te vertellen, is het resultaat precies hetzelfde), er is niets, dat waard is om genoemd te worden, dat bedoel ik, je kan er geen verhalen over schrijven! *(lachend)* Het is niet waard om erover te spreken.

Als er zoiets zou zijn als een levend bewijs van de waarheid van wat beloofd was --- ah, dat zou de moeite waard zijn. Maar dat is het niet! We hebben dat punt niet bereikt. Het [een victorie, die conditioneel is voor anderen] versnelt dingen een beetje; maar er is altijd gezegd, dat wanneer mensen zich verenigden bij de inspanning, het dingen in enige mate zou versnellen --- enige mate, maar tot welke mate?... We kunnen het niet zeggen.

(stilte)

Denk alleen, hoe lang ik voor deze mensen gezorgd heb --- sommigen zijn hier meer dan vijftig jaar, dertig jaar, en... *(Moeder schudt haar hoofd)*. Ik geloof, dat zij misschien ervaringen hebben, maar niets om over te spreken. En de algemene atmosfeer... *(Moeder schudt haar hoofd)*.

Een ding echter: ik lees plotseling (gisteren of de dag ervoor), dat een preek geleverd is in de U.S.A. door een Amerikaan (die een rabbi is, een pastoor en een Katholieke priester tegelijkertijd!). Hij is het hoofd van een groep, een groep voor de "eenheid van religies." Een redelijk jongeman, en een prediker. Hij geeft iedere week een preek, denk ik. Hij kwam hier met enige andere Amerikanen, bleef twee dagen en ging terug. Maar toen zond hij ons de preken, die hij had gegeven sinds zijn terugkeer en in een van hen vertelt hij zijn "spirituele reis," zoals hij het noemt (een spirituele reis door China, Japan, Indochina, Maleisië, Indonesië, en zo omhoog naar India). Wat hem het meest schokte in India, was de armoede --- het was een bijna ondraaglijke ervaring voor hem (dat gaf de andere twee personen, die bij hem waren, in om weg te gaan, en hij ging weg met hen): armoede. Persoonlijk weet ik het niet, omdat ik overal armoede gezien heb; ik zag het, waar ik ook ging, maar het schijnt, dat Amerikanen het erg schokkend vinden. Zij kwamen hoe dan ook hier, en in zijn preek geeft hij zijn indruk van de Ashram. Ik lees het... bijna met verbazing. De man zegt, dat hij op

het moment, dat hij deze plaats binnengaat, hij een vrede voelde, een kalmte, een stabiliteit, die hij nooit ERGENS anders gevoeld had in zijn leven. Hij ontmoette een man (hij zegt niet, wie, hij noemt hem niet en ik kon het niet uitvinden), van wie hij zegt, dat hij zo een “monument van goddelijke vrede en kalmte was, dat ik alleen wenste om stil aan zijn zijde te zitten.”... Wie het is, weet ik niet (er is alleen Nolini, die mogelijk die impressie zou kunnen geven). Hij woonde de meditatie bij --- hij zegt, dat hij nooit ergens iets gevoeld heeft, dat zo wonderbaarlijk was. En hij ging weg met het gevoel, dat dit een “unieke” plaats was in de wereld vanuit het gezichtspunt van de realisatie van de goddelijke Vrede. Ik las dat bijna met een verrassing. En hij is een man, die intellectueel niet in staat is om Sri Aurobindo te begrijpen of te volgen (de horizon is nogal nauw, hij is niet voorbij de “eenheid van religies” gegaan, dat is het uiterste, dat hij kan bevatten). Wel, ondanks dat... Diegenen, die al alles weten van Sri Aurobindo, die hier komen en denken, dat zij het zullen zien en die Vrede zullen voelen, kan ik begrijpen. Maar dat is niet het geval: hij was onmiddellijk geboeid.

Het is hetzelfde met mensen, die genezen worden. Dat weet ik tot op zekere hoogte: het Vermogen treedt zo krachtig op, dat het bijna wonderbaarlijk is --- op afstand. Het Vermogen... ik ben erg bewust van het Vermogen. Maar ik moet zeggen, dat ik vind, dat het hier niet zo goed werkt als het ver weg doet. Op de regering of nationale zaken, op de aardse atmosfeer, op grote bewegingen, ook als inspiraties op het niveau van denken (in zekere mensen om zekere dingen te realiseren), is het Vermogen erg helder. Ook om mensen te redden of hen te genezen --- het werkt erg sterk. Maar veel meer op afstand dan hier! (Ofschoon de ontvankelijkheid toegenomen is sinds ik me terugtrok, omdat het noodzakelijkerwijze mensen de aandrang gaf om iets vanbinnen te vinden, dat zij niet langer vanbuiten hadden.) Maar hier is de respons erg grillig. En om onderscheid te maken tussen de proportie, die komt van geloof, oprechtheid, eenvoud, en wat komt van het Vermogen... Ik ben in staat om sommige mensen te redden (natuurlijk is het volgens mijn inzicht, omdat zij gered KONDEN worden), dit is iets, dat ik gedurende een lange tijd heb kunnen voorzien. Maar nu probeer ik niet om het te kennen: het komt zo (*gebaar als een flits*). Wanneer men mij bijvoorbeeld vertelt, “Die en die is ziek geworden,” wel, dan weet ik onmiddellijk of hij zal herstellen (eerst of het niets is, een of andere voorbijgaande moeilijkheid), of hij zal herstellen, of het enige tijd zal duren en strijd en moeilijkheden, of dat het fataal is --- automatisch. En zonder proberen te weten, zelfs zonder proberen: de twee dingen kwamen samen.³⁷ Deze capaciteit heeft zich ontwikkeld, eerst, omdat ik meer vrede heb, en omdat, omdat ik meer vrede heb, dingen een meer normale koers volgen. Maar er waren twee of drie kleine voorbeelden, toen ik tegen de Heer zei (*gebaar van iets aanbieden, de palmen naar boven open*), ik vroeg Hem om een zeker ding te doen, en toen (niet erg vaak, het gebeurt me niet vaak; bij tijden komt het als een noodzaak, een noodzaak om dingen te presenteren met een commentaar --- van morgen

³⁷ Het nieuws en de “diagnose.”

tot avond en avond tot morgen presenteert ik alles voortdurend, dat is mijn beweging [*hetzelfde gebaar van iets presenteren*] maar hier is er een commentaar, alsof ik vroeg, "Zou dit niet gedaan kunnen worden?"), en toen het resultaat: ja, onmiddellijk. Maar ik ben niet degene, die het ding presenteert, zie je: het is "gewoon de manier, waarop het is," het "gebeurt gewoon op die manier," zoals alles anders.³⁸ Dus is mijn conclusie, dat het deel is van het Plan, ik bedoel, dat een zekere vibratie noodzakelijk is, [in Moeder] binnengaat, tussenbeide komt, en... Geen verhalen te vertellen, mon petit! Niets om mensen te vullen met enthousiasme of hen vertrouwen te geven, niets

Drie of vier dagen geleden, werd een erg aardige man, waar ik heel veel om geef, die erg nuttig geweest is, ziek. (Hij is in feite gedurende een lange tijd ziek geweest, en hij worstelt; door allerlei soorten redenen van familie, milieu, activiteiten, enzovoort, wordt er niet voor hem gezorgd, op de manier, zoals het zou moeten zijn, hij zorgt niet voor zijn lichaam op de manier, zoals hij zou moeten.) Hij had een eerste aanval en ik 'zag' hem naderhand. Maar ik zag hem vol leven: zijn lichaam was vol leven en van wil om te leven. Dus zei ik, "Geen noodzaak om je zorgen te maken." Toen na enige tijd, misschien zelfs geen maand, een andere aanval, die niet door hetzelfde veroorzaakt was, maar door de consequenties ervan. Ik ontvang een brief, waarin ik geïnformeerd word, dat hij naar het ziekenhuis gebracht is. Ik was verrast, ik zei, "Maar nee! Hij heeft in zichzelf de wil om te leven, dus waarom? Waarom is dit gebeurd?" Op het moment, dat ik geïnformeerd was en het contact maakte, herstelde hij... met een fantastische snelheid! Bijna in enkele uren. Hij was snel naar het ziekenhuis gebracht, zij dachten, dat het hoogst serieus was, en twee dagen later was hij terug in huis. De ziekenhuisdokter zei, "Waarom, hij heeft een nieuw leven ontvangen!" Maar dat is niet correct: ik had hem terug in contact gebracht met zijn lichaam's wil, die hij, door om de een of andere reden, vergeten was. Dergelijke dingen, ja, zij zijn erg helder, zij vinden erg bewust plaats... maar hoe dan ook is er niets waard om over te praten!

Maar deze man's geloof is buitengewoon, zo een geloof!... Het eerste woord, dat hij uitte, toen hij het bewustzijn terugkreeg: "Heeft Moeder toegestaan, dat mijn wezen naar het ziekenhuis gebracht werd?" Begrijp je. Dus geef ik hem het volledige credit voor zijn herstel. Met dergelijk mensen, ja, kan je iets doen, maar dat komt, omdat ze geloof hebben!

Wel, dan. Geen verhalen te vertellen.

Deze enkele laatste dagen zei ik, terwijl ik liep in meditatie, tegen de Heer, "Wat heb ik? Ik heb geen zekerheid, geen voorkennis, geen absoluut vermogen, ik heb niets." Ik bedoel niet "ik," ik bedoel het lichaam --- dit lichaam.) Het lichaam zei: "Ziet U mijn conditie? Ik ben nog vol van..." (het klaagde bitter), "oh, vol van de onnozelle bewegingen." Kleinzielige

³⁸ Wat betekent, dat de Moeder niet persoonlijk handelt, maar er automatisch "door haar gehandeld" wordt.

bewegingen van bezorgdheid, kleinzielige bewegingen van onzekerheid, kleinzielige bewegingen van angst, kleinzielige bewegingen van allerlei soorten van erge, erge kleinzielige dingen --- diegenen, die een normaal leven leiden, merken het niet op, zij weten het niet, maar als je observeert, wat er diep vanbinnen gaande is met dat onderscheidingsvermogen... oh, mon petit! Het is zo kleinzielig, zo kleinzielig....

Alleen een ding (dat zelfs niet absoluut is): een soort gelijkmoedigheid, die in het lichaam gekomen is --- geen gelijkmoedigheid van de ziel (*lachend*): een gelijkmoedigheid in de cellen! Het is in het lichaam gekomen. Er is niet langer die botsing van vreugde en pijn --- altijd en voor alles, iedere minuut, iedere reactie, "U, Heer, naar U Heer." Alsof de cellen zongen, "Aan U Heer, aan U Heer, aan U Heer...." En... wel, zo is het.

Er zijn genoeg fysieke misères te ervaren, die mensen "fysieke pijn" noemen --- nogal genoeg (!) Toch is alles materieel georganiseerd om elke mogelijke vreugde te geven! Wanneer ook (altijd sinds de leeftijd van vijf is het zo geweest) het lichaam bijvoorbeeld voelde, "Oh, als ik dit had.... Oh, het zou aardig zijn, als ik dat had," zou het in een mum van tijd komen. Fantastisch! Het is altijd zo geweest, alleen is het bewuster geworden. Eerder gebeurde het zonder dat ik het merkte, nogal natuurlijk. Nu is het lichaam natuurlijk veranderd, het is niet langer een baby, het heeft niet langer de kind's grillen. Maar wanneer dat soort Ritme komt, wanneer iets zegt, "Oh, dit is goed!"... mon petit, dan komt het in STORTVLOEDEN van alle kanten zonder een woord te zeggen. Gewoon zo. Er was een tijd, toen het lichaam ervan genoot, het was erdoor verheugd, er erg gelukkig door gemaakt (zelfs twee jaar geleden, een beetje meer misschien), erg gelukkig, het vond dat amusant --- het was heerlijk, zie je. Maar nu, "Aan U Heer." Alleen dit, een soort stille, constante vreugde: "Aan U Heer, aan U Heer, aan U Heer...." En in beide gevallen: ook voor fysieke pijn. In dat opzicht maakt het lichaam vooruitgang. Ofschoon om de waarheid te vertellen wordt haar leven zo gemakkelijk gemaakt! Zo gemakkelijk, dat het erg moeilijk zou zijn om te behagen zonder tevreden te zijn --- de Heer is vol van oneindige genade.

Nee, ondanks alles heeft dit lichaam niet die soort eeuwige stabiliteit, het besef van haar onsterfelijkheid (onsterfelijkheid is niet het juiste woord), van haar permanentie. Niet dat het een besef van vergankelijkheid heeft, verre ervan, de cellen voelen zich eeuwig --- zoveel is er. Maar een zeker "iets," dat beschut zou worden tegen alle aanvallen. Het voelt nog de aanvallen. Het voelt een instabiliteit, het heeft geen besef van absolute zekerheid, het heeft nog geen staat bereikt van absolute zekerheid --- dat is het: het besef van zekerheid. Er zijn nog vibraties van onzekerheid. Toch lijkt dat zo gemeen, zo onbenullig! Het leeft nog in onzekerheid.... Zekerheid, het besef van zekerheid komt alleen door vereniging met het Allerhoogste --- niets in het leven, zoals het is, niets in de wereld, zoals het is, kan dit besef van zekerheid aanbieden, het is onmogelijk. Maar de Allerhoogste's aanwezigheid zo constant te voelen, in staat te zijn om alles aan Hem over te dragen, "Aan U, aan U, aan U," en toch geen besef van

zekerheid hebben! Een schok of een slag komt (niet noodzakelijk persoonlijk, maar in het leven), en er is nog een bijzondere vibratie: de vibratie van onzekerheid --- het bestaat nog. Het lichaam vindt dat verontrustend, pijnlijk: "Waarom?" Niet, dat het klaagt, maar het klaagt over zichzelf, het vindt zichzelf niet voldoen aan de maatstaf.

Te weten, dat alles U is, dat U alleen bestaat, U overal te voelen, U altijd te voelen, en nog open te zijn voor het eerste, dat van buiten komt om je een slag te geven, een besef van onzekerheid --- Hoe absurd!

Natuurlijk verdwijnt het met een concentratie van het ware wezen (*gebaar boven*) ogenblikkelijk --- maar dat betekent, dat het niet het lichaam is, dat een besef van zekerheid voelt! Het is het ware bewustzijn (en nogal natuurlijk zo, want het zou niet waarlijk zijn, als het dat besef niet had). Maar we willen, dat het lichaam in ZICHZELF, door ZICHZELF bestaat, met alle kwaliteiten BINNEN ZICHZELF. Met andere woorden. God zou zich niet hoeven te manifesteren, zodat het lichaam zonder angst kan leven!

Nee, dat is HET niet!

Dus het duurt een lange, lange, lange tijd --- een jaar is voorbij gegaan. En wanneer we de balans opmaken...

Een ander voorbeeld. Een jaar later lees ik de brief, die door Nolini gebracht is.

Ik begon de brief te lezen, het was vier of vijf pagina's lang en ik had geen tijd. Nolini zei niets (hij is natuurlijk te goed gemanierd om iets te zeggen), maar binnen zichzelf dacht hij, "Waarom verspilt Moeder haar tijd met het lezen van deze brief, terwijl we nauwelijks tijd hebben om ons werk te doen?" Het ging de atmosfeer binnen, en zelfs voordat het me bereikte, zei ik, zo gauw als ik een, twee, drie, vier, vijf pagina's zag, "Oh, genoeg!" Aan het einde van de eerste pagina zei ik, "Genoeg!" en legde de brief opzij. Maar de gedachte van Nolini en het feit, dat mijn beslissing net een moment te laat gemaakt was, enkele seconden te laat... mijn lichaam was in het zweet van top tot teen! Het voelde verschrikkelijk uitgeput. Het nam me tenminste een halve minuut concentratie om dingen recht te zetten. Begrijp je, het is zo gevoelig geworden, dat het in het gewone leven onmogelijk zou zijn --- maar voor haar transformatie was het noodzakelijk. Toch verraste het me. Het was natuurlijk na een halve minuut voorbij, maar ik moest me concentreren en kalmte oproepen.

Dus dacht het lichaam, "Oh, ik ben daar niet voorbijgegaan.... Wanneer ik het juiste moet doen op de juiste manier en precies op de spot om mijn balans te houden..." Begrijp je, een besef van onzekerheid! En erg sterk, erg sterk. Natuurlijk is er iets als de rede (niet de nogal gewone rede), iets als de rede, die zegt, "Wanneer je automatisch en altijd exact doet, wat gedaan zou moeten worden, zal het verdwijnen." (*Moeder lacht*) Dank je zeer! Maar, omdat het geen mentale beslissing kan zijn, hoe dan? Zie je, je

kan alleen leren door ervaring, en omdat alles in een eeuwigdurende beweging is, kan de ervaring van het verleden niet helpen voor de toekomst: het is een zaak van iedere minuut. Dus hoe kan je het weten?... Het betekent, dat we zullen weten, dat we alleen vrij van fouten zullen zijn, wanneer we de hele tijd, de hele tijd in volmaakte harmonie zullen zijn! Maar dan zal er geen punt zijn om het te weten, het zal gedaan worden! Dat is de situatie. Wanneer het lichaam getransformeerd wordt en natuurlijk leeft in een goddelijk ritme, waarom zou ik het hoeven weten! (*Lachend*) Het zal immaterieel voor me zijn, omdat het zal ZIJN. We willen dingen weten, wanneer zij er nog niet zijn.

Het lichaam is als een kind, dat aanmoediging nodig heeft, weet je, "Kom nou, ga niet in die toestand, dingen zijn fijn, je maakt vooruitgang, je hoeft je geen zorgen te maken...." Oh, ridicuul!

Daar, mon petit.

*(Satprem legt zijn hoofd
op Moeder's knieën)*

Iets nieuws, bijvoorbeeld, eerder ("eerder" betekent voor het laatste jaar!), toen ik mijn zegen gaf, kwam de Wil en ging door me heen in de persoon – - altijd. Het was geen handeling [door Moeder]. Maar nu is het zichtbaar waarneembaar (*Moeder raakt haar vingertoppen aan*), je kan bijna de vibratie door de vingers zien gaan en in het hoofd [van Satprem]. Dat is het verschil: eerder was het altijd het Bewustzijn, het Wezen, dat werkt van vanboven --- nu neemt het lichaam deel. Dit is verschillend.

Erg kleine dingen, erg kleine dingen.

Maart 27, 1963

(Soms schreeuwde ze het uit)

Ik heb er genoeg van!

(lange stilte)

Ik heb je eens verteld over een ervaring, die ik had, ik vertelde je, dat elke keer, dat een goddelijke manifestatie gebeurt (wat een Avatar genoemd wordt), er altijd een bijzondere “invalshoek van de queeste” is in de zin van een intense BEHOEFTE, die de mens drijft over de weg van de evolutie naar het Doel, de Transformatie, en iedere avatar zag het vanuit een bijzondere invalshoek, en geloofde, dat het HET Doel was.³⁹ Toen ik die ervaring had, zag ik, dat het de behoefte was voor Onsterfelijkheid, die de Vedische Rishis dreven. Het kwam gisteren bij me terug, en ik schreef het op:

(Moeder leest een handgeschreven notitie)

De Vedische Rishis dorsten naar Onsterfelijkheid, Boeddha wilde Permanentie....

Toen keek ik, terwijl ik me afvroeg, “En wat was Christus’ pad?”... Eigenlijk zei hij altijd, “Heb je naaste lief,” met andere woorden, broederschap (maar dat is een moderne vertaling). Voor hem was het idee compassie, liefdadigheid (de Christenen zeggen, dat het de “wet van Liefde” is, maar we zijn er nog niet --- dat zal veel later komen). Dus schreef ik:

Jezus preekte Compassie....

Toen dacht ik: nu, Sri Aurobindo, het is nogal helder; voor hem was het doel Perfectie. Niet Perfectie in de zin van een hoogtepunt, maar een alles bevattende totaliteit, waarin alles vertegenwoordigd is, een plaats heeft. En ik zag, dat deze Perfectie zou komen --- moet komen --- in stadia. Hij kondigde iets aan, waarvan de realisatie zich uit zal strekken over duizenden jaren. Dus het moet in stadia komen. En ik zag, dat wat ik essentieel vind, onmisbaar (alles is er, alles vindt een plaats, toch is er een angst --- geen persoonlijke angst, maar een aardse angst), Zekerheid is. Een behoefte aan Zekerheid --- wat je ook probeert, wat je ook zoekt, zelfs Liefde, zelfs Perfectie, het heeft Zekerheid nodig. Er kan niets bereikt worden met het gevoel, dat alle tegengestelde krachten kunnen komen en alles wegvagen. We moeten het punt vinden, waar niets aangeraakt kan worden, of vernietigd, of gestopt. Daarom is het Zekerheid, juist de essentie van Zekerheid. Dus schreef ik:

Sri Aurobindo beloofde Perfectie
En om het te verkrijgen, is het eerste vereiste
Dat mensen nodig hebben, Zekerheid.

Alle globale trends, die resulteren in “vredesbewegingen” van de een of andere soort, zijn niet anders dan dit: zij zijn expressies van de queeste naar Zekerheid. Mijn eigen ervaring is superzekerheid, die werkelijk alleen gevonden kan worden in vereniging met de Allerhoogste --- niets, niets, niets in de wereld kan je zekerheid geven, behalve dit: vereniging,

³⁹ Zie Agenda III, 27 November 1962, p. 436 e.v.

identificatie met de Allerhoogste. Dat heb ik je verteld: zo lang als Sri Aurobindo hier in zijn lichaam was, had ik het besef van een perfecte Zekerheid --- buitengewoon, buitengewoon! Niets, niets kon er een deuk in maken --- niets. Dus zijn vertrek was als... als een verbrijzelen van die ervaring.⁴⁰ In werkelijkheid zou dat vanuit een allerhoogste gezichtspunt de oorzaak kunnen zijn van zijn vertrek.... Ofschoon het voor me een erg kleine oorzaak lijkt voor een erg groot evenement.... Maar omdat in de ervaring die Zekerheid steeds meer wortel schoot, steeds vaster, en het verspreidde zich...⁴¹ Waarschijnlijk was de tijd niet gekomen. Ik weet het niet. Zoals ik zei, is het vanuit een universeel en *altijddurend* (ik kan niet "eeuwig" zeggen), *altijddurend* gezichtspunt, een kleine oorzaak voor een groot effect.... We zouden kunnen zeggen, dat het waarschijnlijk EEN van de oorzaken was, die zijn vertrek noodzakelijk maakte.

Als gevolg is, volgens de ervaring van deze laatste enkele dagen, de queeste voor Zekerheid maar een eerste stap naar Perfectie. Hij kwam om aan te kondigen (Ik zet "beloven" opzettelijk neer), om Perfectie te BELOVEN, maar tussen die belofte en zijn realisatie zijn er veel stappen; en in mijn ervaring is dit de eerste stap: de queeste voor Zekerheid. En het correspondeert aardig goed met de globale toestand van het denkvermogen.

(*stilte*)

De naties van de wereld legitimeren die destructieve gekkigheid van de wapenwedloop door te zeggen, dat het een manier is om destructie te voorkomen door angst --- dat is futiel. Als een argument is het futiel, maar zo denken zij. Het is deel van diezelfde dorst naar Zekerheid: niets kan verkregen worden, behalve in vrede, niets kan bereikt worden, behalve in vrede, niets kan gerealiseerd worden, behalve in vrede --- we hebben individueel, collectief, globaal vrede nodig. Dus laten we verschrikkelijke wapens van destructie maken, zodat mensen zo angstig zijn, dat niets zal gebeuren --- hoe kinderachtig! Maar dat is de huidige toestand van het denkvermogen. Het is nog een van die... in het Engels zeggen ze *device* (hulpmiddel), een ploy (tactische zet) (het is geen "tactische zet", het is een middel --- tussen tactische zet en middel) om het menselijke ras te drijven naar haar evolutionaire doel. En daarvoor moet we het Goddelijke vastpakken: het is een middel om het Goddelijke vast te pakken. Want er is niets --- niets, niets bestaat vanuit het gezichtspunt van Zekerheid, behalve het Allerhoogste. Wanneer we het Allerhoogste ZIJN, dat wil zeggen, het allerhoogste Bewustzijn, het allerhoogste Vermogen, het allerhoogste Bestaan, dan is er Zekerheid --- daarbuiten is er geen. Omdat alles in eeuwigdurende beweging is. Wat bestaat in "één moment van de tijd," zoals Sri Aurobindo zegt (tijd is een ononderbroken opvolging van "momenten"), wat op een gegeven moment bestaat, bestaat niet langer in

⁴⁰ Zie Agenda III, 30 November 1962, p. 440 e.v.

⁴¹ Moeder commentarieerde verder op deze pagina in de volgende conversatie.

het volgende, dus is er geen zekerheid. Het is dezelfde ervaring, uit een andere hoek gezien, als die van de Boeddha, die zei, dat er geen "permanentie" was. En eigenlijk zagen de Rishis alleen uit een invalshoek van het menselijke bestaan, daarom zaten zij achter Onsterfelijkheid aan. Het komt allemaal op hetzelfde neer.

(Moeder blijft in contemplatie)

* * *

Spoedig daarna:

Ik word overspoeld door een horde mentale vragen --- plat, oppervlakkig --
- iedereen stelt me vragen om mijn antwoorden te publiceren! Dus weiger ik. K.G. stuurde me vijf of zes vragen voor zijn tijdschrift, ieder mentaal meer stupide dan de andere, met betrekking tot het supramentale. Mij wordt gevraagd, of het "op deze manier" is, of dat het op "die manier" is ---- de soort vragen, die je aan een leerling vraagt om te zien, of hij zijn lessen goed geleerd heeft!

Het blijkt, dat hij mij zijn vragen al gestuurd had op dezelfde tijd verleden jaar, en dat ik ze al teruggestuurd had. Maar ze wijten het allemaal aan mijn zogenaamde ziekte, dus stuurt hij dezelfde vragen weer, nu dat ik in een "fitte toestand" ben "om te antwoorden"! Dus stuur ik ze weer terug met hetzelfde antwoord: niet mogelijk. We maakten 's anderdaags grappen: Nolini las de vragen aan me voor, en op iedere vraag antwoordde ik (*op de toon van een leerling, die het fout heeft*), "Ik weet het niet, weet het niet...!"

(Moeder lacht)

Maart 30, 1963

De laatste keer zei U, "Terwijl die Zekerheid steeds meer wortel schoot, en steeds fermer, en zich verspreidde..." Bedoelt U, dat juist Sri Aurobindo's aanwezigheid...

Ja. Ja.

Toch was de wereld in nogal een beroering?

Dat is juist, wat ik bedoel: de wereld was niet klaar, en er was... (wat zal ik zeggen?) de paradox van een centrum van Zekerheid in totale tegenstelling met de algemene wereldconditie.

Hij zei het zelf: "De wereld is niet klaar." Dus...

Dat bedoelde ik, zijn fysieke aanwezigheid was het teken, dat de Zekerheid wortel schoot, maar de wereld was niet klaar. Dus, terwijl het effect van zijn aanwezigheid bleef toenemen, bracht het een toenemende tegenstelling teweeg --- een toenemende TEGENSTELLING.

* * *

Spoedig daarna:

We gaan werkelijk door zo een saaie periode! *Saaï, saaï.*

(stilte)

Er is een soort onderzoek gaande van alle elementen van het lichaamsbewustzijn, met een monster van de omstandigheden van hun verscheidene manifestaties of uitdrukkingen. Dit alles wordt aan me voorbijgegaan, alsof om me alle punten te laten zien in de lichaam's cellen, die tegengesteld waren aan of onvoorbereid voor de ontvangst van de goddelijke Krachten. Dat alles komt op in de vorm van beleefde herinneringen --- dingen, die ik meer dan vergeten had (ik had kunnen zweren, dat zij niet langer bestonden), maar die terugkomen. On-ge-looflijk. En het is geen ego's of persoon's herinnering, maar de herinnering van een kracht in beweging in de algemene vibraties. Dus ik zie... fantastische dingen!

Maar het wordt onmiddellijk gewist; zo gauw als ik wakker word, is mijn eerste beweging (*gebaar van aanbieden*) om alles aan te bieden aan de Heer: de oorzaak, het gevolg, het beeld, de gewaarwording --- alles. Wanneer alles gezien is, vertel ik Hem, "Nu is het van U." En dan vergeet ik het --- gelukkig maar, Goddank!

Het is iedere nacht gaande. Het neemt de vorm aan van allerlei soorten scènes, van symbolen, van herinneringen, van woorden naar beelden. Het komt in groepen en categorieën van neigingen, het vertegenwoordigt de verscheidene menselijke neigingen in detail --- het is oneindig klein. Alleen, omdat zij miljoenen keren vermenigvuldigd worden, kunnen zij enig belang

hebben --- maar zij zijn niets! Hoofdzakelijk niets. Toch blokkeert dat de weg.

Het is werkelijk van geen belang.

(stilte)

Na JAREN ervan zou er een tastbaar resultaat kunnen zijn, wie weet?... Zelfs dan ben ik niet zeker, dat het niet beperkt zal worden. Wanneer het een aards resultaat zou zijn, zou het de moeite waard zijn, maar het zou ook erg beperkt kunnen zijn.

Het geeft me de impressie van een miniatuur schilderij, dat gedaan is met een vergrootglas en kleine stippen --- miniaturen worden geschilderd met een erg fijne kwast, erg puntig, en je maakt kleine stippen met een vergrootglas. Het geeft me de indruk van dat werk. En het heeft veel, veel kleine stippen nodig voor alleen een stukje wang.

(stilte)

Kleine stippen, kleine stippen.

Maar het is zo saai! Zo saai, zo glansloos, zo onveranderlijk, zo --- oninteressant, werkelijk saai --- dat het minste licht schijnt als een heldere ster! De kleinste, minste, geringste vooruitgang lijkt op iets, dat buitengewoon is. Zoals, bijvoorbeeld, de attitude in zekere cellen naar een fysieke kwaal, die natuurlijk, zoals alle fysieke kwalen, neigt om weer terug te komen. De attitude in de cellen verandert --- niet de kwaal (!), de kwaal verandert alleen door de reactie van de cellen, die maakt, dat het verandert; maar het keert terug met de regelmaat van een uurwerk--- dat is zijn taak. Het is de manier, waarop het door de cellen ontvangen wordt, hun reactie erop, die de verandering voortbrengt. En er is nu een verschil in de reactie van de cellen. Het resultaat van mijn observatie (een onpersoonlijke, algemene observatie) is, dat er twee types van verandering zijn (ik kan het geen "vooruitgang" noemen), twee types verandering in de reactie: een verandering, die doorgaat met verbeteren, in de zin, dat de reactie minder scherp wordt, de cellen minder aangedaan worden en niet alleen bewuster worden, maar meer HET BEVEL VOEREN over de reactie (iets, waar mensen over het algemeen niet bewust van zijn, maar wat de kuur teweegbrengt). En aan de andere kant verslechtering: onder de niet aflatende aanval gaan de cellen in paniek, worden steeds meer aangedaan en bang, en het resulteert uiteindelijk in een verschrikkelijke puinhoop en een catastrofe. Wel, het hele geval wordt geobserveerd, bestudeerd, ervaren, maar... *(lachend)* in de gewone geneeskunde wordt het weg verklaard in twee woorden! Zie je, wat ik nu zie, is het proces --- zij kennen het proces niet, alleen het resultaat. En, wel, ik merk op, dat terwijl het

bewustzijn groeit, de cellen steeds minder in paniek zijn en er een soort meesterschap ontwikkelt. Natuurlijk is het een plezierige observatie, als ik het zo mag zeggen, maar het maakt me zelfs niet gelukkig! Het lijkt nogal voor de hand liggend.... Ook is de proportie zodanig, dat om een werkelijk tellend resultaat te krijgen, het jaren en jaren en jaren nodig zou hebben! Oh, hoeveel jaren! Hoe langzaam gaan dingen....

Dus ik voel me niet gedreven om er over te praten. Ik hou me liever bezig met iets anders --- ik doe het werk, dat is alles.

April

April 6, 1963

Er is vooruitgang in het minder persoonlijk maken van het fysieke, lichamelijke bewustzijn met consequenties, die waarschijnlijk interessant zijn, maar onmogelijk uit te leggen aan mensen, die het niet begrijpen. Bijvoorbeeld...

(*stilte*)

Ik ben bewust van mijn lichaam, maar het is niet het bewustzijn van dit lichaam (*Moeder raakt haar lichaam aan*): het is het bewustzijn van HET Lichaam --- het kan het lichaam van iedereen zijn. Ik ben bijvoorbeeld bewust van vibraties van wanorde (het meest vaak komen zij in de vorm van suggesties van wanorde) om te zien of zij geaccepteerd worden en effect hebben. Laten we het voorbeeld nemen van een suggestie van een hersenbloeding of een of andere zodanige suggestie (ik noem hersenbloeding, omdat het spoedig in beeld zal komen). Onder de hogere Invloed weigert het lichaamsbewustzijn het. Dan begint de strijd (dit alles vindt helemaal naar beneden in de cellen plaats in het materiele bewustzijn), tussen wat we de "wil van de hersenbloeding," bijvoorbeeld, en de reactie van de lichaam's cellen. Maar het is erg als een werkelijke strijd, een werkelijke confrontatie. En plotseling is er iets algemeen, dat een commando uitbrengt en zegt, "Wat is dit!"... Begrijp je, dat algemene is bewust van de hogere krachten, de hogere werkelijkheden en de goddelijke interventie in de Materie; en na proberen om de wil, deze reactie, dat gevoel van vrede, enzovoort, te gebruiken, wordt hij plotseling GEGREPEN door een erg sterke vastberadenheid en geeft een commando uit --- in geen tijd begint het effect zich voelbaar te maken, en beetje bij beetje begint alles tot orde terug te keren.

Dit alles vindt plaats in het materiele bewustzijn. Fysiek heeft het lichaam alle gewaarwordingen --- maar niet de hersenbloeding, begrijp je. Maar het heeft de gewaarwordingen, dat is, de effecten: alle zintuiglijke effecten. Het gaat een tijdje door en dan volgt de hele curve. Oké. Als de strijd eenmaal over is, kijk ik en vraag ik me af (ik observeer het hele ding, ik zie mijn lichaam, dat aardig door elkaar geschud is, let wel), ik zeg tegen mijzelf, "Wat ter wereld is dit?" Maar alleen gedurende een seconde, dan vergeet ik het.

Een paar dagen erna ontvang ik een brief van iemand, die erg nabij is, die een vurig geloof heeft en zich werkelijk aan me vasthoudt met een bijna volmaakt vertrouwen, buitengewoon. In de brief: het hele verhaal, de aanval, de hersenbloeding, hoe het wezen plotseling GEGREPEN wordt, het bewustzijn wordt GEGREPEN met een onweerstaanbare wil, en

woorden hoort --- juist de woorden, die HIER uitgesproken werden. Het resultaat: gered (hij was stervende), gered, genezen.

Net genoeg tijd om de brief me te laten bereiken.

Ik herinnerde mijn episode... en ik begon te begrijpen, dat mijn lichaam overal is!!

Zie je, het is geen kwestie van alleen deze cellen hier: het is een kwestie van cellen in, wel, nogal veel mensen, honderden, misschien duizenden -- - alles, dat zich overal en op welke manier ook aan het hogere Bewustzijn vastklampt. En omdat mijn denkvermogen stil is (ik houd het denkvermogen opzettelijk absoluut stil, terwijl ik probeer om niet te reageren op alles, dat constant ernaar toekomt van "vanbuiten," of probeer om bijna onderbewust te reageren), is er niets om te denken, "Oh, het is het lichaam van deze, het is het lichaam van die" --- het is HET Lichaam! Dat is zo moeilijk voor mensen om te begrijpen. Het is HET lichaam --- dit (*Moeder raakt haar lichaam aan*) is niet meer mijn lichaam dan de andere lichamen (een beetje meer in de zin, dat het directer het object van concentratie van de Kracht is). Dus alles, alle gewaarwordingen, de bewegingen van het bewustzijn, de gevechten, alles ervan is overal. En plotseling, met deze kleine affaire, oh, begreep ik een fantastisch aantal dingen --- en ook de moeilijkheid, mon petit!... De moeilijkheid... omdat het lichaam werkelijk, na deze ervaring, niet ziek was, maar erg moe. Maar dan wordt het de hele tijd door dergelijke dingen gegrepen! De hele tijd, de hele tijd, de hele tijd, weet je, zij springen op, brrm! springen erop, brrm! van deze kant, die kant, op welke manier ook. Dus moet ik stil blijven (*gebaar van stoppen, stil, in het midden van andere activiteiten*), en begin ik de strijd te voeren.

(*stilte*)

Wat betekent, dat het lichaam haar eigen moeilijkheden heeft (geen aggregaat van cellen is vrij van moeilijkheden in de huidige condities van het leven) en ik denk, dat haar capaciteit om stil te blijven (tot op zekere hoogte) haar enige beveiliging is... maar dat reduceert de moeilijkheden helemaal niet, omdat het contact zelfs niet afhangt van de fysieke aanwezigheid!⁴² Maar wat moet er dan een enorm, wonderbaarlijk vermogen BELICHAAMD worden in de fysieke cellen om dat alles te weerstaan!...

Maar er vindt ook een verschuiving plaats (wat ik je eens verteld heb: deze abrupte ervaringen, die zich niet vestigen, maar eerste contacten

⁴² Het contact met andere lichamen (die in feite geen "andere" zijn)

zijn⁴³). Nadat de les getrokken was uit dit verhaal, verrees er plotseling iets in het lichaamsbewustzijn --- dat niet EEN lichaam's bewustzijn is, maar een algemeen lichaamsbewustzijn --- een aspiratie, iets, dat zo zuiver is, zo lieflijk... zo lieflijk... iets als een smeekbede, dat Waarheid en Licht eindelijk hier gemanifesteerd mogen worden, hierin. Niet "hier in dit" (*Moeder raakt haar eigen lichaam aan*): het was overal.

Toen was er een contact⁴⁴ --- er was een contact --- en een bleek blauw Licht, erg lieflijk, erg helder, en een Verzekering.

Het duurde alleen een seconde, maar het was als een nieuw hoofdstuk, dat plotseling openging.

Mon petit, je bent de enige persoon, tegen wie ik dit alles kan zeggen - -- er is er niet een, niet een! Niet een, die in staat is om het eenvoudig te begrijpen. Wat dingen moeilijker maakt, omdat ik constant naar beneden getrokken wordt door de stupiditeit van mensen's denken (stupiditeit in de zin van onbegrip), de gedachten van al diegenen om me heen, die denken, dat ik ("ik," wat zij "ik" noemen, je kent "me"), die denken, dat ik ziek ben en... Ik kan hen niets vertellen! Wanneer ik vandaag niet met je gesproken zou hebben, zou het weg zijn. Ik zou nooit iets gezegd hebben. Wel, dat is, hoe het is.

Dus wanneer we naar kijken vanuit een gewoon gezichtspunt, is het zo... fantastisch, het betekent zo een... kolossaal werk. Natuurlijk doet de Heer het, maar zal dit het uithouden? (*Moeder raakt haar lichaam aan*) Ik kan het niet zeggen.

Wanneer Hij het wil, zal Hij er zeker een weg voor vinden om het uit te houden. Maar het is nogal nieuw....

(*stilte*)

Mijn enige methode is een soort schild van mentale stilte (in het gewone denkvermogen), zodat alle mensen's gedachten niet komen en me de hele tijd lastigvallen, zonder onderbreking. Maar zij kruipen eronder! Bij sommige mensen voel ik me, op het moment, dat zij de kamer binnenkomen, uitgeput, door hun attitude. Het werkt helemaal niet door het denken: het is een speciale vibratie in mijn lichaam.

Met anderen is het aan de andere kant goed.

⁴³ Zie conversatie van 16 Maart.

⁴⁴ Gebaar van verbinding tussen de Allerhoogste en dit algemene lichaamsbewustzijn.

En ik probeer niet te observeren of studeren of begrijpen --- God weet het! Er is geen noodzaak om te begrijpen: het is zelf-evident.

Alleen een ding is altijd aanwezig: om het besef van de goddelijke Aanwezigheid intact te houden en er KRACHTIG bewust van te zijn --- dat is alles. Dat is de enkele zorg van de cellen.

Van tijd tot tijd (*Moeder lacht*) houden zij... een soort kleine conferentie tussen henzelf, zij lijken elkaar te vertellen, "Niemand kan tussenbeide komen met Dat!"⁴⁵ Het maakt hen gelukkig: "Al hun gedachten zijn krachteloos tegenover Dat!"

Dat is alles, mon petit. Meer werk voor je.

Het is enorm. Enorm.

Ja, ja. Ik had een sterk gevoel van... wel, iets, dat nogal nieuw is.

April 16, 1963

(Satprem hield geen notitie van het begin van deze conversatie of van de "persoonlijke" vragen en de omstandigheden, die leidden naar de situatie. Het blijkt, dat X Satprem uitgenodigd had naar zijn plaats, ondanks hun breuk, en met hem door wilde gaan met de Tantrische Sādhanā.)

Welke verbinding zou ik vanuit een dieper standpunt moeten hebben met X? Wanneer ik daarnaar toega, zal er een of andere uitwisseling zijn, ondanks alles, is het niet?

Hij zou je kunnen beïnvloeden, omdat je in het begin onder zijn invloed was. Hij heeft het vermogen om je te beïnvloeden --- om je te omsluiten in zijn eigen atmosfeer. Maar hij kan je niet gevangenhouden! Dat is niet mogelijk, je bent voorbij zijn greep! Dus wanneer... (hoe kan ik het neerzetten?) wanneer je kan leren om zijn kracht te ontvangen zonder omsloten te worden in zijn denken, is dat erg goed. Of om eerder zijn kracht te ontvangen zonder onder de indruk te zijn of beïnvloed door zijn denken --- het denken is erg nauw, maar de kracht is erg sterk.

⁴⁵ De ervaring van de Aanwezigheid

Hij brengt je in contact met een vrede, het is een feit --- een ingesloten vrede, maar toch vrede, een werkelijke vrede, een concrete, concrete stilte. Dus wat gedaan moet worden (omdat de vrede waarneembaar is, heb ik de ervaring ervan zoveel keer gehad), is erg objectief blijven in die vrede; dan kan je voordeel hebben van de vrede zonder de beperkingen ervan te accepteren. Je zou bijvoorbeeld in staat moeten zijn om die vrede te behouden in de cellen (de hersencellen, als je je vermoeid voelt) zonder jezelf toe te staan om zo omsloten te zijn. Er is geen noodzaak om te strijden, blijf gewoon naar boven gekeerd.... Het is erg moeilijk uit te leggen. Maar misschien zal je het ervaren, dan zal je begrijpen, wat ik bedoel.

Er is altijd een vibratie, die subtieler is dan deze vibratie van vrede, en die moet vrij blijven, zonder omsloten te worden in de andere. Wanneer er bijvoorbeeld iets aan je trekt en een mentale spanning veroorzaakt in het hoofd, blijf dan gewoon in contact met die vrede (oh, hij heeft een capaciteit van mentale immobiliteit), en laat het in je doordringen, maar zonder je hele wezen erop te concentreren: sta de rest van je activiteiten toe om zich zoals gewoonlijk te onvouwen in een oneindigheid. Alleen de vibraties van het fysieke denkvermogen zou je in die stabiliteit moeten houden.

Het is moeilijk om het in woorden uit te drukken. Maar als je in staat bent om dat te doen, zou het je goed kunnen doen, het zou rustgevend kunnen zijn.

Mijn ervaring, zie je, is, dat zijn mentale stilte rigide is --- rigide, gesloten --- maar de mentale substantie, de fysieke substantie van de hersenen rust werkelijk, zijn stilte kan je afhelpen van hoofdpijn, bijvoorbeeld.

Het is een erg, erg materiele vibratie, hij heeft daar enige beheersing.

(Wat volgt, was helaas niet behouden)

April 20, 1963

D. vertelde me net, dat hem geadviseerd was om met zijn ogen open te mediteren (ik weet, dat het je ergens actief houdt), en hij zei, dat wanneer hij per ongelijk zijn ogen sluit, hij niet meer kan bewegen! Hij is bewust, maar volledig verlamd: hij kan niet opstaan, kan niet bewegen, kan zelfs zijn hoofd niet draaien!

Het is gevaarlijk.

Dus adviseerde ik hem om zeker te zijn om zijn ogen open te houden: het onderhoudt een zekere activiteit. Wanneer je je ogen sluit, word je ondergedompeld in trance (je bent volmaakt bewust, maar je gaat in trance en het lichaam wordt absoluut verstild). Dat had Théon me geleerd: je bevrijdt het lichaamsbewustzijn en oefent het op een zodanige manier, dat het op zichzelf kan handelen, zodat, wanneer je in diepe trance bent, je op kan staan, schrijven, spreken, wat dan ook doen --- je bent buiten het lichaam, er is alleen een verbinding over. Maar het is een hele training. Het is niet gemakkelijk, maar toch kan het gedaan worden.

Ik deed het tot het punt, dat zelfs de verbinding verbroken was (ik had de ervaring), het lichaam kan doorgaan met spreken. Erg nuttig.

Ik vertelde D., dat ik het hem later zal leren, omdat het niet goed is om zo verlamd te zijn: wanneer iemand abrupt binnenkomt, zou van alles kunnen gebeuren.

Maar het heeft werk nodig.

In mijn geval ging ik nooit in trance in mijn leven, ik verloor nooit het contact met de buitenkant.

Heb je nooit je lichaam gezien?

*Nooit.*⁴⁶

Wel, het is veiliger op die manier, dan op de andere manier!

Ik heb verscheidene mensen gekend, speciaal I., die met Dilip werkte (zij had gewoonlijk visioenen, zij danste ook): wanneer ze in meditatie ging, was het helemaal voorbij; zelfs, wanneer zij probeerde terug te komen en te bewegen, kon zij het niet. Dilip moest komen en aan haar handen trekken, haar vingers losmaken en haar lichaam bewegen, totdat zij begon te bewegen. Maar je begrijpt, dat dergelijke dingen helemaal niet volstaan.

Het is beter om meer aan deze kant te zijn dan aan die kant.

Maar het is alles welbeschouwd, een onvermogen, is het niet?

Het is een gebrek aan verbinding! Zij heeft geen enkele controle over haar lichaam, dat is alles. Iets, dat nooit, nooit met me gebeurd is.

⁴⁶ Dit is in feite incorrect. Satprem herinnert voorvallen, toen, terwijl hij in zijn kamer speelde als kind, hij zijn lichaam zag, dat stilletjes in bed sliep --- om zich er snel in terug te haasten.

Ik bedoel, dat niet in staat zijn om in trance te gaan een onvermogen, is het niet?

Nee, ik ben zeker, dat je in trance gegaan bent, omdat ik je zag, maar je het niet wist.

In meditatie?

Nee, niet in meditatie; vannacht.

In mijn geval vond ik uit, dat ik die capaciteit had, omdat het me vatbaar maakte voor flauwvallen --- niet te vaak, maar het gebeurde nu en dan. Toen ik een kind was en niets wist, viel ik een paar keer flauw; het flauwvallen, zoals het gebeurde, was niet onbewust --- het was bewust --- en na een beetje beoefening (niet de beoefening van flauwvallen!), van occulte beoefening, als ik flauwviel, zag ik mijzelf. Zelfs daarvoor had ik mijzelf gezien, maar zonder te weten, wat het allemaal betekende, ik kon er geen kop en staart van maken. Maar ik zag mijzelf. En naderhand, wanneer ik flauwviel was het eerste, dat ik deed, als ik flauwviel, mijn lichaam zien, dat in die ridicule positie lag. Dus haastte ik me er krachtig in terug, en was het allemaal voorbij.

Natuurlijk was ik waarschijnlijk geboren met enige vermogens! (*gelach*)

Maar zijn mijn meditaties...

Oh, mon petit, zij zijn uitstekend, spreek niet verkeerd over je meditaties, zij zijn volmaakt! Ik heb zelden een dergelijke vrede gezien. Omdat ik veel meditaties gezien heb met enige vrede, maar over het algemeen een erg tamasische zware vrede. Maar deze soort vrede, die opstijgt en verandert in een witte zaligheid, dat is erg zeldzaam. Erg zeldzaam. En het is iedere keer hetzelfde: regelmatig, automatisch, zonder inspanning, het is je natuurlijke staat. Ik weet niet of je het had, voordat je hier kwam, ik kan het niet zeggen....

Nee, met U wordt het erg concreet. Wanneer ik alleen ben, is de perceptie vager; met U lijk ik bijna te zien.

Maar dat komt, omdat wanneer je alleen bent, er enige *shakti* ontbreekt! (*gelach*)

Ja, dat is waar.

Maar over het algemeen is het beste, dat ik hier gezien heb met mensen, die veel geoefend hebben, een *blanco* --- een *blanco stilte*, weet je. Het is leeg, stil, kalm, maar *blanco* --- dus na een tijdje heb je er genoeg van gehad! Dat kan niet erg lang duren. Dat hebben mensen in India over het algemeen... en ze komen eruit in een bedwelming.

Maar met jou is het als een omhoog stroming in witheid --- iets, dat lumineus is, maar wit --- met andere woorden, het heeft een INHOUD. Erg lumineus, erg wit, en wonderbaarlijk stil. Het is ook zaligvol, men kan er een erg lange tijd in blijven --- zeer plezierig.

Het enige, dat ik gedaan heb, sinds ik begon te mediteren met jou, is verbreden, omdat het aan het begin een beetje beperkt was.⁴⁷ Het is extreem moeilijk om deze witte vrede te hebben samen met de breedte. Sri Aurobindo zei tegen me (toen ik hem al deze ervaringen vertelde), hij zei altijd tegen me, dat om deze VOLLE stilte te hebben --- concreet, wit, zuiver, absoluut puur --- SAMEN MET IMMENSITEIT... *er niet veel zijn, die het kunnen hebben*. Maar ik moet zeggen, dat ik je stilte veel verbreed heb, nogal veel. Nu voel ik me er niet langer door omzoomd --- ik hou er niet van om me omzoomd te voelen! Ik voel me niet langer zo: het is een uitspreiding.

Het is goed. Klaag niet over wat je hebt, sommige mensen werken veel LEVENS om dat te krijgen.

Het andere uiterste is een ingeboren vermogen om uit zijn lichaam te gaan, een spontaan vermogen om uit zijn lichaam te gaan. Om een trance te hebben, zoals je het begrijpt, concreet, absoluut materieel, moet je het vermogen hebben om eruit te gaan, erin terug te komen, eruit te gaan, erin terug te komen [door de wil]. Maar omdat mensen over het algemeen grote pijn nemen om eruit te gaan, weten zij niet, hoe er weer in terug te gaan! Dus bevinden zij zichzelf in ridicule situaties.

Ik had twee ervaringen van die soort. De eerste was in Tlemcen⁴⁸ en de tweede in Japan.... Er was een epidemie van griep, een griep, die door de oorlog kwam (de 1914 oorlog), en was over het algemeen fataal. Mensen kregen longontsteking na drie dagen, en plop! klaar. In Japan hadden ze nooit epidemieën (het is een land, waar epidemieën onbekend zijn), dus werden ze onbewust gepakt; het was een ideale broedplaats, absoluut onvoorbereid --- ongelooflijk: mensen stierven met duizenden iedere dag, het was ongelooflijk! Iedereen leefde in verschrikking, zij durfden niet naar buiten te gaan zonder maskers over hun monden. Toen vroeg iemand, die ik niet zal noemen, me (*op een bruuske toon*), "Wat is dit?" Ik antwoordde hem, "Beter om er niet aan te denken." "Waarom niet?" zei hij, "Het is erg interessant! We moeten uitvinden, U bent tenminste in staat om uit te vinden, wat dit ook is." Domme ik, ik was net van plan om uit te gaan; ik moest een meisje bezoeken, die aan het andere eind van Tokyo woonde (Tokyo is de grootste stad van de wereld, het duurt lang om van het ene eind naar het andere te komen), en ik was niet zo goed af, dat ik

⁴⁷ Moeder had Satprem eens verteld, dat hij een soort "witte kubus" was.

⁴⁸ Moeder bedoelt de ervaring, dat wanneer de verbinding verbroken is en men niet in zijn lichaam kan teruggaan (wat betekent, dat men medisch dood is). De eerste ervaring in Tlemcen is waarschijnlijk degene, toen Théon een woede-uitbarsting had, terwijl Moeder uitgegaan was in haar vitale lichaam op zoek naar de mantra van het leven," en de verbinding afgebroken was door Théon's boosheid.

met een auto kon rondrijden: ik nam de tram.... Wat een atmosfeer! Een atmosfeer van paniek in de stad! Zie je, we leefden in een huis, dat omgeven was door een groot park, afgezonderd, maar de atmosfeer in de stad was verschrikkelijk. En de vraag, "Wat is dit?" kwam natuurlijk om me in contact te brengen --- ik kwam thuis met een ziekte. Ik was zeker om het te krijgen, het moest gebeuren! (*lachend*) ik kwam ermee thuis.

Zoals een slag op het hoofd --- ik was volledig verdwaasd. Zij riepen een arts. Er waren geen medicijnen over in de stad --- er waren niet genoeg medicijnen voor de mensen, maar omdat we beschouwd werden als belangrijke mensen (!), bracht de arts twee tabletten. Ik vertelde hem (*lachend*), "Dokter, ik neem nooit enige medicijnen." "Wat!" zei hij. "Het is zo moeilijk om ze te krijgen!" "Dat is juist het punt," antwoordde ik, "zij zijn erg goed voor anderen!" Toen, toen voelde ik plotseling... (ik was in bed, natuurlijk, met een eerste klas koorts), plotseling, dat ik door een trance gegrepen werd --- de werkelijke trance, de soort, die je uit je lichaam duwt --- en ik wist het. Ik wist: "Het is het einde; wanneer ik het niet kan weerstaan, is het het einde." Dus keek ik. Ik keek en ik zag, dat het een wezen was, wiens hoofd half weggeblazen was door een bom en die niet wist, dat hij dood was, dat klampte hij zich vast aan iedereen, die hij kon, om er leven uit te zuigen. En ieder van deze wezens (ik zag er een boven me, die zijn "business" deed!) was een van de talloze doden. Ieder had een soort atmosfeer --- een erg wijdverspreide atmosfeer --- van menselijke decompositie, opperst pestilentieel, en dat gaf de ziekte. Wanneer het dat hoofdzakelijk was, herstelde je, maar wanneer het een van die wezens was met een half hoofd of een half lichaam, een wezen, dat zo wreed gedood was, dat hij niet wist, dat hij dood was en probeerde om greep te krijgen op een lichaam om zijn leven voort te zetten (de atmosfeer maakte, dat duizenden mensen iedere dag de ziekte kregen, het wemelde, een infectie), wel, met dergelijke wezens stierf je. Binnen drie dagen was het voorbij --- zelfs eerder, soms binnen een dag. Dus toen ik het eenmaal zag en wist, verzamelde ik al mijn occulte energie, al het occulte vermogen, en... (*Moeder slaat haar vuist naar beneden, alsof om haar weg te forceren in haar lichaam*) ik vond mezelf terug in bed, wakker, en het was voorbij. Het was niet alleen voorbij, maar ik bleef erg stil en begon in de atmosfeer te werken.... Vanaf dat moment, mon petit, waren er geen nieuwe gevallen! Het was zo buitengewoon, dat het verscheen in de Japanse kranten. Zij wisten niet, hoe het gebeurde, maar vanaf die dag, vanaf die nacht, was er geen enkel nieuw geval. En mensen herstelden beetje bij beetje.

Ik vertelde het verhaal aan onze Japanse vriend, in wiens huis we woonden, ik vertelde hem, "Wel, dat is, wat deze ziekte is --- een overblijfsel van de oorlog; en het gebeurt op deze manier.... En dat wezen werd terugbetaald voor zijn poging!" Natuurlijk, het feit, dat ik zijn invloed afstootte door me om te keren en te vechten..., [loste de formatie op]. Maar wat is er een vermogen nodig om dat te doen! Buitengewoon.

Hij vertelde het verhaal aan enige vrienden, die het op hun beurt aan enige vrienden vertelden, dus tenslotte werd het verhaal bekend. Er was

zelfs een soort collectieve dankzegging van de stad voor mijn interventie....
Maar het geheel stamde af van dat: "Wat Is deze ziekte? Je bent in staat om het uit te vinden, is het niet?" (*Gelach*) Ga het krijgen!

Maar dat gevoel van absoluut verlamd zijn, een prooi voor iets --- absoluut verlamd, je kunt het niet... Je bent niet langer in je lichaam, begrijp je, je kan er niet meer mee omgaan. En een besef van bevrijding, wanneer je in staat bent om je om te keren.

Ik had een enorme koorts, die natuurlijk beetje bij beetje naar beneden ging --- na een paar dagen was ik volledig genezen; bijna onmiddellijk was ik bijna genezen.

Daar, petit.

Dus je gaat daarnaartoe... [naar X's plaats].

(*stilte*)

Wat mij betreft, debatteer ik met de Dood.

Het is exact de universele toestand van het denkvermogen: een toestand van ongeloof, oh, verschrikkelijk! Wanneer we niet wisten, dat er iets zal komen om het te vervangen, zou het verschrikkelijk zijn.

Deze *Savitri* is prachtig, hij voorzag alles, zag alles, alles, absoluut alles, er is geen punt, dat hij onontgonnen heeft gelaten!

April 22, 1963

(*Brief aan Moeder van Satprem*)

Rameshwaram, 22 April

Lieve Moeder,

Ik ben gisteren aangekomen. Tot dusver heb ik het grootste deel van mijn tijd doorgebracht met worstelen tegen een verschrikkelijke impressie in mijn hart, mijn denken en mijn lichaam, die zo sterk is, dat ik vandaag de eerste trein naar huis zou nemen. Ik heb hier nooit een dergelijke indruk gehad. Ik had U bijna gebeld voor Uw hulp. Ik zal proberen

om het hier "uit te houden," zo lang als het fatsoenlijk mogelijk is, en dan zo snel als ik kan weg zal gaan.

Op het materiele niveau zijn de condities zo ellendig als mogelijk --
- in een woord, volledige verlatenheid in volledige ellende. Mijn lichaam is niet al te briljant, maar ik hoop, dat het beter wordt. Op het mentale en affectieve niveau = NIHIL. Dat laat het Ene over, zonder welk alles ineen zou storten.

Ik heb U verschrikkelijk nodig.

Met liefde,

Getekend: Satprem

(Moeder's antwoord)

23 April, 1963

Satprem, mon lieve petit.

Je brief is net gekomen. Het confirmeert alleen, wat ik gezien en GEVOELD had. De twee laatste nachten waren werkelijk slecht; en het is bijna niet beter gedurende de dag.

Natuurlijk zou je zo snel terug moeten komen als je het mogelijk vindt.

Bel me zo snel als je een beslissing genomen hebt. Ik doe mijn best om je te laten voelen, dat ik bij je bent.

Teder

Getekend: Moeder

(Uittreksel van een brief aan Sujata)

Maandag morgen, 22 April '63

.....

Ik heb net een woord aan Moeder geschreven om haar te vertellen, dat als ik kon, ik de eerste trein naar huis zou nemen. Toen ik hier aankwam, kreeg ik een verschrikkelijke impressie als nooit tevoren, bijna een paniek. Alles was zo verschrikkelijk leeg en ver weg. Waarschijnlijk ben ik hypergevoelig geworden. Wanneer ik niet bang zou zijn om toe te geven aan die impressie en als het niet onbeleefd zou zijn tegenover X, dan ik zou ik de middagtrein van vandaag nemen. Het nieuwe "gastenverblijf" gaat alle

beschrijving teboven⁴⁹: cementen muren, ingesloten door cementen muren; het plan is zo prachtig, dat geen vleugje lucht hierbinnen kan waaien, nog kan men een enkel sprietje gras zien. Er zijn prachtige gietijzeren traliewerken en opengewerkte cementen ontwerpen, maar nog niet de meest basale voorzieningen. Ik weigerde absoluut om die sarcofaag binnen te gaan, dus plaatsten ze me in een aanliggend huis, dat door X gekocht is en gebruikt als een garage. Het is uitgesproken vies. Het is zelfs niet bij hen opgekomen om me een mat aan te bieden. Uiteindelijk hebben ze voor me een bank gebracht om op te slapen, wat ik weigerde.... Zover, wat de materiele conditie betreft. Ik hoop, dat het lichaam beter wordt. Zo gauw als ik fatsoenlijk weg kan gaan, zal ik het anker lichten.

Getekend: Satprem

April 25, 1963

(Brief aan Moeder van Satprem)

Rameshwaram, 25 April

Lieve Moeder,

Ik heb gisteren uw kaart ontvangen van de 23ste en het viel samen met een verbetering in de "atmosfeer" en zelfs een fysieke verbetering. Ik heb Uw kracht en Uw Aanwezigheid zelden zo concreet, continue en krachtig gevoeld, als sinds ik hier aankwam. Te zeggen, dat het de enige werkelijkheid is, is bijna overbodig --- Alleen Dat LEEFT werkelijk. De hele rest is een valse show. Ik heb een verlangen om deze plaats te verlaten, maar X zei, dat hij zekere veranderingen aan wilde brengen in mijn japa, dus moet ik op het juiste moment wachten. Het is moeilijk om X te laten haasten, zoals u weet, ik zal U zo gauw bellen als de tijd komt. Anders ervaar ik X's vermogen van mentale stilte, dat nogal opmerkelijk is. De hele rest vind ik nogal arm.

.....

Steeds meer voel, beleef en zie ik, dat Dat alleen werkelijk is. Het is een erg boeiende ervaring.

⁴⁹ Een gift van de Ashram's zakenmensen.

Mā, met dankbaarheid
Ik lig aan uw voeten

Getekend: Satprem

(Uittreksel van een brief aan Sujata)

25 April 1963

.....

Ik wacht op X om zekere veranderingen te maken in mijn japa, zoals hij zei, dat hij zou doen, en zal dan terugkomen zonder verder uitstel. Deze laatste twee dagen is mijn gezondheid beter geweest. Ik ben niet constant vermoeid, zoals ik eerder was. In de avond maak ik een wandeling in de uitgestrekte duinen nabij Rameshwaram, het voelt als Arabië, en geen luidsprekers! Je rust in een soort kalme oneindigheid.

.....

De apen stalen mijn spiegel, terwijl ik een bad nam, en na zichzelf er lang in bewonderd te hebben, braken zij het. Toen gooiden ze mijn tandpasta in de wel. Zij waren echter aardig genoeg om mijn scheermes achter te laten door de angst, dat ik waarschijnlijk zou eindigen zoals zij eruitzien!

.....

Getekend: Satprem

April 29, 1963

(Brief aan Moeder van Satprem)

Rameshwaram, Maandag, 29 April

Lieve Moeder,

Op Vrijdag gaf X me een nieuwe mantra, dan vertelde hij me de volgende dag, dat hij gedurende zijn puja een "order" ontving met het effect, dat deze mantra niet geschikt was en hij me een andere zou moeten geven. Ik word verondersteld om de nieuwe mantra morgen te ontvangen, op

dinsdag. X zei, dat deze mantra *uiteindelijk* zou zijn en *met effect*. Ik hoop het zo, want ik zou er werkelijk klaar willen zijn met al deze veranderingen en voorbereidingen en vertragingen, om het Woord te hebben, zoals de Rishis zeiden, en er mijzelf op te fixeren. Ik zou niet meer naar Rameshwaram terug willen keren en klaar zijn met al dit treuzelen. Hoe dan ook, ik moet nog drie dagen wachten na het ontvangen van de nieuwe mantra, zodat X kan zien of het het verlangde “effect” heeft. Dus ik kan niet weggaan voor Donderdag.

Ik hoop, dat het deze keer definitief zal zijn en alles zich zal settelen in het ware Ritme.

Ik voel Uw hulp erg sterk.

Met liefde,
Getekend: Satprem

Mei

Mei 3, 1963

Vertelde X je iets over de wereldgebeurtenissen, over de oorlog?

Hij zei, wat hij altijd zegt, dat er een oorlog zal zijn. Die oorlog is zeker.

Oorlog is er altijd, lijkt het!

Zie je nieuwe dingen op dat niveau?

Weet je, ik leeft van dag tot dag. Met alleen het gevoel, dat "dat" erg snel vooruitgaat. Met "dat" bedoel ik een groot aantal dingen.

Het is werkelijk moeilijk te zeggen.

Het is meer dan iets anders de perceptie van een aardse beweging. Dus de details zijn op zichzelf onbelangrijk, maar zij zijn symptomatisch voor het geheel. Ik bedoel de moeilijkheden, obstakels, gevechten, victories, vooruitgang zijn op zichzelf niets anders dan aanwijzingen van een algemene beweging: bij tijden zijn de weerstand en oppositie formidabel; op andere tijden is er een fantastische vooruitgang of progressie, ogenschijnlijk wonderbaarlijk. Wanneer je alles samen ziet, voel je een soort stuwkracht --- een algemene stuwkracht --- waarin een kleine cellulaire concentratie werkelijk op zichzelf onbelangrijk lijkt, het belang ervan vermindert met het gebrek van weerstand ervan, in de zin, dat hoe meer het toestaat, dat het Werk gedaan wordt zonder de beweging te hinderen of te verstoren --- zonder hinderen of het gecompliceerder maken --- hoe meer het besef van het belang ervan vermindert. Met andere woorden lijkt het alleen belangrijk, zover als het hindert.

Er is evident een tweevoudige beweging: aan de ene kant iets, dat steeds minder de attentie en concentratie van anderen trekt, dat is, om het besef te verminderen van tussenliggende noodzaak voor krachten en gedachten om zich te verspreiden (er is steeds meer een poging om dat ongedaan te maken⁵⁰), en aan de andere kant een toename --- bij tijden wonderbaarlijk, onthutsend --- van vermogen. Nu en dan (zelden, en ik moet zeggen, dat ik helemaal niet probeer om het vaker te laten gebeuren), nu en dan, gedurende een minuut --- zelfs geen minuut: enkele seconden --- komt een besef van een absoluut Vermogen, maar het wordt onmiddellijk bedekt, gesluiert. Het effect op een afstand wordt steeds groter, maar dat

⁵⁰ Moeder bedoelt de perceptie van zichzelf als een stralend centrum voor de hogere Krachten. Moeder becommentarieerde deze passage later op 29 Mei (zie onder die datum).

is niet het resultaat van een bewuste wil --- ik bedoel, dat er geen poging is om meer vermogen te hebben, helemaal niet. Nu en dan is er een observatie (een erg amusante observatie soms), dat gedurende een moment (maar dat is een zaak van seconden), het Vermogen absoluut is, en dan neemt de gebruikelijke mengelmoes het weer over.

Het effect op anderen neemt aanzienlijk toe, ofschoon het ook niet het resultaat is van een poging in die richting: die dingen zijn automatisch. Toch komt er, zoals ik zij, in zekere seconden, iets omhoog... iets, dat wil. "Wil," maar niet op de gewone manier: iets, dat... het is tussen kennen, zien en willen. Een klein iets, dat iets heeft van alle drie en... zo hard als diamant is... (oh, hoe kan ik het uitleggen? Ik weet het niet, er zijn geen woorden voor), het heeft iets van de emotionele vibratie, maar dat is het niet; het heeft niets te maken met iets, dat intellectueel is, helemaal niets; het is noch een intellectuele visie, noch supramentale kennis, dat is het niet, het is iets anders. Het is... een diamantachtige, levende kracht --- levende, levend. En dat is al-krachtig. Maar extreem vluchtig --- het wordt onmiddellijk overdekt door een hoop dingen, zoals visies, supramentale visie, begrip, onderscheid --- dit alles is een constante massa geworden, begrijp je.

Vanuit het standpunt van gevoeligheid of gewaarwording (ik weet niet, hoe ik het moet noemen), wanneer het lichaam rust en een toestand binnengaat van zuiver Bestaan... Eerder was het (of gaf) het een besef van totale immobiliteit --- niet iets, dat bewegingsloos is: een "niet-beweging," ik weet het niet; niet de tegenstelling tussen iets, dat bewegingsloos is en iets, dat in beweging is, niet dat --- de afwezigheid van enige mogelijkheid van beweging. Maar nu heeft het lichaam, gewoonlijk, niet alleen het besef van een aardse beweging, maar van een universele beweging, die zo fantastisch snel is, dat het onwaarneembaar is, de perceptie voorbij. Alsof er voorbij Zijn en Niet-Zijn een "iets" was, dat zowel... ik bedoel, dat niet beweegt BINNEN een ruimte, maar zowel voorbij immobiliteit is als voorbij beweging is, in de zin, dat het zo snel is, dat het absoluut onwaarneembaar is voor ALLE zintuigen (ik bedoel niet de hoofdzakelijk fysieke zintuigen), alle zintuigen in alle werelden.

Dit is iets nieuws.

Wanneer ik ga liggen, ga ik van de ene toestand naar de andere met een buitengewone snelheid. En ik heb opgemerkt (het is net aan zijn begin, dus kan ik het niet werkelijk zeggen), ik heb opgemerkt, dat in die toestand de Beweging⁵¹ de kracht of het vermogen teboven gaat, die of dat de cellen concentreert in een individuele vorm. En die toestand lijkt al-krachtig te zijn, ofschoon leeg van een bewuste wil of visie (op het moment). Het is een toestand... (hoe kan ik dit uitleggen?), waarvan de karakteristieken het vermogen teboven gaan, dat de cellen concentreert in een individueel lichaam. Het effect is automatisch (niet gewild): zo gauw als iets de vorm

⁵¹ In de volgende conversatie verhelderde Moeder: "Het is geen beweging of een vibratie.... Om het nauwkeuriger neer te zetten, zou men "dit iets" moeten zeggen.

aanneemt van een fysieke pijn, verdwijnt het ONMIDDELIJK. Maar dan, en dit is zeer interessant, op het moment, dat het lichaam terugkeert naar een zekere toestand --- haar gewone toestand, die niet de gewone menselijke toestand is, natuurlijk, maar haar gewone, gewoontelijke toestand --- dan vangt het de HERINNERING weer op van haar pijn, en samen met de herinnering komt de mogelijkheid om ernaar terug te keren, wanneer een zeker aantal condities niet automatisch vervuld worden. Ik weet niet of wat ik zeg, logisch is, maar zo is de ervaring.... Het is waarschijnlijk de passage van het ware naar dat, wat niet langer waar is --- niet wat bedoeld wordt met Valsheid hier op de aarde (dat is helemaal iets anders), maar een eerste verandering, vergeleken met de zuivere Vibratie. Het geeft de impressie van een verkeerde gewoonte, wat blijft, is hoofdzakelijk een kwestie van een verkeerde gewoonte. Het is niet het principe van vervorming, dat hier werkt, maar de verkeerde gewoonte als gevolg van het effect van EEN ANDER principe. En er moet iets gevonden worden om te controleren, elimineren, voorkomen --- dat effect van automatisch terugkeren.

Omdat het CONSTANT gebeurt. Het is een constant fenomeen: overgaan van dit naar dat, dit naar dat, dit naar dat, tot een zodanig punt, - -- het is zo sterk --- dat er een seconde komt, of een minuut, of hoe dan ook een zeker interval van tijd (ik weet het niet), wanneer je noch dit, noch dat bent; dan heb je een gevoel van nietsheid. Het duurt alleen een ogenblik; wanneer het langer duurde, zou het waarschijnlijk resulteren in flauwvallen of iets, waarvan ik niet kan zeggen, wat het is. Maar het gebeurt de hele tijd: dat (*oscillerend gebaar*). En tussen dit en dat is er een overgang.

Het leven aan de oppervlakte (wat mensen ervan zien, waarmee ze in contact komen), is zeker een soort *mengsel* van de twee, met iets, dat gaande is achter het scherm, maar wat je op het scherm ziet, is een soort combinatie van de twee --- zij combineren zich niet werkelijk, maar het visuele effect is vreemd [voor Moeder]. Met "visueel" bedoel ik niet alleen voor de ogen, maar voor het uiterlijke bewustzijn. Het is een bizar leven, noch dit, noch dat, noch een mengsel van de twee, noch een nevenschikking, maar alsof beiden opereerden door elkaar. Het moet intercellulair zijn: iets, dat op deze manier gaat. (*Moeder verstrengelt de vingers van de ene hand met de vingers van de andere in een continue beweging van wederzijdse doordringing*), zodat het mengsel erg microscopisch moet zijn aan de oppervlakte.

(*Moeder blijft verdiept,
"kijkend" naar de ervaring*)

Maar vanuit een veel meer extern gezichtspunt was de nacht, die volgde op je aankomst hier,⁵² verschrikkelijk in de zin, dat het bewustzijn in contact gebracht werd met alle meest negatieve en destructieve dingen: als een hele wereld, ja, van ontkenning, ook van weigering, van tegenstelling, van

⁵² Rameshwaram, de nacht van 21 April.

strijd, van verkeerde wil --- de visuele verschijning was kalk-wit, weet je, het ziellose wit van kalk, alles was zo, zelfs zwart was kalk-wit (!). Iets, dat absoluut gestript was van al het zielenleven. Verschrikkelijk. Ik weet het niet, ik zou jaren en jaren en jaren terug moeten gaan om zoiets te vinden in mijn geheugen. En ik was er middenin, het werd me opgedrongen; het was, alsof ik daar moest blijven en het allemaal zien.

Ik vergat het: onmiddellijk naderhand veegde ik alles schoon. Behalve wat ik net gezegd heb, herinner ik me niet, wat het was --- ik herinner me niet, wat het was, omdat ik NIET wilde, dat het bestond. Maar het was verschrikkelijk. En in de morgen was er zo een pijnlijke impressie! Dus dacht ik, dat er daar iets verkeerd was, en toen ik je brief ontving, begreep ik het. Maar het is niet beperkt tot de ene persoon of een andere, de ene plaats of een andere: het lijkt een universele manier van zijn op te roepen, dat geeft me zorgen. Alsof een volledige manier van zijn, waar ik weerstand aan heb geboden gedurende... gedurende, wel, gedurende meer dan zeventig jaar in ieder geval, die ik op armlengte afstand gehouden heb, zodat het niet langer in werkelijkheid zou bestaan, alsof het aan me opgelegd werd. Als iets uit het verleden, dat niet langer het recht heeft om te bestaan.

Naderhand werd het beter. De nacht was het ergste.

Maar gedurende de morgenmeditatie was ik het kwijt... Is het een symbool of een *vastklampen aan het verleden*? Mogelijk. Maar er zijn genoeg mensen, zoals die in de wereld, die zich vastklampen aan het verleden, genoeg....

(stilte)

De volgende morgen had ik gedurende een uur een ervaring.... Alles gebeurt altijd, alsof het in het lichaam zou zijn (maar dit lichaam is een soort representatief en symbolisch object geworden), het vindt altijd op die manier plaats, of het nu een besef is van imminente dood of een besef van perfecte onsterfelijkheid. Dat alles vindt plaats in het lichaam --- het is het slagveld, het is het veld van victorie, het is de Nederlaag, het is de Triomf, het is alles. Dus heb ik de ervaring opgeschreven. (*Moeder geeft een stukje papier aan Satprem*):

“De Heer is een vredevolle berusting,
Maar de Heer is ook de strijd
en de Victorie.

“Hij is de vreugdevolle aanvaarding
Van alles, dat is; maar ook
de constante inspanning
naar een meer totale en volmaakte harmonie.

“Eeuwigdurende beweging
in absolute immobiliteit.”

Dit is geen intellectuele reflectie, het is de notatie van de ervaring: de constante, tweevoudige beweging van totale acceptatie van alles, dat is, als een absolute conditie om deel te nemen in alles, dat er zal zijn, en tegelijkertijd de eeuwigdurende inspanning naar een grotere perfectie. En dit was de ervaring van alle cellen.

De ervaring duurde langer dan een uur: de twee condities.

Dat is exact, wat een scherpe verdeling maakte in het hele spirituele denken of de spirituele wil van de mensheid. Het punt lijkt niet begrepen te zijn. Sommigen, zoals Boeddha en die hele lijn, hebben verklaard, dat de wereld onverbeterlijk is, dat het enige om te doen is eruit te gaan, en dat het nooit anders kan zijn --- het verandert, maar blijft werkelijk hetzelfde. Het resultaat is een zekere attitude van perfecte aanvaarding. Dus voor hen is het doel om eruit te gaan --- dat is, je ontsnapt: je verlaat de wereld, zoals het is en ontsnapt. Dan zijn er de anderen, die een perfectie aanvoelen, waarnaar mensen oneindig streven en die progressief gerealiseerd wordt. En ik zie steeds meer, dat de twee bewegingen elkaar aanvullen, en niet alleen elkaar aanvullen, maar bijna onmisbaar zijn voor elkaar.

Met andere woorden, de verandering, die opkomt uit een weigering om de wereld te accepteren, zoals het is, heeft geen kracht, geen vermogen: wat nodig is, is een aanvaarding, die niet alleen totaal is, maar alomvattend, vreugdevol --- om allerhoogste vreugde te vinden in dingen om (het is geen kwestie van recht of vermogen)... om het mogelijk te maken voor dingen om te veranderen.

Om het verschillend neer te zetten moet je de Allerhoogste worden om te helpen met Zijn actie, met het veranderen van de wereld; je moet de allerhoogste Vibratie hebben om deel te nemen aan die Beweging, die ik nu begin te voelen in de lichaamscellen --- een Beweging, die een soort eeuwige Vibratie is, zonder begin of einde. Het heeft geen begin (de aarde heeft een begin, dus dat maakt het gemakkelijk; met het aarde's begin hebben we het begin van de aarde's geschiedenis, maar dat is hier niet het geval), het heeft geen begin, het is... iets, dat bestaat vanuit alle eeuwigheid, vanuit alle eeuwigheid, en zonder enige verdeling van tijd: alleen, wanneer het op een scherm geprojecteerd wordt, begint het de verdeling van tijd aan te nemen. Maar je kunt niet een “seconde” zeggen of een “ogenblik”.... Het is moeilijk uit te leggen.... Je begint het niet eerder te voelen dan dat het weg is: iets, dat grenzeloos is, zonder begin of einde, een Beweging, die zo totaal is --- totaal en constant, constant --- dat het waargenomen wordt als totale immobiliteit.

Absoluut onbeschrijflijk. Toch is het de Oorsprong en Ondersteuning van de hele aardse evolutie.

Wanneer je over aardse dingen spreekt, is het erg gemakkelijk, erg gemakkelijk.

Deze woorden (*Moeder laat haar notitie zien van haar ervaring*) komen lang nadat de ervaring voorbij is. Er is een soort stilte, van immobiliteit, en het is als iets, dat zich langzaam, langzaam settelt; en als het zich eenmaal gesetteld heeft, is hier het residu (*Moeder laat haar notitie zien, lachend*).

Mei 11, 1963

(Het begin van deze conversatie werd opgeschreven uit het geheugen.)

... Wanneer ik alleen het "Woord" zou kunnen hebben, zoals de Rishis zeiden, de ware mantra, zou ik erbij blijven, ik zou uren japa doen, wanneer noodzakelijk, maar ik zou helemaal naar het einde gaan. Het is, alsof mij gezegd werd, "Zie dit stuk land, er is 10 miljoen kubieke meter aarde te graven, en aan het einde ervan is vrijheid. "Wel, ik zou me eraan zetten, hoeveel tijd er ook nodig is, omdat ik zou weten, dat er een einde is. Maar je hebt daarvoor een pikhouweel nodig.

Niemand kan je de ware mantra geven. Het is niet iets, dat gegeven wordt: het is iets, dat van binnenuit opwelt. Het moet plotseling van binnenuit opspringen, zoals een diepzinnige, intense behoefte van je wezen --- dan heeft het vermogen, omdat het niet iets is, dat van buiten gekomen is, het is juist je eigen oproep.

Ik zag in mijn geval, dat mijn mantra het vermogen heeft van onsterfelijkheid, wat er ook gebeurt, wanneer het uitgebracht wordt, heeft de Allerhoogste de overhand, het is niet langer de lagere wet. En de woorden zijn irrelevant, zij zouden geen enkele betekenis kunnen hebben -- voor iemand anders is mijn mantra zonder betekenis, maar voor mij is het vol, beladen met betekenis. En effectief, omdat het mijn aanroep is, de intense aspiratie van mijn hele wezen.

Een mantra, die gegeven wordt door een goeroe, is alleen het vermogen om de ervaring te realiseren van de ontdekker van de mantra. Het vermogen is er automatisch, omdat het geluid de ervaring bevat. Ik zag dat een keer in Parijs, in de tijd, dat ik niets van India wist, absoluut niets, alleen de gebruikelijke nonsens. Ik wist zelfs niet, wat een mantra was. Ik was naar een lezing gegaan, die gegeven werd door een of andere kerel, waarvan verondersteld werd, dat hij gedurende een jaar "yoga" beoefend

had in de Himalaya en zijn ervaring vertelde (ook niet zo interessant). Plotseling stamelde hij in de loop van de lezing het geluid OM. En ik zag de hele kamer zich plotseling vullen met licht, een gouden, vibrerend licht... ik was waarschijnlijk de enige, die het opmerkte. Ik zei tegen mijzelf, "Wel!" Toen dacht ik er niet meer over na, ik vergat het verhaal. Maar uiteindelijk gebeurde de ervaring opnieuw in twee of drie verschillende landen, met verschillende mensen, en iedere keer als er het geluid OM was, dan zag ik plotseling de plaats zich vullen met datzelfde licht. Dus begreep ik het. Dat geluid bevat de vibratie van duizenden en duizenden jaren van spirituele aspiratie --- er is erin de volledige aspiratie van mensen naar de Allerhoogste. En het vermogen is er automatisch, omdat de ervaring er is.

Het is hetzelfde met mijn mantra. Toen ik het einde van mijn mantra "Glorie aan U, O heer," in het Sanskriet wilde vertalen, vroeg ik Nolini's hulp. Hij bracht zijn Sanskriet vertaling, en toen hij het aan me voorlas, zag ik onmiddellijk, dat het vermogen er was --- niet omdat Nolini zijn vermogen er ingebracht heeft (!), God weet, dat hij geen intentie had om mij een mantra te "geven"! Maar het vermogen was er, omdat mijn ervaring er was. We maakten alleen enkele aanpassingen en modificaties, en die japa doe ik nu --- ik doe het de hele tijd, terwijl ik slaap, terwijl ik loop, terwijl ik eet, terwijl ik werk, de hele tijd.⁵³

En zo heeft de mantra een leven: wanneer het de hele tijd spontaan opwelt, als een roep van ons wezen --- er is geen behoefte aan inspanning of concentratie: het is je natuurlijke roep. Dan heeft het volledig vermogen, het is levend. Het moet van binnenuit opwellen.... Geen goeroe kan je dat geven.

Opwellen.... Wel, er is een lange weg te gaan! Ik heb nogal veel papier nodig voor al die "diagrammen" [Tantrische Diagrammen, gegeven door X]: tweeënzeventig iedere dag.

Wil je wat papier?

Ja, nogal veel ervan!

Maar hoe groot?

⁵³ Moeder hield het later op: "'Glorie aan U, O Heer' is mijn mantra niet, het is iets, dat ik er aan TOEGEVOEGD heb--- mijn mantra is helemaal iets anders, dat is het niet. Wanneer ik zeg, dat mijn mantra het vermogen van onsterfelijkheid heeft, bedoel ik de andere, degene, waar ik niet over spreek! Ik heb de woorden nooit gegeven.... Zie je, aan het eind van mijn wandeling verrijst er een soort enthousiasme, en met dat enthousiasme kwam de 'Glorie aan U' naar me toe, maar het is deel van het gebed, dat ik had geschreven in *Gebeden en Meditaties*: 'Glorie aan U, al- triomferende Allerhoogste,' enz. (het is een lang gebed). Het kwam plotseling terug, en omdat het spontaan terugkwam, hield ik het. Bovendien vertelde Sri Aurobindo me, toen hij dit gebed las in *Gebeden en Meditaties*, dat het erg sterk was. Dus voegde ik deze frase als een soort staart aan mijn japa toe. Maar 'Glorie aan U, O Heer' is niet mijn spontane mantra --- het kwam spontaan, maar het was erg lang geleden geschreven. De twee dingen zijn verschillend."

Ongeveer zo groot [bij benadering 10 cm]. En het papier zou erg glad moeten zijn. Begrijpt U, het zou geschreven moeten met "chandanam" [sandal pasta] en een stok.! En als ik aanneem, dat ieder diagram drie of vier minuten nodig heeft... betekent dat voor tweeënzeventig... het zal een goede vier uren zijn! Dus het papier zou glad genoeg moeten zijn --- en een goed aantal: tweeënzeventig blaadjes iedere dag.

Tweeënzeventig blaadjes.... Waar kunnen we dat vinden?

Ik zal naar de drukkerij moeten gaan.

Zij hebben geen papier over, mon petit, in die staat van oorlog. Maar ik heb wat papier.

Maar U heeft het nodig.

Niet alles. Een pak papier.... Kun je daar beneden kijken en zien of er een doos is of iets? Laat ons zien.

(Satprem trekt er een doos uit)

Het is volledig geel geworden.... Maakt het uit?

Het water zou er inzuigen! Omdat ik met chandanam moet schrijven, vermengd met water, begrijpt U, en met een twijg van "Goddelijke Liefde"! [granaatappel]

Zonder een stuk katoen of wat dan ook?

Nee, niets. Een twijg, die ik in een spits snij.

Zijn de tekeningen klein?

Het is een rechthoek, verdeeld in drie compartimenten, met beelden en letters --- een Sanskriet letter. Nogal een taak kan ik u vertellen!

Tweeënzeventig iedere dag!... Mon petit! *(Moeder lacht)*

Ik moet iets vinden...

Wanneer ik eruit kom, voel ik me stomverbaasd.

Maar dat is precies, wat zij willen!

Ik vertel je, ik weet het, ze willen je verdoven. En wanneer je natuurlijk genoeg verdoofd bent, zullen ze een goede dosis kracht gebruiken en dan lijkt het op een wonder!

Begrijpt U, ik word verondersteld om gedurende twee uur door mijn knieën te zakken gedurende twee uur boven deze gezegende krabbels.

Maar vertel me, zou het je niet toegestaan kunnen worden om dat te doen, terwijl je op een stoel of aan een tafel zit?

Ik weet het niet.

Waarom niet? Het komt niet bij hem [X] op, omdat hij gewend is om op de grond te zitten en te schrijven. Het is hetzelfde, alsof ik dacht, dat het onmogelijk zou zijn om te mediteren, tenzij ik met gekruiste benen en stevig rechtop zat!... Gelukkig leefde ik met Sri Aurobindo, die nooit gewoon was om met gekruiste benen te zitten. Hij vertelde me onmiddellijk, dat het allemaal een kwestie van gewoontes was --- onderbewuste gewoontes. Het heeft hoe dan ook geen belang. En hoe goed heeft hij het uitgelegd: wanneer een houding belangrijk is voor je, dan komt het vanzelf. En het is volmaakt waar, bijvoorbeeld, dat, wanneer het noodzakelijk is, het lichaam plotseling rechtop zal zitten --- het komt spontaan. Zoals hij zei, is het belangrijke niet het externe raamwerk, maar de innerlijke ervaring, en als er een fysieke noodzaak is en je innerlijke ervaring volledig oprecht is, dan zal deze fysieke noodzaak HELEMAAL DOOR ZICHZELF komen.⁵⁴ Dit is iets, waar ik absoluut zeker van ben. En hij gaf me zijn eigen voorbeeld (ik had de mijne ook) van zekere dingen, die gevaarlijk of slecht zijn, die we beiden onafhankelijk en spontaan deden, en die een grote hulp voor ons waren! Als gevolg zijn al die verhalen van houding enzovoort, de kleinzielige mechanische bindingen van het menselijke denkvermogen.

Het kwam tot me, terwijl ik wandelde [voor de japa]. Ik had een soort visioen van je, scheef gehurkt en schrijvend. En ik dacht, "Maar dat is verschrikkelijk! Hij zal zijn gezondheid ruïneren!"

Het is nodig om een innerlijke attitude te hebben.

Wel, precies, de innerlijke attitude... Ik vind dit nieuwe werk leeg en mechanisch.

Voel je de woorden niet, die je schrijft?

Het zijn cijfers. Cijfers en een Sanskriet letter. Maar je kan niet zeggen, dat er veel ziel zit in cijfers, is het niet?

Zal je het aan me laten zien? Ik wil het graag zien.

Ik zal het voor U schrijven.

⁵⁴ Zo is het bijvoorbeeld het geval met Anandamayi-Mā, waarvan gezegd wordt, dat ze hysterisch is door de vreemde gebaren, die ze maakte gedurende haar meditatie, totdat bleek, dat het rituele asanas en mudras waren, die zij spontaan uitvoerde.

(Satprem tekent het Tantrische diagram, dat hij geïnstrueerd is 72 keer per dag te doen gedurende drie keer 72 dagen. Het is een vierkant, verdeeld in 9 kleinere vierkanten, die cijfers bevatten en een Sanskriet letter. Het eerste, dat Moeder doet, is alle cijfers optellen:)

Heb je ze allemaal opgeteld? Nee? Wat je ook doet, het telt op tot 72.... 9 is het getal van geboorte.

Het zou 72 keer gedurende 72 dagen gedaan moeten worden, en 3 keer opnieuw.

En 72, dat betekent 7+2, of 9.

En dit [de Sanskriet letter] is HRIM.

Het is een van de drie essentiële geluiden. Ik herinner het nu niet, maar iedere van hen representeert een aspect van de Moeder.

Sujata vertelde me, dat het Mahalakshmi is.

Ik aarzelde tussen Mahalakshmi en Mahasaraswati.

(Moeder blijft geconcentreerd)

Het is duidelijk genomen als symbool van de zwangerschap voor de nieuwe geboorte, de tweede geboorte, de goddelijke geboorte. Dat is zeker.

Zij hij 72 dagen?

Drie keer 72 dagen.... Een beetje meer dan acht maanden, dat is.

Dat is het.

Het is... *([lachend]* Ik heb het hem net gevraagd!) het is het werk van de zwangerschap voor de geboorte van het goddelijke bewustzijn.

En 7 (7 en 2) is interessant. 7 is de realisatie; 2 is dual: een duale realisatie. Wanneer je beiden samenneemt, krijg je het beeld van zwangerschap.

Zie je, Mahalakshmi is het Goddelijke Moeder's aspect van liefde, de perfectie van gemanifesteerde liefde, die moet komen, voordat deze allerhoogste Liefde (die voorbij de Manifestatie en Non-Manifestatie is)

uitgedrukt kan worden --- de allerhoogste Liefde, waarnaar gerefereerd wordt in *Savitri*, wanneer de Allerhoogste Savitri naar de aarde stuurt:

Liefde voor altijd, O mooie slaaf van God!

(XI.I.702)

Het is om da aarde voor te bereiden om de Allerhoogste's manifestatie te ontvangen, de manifestatie van Zijn Victorie.

Wanneer het op die manier gezien wordt, wordt het helder --- begrijpelijk en ook uitgebreid: het heeft een inhoud.

(Moeder wijst plotseling op een stuk papier op de tafel naast haar, waarop het figuur 8 geschreven is)

Heb je dit cijfer opgemerkt?... Er is een zin in *Savitri* (ik kan het niet exact citeren): "Waar de Natuur ook is, is Hij (de Allerhoogste) er ook, want in waarheid zijn Hij en Zij één."⁵⁵ Er werd mij gevraagd om een illustratie te vinden voor deze zin.⁵⁶ En ik vond 8.

De tekening begint hier (*Moeder tekent de eerste helft van de 8*): het is de Allerhoogste, die naar voren leunt. Dan de Natuur in haar basis, de Natuur in slaap (*de basis van de 8*). En hier (*de top van de acht*) plaats ik twee kleine tekeningen (alsof om een oog, een neus en een mond te symboliseren) om het hoogtepunt van bewustzijn op te roepen. Dus de Allerhoogste leunt zo naar voren en de Natuur stijgt zo op (*Moeder tekent de tweede helft van de 8*). Dit alles (*de top van de 8*) is goudkleurig, dan wordt het prismatisch (*het midden van de 8*) en diepblauw hier (*de basis van de 8*), in het meest materiele deel van de schepping, en het blauw wordt steeds lichter (*gaat weer omhoog*), en uiteindelijk goudkleurig. Eeuwigdurend.

Acht is het symbool van oneindigheid voor wiskundigen (8).

Precies. Het is erg interessant.

(Dan neemt Moeder een voor een de cijfers van het Tantrische diagram in ogenschouw:)

4 is het cijfer van de Manifestatie (het vierkant is het beeld van de Manifestatie). Dus daar heb je de manifestatie van het Oneindige: $4+8=12$.

⁵⁵ Zolang als de Natuur voortduurt, is hij er ook;

Want dit is zekere, dat hij en zij een zijn. (I.IV. 72)

⁵⁶ Moeder helpt een discipel, een schilder, om enige passages uit *Savitri* te illustreren.

6 is het cijfer van de schepping.

12 is de perfectie van de schepping: volmaakte schepping.

30 is... De 3 is Sachchidananda en de 30 zijn uitwendige uitdrukking (omdat 10 iets betekent, dat uitgedrukt is). Dus 30 is de manifestatie van Sachchidananda.

Aldus hebben we eerst 6, dan 12 (een perfectie van de manifestatie), dan 30, de manifestatie van Sachchidananda, en 48, de manifestatie van het Oneindige. Zie je, het begint tot leven te komen!

Naderhand komt 42: het is de duale manifestatie, dat is te zeggen, het Allerhoogste en de Natuur.

Dan 18... De 10 (tenzij het 12 is... 12 is tweemaal 6; ook 10 plus 2, maar dat heeft een andere betekenis), maar de 10 is in zichzelf iets, dat tot stand gebracht is, (de 11 is iets, dat begint, terwijl de 10 iets is, dat tot stand gebracht is). Dus, wanneer je 18 hebt, betekent het, dat het Oneindige tot stand gebracht is.

Dan 36, dat 3 keer 12 is: het is de vereniging van 30 (Sachchidananda) en 6, de schepping.

De 12 het cijfer van de Mahashakti. Het is de essentiële schepping, de schepping in haar essentie --- het scheppende Vermogen. En perfectie, ook: de perfectie in de uitvoering. De 12 is een erg belangrijk cijfer (24 is tweemaal 12, en 36, drie keer).

48 is vier keer 12. Het is een extreem belangrijk cijfer. Extreem belangrijk.

En tenslotte hebben we 9 hier: zwangerschap. Zwangerschap in de materie --- niet op de hoogten: hier, fysiek.

(Moeder begint zelf het diagram te tekenen met de cijfers en de Sanskriet mantra.)

Laat ons zien, of ik mijn Sanskriet herinner....

Mijn ogen zijn niet goed, ik heb daardoor mijn hele vermogen van expressie verloren *(Moeder neemt haar vergrootglas om te tekenen)*. Eerder deed ik deze letters zo gemakkelijk, en nu kan ik het niet meer zien....

Hier.

Nu heeft het een leven, begrijp je. Het heeft een leven. En het is de juiste tekening, ik bedoel, dat het een vierkant zou moeten zijn (niet een rechthoek, zoals jij deed), een vierkant, verdeeld in negen kleinere vierkanten. Het is het beeld van de realisatie (geen realisatie --- zwangerschap), de geboorte van Mahalakshmi's bewustzijn in de Materie, dat wil zeggen, de vorm van de goddelijke liefde in de materie.

*(Moeder overpeinst het diagram gedurende een lange tijd.
Er zou opgemerkt moeten worden, dat de cijfers van het diagram
gelezen en geschreven moeten worden in een bepaalde volgorde om
hun volle vermogen te hebben.)*

Oh, er is muziek!

*(Moeder begint de muziek te neuriën of
de vibratie, die tot haar gekomen is
en correspondeert met het diagram en
de geboorte van Mahalakshmi's
bewustzijn in de Materie.)*

Een ander punt is onduidelijk: ga je na 30 hier of daar?

Na 30 is het 48, dan 42....

(Moeder begint weer te neuriën)

Daar, mon petit. Nu zou ik je adviseren om een comfortabele stoel te nemen, een tafel, waarop je comfortabel op kan schrijven, zet het voor je neer en ga ermee door.

Het is jammer, dat we de muziek niet op kunnen schrijven.

(Moeder neuriet weer)

Daar.

Maar het is vol van betekenis, het vibreert met betekenis!

Ik ben niet positief, maar wanneer hij, toen hij je dit diagram gaf, in zichzelf de bewuste betekenis gehad had, dan had hij het aan je overgedragen.... Ik heb een gevoel, dat hij meer als een geleerde is. Hij heeft misschien meer van een impressie dan een begrip.

Maar waar komt de betekenis van de cijfers vandaan?

De diepere betekenis van cijfers... Er zijn ontelbare tradities, ontelbare geschriften... waarvoor ik grote zorg nam om ze niet te volgen. Maar de diepere betekenis van de cijfers kwam tot me in Tlemcen, toen ik in het Bovenmentale was. Ik herinner me de namen niet, die Théon gewoonlijk

gaf aan die verscheidene werelden, maar het was een wereld, die correspondeerde met de hoogste en meest lumineuze regionen van Sri Aurobindo's *Bovenmentale*. Het was boven, juist boven de goden's regio. En het was iets in overeenstemming met de Bovenmentale schepping --- de aarde onder god's invloed. Daar namen cijfers een levende betekenis voor me --- geen mentale speculatie: een levende betekenis. Daar herkende Madame Théon me, door de formatie van twaalf parels, die zij boven mijn hoofd zag; en ze vertelde me, "Je bent dat, omdat je dit hebt. Alleen dat kan dit hebben!" (*Moeder lacht*) Het was zelfs niet veraf bij me opgekomen. Goddank!

Maar de cijfers zijn levend voor me. Zij hebben een concrete werkelijkheid.

En dit (*het diagram*) is bedoeld om voor te bereiden op de "tweede geboorte," die in de Veda's genoemd wordt, de spirituele geboorte. Men wordt er een volledig wezen door, bewust volledig.

Natuurlijk is het het begin van realisatie. Maar voor veel mensen is het de ultieme term.

Ik hoop, dat het je niet langer zal vermoeien.

(terwijl Satprem bijna weggaat)

Denk je, dat je machine [de bandrecorder aan het andere einde van de kamer] de muziek opgepikt heeft?⁵⁷

Ik hoop het!

Ik ken iemand, die het op zou kunnen schrijven: Sunil zou het op kunnen schrijven, hij weet, hoe hij muziek op moet schrijven. Ik weet het niet langer... Ik ben dat allemaal vergeten. Ik heb al mijn tijd doorgebracht om alles te vergeten.

Ik schreef mijn Sanskriet gewoonlijk, zoals ik Frans schrijf --- alles weg.

Men moet leren om alles te verliezen om alles te verkrijgen. Altijd, iedere minuut.

Daar is het.

Ik vroeg Sujata om wat sinaasappelsap voor je te bereiden --- het zou bereid moeten worden door iemand, die zijn hart erin legt.

Vaarwel, petit.

⁵⁷ Mahalakshmi's muziek.

Mei 15, 1963

88 --- Deze wereld werd gebouwd door de Dood, zodat hij zou kunnen leven. Wilt U de dood vernietigen? Dan zal het leven ook verdwijnen. Gij kunt de dood niet vernietigen, maar gij zou het kunnen transformeren in een groter leven.

89 --- Deze wereld werd gebouwd door Wreedheid, opdat zij zou kunnen liefhebben. Zult gij wreedheid vernietigen? Dan zou liefde ook verdwijnen. Gij kunt wreedheid niet vernietigen, maar gij zou het kunnen transformeren in zijn tegengestelde, in krachtige Liefde en Heerlijkheid.

90 --- Deze wereld werd gebouwd door Onwetendheid en Dwaling, die zij zouden kunnen kennen. Zult gij onwetendheid en dwaling vernietigen? Dan zal kennis ook verdwijnen. Gij kunt onwetendheid en dwaling niet vernietigen, maar gij zou hen kunnen transformeren in de opperste en stralende overtreffing van de rede.

91 --- Wanneer er alleen leven was en geen dood, dan zou er geen onsterfelijkheid kunnen zijn; als er alleen liefde zou zijn en geen wreedheid, dan zou vreugde alleen een lauwe en efemerische verrukking zijn; als er alleen een rede zou zijn en geen onwetendheid, dan zou onze hoogste verwerving niet boven een beperkte rationaliteit en wereldse wijsheid gaan.

92 --- Getransformeerde dood wordt Leven, dat Onsterfelijkheid is. Getransformeerde wreedheid wordt Liefde, die ondraaglijke extase is; getransformeerde Onwetendheid wordt Licht, dat voorbij wijsheid en kennis springt.

Het is hetzelfde idee, dat tegenstelling en tegengestelden vooruitgang stimuleren. Want om te zeggen, dat zonder Wreedheid Liefde lauw zou zijn... Het principe van Liefde heeft, omdat het voorbij het Manifeste en het Niet-Manifeste is, niets te maken met lauwheid of wreedheid. Maar Sri Aurobindo's idee, lijkt het, is, dat de tegengestelden de meest effectieve en snelste manier is om Materie te kneden, zodat het haar manifestatie zou kunnen intensifiëren.

Als een ervaring is het absoluut zeker: wanneer je in aanraking komt met eeuwige Liefde, allerhoogste Liefde, is de eerste, onmiddellijke... (wat zou ik moeten zeggen?) perceptie of gewaarwording (het is geen begrip,

het is veel concreter), dat zelfs het meest verlichte, geknede, voorbereide materiele bewustzijn NIET IN STAAT is om Dat te manifesteren! De eerste indruk is dat soort onvermogen. Dan komt de ervaring van iets, dat een soort... niet exact "wreedheid" manifesteert, omdat het geen wreedheid is, zoals we het opvatten; maar in de totaliteit van de omstandigheden is er een vibratie, die gevoeld wordt als een zekere intensiteit van weigering van de liefde, zoals het hier gemanifesteerd wordt --- dat is het precies: iets in de materiele wereld weigert de manifestatie van liefde, zoals het heden bestaat (ik refereer niet naar de gewone wereld, maar naar het bewustzijn op zijn huidige hoogste). Het is een ervaring, ik spreek over iets, dat plaatsgevonden heeft. Dan roept het deel van het bewustzijn, dat aangeraakt is door die tegenstelling, direct tot Liefde's oorsprong MET EEN INTENSITEIT, DIE HET NIET GEHAD ZOU KUNNEN HEBBEN ZONDER DE ERVARING VAN DE WEIGERING. Beperkingen worden gebroken, een stroom daalt neer, die NIET eerder gemanifesteerd kon worden, en iets wordt uitgedrukt, dat niet eerder uitgedrukt werd.

Dat gebeurde niet lang geleden.

Wanneer we dat zien, is er klaarblijkelijk een overeenkomstige ervaring in connectie met 'wat leven en dood genoemd wordt. Het is een soort "overhanging" (overhangen) (het komt tot me in het Engels, daarom heb ik de moeilijkheid) van die constante aanwezigheid van de Dood of mogelijkheid van de dood. Zoals hij in *Savitri* zegt, hebben we een constante metgezel op de hele weg van de wieg tot het graf, worden we constant overschaduwd door de bedreiging of aanwezigheid van de Dood. Wel, dit geeft de cellen een intensiteit in hun roep voor Vermogen van Eeuwigheid, die er niet zou kunnen zijn zonder die constante dreiging. Dan begrijpen we --- we beginnen het erg concreet te begrijpen --- dat al deze dingen alleen prikkels zijn om de Manifestatie vooruitgang te laten maken en intenser, perfecter te worden. Wanneer de prikkels ruw zijn, komt het, doordat de Manifestatie erg ruw is. Terwijl het steeds perfecter wordt en geschikt om iets te manifesteren, dat EEUWIG PROGRESSIEF is, zullen deze zeer ruwe methoden de weg vrij maken voor meer verfijnde, en de wereld zal vooruitgaan zonder de behoefte aan dergelijke ruwe tegenstellingen. Het komt alleen, omdat de wereld in de kindertijd is en het menselijke bewustzijn in zijn erg vroege kindertijd.

Het is een erg concrete ervaring.

Dus, wanneer de aarde niet langer hoeft te sterven om vooruit te gaan, zal er geen dood meer zijn. Wanneer de aarde niet langer hoeft te lijden om vooruit te gaan, dan zal er geen lijden meer zijn. En wanneer de aarde niet langer haat om lief te hebben, dan zal er geen haat meer zijn.

(stilte)

Het is de snelste en meest effectieve methode om de schepping te trekken uit haar inertie en het te leiden naar haar bloeseming.

(lange stilte)

Er is een bijzonder aspect van de schepping (een erg modern aspect, misschien): een noodzaak om uit de wanorde en verwarring te komen --- van disharmonie en verwarring. Een verwarring, een wanorde, die alle vormen aanneemt, verandert in worstelingen, zinloze inspanningen en verspilde energie. Het hangt ervan af op welk niveau je staat, maar materieel, in actie, betekent het onnodige complicaties, verspilde energie en materialen, verspilling van tijd, onbegrip, misverstand, verwarring, wanorde --- wat ze in oude dagen deformatie noemden, *leugenachtigheid* in de Veda's (Ik ken er het Franse woord niet voor, het is iets leugenachtigs, dat, in plaats van recht op het doel te schieten, haar weg weeft in scherpe en onnodige heen en weer bewegingen). Het is een van de dingen, die het verst staan van de harmonie van een zuiver goddelijke actie --- dat iets zo eenvoudig is.... Het lijkt op kinderspel... en direct --- direct, zonder die absurde en compleet nutteloze twisten en draaiingen. Wel, het is duidelijk hetzelfde fenomeen: die wanorde is een manier om de behoefte te stimuleren voor zuivere en goddelijke eenvoud.

Het lichaam voelt sterk, erg sterk, dat alles zo eenvoudig, zo eenvoudig zou kunnen zijn!

En om het wezen --- dat soort individuele aggregaat --- te transformeren, moet het in feite steeds eenvoudiger worden. Al die complexiteiten van de Natuur, die de mens nu begint te begrijpen en bestuderen, die voor de kleinste dingen zo complex zijn (de kleinste van onze fysieke werkingen is het resultaat van zo een complex systeem, dat het bijna ondenkbaar is... het zou zeker onmogelijk zijn voor het menselijke denkvermogen om al die dingen te bedenken en verzinnen), worden nu ontdekt door de wetenschap. En het is nogal duidelijk om te zien, dat het voor het goddelijk worden van de functionering, dat is, te ontsnappen aan Wanorde en Verwarring, steeds eenvoudiger moet worden.

(lange stilte)

Met andere woorden, de Natuur, of eerder de Natuur in haar inspanning naar uitdrukking, werd gedreven om haar toevlucht te nemen tot een ongelooflijke, bijna eindeloze complexiteit om de oorspronkelijke Eenvoud te reproduceren.

Het brengt ons terug tot hetzelfde: het is dat exces aan complexiteit, die een eenvoud mogelijk maakt, die niet leeg is --- een rijke eenvoudigheid. Een al-omarmende eenvoud, terwijl zonder die complexiteiten eenvoudigheid leeg is.

Dit is mijn ervaring geweest van deze laatste paar dagen.

Zij maken dergelijke ontdekkingen. In de anatomie maken zij, bijvoorbeeld, ontdekkingen voor operatieve behandelingen, die ongelooflijk ingewikkeld zijn! Het is hetzelfde voor hun verdeling van Materie's bestanddelen --- een beangstigende ingewikkeldheid! En dat alles is met een zicht op en inspanning om de Eenheid uit te drukken, de ENE Eenvoud --- de goddelijke toestand.

(stilte)

Misschien zal het snel gaan.... Maar de kwestie komt neer op een VOLDOENDE aspiratie, voldoende intens en effectief om Dat aan te trekken, dat dit alles kan transformeren: complicatie naar Eenvoud, wreedheid naar Liefde... enzovoort.

Het heeft geen zin om te klagen en te zeggen, dat het jammer is, dat dingen zo zijn. Zij zijn, zoals zij zijn. Waarom?... Wanneer dingen niet langer zo zijn, zullen we waarschijnlijk weten waarom. Of om het anders neer te zetten: wanneer we wisten waarom, zouden ze niet langer op die manier zijn.

Dus speculaties, zoals "Het zou beter geweest zijn, als het niet bestaan had," enzovoort, zijn allemaal onpraktisch --- irrelevant, absoluut nutteloos.

We zouden moeten verhaasten om te doen, wat we moeten doen om het te beëindigen, dat is alles, dat is het enige praktische.

Voor het lichaam is het erg interessant. Maar het is een berg, zie je! Een berg van ogenschijnlijk kleine ervaringen, maar in dergelijke grote aantallen, dat zij aanzienlijk worden.⁵⁸

Mei 18, 1963

(Moeder vraagt om een doos met verven om praktisch de gradatie te demonstreren van de kleuren van de niveaus van bewustzijn, van de meest materiele Natuur tot het Allerhoogste. Het punt is om het

⁵⁸ Wanneer Satprem later aan Moeder de tekst van deze conversatie voorleest, merkte zij op, "De wetenschap zal het ontkennen, zij zullen zeggen, dat ik nonsens vertel; maar dat is, omdat ik hun taal niet gebruik, het is gewoon een kwestie van vocabulaire."

symbool te illustreren van Oneindigheid, het cijfer 8, dat Moeder verklaarde in de conversatie van 11 Mei: het oneindige spel van het Allerhoogste, dat naar beneden reikt naar de Natuur en de Natuur, die oprijst naar het Allerhoogste. Moeder spreekt in het Engels in de aanwezigheid van een discipel, die een schilder is, zodat hij haar verklaringen kan overbrengen aan H., de discipel, die illustraties voorbereidt voor "Savitri.")

Natuurlijk zijn al deze dingen lichten, dus je kan ze niet reproduceren. Maar toch moet het een violet zijn, dat niet saai is en niet donker (*Moeder begint bij de meest materiele Natuur*). Wat zij neergezet heeft, is te rood, maar wanneer het te blauw is, zal het ook niet goed zijn --- begrijp je de moeilijkheid? Dan is er na violet blauw, dat waarlijk blauw moet zijn, niet te licht, maar het moet een helder blauw zijn. Niet te licht, omdat er drie opvolgende blauwkleuren zijn: er is het blauw van het Denkvermogen, en dan komt het Hogere Denkvermogen, dat bleker is, en het Verlichte Denkvermogen, dat de kleur is van de vlag [Moeder's vlag], een zilverachtig blauw, maar natuurlijk bleker dan dat. En hierna komt geel, een geel, dat het geel is van het Intuïtieve Denkvermogen; het moet niet goudachtig zijn, het moet de kleur zijn van cadmium. Dan hebben we na dit geel, dat bleek is, het Bovenmentale met alle kleuren --- het moeten allemaal heldere kleuren zijn, niet donker: blauw, rood, groen, violet, paars, geel, allemaal, alle kleuren. En daarna hebben we alle goudkleuren van het Supramentale, met zijn drie lagen. En dan, daarna, is er een laag van gouden wit --- het is wit, maar een gouden wit. En na dit gouden wit, is er een zilverachtig wit -- - zilverachtig wit: hoe kan ik dat uitleggen? (H. heeft me enige ridicule schilderijen gestuurd van een zon, die op het water schijnt --- daar heeft het niets mee te maken.) Wanneer je zilver neerzet, zilvergrijs (*Moeder laat een zilveren doos zien, die dichtbij briljant schittert in de zon*), zilvergrijs, tezamen met wit... dat is, het is wit, maar als je de vier witkleuren bijeen brengt, zie je het verschil. Er is een witachtig wit, dan is er een witachtig wit met een tintje paars, dan een zilverachtig wit en een goudachtig wit. Het maakt vier werelden.

Ik heb dit uitgelegd [aan H.], zoals ik aan jou uitgelegd heb, maar H. heeft het niet gezien, dus kan ze het niet begrijpen. Ik wil het haar op papier laten zien. Het zijn twaalf verschillende dingen [of twaalf werelden], de ene na de andere.⁵⁹

* * *

(Dan leest Satprem een aforisme voor:)

⁵⁹ Moeder lijkt het rood van het vitale vergeten te zijn, dat komt tussen de materiele Natuur's violet en het Denkvermogen's blauw. Aldus hebben we twaalf werelden: violet, rood, blauw (de Denkvermogen's drie blauwkleuren), geel, dan de Bovenmentale's prismatische kleuren, die de vijf lagere werelden maken, dan tenslotte de drie goudkleuren van het Supramentale en de vier witkleuren van de allerhoogste creatieve Vreugde of Ananda.

93 --- Pijn is de aanraking van onze Moeder, die ons leert om te dragen en te groeien in verrukking. Zij heeft drie stadia van haar scholing, eerst doorzettingsvermogen, vervolgens gelijkmoedigheid van de ziel, en als laatste extase.

... Ik ben nog in een periode van conflict.

Er zijn de hele tijd perioden van conflict tussen ideeën van buitenaf en de innerlijke ervaring.

Dit is het probleem: je kan de attitude aannemen van doorzetting en alles verduren tot het punt, waar je in staat bent om de pijn om te zetten in extase, zoals hij zegt --- het is een experiment, dat altijd gedaan kan worden op elk gegeven moment. Maar de materieel ingestelde mensen zullen je zeggen, "Dat zal wel zo zijn, maar je ruïneert je lichaam." En daar... (*lachend*) zouden we allerlei soorten experimenten kunnen uitvoeren, zoals ze doen met proefdieren, om uit te vinden of extase het vermogen heeft om orde te herstellen in het lichaam.

Je lijdt, zeg, onder een fysiek probleem, zuiver fysiek (moreel gesproken is het, het spreekt vanzelf, nogal helder; ik bedoel iets, dat zuiver materieel is). Iets is ongeorganiseerd in de werking of de structuur van de organen. Het resultaat is pijn. En eerst verduur je het, dan komt door verduren volmaakte gelijkmoedigheid, en uit volmaakte gelijkmoedigheid komt extase --- het is volmaakt mogelijk; het is niet alleen mogelijk, het is bewezen. Maar het experiment zou TOT HET EINDE doorgezet moeten worden om te weten of extase het vermogen heeft om de lichaam's orde te herstellen, of dat het eindigt in ontbinding: je bent in extase en sterft in extase. Dat wil zeggen, je verlaat je lichaam, terwijl je in extase bent. Is dat zo?... Het is niet alleen mogelijk, het ligt volmaakt voor de hand. Maar dat is niet, wat we willen! We willen de orde herstellen om de wanorde te elimineren IN DE MATERIE --- heeft extase het vermogen om de orde te herstellen in de fysieke werking en te triomferen over de krachten van ontbinding?

De enige manier om het uit te vinden is het experiment te doen.

Maar er is altijd iets, dat zegt, dat het risico te groot is om... We zijn te --- nog te voorzichtig. Of is het een gebrek aan vertrouwen? Maar het is meer een gebrek aan kennis dan een gebrek aan vertrouwen, omdat, wanneer we zeggen, "Wat er ook gebeurt, is de Heer's Wil, en wanneer het experiment het lichaam ontbindt, wel, laat het alleen zien, dat Hij het wilde," dan is er geen reden om bezorgd te zijn. En het is waar, je leeft in dit idee, je voelt op deze manier, je neemt het op deze manier gewaar; maar er is iets aan de buitenkant of van de buitenkant, dat zegt, "Dat kan allemaal wel zijn, maar is deze behoefte of inclinatie om te experimenteren legitiem? Zou dezelfde kennis verkregen kunnen worden zonder een zo groot risico te lopen?..."

Dat soort probleem moet je het hoofd bieden.

Dus persoonlijk is mijn attitude (dit alles heeft niets te maken met het *Bulletin*, trouwens), is mijn attitude om het allemaal te bekijken: deze opinie, die opinie, deze attitude, die attitude, en ik blijf zo (*gebaar van een Getuige, die volledig erbuiten en passief is*). Ik onthoud me van beslissen of handelen, ik word exclusief een getuige --- een getuige, die niet tussenbeide komt. Ik zeg tegen de Heer, "Het is voor U om te beslissen; het is mijn zaak niet, U zal beslissen. Wat er ook gebeurt, is Uw zorg. "Dit heeft tot dusver altijd geresulteerd in een interventie, die de orde herstelde, maar... maar zonder positief bewijs was die orde hersteld op deze manier of die, door dit of dat. Er is geen zekerheid.⁶⁰

Op dit gebied weten we niets. Oh, zo gauw als we dit gebied binnengaan... zelfs het gebied van gewaarwording, het vitale, zijn alle problemen opgelost. Niets zou gemakkelijker kunnen zijn, is er niets te discussiëren; op het gebied van gevoelens werd het werk lang geleden gedaan. Dat bedoel ik niet; ik bedoel, wanneer we tot de bodem gaan van het probleem. Daar is alles, alles in een soort onbegrip, een totale onwetendheid, samen met alle ideeën, die resulteren uit de intellectuele en wetenschappelijke ontwikkeling en zo zeker zijn van zichzelf, dus vol van onneembare zekerheid! De zekerheid van de materiele ervaring, van het ding, dat je aanraakt.

Dat te gebruiken zonder erdoor bestuurd te worden, jezelf er op te baseren zonder erdoor beïnvloed te worden, is erg moeilijk.

Misschien zou iemand, die veel intelligenter, veel slimmer is dan ik, het werk makkelijker vinden, maar hij zou waarschijnlijk meer moeilijkheden vanbinnen hebben --- hier geen dergelijke moeilijkheden! Maar vanbuiten... De chemische ontdekking, bijvoorbeeld, van de Materie zou voldoende lijken om te dienen als een basis voor de ware kennis om op de Materie te handelen.⁶¹ En misschien zouden deze wetenschappers, diegenen, die de structuur van de Materie hebben ontdekt en ermee geëxperimenteerd, geen moeilijkheid hebben.... Maar het gebied van de grootste moeilijkheid is het medische gebied, het therapeutische gebied: hun wetenschap is ABSOLUUT tegengesteld aan de ware kennis. En wanneer het aan komt op het lichaam's evenwicht... Zij kennen anatomie, zij weten zelfs een beetje (niet erg, erg veel) een beetje over de lichaam's chemie, zij weten allerlei dingen, die de gewone mens niet weet, over de sterkte, waarover zij dogmatische aannames maken en je belasten als een onwetende dwaas. Al deze zaken over de lichaam's werkingen --- hoeveel weten zij? Natuurlijk

⁶⁰ Moeder bedoelt, dat er geen bewijs is, dat de orde eerder was hersteld door Heer's interventie dan door enige ander "natuurlijk" mechanisme.

⁶¹ Laten we ons herinneren, dat het in 1952 was, dat de biochemicus Stanly Miller de structuur ontdekte van het DNA molecuul.

antwoorden zij, wanneer je hen vraagt, “Maar, waarom is het zo,” “Oh, waarom? Ik heb geen idee.”

En hun manier van je vertellen, “Zo zijn dingen en ze kunnen niet anders zijn!” Maar, wanneer je hen vertelt, “Uw ervaring is uiteindelijk gebaseerd op statistieken, maar uw statistieken zijn nutteloos, dekken zij een zo klein gebied van ervaring, dat zij waardeloos zijn --- er is ook alles, dat je niet weet,” dan hebben ze medelijden met je.

Zij zijn nog in de kindertijd, met de soort dogmatische zekerheden, die karakteristiek zijn voor de kindertijd.

Aan de andere kant hebben de anderen, diegenen, die de binnenkant van dingen kennen, de ervaring niet --- niemand heeft tot dusverre zijn lichaam getransformeerd! Niemand kan je vertellen, “Wel, het wordt op deze manier gedaan en het is op die manier gebeurd; dit deed ik en dat gebeurde” --- niemand. Daarom is het zo moeilijk.

Erg moeilijk.

En, oh, er zijn ook al die grote golven van denken, van overtuigingen (*Moeder trekt grote kosmische golven, die van buiten komen om haar aan te vallen*), die hele gewoonte van de Materie om zichzelf te ontbinden en samen te stellen, om vernield te worden en opnieuw opgebouwd.... Het komt steeds weer, erg regelmatig, zoals golven, die tegen een dijk slaan.

Erg moeilijk.

(*stilte*)

Het is waarschijnlijk noodzakelijk, omdat ik bij tijden, wanneer alles in opperste verwarring is, vraag om een Verzekering --- en ik zie erg goed, erg goed, dat wanneer aan mijn lichaam's cellen, het lichaamsbewustzijn verteld werd, “Je bent onsterfelijk; al die moeilijkheden zijn ervaringen; de pijn, die je voelt, heeft geen belang; deze klaarblijkelijke ontbinding heeft geen belang; al deze dingen zijn noodzakelijke ervaringen, en je zal doorgaan tot het eind van de ervaring, dat wil zeggen, tot de transformatie,” en wanneer het verteld werd, dat het klaarblijkelijk hoofdzakelijk kinderspel zou zijn, alleen de moeilijkheden doorstaan --- dat is niets. Dus vraag ik me af.... Maar dat is mij nooit verteld, er is mij nooit, nooit de Verzekering gegeven --- het lichaam is nu en dan in een soort TOESTAND, een toestand van onsterfelijkheid, maar het is niet constant, het hangt van andere dingen af; dus op het moment, dat het “afhankelijk” is, is het niet langer een allerhoogste Verzekering. Er is tegelijkertijd een soort onderscheid: er zou erg waarschijnlijk een algemene verslapping zijn van de cel's inspanning, wanneer hen verteld werd, “Het maakt niet uit, niets hiervan is belangrijk, omdat je het zal volhouden, totdat het werk gedaan is.” Misschien zouden zij vlaggen. De concentratie van de wil in de strijd zou verdwijnen. Wat betekent, dat een van de noodzakelijke condities zou ontbreken.

Dan komt er weer iets anders en zegt, "Oh, je hebt altijd erg gunstige verklaringen om jezelf troosten!..." Zie je, ik ben als een toeschouwer (*Moeder maakt hetzelfde gebaar van grote kosmische golven, die haar aanvallen*) voor een soort wedstrijd van alle verschillende reacties. (Ik zet het neer in woorden om mezelf begrepen te maken, maar er zijn geen woorden --- alleen GEWAARWORDINGEN, de woordelijke vertaling is alleen voor uitleg, maar zij zijn als gewaarwordingen, of eerder toestanden van bewustzijn. Het zijn allemaal toestanden van bewustzijn.) En zij komen elkaar allemaal tegen... (*gebaar van golven*).

Ah, niets van dit is voor het *Bulletin*.

* * *

(Net, voordat hij wegging, rust Satprem met zijn hoofd op Moeder's voeten. De vorige keer, toen Satprem hetzelfde gebaar gemaakt had, had Moeder, die toen stond, haar evenwicht verloren en was bijna gevallen.)

Je zag de laatste keer, hoe ik mijn balans verloor. Toen je mijn voet aanraakte, kwam er een... geen kolom naar beneden, het was een tornado! Van een licht, dat zo wit was, zo wit! Niet transparant --- sprankelend wit, wit als melk. Maar een zo krachtige massa! Het kwam zo gewelddadig, dat ik mijn balans verloor. Dat is alles, ik verloor alleen mijn balans. En het bleef daar, het was er --- je zag, hoe ik een moment stond zonder mijn hoofd te verheffen, het was, omdat ik ernaar keek. Het was... het was VEEL MEER SOLIDE DAN MATERIE. Iets, dat erg opmerkelijk was, het was solide! Meer solide, MATERIELER DAN MATERIE. En een vermogen, een gewicht, een dichtheid --- buitengewoon! Zoals een grote kolom, en alles werd zuiver wit. Absoluut wit. Niets dan wit, overal. Het bleef een paar seconden. En het vermogen ervan wierp me uit mijn balans.

Ik was in geen conditie om je dit alles op dat moment te vertellen!

Voelde je niet iets?

Oh, ja, ik voelde de Kracht!

Oh, het was... (*lachend*) het was dwingend genoeg!

(stilte)

Ik herinner me niet, dat ik ooit de Kracht op dergelijke manier gevoeld heb. Het is iets (hoe kan ik het neerzetten?...), dat materieler was dan Materie. Dat is het. Het kwam niet als een neerdaling van licht, nee: het was als een massa --- een LAWINE.

Wit! Wit, wit, sprankelend, verblindend. Je zou er niet naar kunnen kijken. Daarom keek ik naar beneden, ik kon er niet naar kijken.

En er was niets dan dat --- jij was er niet meer of mijn voeten of iets, niets dan dat.

(stilte)

's Avonds word ik soms wakker (niet "wakker," ik word eerder), ik word eerder zo omwikkeld in zoiets als dat, erg, erg, erg dicht --- dicht. Wat gewicht heeft. Misschien zou een chemicus het kunnen verklaren! Ik zie het als iets nieuws.

Mei 22, 1963

(Deze conversatie vond enkele dagen plaats, nadat Satprem een gewelddadige aanval had van een infectieuze "ziekte.") De andere avond, rond 6"30, had ik veel pijn; mijn hoofd leek bijna te barsten, ik leed werkelijk: een scherpe pijn. Toen ging ik liggen, en plotseling voelde ik een soort ontspanning --- een plotselinge omkering werd gevolgd door een versoepeling. En de volgende dag kwam ik te weten, dat het gebeurde op precies het moment, toen V. U vertelde, dat ik ziek was.

Niet alleen dat, maar er was een nogal opmerkelijke ervaring: een Wil kwam naar me toe... ik weet het niet, een Wil: "Beslis." Iets, dat me wilde laten beslissen: "Jij moet het beslissen." Dus heb ik onmiddellijk dat Vermogen over je geworpen, terwijl ik zei, "Hij moet genezen worden." Het is een nieuwe ervaring. Het kwam erg sterk, alsof de uiteindelijke beslissing naar mij gerefereerd werd --- naar het FYSIEKE bewustzijn. Dus zei ik, "Welaan, dan! Laat hij genezen zijn, dat is mijn beslissing."

Wat me verbaasde, was de onverwachtheid ervan: plotseling voelde ik een versoepeling.

Ja, het is niet gradueel, het is allemaal tegelijkertijd. Toen vroeg ik de volgende dag naar nieuws over je (omdat ik geïnteresseerd was, de ervaring was volledig nieuw), ik vroeg, "Enig verschil?" En er werd mij verteld, dat je veel beter was.

(Moeder geeft een roos aan Satprem)

En deze is voor Sujata: open als haar hart.

Mei 25, 1963

(Betreffende een brief van een persoonlijke vriend van Satprem bij de Editions du Soleil, die de hint geeft, dat het tweede manuscript over Sri Aurobindo ["Het Avontuur van het Bewustzijn"] ook geweigerd zal worden: "Ik weet niet, of P.A.L. het al gelezen heeft, hij heeft het me niet verteld, maar zo gauw toen ik de eerste pagina's gelezen had, voelde ik, dat dit manuscript nooit gepubliceerd zou worden door Le Seuil. Het heeft enige gebreken en onhandige passages --- maar dat zal niet de reden zijn voor zijn weigering....")

Goed dan! (*gelach*) Laten we wachten om te zien, wat zij zeggen. Natuurlijk dacht ik nooit, zelfs gedurende een minuut, dat die mensen het zouden publiceren --- maar anderen zullen doen.

Wanneer WE het eenmaal gepubliceerd hebben, ben ik zeker --- zeker --- dat er mensen zullen zijn, die het zullen willen publiceren. Bovendien is het niet het soort boek, dat succes heeft gedurende een tijd en dan wegvalt. Het zal een durende actie hebben.

Wat bedoelt hij met "onhandige passages"? Wat ook, dat hij niet kon begrijpen!

Hij begrijpt het. Misschien bedoelt hij enkele passages, die een beetje lang zijn vanuit een literair standpunt. Hoe dan ook, ik weet het niet, hij zal me schrijven. Hij zal het me vertellen.... Ik zou nieuwsgierig zijn om te weten, wat hij begreep. Maar de man is ruimdenkend.

Mijn eigen impressie is eerder, dat om het boek volledig te appreciëren, je al veel moet weten --- veel meer, dan die mensen weten.

Ik heb een sterke indruk --- en daarom was Sri Aurobindo zo geïnteresseerd in het boek en nam er een zo groot deel aan --- dat het de manier is om dingen uit te leggen, dat diegenen met een Europees onderwijs het beste kunnen begrijpen. Of diegenen met een moderne opvoeding, in ieder geval, met een moderne omkering van het denkvermogen, omdat het ook erg geschikt is voor Amerika. En voor het hele deel van India, dat onder de invloed is van het Britse onderwijs, het zal hen in aanraking brengen op een manier, die zij kunnen begrijpen.

Ik dacht niet gedurende een moment, dat zij het zouden publiceren --- in feite zou het, om je de waarheid te vertellen, me ook niet al te gelukkig te maken! Het is geen boek voor hun "Collectie." Hun Collectie is veel te afgezaagd, veel te oppervlakkig.

Het zou, hoe dan ook, niet in hun "Collectie" geweest zijn, omdat het meer dan 300 pagina's heeft en de boeken in hun Collectie hebben er alleen 150. Maar het had buiten de Collectie geweest kunnen zijn --- wel, het lijkt niet te gaan gebeuren.... Ik zou nieuwsgierig zijn om hun kritieken te zien.

Oh, zij zullen, hoe dan ook, niets begrijpen.

Laat me zijn handschrift zien.

(Moeder bestudeert de brief)

Oh, de man is intuïtief! Oh, oh!

Oh, hij is erg goed! Veel beter dan hij schrijft.

Ik zou u een kleine vraag willen stellen. In dit boek over Sri Aurobindo zeg ik in het voorbijgaan, dat de drie aspecten --- Transcendent, Immanent, Kosmisch --- waarschijnlijk corresponderen met de Katholieke Drie-eenheid, Vader, Zoon en Heilige Geest. Kunt U me de exacte correspondentie vertellen? De Vader is duidelijke de Transcendente, maar de Zoon?

De Zoon is de Immanente.

Waar dan wat betreft de Heilige Geest en zijn neerdaling?

Ja, ik heb het me vaak afgevraagd.

Ik wist het gewoonlijk. Ik had eens een discussie hierover met de vriend van een kardinaal, en hij gaf me de verklaring, eraan toegevoegd, dat deze kardinalen deze interpretatie esoterische onderwezen kregen, onder een eed van heimelijkheid. Er werd hun ook onderwezen, dat de Maagd de Natuur was, de universele Moeder.

Maar wat vertegenwoordigt de Heilige Geest, die neerdaalt met "tongen van vuur" op Pinksteren? Deze "tongen van vuur" zien er niet uit als een kosmisch symbool, is het niet?

Maar ik zie niet, hoe Christus kosmisch zou kunnen zijn? Hij is erg duidelijk de god binnen de mens.

Waarom? Daalt de Heilige Geest overal neer, of op een beperkte manier?

De traditie heeft, dat het neerdaalt op Pinksteren.

Wat is de betekenis van Pinksteren?

Ik geloof, dat het veertig dagen na Pasen is.

Dat is veertig dagen na de opstanding

Op die tijd werden de twaalf Apostelen bijeen verzameld en de Heilige Geest “daalde neer” over hen, in de vorm van tongen van vuur.

Maar de Immanente daalt niet neer, mon petit!

Wel, natuurlijk! Maar hoe kan het Kosmische (aangenomen, dat de Heilige Geest een kosmisch symbool is) ook “neerdalen”? En in de vorm van tongen van vuur?

Misschien proberen we om de parallel te ver uit te rekken, misschien is het iets anders.

(stilte)

Het zou eerder deel kunnen zijn van de aankondiging (niet de Aankondiging!), de heraut van de nieuwe wereld --- van een nieuwe wereld. De Heilige Geest zou dan de wereld zijn, die neer zal dalen na de menselijke wereld.

Ik zeg dit, omdat Théon altijd de komst aankondigde van de “nieuwe wereld.” Hij sprak niet over het “Supramentale,” hij zei: “Er zullen nieuwe hemelen zijn en een nieuwe aarde.” Dat was zijn verklaring. Dus het zou kunnen zijn, oorspronkelijk, in de oorsprong van het Katholieke Geloof, dat zij ook het idee hadden, dat na veertig dagen (het kan ook veertig eeuwen betekenen, misschien veertig eonen of veertig tijdperken), er de neerdaling zou komen van de Heilige geest in de vorm van vlammen, die diegenen zouden binnengaan, die er klaar voor zijn. Ik vind deze verklaring logischer.

Natuurlijk zou de “witte duif,” waarover zij spreken, het Universele kunnen zijn. Zou het misschien openlijk manifesteren als een resultaat van die neerdaling?

In feite proberen we altijd om dingen op te snijden in kleine delen. Het betekent evident de manifestatie, een nieuwe manifestatie van het Goddelijke, die na enige tijd plaats vindt, nadat het Goddelijke in de mens weer opgewekt is. Het Goddelijke in de mens wordt opgewekt, dat is erg helder: het is bewust geworden. En na een tijd (4 is de manifestatie, 10 is de perfectie van de manifestatie), staat de perfectie van de manifestatie van God, die opgewekt is in de mens, toe, dat het universele of kosmische zich manifesteert. Wanneer je het zo neemt, klinkt het logisch.

Dat “universele” zou de collectieve transformatie kunnen zijn. Een transformatie, die niet langer exclusief individueel is --- de neerdaling van de Heilige Geest in de collectiviteit?

Er is mij verteld, dat zelfs in het College van Kardinalen dingen alleen gesuggereerd werden, en het werd aan iedereen overgelaten om het meer of minder diep te begrijpen, volgens zijn capaciteit. Het is nogal waarschijnlijk. Maar wie heeft de traditie intact gehouden?... We kunnen het niet zeggen.

Hoe dan ook, neem het zo op, het klinkt logisch.

Mei 29, 1963

Ik zou enige opheldering willen over de passage van een voorgaande conversatie [van 3 Mei], waarin U zei: "Iets probeert steeds minder de aandacht en de concentratie te trekken van anderen...." En U voegde toe: "Dat is, om het BESEF VAN HET TUSSENLIIGENDE te verminderen, dat noodzakelijk is voor krachten en gedachten om zich te verspreiden...." Wat is dit "besef van het tussenliggende"? Bedoelt U de "rol van het tussenliggende" in de diffusie van krachten? Wilt U die rol verminderen --- om terug te trekken?

Het is geen "rol"! De rol is een feit, een soort onontkoombaar feit, absoluut onafhankelijk van de individuele wil en het individuele bewustzijn --- ik ben er steeds meer van overtuigd, zo fantastisch. Het Werk wordt gedaan door middel van een zeker aantal elementen --- of zij er zich bewust van zijn of niet, of zij meewerken of niet, maakt weinig verschil. Het is op die manier beslist, het is op die manier gekozen en het wordt op die manier gedaan. Of je het leuk vindt of niet, of je er gewaar van bent of niet, of je meewerkt of niet --- erg weinig verschil. Het is meer een kwestie van persoonlijke voldoening!

En aangezien juist de cellen van het lichaam niet langer hun afgescheidenheid voelen (dat is bijna helemaal weg, zelfs in de gewaarwording), wordt er dan iets gedaan (of vindt plaats), maar zonder enige zelf-observatie. Ergens (*gebaar boven*) weet, wil en handelt iets; ergens anders is er een zeker aantal dingen in een toestand van blijde ontvankelijkheid, en absoluut, buitengewoon passief, dat niet tussenbeide komt. En hoe minder het observeert, hoe beter. Het blijft in een innerlijke contemplatie, of eerder gekeerd naar de Hoogten (een Hoogte, die overal is, natuurlijk, niet alleen boven), een Hoogte, die perfect lumineus, perfect bewust, perfect effectief is. En dat is alles, wat nodig is.

Hoe minder het bewustzijn naar de buitenkant gekeerd is, hoe minder het obstakels, weerstand waarneemt --- alles, dat steeds onwerkelijker, overgankelijk, extreem relatief lijkt.

In het noodzakelijke en onvermijdbare alledaagse contact met mensen is er een groeiende perceptie, dat wat ook de omstandigheid is (die in zichzelf zo eenvoudig is, eenvoudiger als een kind, weet je --- een perfecte eenvoud), zo gauw als het in contact komt met de aardse menselijke atmosfeer, wordt het altijd zo gecompliceerd! En nogal onnodig. Het lijkt, alsof de normale menselijke bezigheid alles compliceren is, dat extreem eenvoudig zou kunnen zijn. Ik zie dit dag na dag, voor alle kleine gebeurtenissen van iedere dag, van iedere en elke minuut. Met zekere bewustzijnsvormen wordt het --- zo gauw als het zekere bewustzijnsvormen aanraakt --- verdraaid, soms in verschrikkelijke knopen. Dan heeft het een fantastisch werk nodig om het ongedaan te maken --- het hele ding, dat PERFECT onnodig is!

Deze laatste paar dagen heb ik het in feite allemaal geobserveerd en me afgevraagd, "Waarom zijn dingen op deze manier?..." Het moet het middel zijn --- waarschijnlijk het meest effectieve middel, ik weet het niet -- - om tevoorschijn te komen uit inertie, uit *tamas*. Wanneer alles werkte in die Eenvoud, in die perfecte Stilte, wel, dan zou het menselijke bewustzijn in een zodanige staat zijn, dat het eenvoudig in slaap gevallen zou zijn. Het zou de toestand bereikt hebben... niet zelfs van een dier, misschien van een sluimerde plant!

Dat moet de reden zijn.

Maar, wanneer je het van de andere kant ziet, is het zo absurd --- fantastisch absurd! Tot een zodanig punt, dat de betekenis van ieder woord, dat je uitbrengt, onmiddellijk verdraaid wordt --- automatisch, je kunt niet zeggen, waarom. Met iets, dat helder en voor de hand liggend is, dat gladjes had kunnen gaan, zonder horden, word je onmiddellijk gevangen in een maalstroom van complicaties.

Alle, alle, alle activiteiten, het hele leven is zo.

En dan zijn er kleine nuances, kleine verschillen, die natuurlijk aanzienlijke proporties aannemen in die vervormde bewustzijnsvormen: zij zeggen, "Oh, nu is alles fijn," en dan, "Oh, nu gaat alles verkeerd," maar dat is niet waar! Het is altijd HETZELFDE iets, alleen met kleine nuances.

Maar het ware alles is fijn, HET WARE IETS, zoals het is, is zo eenvoudig! Zo eenvoudig, zo stil, zo onmiddellijk, zo direct, dat het bijna ondenkbaar is voor het menselijke denken, laat staan voor de menselijke gewaarwording. Voilà.

Juni

Juni 3, 1963

(Moeder bereidt zich voor om een brief te lezen van Sri Aurobindo in het oorspronkelijke Engels.)

Begrijp je het als ik lees?

Dat doe ik zeker! Maar het zal U vermoeien....

Nee, het vermoeit me niet.

(Moeder leest)

Het lichaamsdenkvermogen

En er is ook een obscuur denkvermogen van het lichaam, van juist de cellen, de moleculen, de bloedlichaampjes. Haeckel, de Duitse materialist, sprak ergens van een wil in het atoom, en de recente wetenschap, die omgaat met de onberekenbare individuele variatie in de activiteit van de elektronen, komt dicht bij de perceptie, dat dit geen beeld is, maar de schaduw, die geworpen wordt door een heimelijke werkelijkheid. Dit lichaamsdenkvermogen is een zeer tastbare waarheid; als gevolg van haar obscuriteit en mechanisch vastklampen aan voorbije bewegingen en gemakkelijke vergeetachtigheid en weigering van het nieuwe, vinden we er in een van de hoofdobstakels van doordringing door de supramentale Kracht en de transformatie van de functionering van het lichaam. Aan de andere kant zal het, wanneer het effectief geconverteerd is, een van de meest kostbare instrumenten zijn voor de stabilisatie van het supramentale Licht en Kracht in de materiele Natuur.

(XXII.340)

Het correspondeert precies met mijn eigen ervaring.

Dit denkvermogen van de cellen wordt aangegrepen door een mantra of een japa en herhaalt het uiteindelijk automatisch, en met wat een volharding! Dat wil zeggen, CONTINUE. Dat bedoelt Sri Aurobindo, wanneer hij zegt, dat het kan helpen: het blijft voor onbepaalde tijd bij dingen *(Moeder klemt haar vuist in een onwankelbaar gebaar)*.

Enkele dagen geleden, aan het eind van een activiteit of een situatie, die een inspanning vereiste, bijna een worsteling, hoorde ik (het is vreemd),

hoorde ik de cellen mijn mantra herhalen! Het was als een koor, waarin iedere cel de mantra automatisch herhaalde.... "Wel, dit is vreemd!" dacht ik. En het was juist daarna, de volgende dag en de dag erna, dat iemand me deze brief liet zien.

Het is verbazingwekkend waar.

Ik hoorde het --- ik hoorde de CELLEN de mantra herhalen. Automatisch, in de moeilijkheid (er was een moeilijkheid), herhaalden zij de mantra. Als een koor, een immens koor in een kerk, het was erg vreemd. Alsof er veel kleine stemmen waren, ontelbare kleine stemmen, die hetzelfde geluid herhaalden en herhaalden. Het gaf me de indruk van een kerkkoor, maar met veel en veel en veel koorknappen --- piepkleine stemmetjes. Toch was het geluid erg helder, ik was stomverbaasd: erg helder. Het geluid van de mantra.

Maar is dit het denkvermogen, dat de Tantrika's gebruiken? Wanneer U, bijvoorbeeld, spreekt over het "diepblauwe licht" in het fysieke denkvermogen, is dat hetzelfde cellulaire denkvermogen?

Ik denk het niet.

Omdat het Tantrische Vermogen ook werkt door japa, mantra's, het ontwakken van het fysieke bewustzijn dat het Tantrische vermogen laat werken.

Ik denk, dat hun vermogen komt van een hogere laag [hoger dan het cellulaire denkvermogen]. Omdat hun actie erg cerebraal is: het effect ervan is altijd hier (*gebaar bij het voorhoofd en de slapen*), het neemt je hier (*hetzelfde gebaar*) --- het is zelfs pijnlijk!

Het is cerebraal.

Maar hoe handelt dat vermogen in de Materie? Omdat zij vermogen uitoefenen op de Materie.

Omdat het erg materieel is --- het brein is materieel! Het is alleen een beetje minder mechanisch dan het cellulaire denkvermogen. Maar het is materieel; het is zeker niet het hogere denkvermogen: het is een denkvermogen, dat beperkt is tot het lichaam (*hetzelfde gebaar naar de slapen*). Maar het denkvermogen, waarover ik sprak, het lichaamsdenkvermogen, is OVERAL, in iedere cel: iedere cel heeft het in zich; terwijl dat vermogen specifiek gesitueerd is op het breinniveau. Het is een erg cerebrale actie, die het voorhoofd en het lagere deel van het gezicht omhult, zelfs niet tot aan de keel.

* * *

Hoe gaat het met je "schrijven"? Gaat het goed?

Ja, ik ben niet langer vermoeid, zoals ik eerder was, maar... Het is een domein, dat zo mechanisch voor me lijkt!

Ja, ik heb de Kracht erin gezet.

Ik heb de Kracht erin gezet, omdat ik je yantram zo ZIE.

(Moeder sluit haat ogen en zegt hardop): 6,12,30.

Ik zie het, het bestaat.

Het heeft nu een werkelijkheid.

En er is een ritme --- een erg aardig ritme: 6,12,30,48.

Kan je het zien, wanneer ik het zeg?

Het is werkelijk geworden, ik kan het je verzekeren.

* * *

Kort daarna:

Gisteren zag ik een zeven maanden oude baby... die een heilige is.

Hij kijkt naar je met zijn ziel. Toen ik naar hem keek, lichtten zijn ogen op.

Hij huilt niet, hij praat niet, maar hij maakte een soort geluid --- hij strekte zijn armen naar me uit en leek te zeggen, "Aaah!" Toen nam ik hem in mijn armen, en hij legde zijn hoofd hier, op mijn hart --- hij sloot zijn ogen niet, hij werd extatisch.

Buitengewoon! Ik heb dat nooit eerder gezien, het is de eerste keer ooit.

Toen wilde Champaklal (die de baby gebracht had) hem niet laten gaan zonder dat hij mijn voeten aangeraakt had (ik dacht, dat het een catastrofe zou gaan veroorzaken): Champaklal zette hem op de grond, boog zijn hoofd naar voren --- zo gauw als de baby mijn voeten zag, greep hij ze met beide handen, een hand op iedere voet!

Zeven manden oud!

En geen geluid: alleen dat "Aaah!"

En hij had Champaklal nooit eerder gezien; Champaklal nam hem, hij zei niets, protesteerde niet: hij was rechttop, zat rechttop op Champaklal's arm.

Zijn ogen! Ogen, die al naar binnen kijken. Toen ik in zijn ogen keek, was er een onmiddellijk antwoord --- een antwoord, dat ik zeldzaam gezien heb in mensen's ogen hier.

Hij vroeg nergens om, hij was gelukkig. En plotseling dat "Aaah!" Ik nam hem in mijn armen --- hij legde zijn hoofd onmiddellijk hier, op mijn hart. Hij bewoog zich niet meer.

Ik weet niet, wie het is.

Ik dacht, dat ik het naderhand zou weten, maar ik weet het niet. Ik weet het niet. Ik heb alleen een soort kennis op de achtergrond, dat het geen complete persoon is, het is een emanatie van iemand, die gekomen is en zich daar bewust gevestigd heeft. Maar iemand... Ik zou niet verrast zijn, als me verteld werd, dat het Sri Aurobindo is. Alsof Sri Aurobindo een emanatie had gemaakt en het daar neergezet heeft (ik zeg het niet zo, ik weet het niet). Maar het is niet gewoon iemand of iets.⁶²

Het is ofwel een van de niet geïncarneerde wezens, of anders is het Sri Aurobindo, die zichzelf die verwenning heeft toegestaan!

Hij is erg klein, erg klein, maar niet met een groot hoofd en een klein lichaam: goed geproportioneerd. Erg klein, niet groter dan zo. Zeven maanden oud.

Maar goed gevormd: mooie handen, mooie armen, mooie voeten. Erg goed gevormd.

Het is iets nieuws, ik heb nooit zo'n baby gezien, nooit.

Hij kwam naar de aarde in Amerika (dat is al een teken), maar zijn ouders zijn Indiërs. Alle negen maanden volledig ontvangen en gevormd in Amerika. En geboren in Amerika. Hij bracht de eerste vier maanden van zijn leven in Amerika door.

Zijn moeder vertelde me voor het trouwen, "Ik zal alleen een kind hebben, wanneer ik het wil en ik hoop, op de manier, die ik wil." Het was geen ongeluk.

Ah, we kunnen beter aan het werk gaan!

⁶² Moeder zal het kind vier jaar later weer zien en zal dan in hem een emanatie ontdekken van een oude Farao (zie *Agenda*, 10 Mei 1967).

Juni 8, 1963

Het was gisteren in de nacht, denk ik (niet vannacht, de nacht ervoor, de 6^e Juni, dat is), gedurende meer dan drie uur zonder stop was er nergens een bewustzijn meer van --- geen gedachte, geen wil, geen actie, geen observatie, niets. Alles was in een stilstand. Bijvoorbeeld alles, dat gebeurt, wanneer je ervaringen hebt en je in het onderbewustzijn werkt --- dat alles, alles, alles was in een stilstand. Het was als de actie van een Kracht. Zonder enige gedachte of idee, alleen een gewaarwording en een soort perceptie (*gewaarzijn* is het juiste woord) van een Kracht, maar een enorme Kracht, weet je, als de Kracht van de aarde --- alle combinaties van de krachten, samen met een actie, die van boven kwam en op hen inwerkte. Het ging door me heen (speciaal rond het hoofd tot aan de borstkas, maar het was gaande in het hele lichaam, en het was sferisch), het ging door me heen en naar buiten, en naar buiten, en naar buiten in deze richting, die richting, een andere richting, ontelbare richtingen, en niets dan bewegingen van Kracht (er was iets als de perceptie van kleuren, maar niet op de gewone manier: zoals de kennis, dat zekere vibraties correspondeerden met een bijzondere kleur), maar het was een onberekenbare MASSA, bijna... onbepaald, in ieder geval, en gelijktijdig. Eerst zei ik tegen mijzelf (*lachend*), "Wat gebeurt er?" Toen dacht ik, "Oké, het maakt niet uit, ik laat het gewoon gebeuren." En het ging door en door en door --- drie uur zonder onderbreking.

Ik wist het niet... Ik wist niets meer, begreep niets meer, ik had geen invloed meer, er was alleen een Kracht in beweging, en wat een Kracht!... Het was een Kracht, die van verderop kwam en handelde op alle krachten van de aarde: op grote dingen, op kleine dingen, op kleine, precieze punten, op enorme dingen, en het ging door en door en door, op dit punt, dat punt, alle punten samen en overal.... Ik veronderstel, dat wanneer het denkvermogen geassocieerd zou zijn geweest met de ervaring, het een beetje gek geworden zou zijn! Het gaf die impressie, zie je, omdat het zo overweldigend was, dat... En de hele tijd, de hele tijd in het fysieke centrum (het fysieke centrum, dat is, in de lichamelijke basis), met iets in een extatische toestand; het was erg interessant, hoe die extase --- een extase, die sprankelde als een diamant --- er was, zo lieflijk, zo lieflijk, zo vredig, alsof het er de hele tijd was, en aan het lichaam vertelde, "Wees niet bang, (*lachend*) maak je geen zorgen, wees niet bang, alles is goed." Alsof de Allerhoogste de hele tijd zei, "Maak je geen zorgen, maak je geen zorgen, laat het aan mij over, laat het aan mij over...." Het duurde meer dan drie uur.

Ik vroeg me af, "Wat zal mijn conditie zijn als ik opsta? Volledig verdwaasd, of wat?"--- Erg stil, niets anders, met alleen een soort... iets, dat glimlachte en zei, "Oh, dus het KAN op die manier zijn."

Het denkvermogen was absoluut stil, absoluut: alle verbindingen met alles, dat mensen blijven sturen van overal, werden afgesneden --- alles ervan was volledig weg. Er waren alleen universele krachten in actie, met iets, dat van boven kwam en hen allen impregneerden, hen allen uitzonden. En met het een punt --- het was als een punt in die immensiteit --- een sprankelend punt, absoluut extatisch, in zo een vrede! Een buitengewone extase, die opzettelijk zei, "Maak je geen zorgen; je kunt zien, wat er gebeurt, is het niet, dus maak je geen zorgen, maak je geen zorgen," omdat het zeker buiten alle mogelijke individuele proporties was gegaan.

Het is de eerste keer. Ik heb stromen van kracht gehad, ik heb acties op de aarde gehad, ik heb krachten gehad, die naar me toe kwamen, allerlei soorten dingen; maar dit was verschillend: het was dat allemaal samen. Het was overal tegelijkertijd, alles tegelijkertijd, met die Instroom, en het was... Het was zeker iets, dat wilde, dat ik erg stil was en me geen zorgen maakte. Het was noodzakelijk, dat ik erg stil zou blijven.

Ik had een gevoel, dat mij het gewaarzijn werd gegeven van iets, dat juist nu plaats vindt. Omdat ik mijzelf 's nachts over het algemeen losmaak van alles en mezelf universeel maak --- nee, "universeel maak" is niet het woord: ik identificeer me met de Heer. Dat is mijn manier van rusten. Ik doe het iedere nacht, het is de tijd, wanneer ik mijn diepe rust heb. Maar nu ben ik gewaar gemaakt van deze Kracht, die aan het werk is. Ervaringen komen vaak (er zijn er laatst een aantal geweest), maar het is de eerste keer, dat deze gekomen is, omdat... Het was zeker iets, dat gebeurde VOOR de aarde; maar het kwam niet uit het centrum van de krachten, dat over het algemeen op de aarde handelt. Het was niet de gebruikelijke werking van krachten op de aarde. Het was "iets, dat gebeurde." En het gaf het besef, dat de aarde erg klein was --- de beweging was naar de aarde, het was voor de aarde, maar de aarde was erg klein.

Erg klein.

(stilte)

Er waren geen psychologische percepties (wat ik "psychologische percepties" noem, zijn, bijvoorbeeld, vibraties van liefde, vibraties van vrede, vibraties van licht, vibraties van kennis, van vermogen), zij waren niet in die vorm, dat was het niet. Toch moet dat alles daar geweest zijn, omdat er veel dingen waren, veel dingen, die alleen een ding waren, maar een ding, dat veel vormen aannam; maar ik zag de vormen niet, ik zag de kleuren niet. Het was alleen een kwestie van zuivere gewaarwording. Een zuivere vibrerende gewaarwording: alleen vibraties, vibraties, vibraties, op een... kolossale schaal.

Het is een nieuwe ervaring.

(stilte)

Klaarblijkelijk was er... er moet een oorzaak geweest zijn voor alarm, omdat zo gauw als ik bewust werd van de ervaring (het begon, voordat ik er bewust van werd; toen ik het deed, leek het mij, dat het al gedurende een lange tijd gaande was; dus wanneer ik drie uur zeg, betekent het drie uur, gedurende welke ik bewust was, maar het was al lang eerder begonnen; het was rond elf uur in de avond en duurde tot drie in de morgen), dus op het moment dat ik bewust gemaakt werd van het "ding," was er klaarblijkelijk een oorzaak voor alarm, omdat me onmiddellijk werd verteld, "Zie je, dit gebeurt er," en dankzij die extase in het lichaam was er geen alarm: "Oh, dingen zijn goed, alles is goed." En toen de ervaring voorbij was, eindigde het niet als een ervaring, die zichzelf uitput; het eindigde, alsof erg langzaam het niet exact gesluierd werd voor mijn bewustzijn, maar alsof mijn bewustzijn ervan afgekeerd werd, met het gevoel, "Maak je geen zorgen." Aan het begin en aan het eind. Hoe dan ook, toen ik wakker werd, dacht ik, (omdat mijn hoofd vreemd voelde, er was een bizarre gewaarwording, alsof ik nogal gezwollen was geworden! Gezwollen, buitensporig gezwollen), ik dacht, "Misschien, als ik morgen opsta (Ik sta op om 4:30), bevind ik mezelf in een volledige bedwelming!" Daarom observeerde ik het --- maar alles was goed, er bleef alleen dat soort gevoel van gezwollen zijn. Ik voel (toch was het twee nachten geleden, niet vannacht), ik voel, alsof mijn hoofd gezwollen zou zijn! Maar het heldere hoofd is hetzelfde als altijd!! (*lachend*) Niets is verstoord!

Er is integendeel een soort van... als een hevigheid, iets, dat heviger is in de perceptie, een beetje ironisch --- ik weet niet, waarom. Een vergrote impressie, dat alle dingen in de wereld veel ophef zijn over niets, veel gedoe over niets --- ik heb dat gevoel gehad gedurende... gedurende eeuwen, zou ik kunnen zeggen, maar er is alsmede iets, dat altijd zo licht hevig en ironisch is.

Maar voor de rest, kristalhelder!

(*stilte*)

Als iemand me zou kunnen vertellen...

Maar ik word klaarblijkelijk niet verondersteld om het te weten. Misschien ben ik te veel een kletskaus(!), ik vertel je altijd al mijn verhalen, wat waarschijnlijk niet noodzakelijk is, maar dat wordt me niet verteld. Maar, weet je, mensen zijn er zo dol op om labels op dingen te plakken: "Dit is het, dit is het..." Dat willen we niet! Het klinkt zo "slim," weet je, zoals krantenkoppen: "De laatste ontwikkeling." (*Moeder schetst grote, sensationele krantenkoppen*) Dat willen we niet.

Je zou gedurende een uur een ervaring kunnen hebben, soms twee uur, maar hier was een impressie van dat... plotseling werd ik gewaar gemaakt. En dat ik deelnam: dit (*het lichaam*) werd toegestaan om deel te nemen, omdat om de een of andere reden, die ik niet ken (misschien door het werk, dat gaande is in het lichaam, ik weet het niet, het moet daarom zijn), leek

het noodzakelijk, dat ik deel zou moeten nemen. Maar de indruk is, dat er op dit moment iets kolossaals gebeurd. Zie je, toen ik die ervaring had van de pulsaties van Liefde in April verleden jaar, had ik de perceptie van de kleur, de “psychologische” perceptie van de toestand, waarin ik was (hoe kan ik het uitleggen?), bijvoorbeeld, de kwaliteit van de vibratie van Liefde (iets, dat absoluut niets te maken heeft met aardse dingen). In die tijd was ik Dat, ik was die vibraties, maar ik was volledig gewaar van de kwaliteit van die vibraties, en bleef zo gedurende maanden --- dit is volledig verschillend. Het was niets anders dan een actie. NIETS anders dan een actie. En een actie, weet je, waarin het menselijke lichaam minder is dan een mier. Veel minder dan een mier: een onwaarneembare punt. Toch leek ALLEEN dit lichaam er te zijn! Alsof alleen dit lichaam er was en daar doorheen ging. Dit lichaam was een lichaam... het was HET lichaam! En dat punt --- dat geruststellende punt van extase --- was erg klein. Erg klein. Maar het was er en vertelde me nogal hardnekkig, nogal bewust: “Kom niet tussenbeide; laat het volledig aan mij over, alles is goed --- kijk, alles is goed.” Erg klein, erg klein.... Toch was het mijn lichaam: Ik vertel je, dat mijn hoofd nog gezwollen lijkt!

Vreemd. (stilte)

Maar zijn het nieuwe krachten, of is het iets, dat gewoonlijk gaande is? Is het een nieuw werk op de aarde, of heeft U iets gezien, dat gewoonlijk gaande is, maar waarvan u eerder niet gewaar was?

Ik vroeg me af.... Maar de kwestie is niet correct neergezet. Het is iets eeuwigs, dat, door wat in die tijd gebeurde, (niet in die minuut, omdat, zoals ik zei, omdat het al lang eerder gaande moet zijn geweest en lang daarna)... is het iets nieuws geworden, om die reden, DOOR wat er gebeurd is.⁶³ Wanneer we teruggaan naar de dingen, die we kennen, zouden we kunnen zeggen (maar dat is het gewone ijdele gepraat), dat het iets nieuws is, dat gemanifesteerd is.

Maar mijn impressie was... een impressie van Eeuwigheid. Een Eeuwigheid VOORBIJ DE TIJD (niets iets, dat voor altijd duurt: iets, dat tijdloos is), ja, het woord zou zijn: manifesteren,” “zichzelf waarneembaar maken,” of “actief worden” --- dat is het niet, omdat... Ja, handelen, waarneembaar worden, omdat het handelt.

Dat was mijn impressie.

Ik zou ook kunnen zeggen: iets universeels, dat individueel wordt; niet individueel in de zin van een kleine persoon, maar bewust van zichzelf.

Maar het opmerkelijke is, dat het ABSOLUUT NIETS te maken had met alle intellectuele activiteit, hoog of laag --- niets. Niets. Niets te maken met kennis, of observatie, onderscheid, intellectuele perceptie, begrip, oordeel,

⁶³ Moeder bedoelt waarschijnlijk door het feit, dat zij er gewaar van werd.

en wat dan ook.... Niets, niets, niets te maken met dat alles. Het was... een Kracht in beweging.

“Kracht” betekent niets! Kracht is iets, dat erg klein is. Het is... de impressie van “iets” kolossaals.

Het had niets te maken met ofwel Kennis of Licht of begrip (de hele hoek van licht en intellectuele kennis); niets te maken met Liefde (die ik gevoeld had de laatste keer, en die zijn eigen bijzondere vibratie heeft). De beste definitie, die we kunnen geven, is Vermogen. Het was Vermogen in zijn meest formidabele aspect --- verpletterend. Met WERKELIJKE Alkracht; Vermogen in zijn al-kracht, daarmee onwandelbaar, onveranderbaar, onaanraakbaar.⁶⁴ Ja, werkelijk Vermogen, dat klopt.

Maar Vermogen, begrijp je... Een orkaan's vermogen, bijvoorbeeld, is niets in vergelijking. Alle vermogens, die een menselijk wezen kan weerstaan, zelfs waarschijnlijk voor kan stellen, zijn niets --- niets... het is (*Moeder blaast in de lucht*) zoals zeepbellen.

Het gevoel van iets, dat noch weerstaan kan worden, noch gevoeld, door zijn formidabele toestand.

En het was nogal duidelijk, dat een bezorgdheid, een allerhoogste Bezorgdheid grote zorg nam om me te verzekeren: “Alles is goed.” Zonder dat was het gevoel waarschijnlijk geweest, dat alles, alles opgelost zou worden.

Dus als we onze kleine weetjes gebruiken, zouden we misschien kunnen zeggen, dat het supramentale Vermogen zich gemanifesteerd heeft, ik weet het niet.

(stilte)

Maar er was geen perceptie van licht, niets, dat een hint zou kunnen geven; er was geen perceptie van gevoelens of liefde om een hint te geven. Er was niets van die soort, niets --- alleen iets, dat je je wangen op laat blazen in ongeloof (!), zo formidabel, dat het onbeschrijfelijk is. Onbeschrijfelijk.

Het is evident Vermogen.

We nemen altijd vermogen waar, dat OP iets handelt, OP een object, met een object, MET EEN ZICHT om iets te realiseren; we kunnen de twee niet scheiden --- maar het was niets van dat, het was... Vermogen in actie. Maar geen actie OP iets.

Ik had het gevoel, dat het een beslissend keerpunt was, dat ver boven mijn kleine begrip uitging.

⁶⁴ Moeder refereert aan het “punt,” dat sprankelde als een diamant.

(stilte)

We zullen het op een dag weten.

Maar de verklaring komt naderhand: het is naar beneden gebracht naar onze kleine schaal... *(lachend)* om ons gelukkig te maken!

Juni 12, 1963

Er gebeurde iets.... Ik borstelde het weg, toen iets tegen me zei, "Wanneer je dit niet aan Satprem vertelt, zal het voor altijd verloren zijn." Maar ik was het al aan het wissen, dus nu herinner ik me niet, wat het was....

Het was vannacht, in het midden van de nacht.

*(stilte,
Moeder probeert het zich te herinneren,
de klok slaat)*

Het was een nogal acute gewaarwording, dat wanneer de wereld, de aarde, van de ene toestand in de andere overgaat, er een soort transitie is, het is altijd als een richel tussen twee bergen (*gebaar van een precaire balans*), en er is zelfs een erg gevaarlijk moment, wanneer het geringste een catastrofe kan veroorzaken --- wat betekent, dat veel dingen opnieuw opgebouwd zouden moeten worden. Hetzelfde fenomeen bestaat ook op een erg kleine schaal, voor individuen, in de zin, dat, wanneer zij van de ene toestand van het bewustzijn overgaan --- een collectie van toestanden, die hun individualiteit samenstelt --- naar een hogere toestand, of wanneer zij in hun toestand een element introduceren, dat een hogere synthese zal opleveren, dan is er altijd een gevaarlijke periode, wanneer een catastrofe mogelijk is. En de gewaarwording, die ik vannacht had, was, dat de aarde nu door een dergelijke periode van transitie gaat en er is --- er was of er is --- een mogelijkheid van een catastrofe.

(stilte)

Dus als men zijn balans kan houden (het is bijna een kwestie van balans) en niet vallen aan deze of die kant, wanneer men zijn balans kan houden,

en door dat moment komen, dan zou er een hele periode kunnen zijn van normale ontwikkeling, die erg harmonieus zou zijn.

(lange stilte)

Het is een wet van vooruitgang: of het nu de vooruitgang van de werelden is, of de sferen, of individuele vooruitgang, het is hetzelfde, ofschoon op verschillende schalen. Ik heb een gevoel, dat we in een van deze perioden zijn.

Men moet erg voorzichtig zijn om zijn balans te houden.

Juni 15, 1963

Ik heb een brief ontvangen van een vriend in Frankrijk, die langdurig spreekt over iemand, die drie volumes geschreven heeft met de titel "Gnosis."

Ohh!

Die persoon woont in Zwitserland, hij is een Rus, B. M. genaamd. Hij heeft een centrum met leerlingen. Ik heb om zijn foto gevraagd en ik zou willen, dat U me helpt om te begrijpen wat voor man hij is.

(Moeder bestudeert de foto) Hij is een intellectueel, in ieder geval --- duidelijk geen spirituele man. Hij zou enige vitale vermogens kunnen hebben (dat krijgt over het algemeen vat op mensen). Ja, een intellectueel, een idealist.

Heb je zijn handschrift?

Nee.

Hij is verschrikkelijk goed gemanierd., dat baart me zorgen! *(lachend)* Een goedgemanierde heer!

Ik had hetzelfde gevoel: een gevoel van iemand, die buitengewoon burgerlijk is.

Een erg "respectabele" heer.

Hij moet enig verstand hebben, een nogal scherp verstand. Een ironisch iemand: hij moet erg bekwaam zijn in antwoorden, werkelijk, wat we *esprit* noemen in het Frans.

Er is geen teken van vermogens in de foto, maar als hij er enige over mensen heeft, moet het een vitaal vermogen zijn.

Hij is geen grote denker; hij gaat niet voorbij het idealistische intellect. Maar dat is meer dan genoeg voor mensen, omdat het ware spirituele vermogen volledig hun verstand teboven gaat --- natuurlijk zijn zij erg gevoelig voor een beetje vitaal vermogen, mentaal-vitaal.

Hij is een man, die enig Tantrisme zou kunnen hebben beoefend, zoals Woodroffe deed; Ik kan het niet zeggen. Er zijn zoveel van die soort mensen, die bekeerd werd tot het Soefisme --- zij worden erg gemakkelijk bekeerd tot het Soefisme Maar het ware spirituele leven, er zijn er niet veel....

Hij heeft drie volumes geschreven met de titel "Gnosis."

Nogal een ambitie.

Maar hij is een intellectueel, hij zou enige inspiratie ontvangen kunnen hebben op intellectueel niveau.

Is je brief uit Frankrijk?

Ja, van een vriend, en omdat deze B.M. zich lijkt te verspreiden, zou ik voor mijn eigen begeleiding willen weten, of hij in goede handen is of in dubieuze handen.

Het plafond is niet erg hoog, maar dat betekent niet noodzakelijkerwijze "slechte handen."

Een aristocraat, je heer. Misschien een vroegere aristocraat uit Rusland?

Mijn vriend is een aristocraat, een markies "van iets." Maar hij is geen gewone markies; hij is een avonturier.

Wel, ja! Het is deel van het karakter. Het is het Kshatrya⁶⁵ element, het is deel van het karakter: een avonturier zijn.

Maar deze is verschrikkelijk goedmannerd! (*Lachend*) Uitstekende manieren, een verfijnde man waarschijnlijk. Een intellectueel.

Maar is hij humanitair, doet hij werk ten goede van de mensheid?... Of is het ten goede van zijn eigen glorie?!

⁶⁵ *Kshatrya*: de kaste van krijgers en koningen

Hij zegt, dat hij een Boodschap ontvangen heeft. Hij heeft een Boodschap.

Ah, hij heeft iets om te openbaren aan de wereld --- God, arme wereld! Hoe veel openbaringen!...

Hoe dan ook, laten we wachten op het boek, we zullen zien.

Omdat, ken je het verhaal van de Roemeen, die gemarteld werd door de Communisten en visioenen had van Sri Aurobindo⁶⁶ (hij zag hem niet, zoals hij is, in feite zag hij hem volgens zijn eigen opvatting: dun en ascetisch), en de verschijning hem uiteindelijk vertelde, "Ik ben je ziel," enzovoort? Maar hij had Sri Aurobindo's naam nooit gelezen, hij had het alleen gehoord, en hij schreef het op een zeer vreemde manier ["Aurobin Dogos"]... Het LIJKT iets van Sri Aurobindo te zijn. Het gaf hem hoe dan ook de kracht om door al die martelingen te gaan --- onvoorstelbare, walgelijke martelingen. En hij was in staat om te ontsnappen, iemand hielp hem ontsnappen (nu is hij veilig in Engeland). Maar daarvoor leed hij zo erg, dat hij dacht om zichzelf te laten sterven en die "stem," die verschijning, die kwam en met hem sprak gedurende uren, gaf hem moed en vertelde hem, dat "de ziel NOOIT ontmoedigd raakt, het heeft iets te doen, en je moet volharden." Hij hield het vol dankzij die stem.

Wel, er zijn overeenkomstige dingen ergens anders gebeurd en sommige mensen zouden inspiraties gehad kunnen hebben --- we kunnen het niet zeggen.

Het is duidelijk, dat waar er ook een ontvankelijkheid is, de Kracht handelt, er is geen twijfel.

* * *

(Moeder gaat terug naar de voorgaande conversatie, waarin zij sprak over gevaarlijke perioden van transitie voor de aarde en voor individuen, waar alles in een precaire balans hangt.)

Het blijft redelijk vaak gebeuren.

Deze morgen was er weer, gedurende een strekking van verscheidene uren (het begon aan het einde van de nacht, tussen 3 en 4 uur, en ging door tot 6:30 of 7 uur in de morgen), een gewaarworden van in balans hangen op een soort rand (*gebaar*): je moet erg voorzichtig zijn, erg stil blijven --- niet immobiel, maar stil.

Het moet (op een veel lager niveau) op zulke momenten zijn, dat je ziek wordt; wanneer mensen ziek worden, moet het (op hun schaal, natuurlijk

⁶⁶ Silvius Craciunas, schrijver van *The Lost Footstep*.

waarschijnlijk een erg, erg kleine schaal) daar het gevolg van zijn (*gebaar van een precaire balans*): zij moeten van het ene moment naar het andere gaan, van de ene balans naar de andere, en wanneer zij niet voorzichtig zijn, dan vallen zij om. Dan vinden zij IN de ziekte een nieuwe harmonie --- (*lachend*) ofwel hier of in een andere wereld!

* * *

(Dan geeft Moeder commentaar op het bezoek, dat Pandit Nehru twee dagen eerder bracht, op 13 Juni:

Met dit bezoek, dat we presidentieel zouden kunnen noemen, was er natuurlijk veel lawaai hier: iedereen was opgewonden (de meeste mensen waren het in ieder geval). Het bezoek was, zogezegd, aan me opgedrongen, in de zin, dat ik hem niet wilde zien --- ik voelde niet, dat ik in een zodanige toestand was, dat het bezoek een overwegend belang zou hebben. Sommige mensen hadden een hoge hoop van dit bezoek (hier en daar, zelfs in Zwitserland, zelfs in Amerika), zij dachten, dat ik in staat was om iets te doen... Maar praktisch gesproken was het natuurlijk een illusie.

En tegelijk werd het zo duidelijk, alsof de Heer Zelf iets regelde, en het werd vertaald in, "Geef hem een bad van de Heer." Begrijp je, om een atmosfeer te maken (geen noodzaak om te spreken, geen noodzaak voor woorden), een atmosfeer, die een bad van de Heer is. Zodat al diegenen, die de atmosfeer binnengaan, automatisch het bad van de Heer binnengaan. Het was zo heerlijk! En zou eenvoudig, zo glimlachend, niets opzichtig, geen grote woorden: iets, dat erg eenvoudig en natuurlijk is. Dus ik ging vroeg in de morgen naar de kamer daar; ik moest eerder veel mensen ontmoeten, een massa mensen, die kwamen om me te zien in de morgen, maar desalniettemin was ik vroeg in de morgen begonnen met het voorbereiden van mijn bad van de Heer! Ik was ongeveer een uur voor Nehru's aankomst klaar met mensen ontmoeten, dus bleef ik in de kamer, met het "bad" voorbereiden... Het was erg charmant.

Hij zou iets gevoeld kunnen hebben --- zij hebben een erg dikke huid, weet je, noodzakelijkerwijze zo: overwerkt, vol van zelfbedrog, natuurlijk, en overtuigd, dat zij alles weten en alles kunnen doen (en jammer genoeg kunnen zij veel doen), dus het geheel van het leven is georganiseerd om alle innerlijke ontvankelijkheid te BLOKKEREN.

Maar hij had het bad!

Hij was verondersteld om drie minuten te blijven --- hij bleef vijftien minuten.

Ik zei niets. Iemand, die daar was, sprak. En aan het eind kon ik zien (ik had hem een comfortabele leunstoel gegeven), kon ik zien, dat hij uit zijn leunstoel wilde komen, alsof om te zeggen, *Nu moet ik gaan*. Dus vertelde ik hem eenvoudig, *U heeft een beetje rust nodig* --- je had het

gezicht van de man moeten zien: onmiddellijk ontspande alles. De hele tijd waren zijn vinger onrustig, zoals dit (*Moeder trommelt met haar vingers op de armsteunen van de stoel*), twee vingers van zijn hand non-stop bewegend, zelfs ofschoon ik Vrede en Stilte over hem bleef brengen, maar zijn vingers bewogen nog, omdat hij altijd actief vanbinnen was. En toen ik hem dat vertelde, ontspande er iets in zijn gezicht en de vingers stopten. Maar het was erg laat en iedereen wachtte, dus na een tijd liet ik hem gaan. Het was erg interessant: ik vertelde hem eenvoudig, *U heeft een beetje rust nodig* --- alles stopte.

Maar mentaal, weet je... (*Moeder maakt een gebaar: volledig stompzinnig*). Er is een prins van Kashmir, die hier eens kwam, een jonge man⁶⁷; hij ging naar Engeland, en daar schreef hij een these over Sri Aurobindo's politieke leven, *Sri Aurobindo, Profeet van Indiaas Nationalisme*, met een voorwoord door Jawaharlal Nehru. Ik las het voorwoord, maar naderhand, de dag erna, zag ik Nehru --- het is verschrikkelijk! Begrijpt niets, hij begrijpt niets, niets, niets, absoluut stompzinnig. Het is erg aardig, maar geschreven door iemand, die niets begrijpt.... Ik zal je het vertellen: tussen mijn eerste en tweede bezoek hier, terwijl ik weg was in Japan en Gandhi met zijn campagne begon,⁶⁸ zond hij een telegram, toen een boodschapper, naar Sri Aurobindo hier, terwijl hij hem vroeg om president van het Congres te zijn --- waarop Sri Aurobindo "Nee" antwoordde.

Die mensen vergaven hen nooit.

Ja, hij begreep nooit, waarom Sri Aurobindo zijn politieke leven niet weer opnam.

Nee. En dan, zie je, neemt hij Gandhi's ascetisme voor het spirituele leven --- altijd dezelfde fout! Er is geen manier om hen eruit te trekken. Jammer genoeg heeft de hele wereld hetzelfde idee opgevat.

Toen, toen dat Cripps voorstel er was,⁶⁹ geloof ik, dat het Nehru was (of Gandhi, ik herinner niet, welke van de twee), die zei, "Hij heeft zich teruggetrokken uit het politieke leven, waarom bemoeit hij zich ermee! Het is zijn zaak niet." Zij hebben hem nooit vergeven. Dat wil zeggen, volledig stompzinnig, niet in staat om te begrijpen, dat men een hogere kennis kan hebben dan praktische kennis.

Precies.

Ziet u nieuwe bedreigingen, die boven India hangen?

⁶⁷ Yuvaraj Karan Singh

⁶⁸ Gandhi kwam aan in India in Januari 1915 uit Afrika. Hij begon zijn "non-coöperatie" campagne in 1920.

⁶⁹ Zie *Agenda III*, 17 November 1962, p. 420.

De Chinese?... Ik weet het niet. Er wordt veel over hen gesproken.

Hoe dan ook, X had aangekondigd, dat het in April zou zijn --- niets gebeurde!

Het kwam enige dagen geleden, ik begon weer te denken over "daarboven." Dus keek ik, en ik dacht, "Maar April is achter ons, is het niet?" Het was net een paar dagen geleden --- Zij zouden iets aan het voorbereiden zijn, ik weet het niet.

Maar de Chinezen zijn redelijk ontvankelijk, ondanks hun Communisme. Zij zijn ontvankelijk voor een idee van menselijke goodwill, in de zin, dat zij denken, dat hun politieke organisatie het beste is vanuit een menselijk gezichtspunt, en daarom zouden willen, dat de wereld het zou aannemen - -- er is een oprechtheid in hun overtuiging, zij geloven, dat het de beste manier van leven is. Zij zijn niet volledig van slechte wil. En zij zijn erg intelligent.

In ieder geval hadden zij het vermogen om te doen, wat zij wilden [de laatste Oktober, aan de onverdedigde noordgrenzen van India], toch deden zij niets.

Ja, dat was buitengewoon!

(Moeder glimlacht) Niet zo buitengewoon. Maar in ieder geval is het bewijs van zekere ontvankelijkheid.

Zij hebben liever een mentale en politieke dominantie dan oorlog voeren. Zij zijn er niet op gericht om mensen af te slachten, begrijp je.

Het lijkt (ik heb het gehoord, ik weet het niet), dat alle gevangenen (zij hadden er genoeg --- veel van de Indiase, jammer genoeg --- en de meeste van hen werden vrijgelaten), zij zeiden allemaal, dat zij bewonderenswaardig behandeld werden. Ik hoorde dat uit alle hoeken.

En Nehru, zie je (dat vertelde Pavitra me gisteren, hij ging naar het stadhuis om Nehru's toespraak te horen), Nehru is een door en door sociale democraat, die gelooft, dat de ideale organisatie voor de mensheid, in plaats van een "elite," die in staat is om vooruit te gaan, is, dat de volledige massa vooruit zou moeten gaan (alsof zij dat wilden!... maar hoe dan ook). Het is een idee --- iedereen heeft zijn eigen ideeën. Maar dan lijkt het, toen de Chinezen aanvielen, het een gewelddadige slag was voor zijn overtuiging: hij dacht, dat het onmogelijk was, dat de Chinezen zoiets zouden doen(!) Hij was erg diep uiteengeslagen.

Natuurlijk kijken zij niet verder dan hun neus lang is, en dan zijn ze verrast, wanneer de omstandigheden (*lachend*) niet overeenkomen!

Maar NAAR BUITEN is er niets, dat gedaan kan worden [om te handelen op Nehru en de politici]. Alleen, wanneer je in je leunstoel zit, erg stil, kan je iets doen --- mits niet te veel mensen gewaar zijn, dat je iets aan het doen bent (!)

Dus precies.

De andere dag had ik S.M. gevraagd om te komen, terwijl Nehru hier was (hij is een vriend van Nehru's en heeft zijn vertrouwen), en S.M. deed het hele gesprek. Maar ik zag, dat als hij stil geweest was, wanneer Nehru in zijn leunstoel had gezeten, terwijl ik niets zei en niemand om naar te luisteren, hij niet had kunnen blijven! Hij zou weggegaan zijn. Het zou te sterk geweest zijn, hij had niet kunnen blijven. Terwijl als hij luisterde naar S.M., hij geen aandacht gaf, en ik langzaam, langzaam in staat was om mijn werk te doen. Wat betekent, dat het alleen gedaan kan worden op een VOLLEDIG indirecte manier, volledig.

Nadat hij wegging, was er bijna een invasie... een volledig onverwachte invasie [van Nehru's gevolg]. Toen ik dat zag, dacht ik, "Wel, Wel! Zo ben ik beschermd!" Wanneer wie dan ook van die mensen een of ander onheil in gedachten had gehad, dan had hij gewoon naar binnen kunnen lopen! Een invasie van het hele Pondicherry bestuur: de raadgevers. Zoals een verplettering van... ik weet niet, wanneer ik zeg "een ruwe zee," geef ik hem een compliment! Ik aarzelde, ik wilde net zeggen "een kudde," maar een kudde heeft niet het vulgaire scepticisme van die mensen; een kudde is onschadelijk onbewust, terwijl deze onbewust, maar schadelijk zijn.

Ik kende hen niet (ik ken hen, maar ik ken hen niet!), maar ik begreep, wie de persoon was, gewoon door de manier, waarop zijn gezicht reageerde op de atmosfeer van de plaats! Het was erg grappig. Van twee van hen, in het bijzonder, dacht ik, toen zij binnenkwamen, "Oh, het moet zo en zo zijn," en de andere, "Oh, het moet zo en zo zijn," hoofdzakelijk van de reactie op hun gezichten --- de verdraaiing van hun kenmerken bij het binnenkomen van het bad! Maar in die hele menigte was er een man, een stevige kerel, in een militair uniform, --- een maar --- wiens gezicht... (wat is het woord in het Frans?) *waardig* werd. Een besef van waardigheid kwam plotseling over zijn gezicht. Hij was de chef van de Madras politie. (!)

Een maar.

Ik vraag me af, waarom zij toestonden, dat die menigte naar boven kwam, zij hadden U niet moeten verlaten...

Ik vertel je, ik ben overgelaten aan de genade van wat dan ook! Tenzij mensen vooraf aangeven, dat zij iets uit willen halen, zal niemand hen stoppen om naar boven te komen!

Maar mensen als G. zijn notoire bandieten!

Ja, G. herkende ik. G. en D. zijn de twee, die ik herkende. Ik dacht, "Oh, dit is G.," en de andere, "Oh, dit moet D. zijn," alleen van wat over hun gezichten kwam!

Oh, je kunt het gedrang niet voorstellen! Twintig mensen tegelijkertijd. Ik dacht, "Inderdaad, ik ben fysiek niet beschermd." Tenzij een moordenaar komt en zegt, "Ik ben gekomen om te moorden," (*lachend*), zouden ze hem niet stoppen om naar boven te komen!

Nolini voelde zich een beetje in verlegenheid gebracht; hij vertelde me, "ik probeerde iemand te stoppen om voorbij te gaan, maar hij duwde me opzij, terwijl hij zei, 'Ik ben ook een Minister'!!" (*gelach*)

Oh, zij zijn zo ridicuul!... Wat een farce!

* * *

(Voor het weggaan)

Is er iets in het bijzonder, dat je wil eten?

Nee Moeder, ik heb werkelijk alles, dat ik nodig heb.

Weet je het zeker?

Alles, maar dan ook alles.

Behalve een beetje aanvulling!... Ofschoon het waar is, dat het te heet is om te eten. Voel je het warm?

Oh, ja, maar men raakt eraan gewend.

Voor mij is het een prachtig iets (Ik dank de Heer): ik voel noch hitte, noch koude, noch wat dan ook nog. Maar ik kan zien, dat mensen lijden onder de hitte.

Ik lijd eronder, wanneer ik schrijf, Wanneer ik schrijf, brand ik. Ik brand, mijn lichaam brandt letterlijk! Toen ik het boek schreef over Sri Aurobindo, was ik uitgeput --- het verbrandt me, ziet U, ik sta in brand! En dan word ik helemaal bedekt met zout: ik zweet niet, maar ik word bedekt met zout!

Oh, je bent werkelijk een man uit het Westen.

Hmh....

Het is waar, mensen zijn over het algemeen gebouwd voor de plaats, waar zij moeten leven, maar in mijn geval voelde ik me alleen hier comfortabel. Tot de leeftijd van dertig, mijn hele kindertijd en jeugd, voelde

ik me altijd koud --- altijd koud. En in de winter... Toch ging ik schaatsen, deed ik oefeningen, ik leidde een erg actief leven --- maar koud, verschrikkelijk koud! Ik voelde, alsof ik de zon miste. Maar toen ik hier kwam: "Ah, eindelijk! (*Moeder ademt een keer*) Nu ben ik comfortabel." Het eerste jaar, toen ik hier kwam, terwijl ik al die opgehoopte koude in mijn lichaam meebracht, op het hoogtepunt van de zomer, in dit seizoen, liep ik rond in een wollen set! Een rok, een bloes en een mantel. Mensen staarden naar me.... Ik merkte het zelfs niet op --- het was mijn natuurlijke kleding.

Toen ik weer wegging, ging ik met de boot (mensen reisden in die tijd niet met het vliegtuig), en toen ik naar het midden van de Middellandse Zee kwam, werd ik ziek --- ziek van de kou, in de Middellandse Zee. Dus zie je, ik werd gebouwd voor het werk hier, (*lachend*) het was voorzien.

Maar zouden we niet iets kunnen doen aan die brandende gewaarwording?

Oh, zo lang als ik niet schrijf, maakt het niet uit --- ik veronderstel, dat ik niet de hele tijd boeken ga schrijven?!

De volgende keer geef ik je een fles lotion. Smeer jezelf ermee in voor het schrijven! (*gelach*) Het houdt je koel.

Juni 19, 1963

Dit is juist nu een werkelijk moeilijke periode.

De hele laatste nacht...

Er zijn activiteiten, die plaatsvinden in een semi-duisternis, die de mensen van de plaats --- mensen, die hier in de ashram zijn --- beschouwen als licht... en waar iedereen zijn zaken behartigt met zijn eigen ideeën en wat hij beschouwt als zijn "kennis." Alles vindt plaats in een semi-duisternis, een grote verwarring en een... weet je, een hoogst onderdrukkend besef van krachteloosheid. Het ging gedurende uren door. Uiteindelijk wilde ik absoluut --- ik wilde die plaats verlaten ten koste van alles en terugkeren naar het Licht (het werkelijke) en het open. Maar het was letterlijk onmogelijk: welk pad ik ook nam om eruit te gaan, stortte onmiddellijk in elkaar, of verdween, alsof opgeslokt in een muur of een complexiteit van incoherente dingen, of anders kwam het tot een abrupt einde, terwijl het erg diep recht naar beneden onderdompelde.... Ik herinner me een van die plaatsen, waar ik absoluut een uitweg wilde vinden, en toen ik daar kwam,

was er een loutere afgrond, en ik zei tegen mijzelf, “Wat moet ik doen?” Net toen zag ik een man, ik weet niet, wie hij was, maar hij was gekleed (het was symbolisch) als een bergbeklimmer, met alle uitrusting, die nodig was om van een loutere klif af te klimmen en met de hulp van zijn ijshouweel, bevestigde hij zichzelf aan de klif en klom naar beneden. Toen zei ik, “Dit PRETENDEERT om de weg te vinden, maar het vindt geen weg.” Ik concentreerde me daar, en terwijl ik me concentreerde, was ik plotseling in staat om een pad te vinden, dat me naar boven leidde naar een terras.

Ik werd vergezeld door drie of vier mensen (maar zij waren symbolische mensen). Alles vond plaats in een half-nacht, en buiten was het volledig nacht. Maar toen ik het terras bereikte, was er een van die grote elektrische straatlichten, die aanging en een wit licht gaf (zoals een half-licht van een elektrische lamp in de nacht --- wat niets is). Het terras was een erg lange, maar met een neergang aan iedere kant, er was geen manier om ervan af te gaan; aan einde was de weg geblokkeerd door een soort huis, en aan beide zijden dompelde het recht in een zwart gat. En dan dat besef van krachteloosheid, van niets weten --- je weet niet, waar je heen moet gaan, je weet niet, wat je moet doen. Het was... En het is DE GEWONE STAAT VAN HET MENSELIJKE BEWUSTZIJN --- het bewustzijn van de menselijke activiteit. Maar in mijn bewustzijn (ik was daarin opgesloten, begrijp je), was het waarlijk... het was bijna een marteling, vannacht; het was beangstigend.

Ik zei tegen mijzelf, “Maar wat is de manier om daaruit te komen?” Ik concentreerde, werd weer bewust van de goddelijke Aanwezigheid, maar er was iets, dat me vertelde, “Er reageert niets, het werkt niet.” Het was verschrikkelijk. “Niets reageert, het werkt niet; het werkt niet, het kan niet veranderen, niets reageert, niets reageert, het werkt niet.” Ik was daar zo, met twee of drie mensen. Ik ging zitten (sommige kamers waren hoger dan de andere en er was een verschil in niveau tussen de twee terrassen), ik ging op een richel zitten, terwijl ik me intens vanbinnen afvroeg, “Wat kan ik doen? Wat kan ik doen? Wat is de manier? Wat kan ik doen? Waar is de hefboom?” Ik probeerde de hefboom te vinden om het allemaal te veranderen. Maar ik was niet in staat om het te vinden. Plotseling kwam er uit de kleine kamer aan het eind een kleine oude man, zeer oud, die de indruk gaf van een gehechtheid aan oude dingen, gewoon hetzelfde (hij was helemaal blauw), gewoon hetzelfde als toen hij aankwam (het moet het symbool zijn van een oude methode of een oude discipline), ik vertelde hem, “Ah, nu dat je hier bent, kun je me de weg uit deze plaats vertellen? Wat is de manier om vrij te worden, de uitweg?” Dat maakte hem aan het lachen: “Nee, nee! Er is geen manier, geen uitweg, je moet tevreden zijn met wat je hebt.” Toen keek hij naar dat zwakke licht boven, dat werkelijk helemaal niet zoveel licht gaf, en hij zei (*op een hoog klinkende toon*): “Maar op de eerste plaats kwam ik je vertellen, dat je die zon uit moet zetten! Ik wil die verblindende zon hier niet.” Ah!... Ik dacht, “Dat noemt hij een zon!” Ik walgde er zo van, dat ik uiteindelijk ontwaakte. Iets trok me er abrupt uit. Maar met een zodanige sterke impressie --- zo sterk --- dat ik gegrepen werd door angst: “Wat kan er gedaan worden om dat te veranderen?” De

MANIER, zie je, de weg was onvoldoende --- onvoldoende. Dat was de angst: "Mijn eigen ervaring is onvoldoende, het heeft DAAR geen effect, dus wat moet er gedaan worden? Wat moet er gedaan worden? Wat moet er gedaan worden? Dus zo was ik deze morgen gedurende uren: "Wat is de manier? Wat is de manier? Wat is de manier om die duisternis in licht te veranderen?"

Het was niet erg opgewekend.

Ik geef je niet alle details, maar er waren allerlei soorten mensen daar, met al hun plannen, al hun ideeën, men zou komen zeggen (wat ik net gezegd heb, was alleen het einde, maar daarvoor waren genoeg mensen gekomen), "Oh, kijk, hoe slim ik dit georganiseerd heb!" Dan zou er iemand met een ander plan komen, dan zouden zij tussen zichzelf confereren, dan... Het was gewoon leven, zie je! Een heel mentaal domein van leven.

En mijn ervaring was daar niet TOEREIKEND; er was geen contact, ik was krachteloos. Welk klein licht, dat aanging door mijn aanwezigheid en beschouwd werd als een verblindende zon, was voor mij hoofdzakelijk een straatlamp... Het was pijnlijk.

Ik dacht, "Waarom? Waarom ben ik hier ook niet gelukkig en stil?" En iets antwoordde, "Omdat ik dat wil veranderen." Wanneer ik het accepteerde, zou ik het niet eens opmerken; het komt, omdat ik die duisternis wil veranderen. Dus dan... dan zal er alleen vreugde zijn, wanneer we de manier GEVONDEN hebben --- en hoe het te vinden? Alle methoden, die ik gebruik voor yoga en voor transformatie, waren allemaal nutteloos, nutteloos, nutteloos, geen actie, geen actie, geen effect, geen effect.... Ik heb nooit een plaats gezien, die zo onontvankelijk is! Geen effect, helemaal geen. En iedereen ERG tevreden met wat hij wist!

Het is evident een mentaal domein. Een mentaal onderbewuste. Maar het is verschrikkelijk. Verschrikkelijk.

Toen vroeg ik me in de morgen af, "Wat? Is er nog veel zo?" Een wereld! Een hele wereld, een massa dingen. En die krachteloosheid, waarin je je bevindt; wat betekent, dat tenzij mij een sleutel gegeven wordt, er geen weg is. De grappige kleine oude man, oh, hij maakte me bijna kwaad (ik kan niet kwaad worden, maar ik was bijna kwaad en dat maakte me wakker), ik was verontwaardigd. "Aah, aah (*Moeder neemt de oude man's raspande toon*), dus je wilt hier weggkomen?! Maar niemand komt uit deze plaats! En waarom wil je weggkomen?... Er is geen manier om eruit te komen, kun je niet zien, dat er geen ontkomen is hier --- en waarom wil je hier weg?!... Hoe dan ook, ik kwam je vertellen om die zon uit te doen! Die verblindende zon, weet je!"

Wel....

Dat waren mijn nachten.

Dus je krijgt het gevoel, dat het eeuwen zal duren --- eeuwen om te veranderen! Of anders een catastrofe.

Ofschoon zelfs een catastrofe... (*Moeder schudt haar hoofd negatief*) het schudt het allemaal op, dan zinkt alles weer naar de bodem.

(stilte)

En ik bleef proberen om naar beneden te gaan.

Het moet zijn om het onderbewuste te bereiken en onbewuste diepten. Dat geeft altijd moeilijkheden --- een afgrond.

Ik heb nog niet geprobeerd om de onderdompeling te doen. Tot zover heeft niets me geduwd om onder te dompelen --- verscheidene keren vond ik een onverwachte weg, maar er was nooit een impuls: "Jammer genoeg, maar ik gooi mezelf eraf."

Ik weet niet waarom.

(lange stilte)

Het wordt in toenemende mate positief --- en het was, alsof het probleem steeds dichterbij kwam, steeds strakker en verstikkender.

(stilte)

Het ligt volmaakt voor de hand, dat mensen kunnen bestaan en leven, OMDAT zij onbewust zijn. Wanneer zij bewust waren, werkelijk bewust van de toestand, waarin zij leven, zou het niet te tolereren zijn. En ik kan zien, dat er een erg moeilijke periode is, wanneer je van die onbewustheid (onbewustheid van de gewoonte van leven in die toestand) naar een bewuste visie gaat van de toestand, waarin je leeft. Wanneer je volledig bewust wordt van dingen, zoals ze zijn --- van wat je bent, van je conditie -- en wanneer je het vermogen nog niet hebt om eruit te komen, zoals vannacht, dan is het bijna niet te tolereren. En er was een erg helder gewaarzijn, erg precies, dat het geen kwestie is van leven of dood; het hangt niet van zoiets af, dat uiteindelijk niets anders verandert dan een geheel oppervlakkige verschijning --- dat is het niet! Weet je, mensen, die ongelukkig zijn, denken, "Ah, er zal een dag komen, dat ik zal sterven en al mijn moeilijkheden voorbij zullen zijn" --- zij zijn domkoppen! Het zal helemaal niet voorbij zijn, het zal doorgaan. Het zal doorgaan tot de tijd, dat zij er voorgoed uitgaan, dat wil zeggen, wanneer zij opkomen van Onwetendheid naar Kennis. Het is de enige uitweg: opkomen van Onwetendheid naar Kennis. En je kunt duizend keer sterven, het zal je er niet uitkrijgen, het is volmaakt nutteloos --- het gaat gewoon door. Soms trekt het je, daarentegen, zelfs verder naar beneden.

Dat is het.

Maar wanneer je dit te snel weet, is er iets.... ondraaglijks, ondraaglijks. Gedurende een minuut is het werkelijk ondraaglijk. Wanneer het innerlijk vertrouwen er niet zou zijn, dat er een einde ZAL zijn, dat je tevoorschijn ZAL komen...

Het moet een enorm krachtige hefboom nodig hebben.

Ik veronderstel, dat mensen zonder solide hoofden losgeslagen worden. Ofschoon er waarlijk een opmerkelijke Genade is, omdat mensen een dosis ervaringen gegeven wordt, die exact volgens hun capaciteit is. Maar deze morgen was er een uur... een uur, waarin ik absoluut bewust was, absoluut bewust, en bewust van het enige enkele iets, de krachteloosheid --- de krachteloosheid om uit de Onwetendheid te komen. De wil om uit de Onwetendheid te komen en de krachteloosheid om zo te doen. Het gaf me een heel uur van spanning.

Toen ik wakker werd, was de spanning zodanig, dat mijn hoofd als een kokende ketel was; dus zei ik onmiddellijk, "Heer, het is Uw zorg, niet de mijne, het is mijn zaak niet." En natuurlijk kalmeerde alles onmiddellijk.

Maar diegenen, die die ervaring niet hebben (het is geen kwestie van woorden, het is een kwestie van ervaring), diegenen, die die ervaring niet hebben, zij zouden die half-kennis moeten hebben, de kennis, dat we in Onwetendheid leven met een soort onvermogen om eruit te gaan --- "Er is geen uitweg, geen manier om eruit te komen" --- en die menselijke wijsheid is als die kleine oude man, die je komt vertellen, "Maar waarom zou je eruit willen komen? Waarom zou je --- zo zijn de dingen, gewoon hoe de dingen zijn"... Het is walgelijk. Ik voelde het, weet je, zoals wanneer je krachten concentreert tot het punt van barsten, zoals zij doen met hun bommen, het was exact zo: zo geconcentreerd, zo overweldigend, dat ik voelde, alsof alles bijna zou gaan barsten. Zodanig, dat het opperst onmogelijk zou zijn voor de mensheid om te leven met dat gewaarzijn van de toestand, waar het in is, wanneer tegelijkertijd er geen sleutel zou zijn om eruit te komen (de sleutel is nog niet gevonden), of de verzekering, dat we eruit zullen komen.

Ik spreek niet over dingen van het hogere denkvermogen, omdat daar de sleutel om eruit te komen lange tijd geleden gevonden werd, een lange tijd geleden: ik bedoel helemaal beneden, in de materiele wereld --- de materiele wereld. Daarom gaan al die mensen, zoals de oude man vannacht, ergens anders heen --- het is voor hen allemaal hetzelfde, waarom zouden zij zich druk maken! "Waarom wil je dat veranderen?... En probeer daar geen licht te geven, het heeft geen nut en bovendien is het een overlast. Laat deze Onwetendheid in vrede."

Het is zeer duidelijk symbolisch. Maar het is een vreselijke angst, moeilijk te dragen.

Daarom zeiden zij allemaal, “Vlucht, vlucht, vlucht --- verlaat het allemaal, stop met je daar zorgen over te maken, er is geen uitweg.”

(*stilte*)

Het is het werk in het fysieke denkvermogen, waar we 's anderdaags over spraken --- het materiele denkvermogen.

(*stilte*)

Het was erg vreemd, omdat ik de hele tijd in die toestand was, terwijl ik tegen mezelf zei, “Ik moet iets vinden, ik moet iets vinden, er is iets om gevonden te worden...” Ik probeerde om de ervaringen naar beneden te roepen van de hogere wezens,⁷⁰ maar het kon niet naar beneden reiken -- het kon niet naar beneden reiken, kon geen contact maken. Dus toen ik die oude man zag komen (ik wist volmaakt goed, dat hij helemaal niets kon doen, maar ik dacht, “Ik moet hem vragen, ik moet hem gewoon hetzelfde vragen, ik moet het hem vragen”), ik vroeg het hem --- ofschoon ik heel goed wist, dat hij me de sleutel niet kon geven. Er was dat twijfelachtige iets: de kennis, dat dat alles daar gaande is,⁷¹ nutteloos is, nutteloos, dat daar de oplossing niet ligt; en toch zou je niets moeten verwaarlozen, niets over het hoofd zien, geen steen niet omgekeerd laten. Geef alles een poging.

(*stilte*)

En ik kwam zo terug (*gebaar, alsof Moeder plotseling tevoorschijn kwam uit de ervaring met een beweging naar achteren en naar boven*). Hoe kan ik het uitleggen?... Ik probeerde mijn weg te vinden door naar beneden te gaan, om een uitweg helemaal beneden te vinden, maar ik kon het niet vinden. Dus toen die oude man kwam, iemand, die bij me was... ging ik erg gediensig het licht uitdoen [op de oude man's orders]! Toen voelde ik het binnen mijzelf, “Ik kan het niet verdragen, ik kan hier niet staan en zien, dat dit licht uitgezet wordt --- dit licht, dat aangezet is, toen ik kwam --- ik kan het niet verdragen!” En ik ging abrupt zo weg (*zelfde gebaar van terug stappen en naar boven*), en vond mijzelf onmiddellijk terug in mijn bed.

Toch is de weg, die ik zoek, altijd neerdalen, neerdalen, neerdalen --- nooit naar de hoogten. Het is altijd neerdalen, neerdalen, neerdalen.

Oh!... Wanneer zal het voorbij zijn?... Ik weet het niet.

(*stilte*)

⁷⁰ De hogere delen van Moeder's wezen.

⁷¹ In dat mentale domein.

Alle details zijn duidelijk --- het zou een boek nodig hebben om hen te beschrijven. Iedereen heeft nu zijn plaats en betekenis.⁷² En zij zijn allemaal zo tevreden, zo tevreden! Zo ZALIGVOL onwetend over de conditie, waarin zij leven. En ik spreek niet over mensen, die niets weten: al diegenen, die er vannacht waren, waren mensen, vol van filosofie, van kennis, van “spirituele ervaring” en dat alles --- de crème.

De elite van de mensheid...

Juni 22, 1963

Ik had een nogal amusante ervaring, terwijl ik liep [gedurende japa]. Ik keek naar mensen's attitude (ik bedoel diegenen, die denken, dat zij een spiritueel level leiden, die denken, dat zij een *overgave* gedaan hebben), en hoe zij opperst geërgerd zijn, wanneer dingen niet gebeuren, zoals zij willen! (Zij geven het niet altijd toe, zij zeggen het niet altijd tegen zichzelf, maar het is een feit.) Toen zag ik plotseling een enorme robot --- enorm, prachtig, schitterend, bedekt met goud en juwelen --- een enorm wezen... maar een robot. En al-krachtig --- al-krachtig, in staat om wat dan ook te doen, wat dan ook; alles, dat je je voor kunt stellen, kon hij doen: je hoefde alleen een knop in te drukken en hij deed het. En het was... (*lachend*), alsof de Heer me vertelde, “Zie, hier is, wat ik voor hen ben!”

Ik zou de ervaring niet opnieuw zo kunnen vertellen, maar ik maakte er een notitie van. Hij zei, “Zie, dit is, wat ik voor hen ben.” Dus schreef ik het op.

*(Moeder leest eerst'
de Franse versie van haar notitie uit)*

Toen schreef ik in het Engels (wanneer er een “opening” is in het *Bulletin*, zet ik het erin!)

“De Heer is geen al-krachtige automaat, waardoor de menselijke wezens kunnen bewegen door... (*lachend*) de drukknop van hun wil...

Het is erg grappig!

⁷² Moeder zei vaak , dat ieder van de Ashram leerlingen het symbool was van een bijzondere moeilijkheid, die veroverd moest worden.

... de drukknop van hun wil --- en toch verwachten de meeste van diegenen, die zich aan God overgeven, dat van Hem.”

Ik las het voor aan Pavitra; hij zei, “Maar toch is dat nogal als de manier, waarop dingen werken!” Hij begreep het niet helemaal (*Moeder lacht*).

* * *

(Moeder geeft commentaar op de voorgaande conversatie, waarin zij zocht naar een uitweg “helemaal beneden,” maar abrupt “boven” uit de ervaring kwam:)

Om volledig te zijn, zouden we moeten toevoegen, dat we gewaar zijn (niet gewaar: we weten het, het is een zekerheid), dat alle opwaartse paden open zijn, bereisd, je kan daar heen gaan, zoals je wil en wanneer je wil. Dat is het, daarom betekende het, toen ik uit de ervaring wilde komen, nogal natuurlijk opwaarts gaan. Niet, dat de passage boven gesloten is, integendeel, het is bereisd, onderzocht --- maar onvoldoende. We moeten de corresponderende passage helemaal beneden vinden.

(stilte)

Alle middelen om eruit te komen, zijn gevonden en beoefend. Maar alleen om er individueel uit te komen, of boven --- niemand heeft de sleutel gevonden om te veranderen op de manier, dat “het” ophoudt te bestaan.

Omdat het alleen kan ophouden om IETS ANDERS te worden.

En om iets anders te worden, moet er dat zuurdesem van transformatie zijn.

Er is een periode (een periode, die vanuit het menselijke gezichtspunt lang lijkt, maar die zeker...), een overgankelijke periode, die moet beginnen met de perceptie van wat komen moet, gevolgd door de aspiratie, de wil om het te worden, en dan het werk van de transformatie.

Hoever zijn we gegaan in dat werk van transformatie?

(stilte)

Sri Aurobindo kwam met de notie, of het Bevel, of de overtuiging, dat het in het heden was. Maar in welke mate is de transformatie in het heden? En wat betekent “heden”? Welke spanne van de tijd overspant het?...

Er is een zodanige zekerheid --- een zodanige zekerheid, dat het er AL is, maar dat is, wanneer je het van het andere einde ziet. Gezien van dit einde hier... Wanneer je het op de schaal van menselijke wezens en de wereldgebeurtenissen ziet, hoe veel tijd zal het dan nodig hebben? Ik weet

het niet. En hoever hebben we gereisd, waar zijn we op de weg? Ik weet het niet.

En nogal duidelijk, zekerheden, zoals WIJ ze voorstellen, ik bedoel iemand, die weet (en iemand, die weet, kan alleen de Allerhoogste zijn) en je duidelijk vertelt, "Hier sta je," en met JOUW manier van dingen zien, wel (*Moeder lacht*), zullen dergelijke zekerheden zullen niet verwacht gaan worden, lijkt het! Waarschijnlijk is het nogal stupide om de vraag te stellen.

Je voelt, dat het een beetje stupide is, maar je voelt vaak de behoefte om het te weten! (*gelach*) Het is stupide, maar....

Het is niet veel, geen groot deel van het wezen, dat het zou willen weten. Het gebeurt, wanneer het lichaam nogal... bizar voelt, helemaal niet, NIET, zoals het eerder was, maar ook helemaal niet, zoals het denkt, dat het zou moeten zijn. Een overgankelijke periode, die waarlijk onbevredigend is, in de zin, dat je niet langer de kracht voelt, die je had, de capaciteiten, die je had, maar je voelt ook helemaal niet het Vermogen en capaciteiten, die je verwacht --- je bent er halfweg tussenin, noch zoals dit, noch zoals dat. Met nu en dan enige absoluut verbijsterende dingen, die maken, dat je staart met wijd-open ogen, "Oh, zo is het!" Maar tegelijkertijd enige vermoeiende beperkingen, vermoeiend....

Dat is het deel (een volledig kinderlijk deel), dat een beetje aanmoediging nodig heeft: Kom op, maak je geen zorgen, je bent op het juiste spoor." Maar dat is kinderachtig. De enige manier is om stil te blijven en door te gaan zonder je zorgen te maken.

Er is ergens een soort capaciteit van acuut onderscheidingsvermogen, die erg gemakkelijk kan veranderen in een censor (het is er nog; waarschijnlijk dient het een doeleinde), en dat vereist zekerheden. Het hoofddeel van het wezen zegt, "Het is niet mijn zorg. Ik ben hier, omdat U wil, dat ik hier ben. Wanneer U niet zou willen, dat ik hier ben, dan zou ik hier niet zijn." Er is niets, zoals een gehechtheid of een verlangen. (Dat ging nogal al lang geleden weg! Maar nu moet het bijna een cellulaire conditie worden.) "En omdat U me hier houdt, betekent het, dat ik hier iets doe, en als ik hier iets doe, is dat alles, wat ik nodig heb, daarom houdt U mij hier...." De cirkel is rond, natuurlijk.

Hoe lang zal het duren? Dat is mijn zorg niet. Misschien zou het een beetje... beangstigend zijn, wanneer de tijd verteld werd, dat het zal duren (We kunnen het niet zeggen, we kunnen de reactie niet voorzien). Dus het is het beste om stil te blijven. Maar er is niets, dat interessant is. Niets om interessante literatuur te maken --- niets, helemaal niets... absoluut niets.

Geduld.

Juni 26, 1963

(Betreffende Satprem's Tantrische yantram)

Ik heb een experiment gedaan: de letter OM schrijven. Wanneer je het vier, vijf, zes keer geschreven hebt, wordt het uitstekend!

Ik wilde weten, waarom je gevraagd werd om dat werk te doen en wat je eraan kon onttrekken. Dus ging ik zitten om je yantram te schrijven en het werd erg levendig. Ik kon het voor me zien --- ik bleef het de hele tijd zien. "Maar dan," dacht ik, "JUIST HET FEIT van schrijven moet een effect hebben." Toen begon ik de letter OM zorgvuldig te schrijven.... Wel, toen ik bij de vierde, de vijfde kwam, werd het uitstekend --- uitstekend, alsof het een vibratie creëerde. Dat is het vermogen, dat het heeft, een extern vermogen. Maar toen was het erg amusant (het lichaam is als een kind --- werkelijk een kind), plotseling zei het, "Oh, wat een heerlijk spel! Om zo te zitten en schrijven, oh, hoe amusant! Wanneer ik de tijd had, zou het een groot plezier zijn om te schrijven en te schrijven, veel en veel en veel keren." Ik zag dat in het lichaam --- in de lichaam's cellen. Toen begreep ik het.

In feite zijn dit bijna methoden voor kinderen (kinderen vanuit een spiritueel gezichtspunt), jonge zielen --- kind-zielen. Het zijn methoden voor kind-zielen.

Ik schreef mijn hele japa gewoonlijk vloeiend zo, in Sanskriet,⁷³ nu heb ik alles weer vergeten.

(Toen begon Moeder uit het geheugen Satprem's yantra te schrijven met de negen figuren ervan, in de voorgeschreven volgorde. Een dag eerder had Moeder het gedaan zonder een enkele fout; vandaag stopt zij in het midden:)

Het is onmogelijk om iets op de gewone manier te herinneren (niet dat ik het probeer ook). De dingen, die ik moet herinneren, komen spontaan: zij komen levend en aanwezig, zij hebben een realiteit.

Nu net probeerde ik te herinneren, plotseling begon ik te "denken" --- dacht, dat je hier was en dat... Alles weg, ik was alles vergeten!

Juni 26, 1963

(Brief van Moeder aan Sujata)

Woensdag

⁷³ Satprem heeft hele pagina's geschreven en herschreven in Sanskriet door Moeder.

Kleine Moeder

Ik had deze namiddag een droom. Ik vertelde het tegen Satprem, die zei, dat ik erover aan U zou moeten schrijven.

Ik was op een trap, die eruitzag als degene, die maar de meditatiekamer leidt. Er waren twee meisjes, ongeveer zestien of zeventien jaar oud, die wachten om naar boven te gaan om "moeder" te zien. Toen ik dat hoorde, werd ik gegrepen door een besef van groot gevaar. Omdat ik WIST, dat U er niet was. Dus begon ik instructies te geven aan de twee meisjes, die ik kende, in feite een speciaal. Ik herinner me niet, wat ik hen verteld heb, maar het was een zaak van de wil --- van leven en dood. Het meisje, dat mij goed kende, beloofde, dat zij zou doen, wat ik zei, de andere leek het niet te begrijpen, en de tijd was aan het opraken. In feite had het eerst meisje bijna geen tijd gehad om het te begrijpen, toen de deur openging en de "moeder" er was om ons te ontvangen. Ik had een glimp van haar. Zij was kleiner als U in lengte, maar haar gezicht leek op dat van U, ofschoon niet de blik. Zij had ook helemaal over zich ronde zwarte vlekken (nog niet zwart, maar eerder bruinachtig zwart). Maar voor de rest was zij blank.

Na die glimp keerde ik me om en ging terug, omdat ik voelde, Kleine Moeder, dat wanneer die valse Moeder eenmaal haar handen op me kon leggen, ik er nooit levend uit zou komen. Terwijl, als ik van de plaats weg kon gaan, ik een manier zou kunnen vinden om het leven van tenminste een van de meisjes te redden. Dus voordat mijn afwezigheid opgemerkt zou kunnen worden, ging ik naar beneden. De trap was smal geworden. De deur is gesloten en een donker uitzijnde bewaker is er. Hij is verrast om me te zien en wil me er niet uit laten. Ik sta erop, dat hij de deur moet openen. Hij vraagt, of ik "de Moeder" zag. Ik antwoordde, ja. Hij lijkt niet overtuigd. Ik voeg toe, dat zij bedekt is met zwarte vlekken. Hij is verplicht om mij eruit te laten, maar denkt, dat de tweede bewaker verderop me zou kunnen stoppen. Ik ga naar beneden; ik zie de tweede bewaker, maar ik ga een andere weg; dan zijn er overal gesloten deuren, en ik open enige deuren, die ik volgens hen niet in staat zou moeten zijn om te openen. Uiteindelijk kom ik op een binnenplaats met de laatste deur achter me gesloten. Ik moest de binnenplaats nog ongezien oversteken en over de hoge muren klimmen, die om het huis staan. Op dat punt werd ik wakker gemaakt door bedienden, voordat ik wist, of ik in staat was of niet om eruit te komen.

Met mijn pranams aan Uw voeten.
Uw kind, dat van U houdt,
Getekend: Sujata

Juni 29, 1963

(Moeder werpt een blik door een collectie van Playground Talks en komt op de volgende vraag, die zij onmiddellijk beantwoordt:)

“Waarom is het universum geen plaats van volmaakte zaligheid?”⁷⁴

Omdat het progressief is. Er is geen andere reden.

* * *

(Dan spreekt Moeder over de nieuwe Paus, Paulus VI, die enige dagen eerder gekozen was:)

Sri Aurobindo lijkt geïnteresseerd te zijn in de Paus' opvolger... omdat ik twee nachten geleden (niet in de nacht, om vier uur in de morgen) bij hem was --- ik bracht een half uur met hem door (een half uur van ONZE tijd, wat erg lang is), hij was net teruggekeerd van een “toer,” speciaal in Italië. We spraken er niet direct over, maar er waren daar enige mensen (er waren allerlei soorten dingen, veel dingen), en van zijn commentaar op deze of die persoon, of op dit of dat, wist ik, dat hij terugkeerde uit Italië, waar hij naartoe gegaan was voor de nominatie van de nieuwe Paus. En hij zei iets als: “Het is het beste, dat gedaan kon worden onder huidige omstandigheden.” Dat wil zeggen, hij leek tevreden met het geheel.

Ik heb je verteld, is het niet, dat ik de dood zag van de Paus [Johan XIII] zonder zelfs te weten, dat hij ziek was?... Op een nacht zag ik in de mentale sfeer van de AARDE een nogal ontzaglijke beweging, dat wil zeggen, nogal globaal: er waren grote mentale golven (niets dan mentaal), grote golven van angst, alsof al het menselijke denken erg ontdaan was; maar het was niet de angst van de gelovigen, het was een erg globale beweging --- de aarde's mentale atmosfeer roerde zich met grote bewegingen van een omwenteling en angst (*Moeder tekent golven in de lucht*). Ik dacht, “Wat gebeurt er?... Wat gebeurt er, dat mensen zo ontdaan kan maken?” (als wat, bijvoorbeeld, zou gebeuren met een wereldoorlog of gebeurtenissen van die soort), “Wat gebeurt er, dat de aandacht kan trekken van de hele aarde's atmosfeer, haar mentale atmosfeer?” En de volgende dag werd mij verteld, dat juist op die tijd de Paus stierf. Dus dacht ik, “Inderdaad!...”

Naderhand leerde ik (omdat ik niet met al die dingen bezig ben), wat hij aan het doen was: zijn “Oecumenische Raad” en al zijn hervormingen, zijn poging, in het kort, om iedereen, zoveel als hij kon, samen te brengen (alle Christenen, tenminste), en het feit, dat hij bevriend was geworden met de Russen, enz. Dus ik concentreerde me, omdat volgens de natuurlijke logica

⁷⁴ *Questions and Answers*, 18 Juli 1956.

(de logica van de Natuur,s acties) de volgende Paus een verschrikkelijke reactionair zou moeten zijn --- in een woord, het voorspelde niet veel goeds. Ik concentreerde me en probeerde om dingen voor het best uit te laten werken. En ik zie dat Sri Aurobindo het belangrijk vond, omdat hij zich daar concentreerde.

Volgens de kleine populaire wijsheid lijkt het, dat zijn opvolger een man is met nog progressievere ideeën. Ik zag zijn foto... (maar het is een krantenfoto, zij zijn over het algemeen erg slecht: je kan geen enkel contact hebben, je ziet alleen zoveel [*gebaar aan de oppervlakte*]). Wat me het meeste opviel is een soort oprechtheid. Een welwillende en kerkelijke oprechtheid --- als je weet, wat ik bedoel?

Welaan.

Er was ook een foto van de kardinaal van India (de eerste en enige kardinaal in India), een openhartige man en een oprechte gelovige --- hij moet een fanatieke Katholiek zijn, maar met oprechtheid, een ambitie. De andere kerel is erg intelligent --- oh, hij heeft een mond, waar ik niet naar kan kijken, verschrikkelijk.

Hoe dan ook, we zullen zien, wat er gebeurt.

Het lijkt erop, dat Kennedy katholiek is. Dat is een serieuze zaak.

Zij zeggen, dat hij de eerste persoon was, die de Paus hierna zag... wat is het woord voor Pausen?

Inhuldiging?

Ik weet het niet. Toen hij voor het eerst in het publiek verscheen: "Hier is de Paus!"

Hoe dan ook, na de ceremonie van inhuldiging zag hij de Heer Kennedy: de eerste persoon.

(stilte)

Katholicisme heeft twee dingen, dat het Protestantisme mist: het occulte besef (niet alleen het besef, maar zelfs een zekere occulte kennis), en de Moeder --- de Maagd. De Protestanten hebben iets, dat de Katholieken missen: de innerlijke goddelijke aanwezigheid.

Alleen door deze twee dingen kan je hen bevatten. Maar...

Wel, we zullen zien.

Ik weet het niet, toen ik de foto zag van de nieuwe Paus, had ik de sterke indruk van een erge gewiekste man, een politicus.

(Moeder knikt goedkeurend)

Iemand, die erg, erg gewiekt is. Ik voelde niets spiritueels.

Oh, maar de laatste had ook niets spiritueels!

Maar hij leek goed.

Hij was een goede man.

*Deze geeft me een indruk van iemand, die erg gewiekt is en gevaarlijk.
Een politicus.*

(Moeder knikt met haar hoofd) Sri Aurobindo gebruikte iets als deze woorden: *Het is alles, wat gedaan kan worden in de huidige omstandigheden.*

Wat betekent, dat het de man van zijn keuze leek, omdat hij zeker naar het conclaaf gingen en de situatie zag, zo werkte hij --- hij beïnvloedde de stemming. Onder al deze mensen (*[lachend]* er zijn acht van hen, mon petit!), onder al deze mensen was dit vermoedelijk degene, die het meest waarschijnlijk gaat doen, wat we willen, dat hij doet.

Hij zou het kunnen doen om onuitgesproken redenen, maar hoe dan ook... Het gebeurt over het algemeen op die manier in de huidige toestand van de aarde: mensen's motieven om dingen te doen zouden niet al te serieus genomen moeten worden --- wat belangrijk is, is wat zij doen. En wanneer je naar dingen kijkt vanaf een zekere hoogte (waar alles wordt BESLIST, begrijp je), worden mensen en dingen GEDWONGEN om op een bepaalde manier te handelen, maar de bewuste menselijke motieven, die hun handelingen bepalen, zijn irrelevant --- "irrelevant*" in de zin, dat zij niet altijd ... om het helder neer te zetten: je doet ERG zeldzaam dingen vanuit het WARE motief.

In ieder geval is Sri Aurobindo geïnteresseerd in de wereldgebeurtenissen, wat betekent, dat hij overweegt, dat de Paus' verkiezing een zeker belang heeft.

(stilte)

Maar in werkelijkheid vindt het Katholicisme haar evenwicht door het Communisme; zodat de toenadering tussen de twee een meesterzet was. En ik denk niet, dat de nieuwe man (die een sluwe vos is, vind ik) het voordeel zou willen verliezen, dat de andere verkregen had. De vriendschap met Rusland is erg slim. Zij zijn vandaag's twee platformen van invloed in de aarde's atmosfeer.

We zullen zien.

Ik denk, dat het belangrijkste idee van de ene, die wegging, was om een oorlog te voorkomen. Hij wilde bewust, dat alle Christenen van elkaar zouden houden! (Moeder lacht) Een kinderachtige hoop. Om van elkaar te houden in Jezus. --- die zij aan het kruis laten.

Zoals Sri Aurobindo zegt, mensen... mensen HOUDEN VAN verdriet, daarom is Jezus nog aan het kruis genageld.⁷⁵

Het is magnifiek, dat ding.

(stilte)

Met de anderen, de Communisten, is het het tegengestelde: zij willen, dat iedereen gelukkig is; maar zij zijn erin geslaagd om iedereen ongelukkig te maken! Iedereen: eerder waren er een paar gelukkig en veel ongelukkig; nu zijn ze allemaal ongelukkig!

Dat noemen zij is "serieuze zaken."

* * *

(Later, wat betreft Sujata's droom van de "valse Moeder" :)

Buiten dat, hoe gaat het met je?

Nogal goed, Moeder.... Zag u iets bijzonders met betrekking tot Sujata's droom?

Oh, ik vergat het je te vertellen.

Het is een excursie in het vitale.

Je kan haar vertellen, dat ze er licht vanaf gekomen is.

Wanneer zij vanuit occult standpunt, bijvoorbeeld, tegen de mensen, die de deuren bewaakten, had gezegd, "In de naam van de Moeder, laat me eruit," dan zouden waarschijnlijk de deuren en mensen en alles verdwenen zijn.

Het is moeilijk om dergelijke dingen in een droom te herinneren. Maar hoe dan ook, zij had een innerlijk vertrouwen, en dankzij dat kwam zij er licht vanaf.

⁷⁵ Zie Aforisme 35: "Mensen zijn nog verliefd op verdriet; wanneer zij iemand zien, die te hoog is voor verdriet en vreugde, vervloeken zij hem en schreeuwen, 'O jij ongevoelige!' Daarom hangt Christus nog aan het kruis in Jeruzalem."

Het was geen kans, dat zij ontwaakte --- het was geen kans: zij werd GEHOLPEN.

Nogal waarschijnlijk zou iemand anders dan zij de vlekken niet gezien hebben.

Ohh!

Haar oprechtheid maakte, dat zij de vlekken zag. En omdat zij onthulde, wat zij had gezien, was de bewaker niet in staat om haar te stoppen, omdat het het teken was van een vermogen van innerlijke oprechtheid.

Het liet me een beetje peinzend achter... in de zin, dat ik het niet nogal toelaatbaar vind, dat sommige personen [de valse "Moeder"] dat soort spelletjes speelt --- ofschoon ik weet, dat het gebeurt, ik weet, dat er dergelijke personen zijn.

Maar ik denk, dat het geholpen heeft om de atmosfeer een beetje te reinigen.

Ja, ik vertelde haar om U te schrijven, behalve zij waren er ook twee Ashram meisjes, die in gevaar leken te zijn.

Ja. Oh, maar er zijn veel, die in gevaar zijn --- omdat zij niet oprecht zijn, kan iedereen hen bedriegen. Weet je, in dergelijke gevallen is voor occult gevaar het ENIGE, dat absoluut onmisbaar is, oprechtheid. Het is de beveiliging en de zekerheid. Oprechtheid is zekerheid. In de aanwezigheid, bijvoorbeeld, van dat wezen zouden onoprechte mensen gezegd hebben, Oh het is de Moeder. Zij ZOUDEN HET NIET GEZIEN HEBBEN, begrijp je. Maar zij zag het --- haar oprechtheid zag het.

Het enige... (maar het maakt niet uit, het zal komen) is, dat als zij in plaats van te proberen om te ontsnappen, zij de vastbesloten houding had aangenomen en gezegd, "In de naam van de Moeder, open de deur: brrrr! had zij alles zien verdwijnen. Maar dat... Ik denk niet, dat het weer zal gebeuren, maar wanneer het zo is, zal zij weten, wat de volgende keer te doen. Het is een soort besef van de strijd.

Je deed goed om haar te vragen om te schrijven, het was belangrijk genoeg, dat ik het zou moeten weten, omdat ik het gebied een beetje moet reinigen. Maar ik vertel je, er zijn te veel, te veel onoprechtheden, dat opent de deuren. Onoprechtheid is net als een schildwacht, die de deur opent, het is niets anders dan dat. En jammer genoeg zijn er veel en veel onoprechtheden....

Maar hoe dan ook kwam ze er licht vanaf.

Hier, laat me je een roos voor haar geven. Een grote, een erg grote, daar!

* * *

(Net voordat Satprem weggaat, spreekt Moeder plotseling:)

Er wordt een boot gebouwd (het symbool van yoga, klaarblijkelijk), het wordt gemaakt van roze klei, en wat een roze!... Een boot van roze klei. Ik was daar met Sri Aurobindo --- een erg behendige Sri Aurobindo, die ging over toezicht op de constructie; ook ik ging op en neer met extreem gemak.

Klei.

Er waren enige werkers, in het bijzonder een jongeman, die buitengewoon was --- ik denk niet, dat zij zuiver menselijke wezens zijn. Maar dat is een lang verhaal....

Maar klei, dat was iets werkelijk nieuws --- en heerlijk! Roze, roze, een warm, gouden roze. Zij sneden uit [de klei] kamers, trappen, scheepsdekken en goten, kapitein's cabines uit.... Sri Aurobindo zelf is, zoals hij was, maar meer... met een harmonie van vorm: erg, erg breed hier (*in de borstkas*), breed en solide. En erg behendig: hij komt en gaat, gaat zitten, staat op, altijd met een grote statigheid. Zijn kleur is een soort gouden brons, een kleur, zoals de stolling van zijn supramentale goud, van zijn gouden supramentale wezen; alsof het erg geconcentreerd was en gestold om zijn verschijning te vormen; en het reflecteert geen licht: het is, alsof van binnenuit verlicht (maar het straalt niet), en het werpt geen enkele schaduw. Maar volmaakt natuurlijk, het verrast je niet, het natuurlijkste in de wereld: dat is, hoe hij is. Leeftijdsloos. Zijn haar heeft dezelfde kleur als zijn lichaam: hij heeft haar, maar je kunt niet zeggen, dat het haar is, het heeft dezelfde kleur; ook de ogen: een gouden blik. Toch is het volmaakt natuurlijk, niets verrassends. Hij zit, zoals hij gewoonlijk deed, met zijn been zoals hij het gewoonlijk neerzette [het rechterbeen naar voren], en tegelijkertijd, wanneer hij opstaat, is hij behendig: hij komt en hij gaat. Toen ging hij, toen hij uit het huis ging (hij vertelde me, dat hij moest gaan, hij had een afspraak met iemand: hij had beloofd om twee mensen te zien, hij moest gaan) naar buiten in een grote tuin, en naar beneden naar de boot --- die niet precies een boot was, het was een platte boot --- en hij moest naar de kapiteinshut (hij moest de kapitein zien over een of ander werk), maar met die boot keerde hij terug naar zijn kamer "ergens anders" --- hij had een kamer ergens anders. Toen dacht ik na een tijd, "Ik volg hem, zodat ik het kan zien." Dus ik volgde hem; zo lang als ik hem voor me zag, volgde ik hem. En toen ik bij de boot kwam, zag ik, dat het volledig van roze klei gebouwd was! Er waren enige arbeiders aan het werk --- bewonderenswaardige arbeiders. Dus Sri Aurobindo ging nogal natuurlijk naar beneden, naar beneden in het schip onder constructie, zonder... (ik geloof niet, dat er enige trappen waren), en ik volgde hem naar beneden. Toen zag ik hem de kapiteinshut binnengaan; omdat hij mij verteld had, dat hij een af ander werk te doen had, dacht ik (*lachend*), "Ik wil me niet in ander's zaken mengen! Ik zal terug naar huis gaan" (en ik deed het goed, ik was al laat met wakker worden!), "Ik zal terug naar huis gaan." En ik zag een van de arbeiders weggaan (omdat Sri Aurobindo naar het schip terug was gekomen, stopten

zij het werk). Hij ging weg. Ik riep hem, maar hij kende mijn taal niet, of een van de talen, die ik ken; dus riep ik hem in gedachten en vroeg hem om me omhoog te trekken, omdat ik beneden was en er een loutere muur was van gladde klei. Toen glimlachte hij en met zijn hoofd zei hij, "Ik vind het zeker niet erg om je te helpen, maar het is niet nodig! Je kan zelf helemaal omhoogklimmen." En hij stak inderdaad zijn hand uit, ik pakte het (ik raakte hem alleen lichtjes aan), en klom helemaal zelf omhoog zonder de minste moeilijkheid --- ik was gewichtsloos! Ik hoefde niet aan zijn hand te trekken, hij trok me niet omhoog. En zo gauw als ik omhoog was, ging ik terug naar huis --- ik werd wakker en bevond me in bed... vijf minuten later dan mijn gebruikelijke tijd.

Maar wat me raakte, was de klei --- het betekent iets, dat erg materieel is, is het niet? En roze! Een roze, oh, heerlijk! Een gouden roze.

Zij zijn iets aan het bouwen.

Het moet zijn... Er wordt ons niets verteld, maar ons werk "wordt gedaan" voor ons.

Daar.

Het is een erg sterk besef van Vermogen --- geconcentreerd.

Dat was gisteren.

Juli

Juli 3, 1963

(Deze conversatie vond na enkele dagen plaats, nadat de nieuwe Paus, Paulus VI op de troon gezet was. Moeder had Satprem gevraagd om de opname te wissen, behalve enkele fragmenten, maar hij dacht, dat het paste om tenminste de integrale transcriptie ervan te behouden.)

Hier, je bloemen [rozen]. Een magnifieke kleur....

Dan heb ik een andere foto van de Paus (*Moeder laat "Time" magazine zien*).

Het lijkt, dat het de foto is, die hij zelf gekozen heeft voor de pers om zijn verkiezing aan te kondigen.

Het is beter dan de laatste.

(Moeder geeft de foto aan Satprem) Zo, wat heb je te zeggen?

U zou degene moeten zijn, die iets zegt.

Ik moet zeggen.

Ik moet zeggen, dat ik deze man ken. Ik heb hem verscheidene keren ontmoet. Ik weet niet, of hij bewust is, ik bedoel, ik denk niet, dat hij zich herinnert, wanneer hij terugkeert naar zijn lichaam. Maar gedurende een lange tijd (niet recent, zeker tenminste gedurende een jaar, misschien twee) heeft de man zich beziggehouden in wereldzaken, wat betekent, dat hij interesse heeft in globale bewegingen.⁷⁶ Ik ontmoette hem in deze verbinding. Ik kan niet zeggen, dat we interessante "conversaties" gehad hebben, of iets van dien aard, maar hij is deel van de organisaties.

Ik had dat helemaal niet gezien op de andere foto [gepubliceerd in de dagelijkse kranten]... het zijn zijn ogen. De mond is zo slecht als op de andere foto, maar slecht op een andere manier: hij ziet er bijna kwaadaardig uit --- Maar de man heeft werkelijk vermogen --- werkelijk vermogen; geen Paus' vermogen, ik bedoel: werkelijk vermogen, in hem.

Vitaal vermogen, bedoelt U, of spiritueel?

Niet spiritueel! Niet spiritueel: vermogen. Vermogen --- wat een ietwat hogere mentale capaciteit samen met een vitale realisatie. Hij is een man, die, als hij geen Paus zou zijn, geen scrupules zou hebben.

⁷⁶ Occult gesproken bedoelt Moeder.

Maar hij is blijkbaar (*lachend*) verplicht om tenminste goed te lijken!

Ik krijg een gevoel van hardheid.

Erg hard. Juist het tegengestelde van de andere [Johannes XXIII].

Maar hij heeft publiekelijk toegezegd om door te gaan, waarmee de andere begonnen is. De andere had alleen totaal geen vermogen: hij was eenvoudig een goede man op aarde. Deze is geen "goede man"! Hij is een effectief vermogen in de aardse organisaties.

En nu heeft hij een positie.

Het is een beetje achterhaald [het pausdom]. Maar niet zozeer, als men zou denken. Ik zag dat, toen de andere stierf, oh, hoe dat de aarde's atmosfeer beroerde, het was aanzienlijk. Wat betekent, dat veel, veel menselijke wezens daar nog door bestuurd worden.

Maar ik hield me nooit bezig met dat domein. Zelfs toen ik de Paus zag, degene voor de laatste, [Pius XII], die me de Sleutels kwam aanbieden (ik heb je het verhaal verteld, is het niet?), zelfs met hem, die een SPIRITUAL rapport had met de universele Moeder, hield ik me nooit bezig. Ik deed nooit wat voor hem, ik hield me nooit met hem bezig. Deze keer is er, om welke reden dan ook, iets, dat aan me blijft trekken en trekken in die richting.

Ik weet niet, zal er misschien iets beslissends bereikt gaan worden? Ik weet het niet....

Maar is zijn vermogen van organisatie een vermogen voor het "goede," als ik het zo mag zeggen, of wat?

Ik vertel je, het is een vermogen van dominantie. Maar hij is nu de Paus, dus zijn dominantie zal ten dienste moeten staan van zijn positie, begrijp je.

Maar misschien... Juist het feit, dat ik hem ontmoette (hij zou al hebben kunnen denken om Paus te worden, ik weet het niet), maar hoe dan ook, lang voordat iemand, behalve hij, erover dacht, laat het feit, dat ik hem ontmoette, terwijl ik voor zekere aardse arrangementen zorgde, zien, dat hij, waarschijnlijk onbewust (ik vertelde het je onmiddellijk: ik denk niet, dat hij bewust is in zijn lichaam) desalniettemin onder de invloed is, wanneer niet onder controle van de hogere krachten.

Waarom wordt mijn attentie plotseling getrokken in die richting? Over het algemeen ben ik niet geïnteresseerd in al die dingen. Voor de actie ben ik alleen bezig met het kleine gebied van ervaring, dat me gegeven is, en mijn aardse actie is van een nogal andere natuur; het is op een hoger vlak, erg onafhankelijk van individuen.

Ik vind, dat er drie opmerkenswaardige punten: Ten eerste hield deze man zich al bezig met aardse affaires, toen hij hoofdzakelijk een kardinaal was in Milaan (in Milaan was hij verwickeld in werkproblemen --- er zijn veel arbeiders in Milaan --- en dat interesseerde hem, hij hield ervan om arbeidersproblemen op te lossen). Dan is er de voortzetting van de andere's werk: de toenadering, zogezegd, tot Rusland, wat werkelijk interessant is. Tenslotte is er het feit, dat Kennedy Katholiek is. En ook, dat alles net nu gebeurt, ik bedoel, wanneer TENMINSTE (ik zeg niet op zijn best, ik zeg tenminste) de fundatie van de nieuwe wereld voorbereid wordt....

De fundaties worden voorbereid.

We zullen zien.

(*Moeder kijkt weer naar de "Time" magazine:*) Met deze foto's is het erg interessant, ik heb intrigerende ervaringen: allemaal tegelijk zie ik kristalhelder (veel helderder dan ik fysiek zie), ik zie het individu erg helder --- hij wordt levend, de ogen spreken tegen me --- en ik zal zeggen, "Oh, hij is zoals dit en zoals dat...." Iedereen brengt me foto's, omdat ik gewend ben om mensen's karakters te lezen in hun foto's, dat is erg gemakkelijk voor me, elementair; maar soms, wanneer mij een foto gegeven wordt, zie ik plotseling iemand en zeg ik, "Oh, maar het is zo en zo een persoon, hij is zus of zo...." Maar als me DEZELFDE foto een paar dagen later getoond wordt, is het gewoon een foto en zie ik niets. Het is een methode, die me gewoonlijk zekere dingen "liet kennen" en als ik ze eenmaal ken, is het voorbij. De eerste keer, bijvoorbeeld, dat ik de foto van de Paus zag, toen ze het naar me toe brachten, zag ik de man (ik ken hem, zie je) GEWOON ZOALS ik hem daar zie. Maar, wanneer ik er nu naar kijk --- roept het niets meer in me op, alleen de dingen, die je op een foto ziet: een mond, die niet zo goed is, verre ervan.... Het is zeker, dat het kiezen van deze foto betekent, dat hij van autoriteit HOUDT --- hij wil gezien worden in zijn aspect van autoriteit.

Het vreemde is, dat hij gezeten is [op de foto], terwijl ik hem de hele tijd staande zie. Hij is gezeten met zijn hand op de armleuning, maar ik blijf hem staande zien --- zijn hoofd hooghoudt, het leven het hoofd biedt, staande. Hij moet redelijk lang zijn: de man, die ik ken, is redelijk lang, hij ziet er veel als deze. Het is *onmiskkenbaar*, ik bedoel, dat toen ik de foto zag, ik de man zag, die ik kende.

Maar ik denk... niet "denk," ik zie, dat zijn geloof eerst een kwestie van gewoonte is, omdat hij geboren was in die religie, en dan een kwestie van politieke noodzaak --- ik denk niet, dat hij de overtuiging heeft, dat het de zuivere Waarheid is. Terwijl de vorige paus er werkelijk in geloofde. Deze weet te veel in zijn superbewuste om te geloven, dat het Christendom de zuivere en exclusieve Waarheid is. Alleen, zie je, wanneer je gelukkig genoeg bent om de Paus te zijn, dan moet je geloven, dat de Paus de Paus is! Probeer het je voor te stellen, kijk naar de globale situatie van een

afstand: natuurlijk is niet de hele wereld Katholiek, maar er zijn Katholieken op de hele wereld.

Wat bizar lijkt... voor diegenen, die verder gegaan zijn dan de kleinzielige, zuiver aardse beperkingen --- is dat geloof in een ENKELE goddelijke manifestatie op aarde; alle religies zijn daarop gebaseerd, iedereen zegt, "Christus was de enige," of "Boeddha was de enige," of anders "Mohammed was de enige," enzovoort. Wel, die "enige" is iets, dat ONMOGELIJK is, zo gauw als een beetje stijgt boven de gewone aardse atmosfeer --- het lijkt kinderachtig. Je kan het alleen begrijpen en accepteren als een soort wederkerende beweging van het goddelijke Bewustzijn op de aarde.

Natuurlijk is er officieel alleen een Christus; misschien is hij voor deze man [Paulus VI] nog de grootste, maar ik zou verbaasd zijn, wanneer hij dacht, dat Christus de enige was. Alleen Christus "moet" de enige zijn --- je zou je eigen tong er eerder uit moeten snijden, dan zeggen, dat hij het niet is!

Ik denk niet, dat de vraag hem erg dwars zit (!). Zijn zorg is, hoe zijn vermogen toe te passen en de mensen erin te houden, om zo misschien zijn superioriteit te bewijzen.

Zoveel overtuiging hebben zij nog, zie je, dat hun religie superieur IS aan alle andere, en daarom moeten zij krachtiger zijn dan alle andere. Dat is het hoofdidee: "De meest krachtige te zijn." En wat is nu de manier voor hen om die almacht te verkrijgen? Zij hebben al gedurende twee of drie generaties de noodzaak begrepen van een verbreding: de nauwheid van hun dogma gaf hen te veel zwakke punten.... Maar hij [Paul VI] begrijpt het misschien zelfs beter. We zullen zien, wat er gebeurt.

Kijk, wat ik ontvangen heb (*Moeder geeft een krans van jasmijn*), je zult het aan Sujata geven --- het ruikt lekker!

(*stilte*)

Maar hij lijkt me verreweg de interessantste Paus in een lange tijd.

Het is vreemd, ik krijg een gevoel van afkeer.

Afkeer?

Het enige gevaar met deze mensen is een geest van Inquisitie, maar is dat heden ten dage mogelijk? Ik denk het niet.

Nee, maar onder de bedekking van een "synthese" of een verbreding van de doctrine zouden zij heel goed kunnen proberen om het vermogen van het Katholicisme te verspreiden over de wereld.

Natuurlijk. Oh, het ligt voor de hand. Dat is hun intentie.

Er is alleen altijd een ironie in dingen: wanneer zij te uitgestrekt worden, dan zullen zij overspoeld worden door hun eigen magnitude! Het kan niet anders zijn.

Wanneer de Paus, uit de behoefte om uit te breiden, alle sekten accepteert (zij zijn al begonnen om de Protestanten te accepteren), wanneer hij al die sekten accepteert, (*lachend*) dan zullen zij beetje bij beetje uit elkaar vallen of verdronken worden! Volg je, wanneer we er van bovenaf naar kijken... Laten we even aannemen, dat het een Asurisch vermogen is --- het is niet... (*Moeder aarzelt*) het is niet een duidelijk en onderscheiden Asurisch vermogen, omdat door juist zijn positie de Paus VERPLICHT is om een god te erkennen, die hoger is dan hijzelf; die god zou natuurlijk een Asura kunnen zijn, maar... Ik heb een soort herinnering -- de herinnering van een erg oud verhaal, dat niemand me ooit verteld heeft... waarin de eerste Asura de allerhoogste Heer *uitdaagde* en hem vertelde, "Ik ben zo groot als U!" En het antwoord was, "Ik zou wensen, dat je groter als ik zou worden, want dan zou er geen Asura meer zijn."

Deze herinnering is erg levend, ergens.... Wanneer je het Geheel wordt, is het voorbij --- zie je, de Asura's ambitie is om groter te zijn dan de allerhoogste Heer: "Word groter dan ik, dan zal er geen Asura meer zijn."

Op een erg kleine schaal is het hetzelfde op aarde.

(*stilte*)

In een zekere toestand van bewustzijn wordt het absoluut onmogelijk om zich zorgen te maken over wat zou kunnen gebeuren⁷⁷; alles wordt zichtbaar, *klaarblijkelijk*, het werk van de een en dezelfde Kracht, een en hetzelfde Bewustzijn, een en hetzelfde Vermogen. Dus het besef en de wil en de ambitie om "meer" te zijn --- krachtiger, groter --- is weer DEZELFDE Kracht, die je drijft om uit te breiden naar het Grenzeloze. Zo gauw als je de grens overgaat, is het voorbij.

Dat zijn oude ideeën --- de oude ideeën van twee vermogens, die tegenover elkaar staan: het vermogen van het Goede en het vermogen van het Kwaad, de strijd tussen de twee, welke van de twee het laatste woord zal hebben.... Er was een tijd, toen kinderen beziggehouden werden met dergelijke verhalen. Het zijn alleen kinderen's verhalen.

Sommige mensen (of, wanneer je wil, enige wezens, of krachten, of bewustzijn) hebben om vooruit te gaan, het nodig om zichzelf te geven, samen te gaan, en in totale zelfvernietiging verkrijgen zij Realisatie; voor anderen is het pad diametraal tegengesteld: het is een groei, een

⁷⁷ Moeder refereert naar Satprem's "zorgen" in het zicht van de Katholieke expansie.

dominantie, een expansie, die fantastische proporties aanneemt... totdat de scheiding verdwijnt --- het kan niet langer bestaan.

Sommigen prefereren dit pad, anderen prefereren die --- maar, wanneer zij het einde bereiken, zullen allen elkaar ontmoeten.

(stilte)

Uiteindelijk is het enige, dat noodzakelijk is, is om de beperkingen vernietigen... Er zijn veel manieren om beperkingen te vernietigen.

En misschien zijn zij allen even moeilijk.

(stilte)

Die religie is waarschijnlijk degene, die ik het meest bevochten heb. Om juist de eenvoudige reden: haar vermogen, haar middel van actie (het vermogen, dat het gebruikt als middel van actie) is angst. En van alle dingen is angst het meest degraderende.

Ik zag twee voorbeelden hiervan, de ene fysiek en de andere intellectueel (ik refereer naar dingen, waarmee ik materieel in contact was). Intellectueel was het een studio vriend; gedurende jaren hebben we samen geschilderd, zij was een erg lieflijk meisje, ouder dan ik, erg serieus, een erg goede schilderes. Gedurende de laatste jaren van mijn leven in Parijs zag ik haar vaak en sprak ik met haar, eerst over occulte materie en de "Kosmische filosofie," toen van wat ik wist over Sri Aurobindo (ik had daar een "groep" en ik legde gewoonlijk zekere dingen uit), en zij luisterde gewoonlijk met een groot begrip --- zij begreep het, zij keurde het goed. Op een dag nu ging ik naar haar huis en zij vertelde me, dat zij in een grote kwelling zat. Wanneer zij wakker was, had zij geen twijfels, zij begreep het goed, zij voelde de beperkingen en de duisterheden van religie (zij kwam uit een familie met verscheidene aardsbisschoppen en een kardinaal --- wel, een van deze "oude Franse families"). Maar 's nachts," vertelde zij me, "word ik plotseling wakker met een angst en iets --- uit mijn onbewuste, klaarblijkelijk --- vertelt me, 'Maar als je na dit alles naar de hel gaat?'" En zij herhaalde, "Wanneer ik wakker ben, heeft het geen enkele kracht, maar 's nachts, wanneer het opkomt uit het onderbewuste, verstikt het me."

Toen keek ik, en ik zag een soort enorme octopus over de aarde: die formatie van de Kerk--- van de hel --- waarmee zij de mensen in hun greep houden. De angst van de hel. Zelfs, wanneer je hele reden, je hele intelligentie, je hele gevoel ertegen is, is er 's nachts die octopus van angst van de hel, die komt en je grijpt.

Dat bracht bij me thuis... de magnitude van het probleem --- het is aards. Er zijn overal Katholieken: in China, in Afrika onder de Negers; mensen, die geen gedachte geven aan deze dingen, zijn nog onder de swing van deze dingen en worden gevangen door de octopus.

Een andere keer, toen ik jonger was, was ik in Italië, in Venetië, terwijl ik schilderde in een hoekje van St. Mark's Kathedraal (een prachtige plaats van grote schoonheid) en ik zat toevallig net naast een biechtstoel. Op een dag, toen ik aan het schilderen was, zag ik de priester arriveren en de biechtstoel binnengaan --- die man... volledig zwart, lang, dun, juist het gezicht van slechtheid en hardheid: een meedogenloze hardheid. Hij sloot zichzelf daarin op. Na een korte tijd kwam er een nogal jonge vrouw, misschien dertig jaar oud, teder, erg lieflijk --- niet intelligent, maar erg lieflijk --- volledig in zwart gekleed. Zij ging de box binnen (hij was al ingesloten en kon niet langer gezien worden), en zij spraken door een gril. Ik zou moeten toevoegen, dat het veel middeleeuwer was dan in Frankrijk, het was werkelijk... het was bijna teatraal. Zij knielde daar neer, ik zag, dat haar lange jurk eruit lag, en zij sprak. (Ik kon haar niet horen, zij fluisterde; bovendien spraken zij beiden Italiaans, ofschoon ik Italiaans begrijp.) De stemmen waren nauwelijks hoorbaar, er was geen geluid. Toen hoorde ik de vrouw plotseling snikken (zij snikte in krampen), en het ging door tot plotseling --- een ineensstorting: zij verfrommelde zich tot een hoop op de vloer --- toen opende die man de deur, terwijl hij haar lichaam opzijschoof met de deur --- en hij schreed weg zonder een achterwaartse blik. Ik was jong, weet je, en ik had hem, ik zou hem gedood hebben. Wat hij net gedaan had, was monsterachtig. En hij ging weg... het was een bonk staal, die wegwandelde.

Die soort incidenten hebben me achtergelaten met een bijzondere indruk. De verhalen van de Inquisitie hadden me al een voldoende... gegeven. Nu heb je natuurlijk gehoord, wat ik je verteld heb [het verhaal van de Asura], en ik zie het werkelijk op die manier. Maar er was een tijd, toen ik gezegd zou kunnen hebben, "Geen religie heeft meer kwaad gedaan in de wereld dan deze."

Maar nu ben ik niet zeker. Het is een ASPECT van die religie.

Het is nog een te menselijke visie van dingen. Ik prefereer --- ik prefereer de visie van de Heer, die de Asura vertelt, "Ga je gang, blijf groeien en groeien en groeien... en er zal geen Asura meer zijn!" (*lachend*) Dat is beter.

(*stilte*)

Deze man [Paulus VI] zou geweest kunnen zijn als die priester in Venetië. Hij was een lange man, had niet ouder kunnen zijn dan dertig, erg dun, met een gezicht als een messenblad, oh!...

Angst is geen negatief iets: het is erg positief, het is een speciale vorm van vermogen, dat altijd gebruikt is door Asurische krachten --- het is hun grootste kracht. Hun grootste kracht is angst.

Ik kan zien: wanneer ook mensen verslagen zijn, is het ALTIJD door angst, altijd.

Dus, wanneer je (*Moeder keert zich naar de foto*) van plan bent om er gebruik van te maken, kan je er beter bewust van zijn!

(Moeder staart naar de foto)

Wat bij me opkomt, is grootsheid....

We zullen zien.

* * *

(Later is het onderwerp de Engelse vertaling van Satprem's recente boek over Sri Aurobindo:)

Ik denk, dat E. in staat zal zijn om daar publiek te vinden, speciaal in Amerika --- meer dan in Frankrijk.

(stilte)

In Frankrijk haasten al diegenen, die een ontwaken, een spirituele behoefte hebben, zich terug naar de Katholieke religie. Wat betekent, dat de octopus nogal veel macht over hen uitoefent --- nogal veel.

Enige tijd geleden, ik herinner me niet bij welke gelegenheid, herinnerde ik me de tijd, toen je niet kon zeggen, dat de aarde draait, of zelfs, dat het rond is --- zij doodden je! Kun je je dat voorstellen.

Niettemin hebben we nogal wat informatie afgewerkt.

Toen ik me realiseerde, dat ik deze man [Paulus VI] kende, kwam er een gedachte in me op als in een grap: wat als iemand hem mijn foto liet zien (omdat ik enige mensen ken, die het kunnen doen), en hijzelf gezegd had, "Maar ik ken deze vrouw!" Toen zag ik dat oude instinct, die gewoonte om niemand toe te staan om zelfs opinies te zeggen of uit te drukken, die tegengesteld zijn aan die van hen. En ik zag de curve --- de curve, die we in ieder geval afgelegd hebben naar vrijheid.... Hij zou bijna verplicht zijn om me te tolereren. Zijn voorganger's voorganger [Pius XII] verbood de aartsbisschop hier om mensen te excommuniceren, die naar de Ashram kwamen. (De aartsbisschop wilde dat doen, maar kon dat niet doen zonder de Paus' toestemming, en de Paus antwoordde hem, "Houd je stil.") De volgende aartsbisschop hernieuwde de excommunicatie hier vanaf zijn preekstoel, maar het ging niet verder dan dat. Dus vroeg ik me af, "Wat zal de Paus' attitude zijn?" Omdat natuurlijk een dergelijk individu nogal in staat is om de excommunicatie te verordenen van iets, dat hij beschouwt als waar en WEET, dat het waar is --- dat is precies, wat je op deze foto ziet

[Satprem's besef van afkeer]. Natuurlijk gaat in hen de politieke geest boven al het andere.

Sla niet alles op, wat ik gezegd heb. Ik wil het hier niet hebben, ik wil niet, dat het behouden blijft. Omdat de tijd nog niet voor me gekomen is om me te mengen in deze zaken.

Daar.

Er is een groot deel in me, dat zichzelf vaak ziet als een krijger, wanneer ik in contact kom met die Christelijke octopus. Iets in me voelt onmiddellijk de aandrang om tegen die mensen te vechten.

Maar is het niet hoofdzakelijk mentaal? Je voelt de strijd van ideeën.

Ja, maar bijna op de manier van die monniken uit het verleden, die rondgingen om te preken --- ik zie mijzelf niet preken (!), maar ik zie mijzelf hen bevechten door spraak.

Ja, door spraak, dat bedoel ik.

Omdat je een groot strijdend vermogen hebt in het denkvermogen, erg groot, en dat is immens nuttig, maar op het vitale niveau heb ik nooit in je iets gezien als een krijger.

Oh, ja! Om in de wereld te gaan preken, om te gaan vechten met ideeën, zoals, bijvoorbeeld, de grote wijzen hier, die vechten door spraak --- dat, natuurlijk. Maar niet als de hoofdgeneraal van een leger!

Nee!

Geen Napoleon, bedoel ik.

Maar de drang om te vechten! Maar ik voel zo sterk het Kwaad, dat daar verborgen is....

Oh!

En een gemeen kwaad --- een gemeen kwaad, dat daar verborgen is.

Onder de mantel van liefdadigheid en totale welwillendheid: een hypocrisie. Ja, dat zijn dingen, die altijd maakte om me te bewapenen.

En op een bepaalde manier, doet het me pijn om te zien, hoe weinig ik kan doen, dit boek over Sri Aurobindo, bijvoorbeeld, wordt niet begrepen. Er is een muur in Frankrijk --- een weigering, ik kan daar niet komen, het is geblokkeerd. Het doet me pijn. Bij de mensen, die ik daar

*ken, is het hetzelfde; overal ontmoet ik een muur van onbegrip --- het is absoluut en volledig gesloten.*⁷⁸

(Lange stilte) Het zal met Frankrijk's intellectuele kwaliteit, de kwaliteit van haar denkvermogen, op de dag, dat zij waarlijk spiritueel aangeraakt is (zij is het nooit), de dag, dat zij spiritueel aangeraakt is, het iets exceptioneels zal zijn.

Sri Aurobindo had een grote voorliefde voor Frankrijk. Ik was daar geboren --- zeker om een reden. In mijn geval ken ik het erg goed: het was de behoefte aan cultuur, aan een helder en precies denkvermogen, aan verfijnd denken, smaak en helderheid van denkvermogen --- er is daarvoor geen ander land in de wereld. Geen. En Sri Aurobindo had een voorliefde voor Frankrijk om dezelfde reden, een grote voorliefde. Hij zei gewoonlijk, dat gedurende zijn hele leven in Engeland, hij had een grotere voorliefde voor Frankrijk dan voor Engeland!

Dat is de reden. We zullen zien.

Dingen zullen misschien een beetje gaan verschuiven --- ik heb een soort gevoel, dat zij in beweging zijn. Er zouden alleen slachtoffers kunnen vallen. Perioden van stabiliteit, wanneer dingen zich settelen en hun plaats innemen, zijn vreedvoller. Maar op het moment is het gevaarlijker.

Maar gevaarlijker.

(Moeder neemt de Paus' foto terug)

Laat me mijn Paus! *(gelach)*

Juli 6, 1963

Dan?

Er zijn enige teksten uit de Agenda.

Weer! Maar ik zei geen woord! Ik zei, dat je alles eruit kon snijden.

⁷⁸ Dingen zijn sindsdien veel veranderd.

Maar sommige dingen zouden behouden moeten worden.

Oké dan.

Er is ook de voorgaande conversatie: uw ervaring met de roze boot van klei....⁷⁹

Ah!

Weet je, de volgende dag zag ik Sri Aurobindo weer --- het was Sri Aurobindo, hij was bij me, maar een beetje langer dan de vorige keer, een beetje slanker, met zijn huid bijna wit, bijna als het mijne (niet het wit van de noordelijke mensen, maar een soort gouden wit). Dus keek ik naar hem en lachte (omdat het veranderd was, zie je!), ik zei niets, maar (*lachend*) hij vertelde mij: *Ja, om alle smaken te bevredigen!* Ik vond dat bewonderenswaardig!

Die dag was hij erg bezig met de externe organisatie; hij vroeg me om enige informatie en maakte opmerkingen over alles. Toen was er een incident (ik weet niet, wat het betekent), en hij zei, *Oh, daar* (maar ik kan me niet herinneren, welk land het was --- we gingen om met landen en regeringen), *oh, daar, alles is goed, is het niet?* En ik antwoordde hem, "Ja, zeker, alles is goed, omdat alle mensen in de regering onze mensen zijn." En hij leek het me te laten zien... ('s nachts is Europa altijd aan mij linkerkant, en Amerika is altijd aan mijn rechterkant, alsof ik altijd naar het noorden gericht was), hij liet me de linkerkant zien en ik was ook naar links gericht en het was hier, dat alle mensen de onze waren: *Alles is nogal gladjes*. Maar ik kan het niet herinneren (waarschijnlijk met opzet); de naam van het land of de plaats of wat dan ook is weggewist --- ik kon het niet herinneren.

Maar ik kan Sri Aurobindo nog zien, een beetje langer als ik en mijzelf naar voren gebogen en lachend, naar links gericht, en hij zei, "Ja." En ik kon zien --- ik zag veel mensen. Omdat het iets vreemds is, het gezichtsvermogen is absoluut verschillend (het is in het subtiel-fysieke), het zicht is absoluut verschillend van het fysieke zicht: je ziet duizenden mijlen ver weg en erg dichtbij tegelijkertijd, en de afstand is alleen impliciet door een gegeven plaats in de atmosfeer (ik weet niet, hoe ik dit uit moet leggen), maar wat ver weg is, is net zo dichtbij vanuit het standpunt van actie als wat erg dichtbij is. Zie je, de actie is net zo concreet en dichtbij, maar het is alsof verschillend geplaatst (*Moeder laat verschillende niveau's in de atmosfeer zien*).... Ik gaf het nooit een gedachte, maar waarschijnlijk zijn we in die activiteit van het subtiel-fysieke fysiek veel langer, denk ik; toch blijven de proporties hetzelfde; maar dingen zijn kleiner [dan Moeder of Sri Aurobindo]. Het is hetzelfde voor op en neergaan, het heeft de betekenis niet, die het hier heeft. En dat land, waar ik naar wees, was aan de linkerkant, een

⁷⁹ Op 29 Juni.

beetje... niet achteruit, een beetje naar voren en lager naar beneden, zoals dit (*gebaar*).

Sri Aurobindo was erg lang hier. Maar ik was ook erg lang.

Het was net de dag na die eerste ervaring, in hetzelfde uur, maar in plaats van voor een ding te zorgen, zorgde hij voor een ander: alle materiele organisaties, tot in het kleinste detail, alle administratieve details.... Ik herinner me erg goed, dat ik zo naar hem keek (*Moeder tilt haar hoofd op, alsof Sri Aurobindo een beetje langer was dan zij was*) en hem vertelde, *Oh daar, het is nogal goed, het is allemaal onze mensen, weet je. Het is allemaal onze mensen, dus gaat alles gladjes.*

?

(*Lachend*) *Er is geen dergelijke plaats op aarde!*

Geen, die ik zie!

Misschien zal het komen.

Misschien was het een voorgevoel!

Maar de indruk was erg plezierig. Toen stelde hij mij een vraag over een of ander detail van organisatie (maar geen klein ding, het was een groot ding), en ik antwoordde, "Oh, ik weet het niet, ik zorg daar niet voor. Ik laat hen doen, zoals zij het beste te vinden. Ik geef alleen een algemene oriëntatie, en voor de details laat ik hen doen, zoals zij het beste vinden." Toen knikte hij goedkeurend zijn hoofd.

Ik zag hem de volgende dag niet --- ik verwachtte hem te zien, maar ik zag niets. Ik zag iets, dat erg verschillend was.

* * *

Kort daarna:

Gedurende enige tijd (ik bedoel een jaar of misschien anderhalf jaar), heb ik nogal vaak enige zeer lelijke gezichten aan me voorbij zien komen, en ook allerlei soorten zonderlinge objecten --- dingen, die ik eerder gewoonlijk niet zag. Ik had alleen eenmaal lelijke wezens gezien, toen ik bij Sri Aurobindo was: gedurende de dag vatte ik een soort griep (het was meer vitaal dan fysiek), omdat ik, zogezegd, het "festival van werktuigen"⁸⁰ van de werkers hier bijgewoond had en zogezegd erover gepresideerd. En zij

⁸⁰*van de Ayudha Puja*, gedurende welk werkers en dienaren de goddelijke aanwezigheid oproepen in werktuigen en machines.

wierpen al hun ellende over me, vroegen om beschermd te worden, bevrijd, enzovoort --- er is een soort spontane oprechtheid in die mensen, en ik antwoordde direct zonder mijzelf te beschermen. Ik dacht er zelfs geen minute aan om mijzelf te beschermen: Ik antwoordde allen van hen (binnenwaarts, natuurlijk). Ik kwam terug naar binnen.... In de nacht had ik een angstige koorts. Maar in het midden van die koorts was ik volledig bewust; ik had de koorts, die mensen delirium noemen, en ik zag, wat delirium is: er waren hordes van wezens van het meest materiele vitale, die zich naar me haastten met zo een geweld! Het was een werkelijke strijd tegen een leger van wezens van de laagste, meest materiele en ook het meest gewelddadige vitale --- zij kwamen in golven en ik bleef hen teruggooien (waar mensen niet toe in staat zijn): een golf en ik gooide hen terug, een andere golf en ik gooide hen terug, enzovoort de hele nacht lang. Ik had een fantastische koorts. Sri Aurobindo was er, terwijl hij naast mijn bed zat, en ik vertelde hem, "Wel, dat geeft wat mensen delirium noemen." Het valt het cerebrale gebied aan, het is werkelijk een angstige strijd. De volgende morgen had ik griep, dat eruitzag als buiktyfus --- ik wist, waar het vandaan kwam, ik had het gezien, ik zag het hele ding, begrijp je.

Het gebeurde een keer en toen was het voorbij: nogal natuurlijk gaf de atmosfeer bescherming. Deze keer had het hetzelfde karakter, in de zin, dat vervormde gezichten, erg basale instincten, erg lelijke dingen komen en naar BINNENGAAN, wat betekent, dat enig werk gaande moet zijn op dat niveau, en om het gedaan te laten worden, is enig contact nodig (wanneer ik mijn witte atmosfeer om me heen heb, kunnen zij het natuurlijk proberen als zou zouden kunnen, maar zij kunnen het niet aanraken), maar deze keer gingen zij naar binnen.

Wel, ik tuurde ernaar (*lachend*), niet zonder enige nieuwsgierigheid. (De eerste keren was ik verrast, ik dacht, "Waar begin ik dergelijke lelijke dingen te zien!?" Maar toen begreep ik het, het was, omdat er een werk gedaan moet worden.) Ik tuur ernaar met enige nieuwsgierigheid en ik zie, dat ik alleen zo hoeft te doen (*gebaar als de tik van een veren stoffer*), eenvoudig een kleine moeiteloze beweging en... prrrt! Weg rent het met een fantastische snelheid.

Maar sommige van de gezichten, die ik zag, waren gekomen met de intentie om zekere suggesties te maken --- ik zag, dat (ik weet niet, wat hun suggesties waren, het interesseerde me niet, en ik bleef het allemaal wegvegen, dus ging het weg). Ik hechtte er geen enkel belang aan, behalve dat ik op dezelfde manier bleef antwoorden (*de veren stoffer*), en ik dacht, "Dit moet ergens orde brengen!" Maar vandaag las N. een brief voor me en vertelde me het verhaal van een jongen, die hier was --- een erg aardige jongen, die goed werkte --- en die plotseling overweldigd werd door onrust en angst, en zo ziek werd, dat hij uiteindelijk zei, "Mijn familie roept me, zij willen me, ik moet gaan." Toen schreef hij (ik weet niet, wanneer het gebeurde, het was een tijd geleden), dat enige tijd, nadat hij terugkwam naar huis (ik herinner me de details niet), hij te weten kwam, dat een magiër regelmatig zwarte magie tegen hem deed (hij zag lelijke gezichten, wierook

branden, allerlei soorten vreemde kleine gebaren --- hij vertelt het hele verhaal in zijn brief --- en het beïnvloedde hem heel erg), en de magiër (waarvan ik geloof, dat hij meer of minder met de familie verbonden was!) deed dat regelmatig om hem te Ashram te doen verlaten. Toen ging hij om de magiër te zien, of ging eerder iemand om de magiër te zijn en vertelde hem, "De jongen is nu terug, je hoeft niet door te gaan, hij is hier, dus is er geen reden meer om te..." En vanaf dat moment verdween alles onmiddellijk: zijn gevoel van onrust en al zijn visioenen. Het was, hoe dan ook, het heldere bewijs, dat het magiër's werk hem in die toestand had gebracht, en dat, zo gauw als de magiër zijn werk stopte, alles ophield.

Wel, ik heb vele jaren geleefd, en we weten, dat deze dingen bestaan, maar ik hechtte geen enkel belang aan hen, omdat ze krachteloos voor me leken... Zij hebben me inderdaad nooit iets aangedaan (een paar Tantrika's deden enige magie en slaagden erin om me ziek te maken, maar dat had een nogal ander karakter; dit jongen's verhaal is in het laagste, meest materiele vitale domein, zie je) en alleen de laatste tijd merkte ik deze kleine spelletjes op. Zij beïnvloedden me niet in het minst --- het was als beelden die op een bioscoopscherm getoond werden, onooglijke beelden, en ik dacht alleen, "Waar dient het voor?" Toch deed ik mijn schoonmaak, uit gewoonte. Maar dan, toen ik het verhaal hoorde, dacht ik, "Wel, ik moet een goede les of twee leren aan al die mensen, die vuile magie doen!"

Met andere woorden, het ene domein na het andere, de ene moeilijkheid na de andere, het ene soort obstakel na het andere (obstakels, die ofwel onderbewust zijn, of in het meest materiele bewustzijn of in het lagere vitale), het komt allemaal voor een ACTIE. Een actie, die erg gestaag of gevarieerd is; zelfs wanneer iets anders (enige andere moeilijkheid of probleem) op de voorgrond is, predominant in het bewustzijn, is alles er [in de omgevende atmosfeer], en de hele tijd is er dat Licht (*Moeder maakt een gebaar van reinigen van de atmosfeer*), dat altijd bij me geweest is --- waarvan ik me volledig bewust werd bij Madame Théon, die me vertelde, wat het was --- een Licht, dat ik altijd bij me gehouden heb, een wit Licht, absoluut zuiver, zo duizelingwekkend wit, dat ogen er niet naar kunnen kijken, een Licht, dat is....

*(lange stilte,
Moeder gaat weg in dat Licht,
Haar ogen gesloten)*

Ik zal zeggen, wat later is.

Maar in ieder geval is dat de kracht, die Durga uitoefent. En die kracht is ONOVERWINNELIJK voor de Asura's --- het is een feit. Wat het is... zullen we later weten.

(stilte)

Maar het is geen totale Victorie, nee. Het is niet het vermogen van transformatie. De andere dag vertelde ik je, denk ik, dat een van mijn huidige activiteiten bestond uit een soort bewuste concentratie op de ene persoon of de andere, het ene ding of het andere, om het verlangde resultaat te bereiken. Gedurende jaren achter elkaar handelden de Wil en de Kracht van vanboven, en het uiterlijke bewuste wezen [van Moeder] was niet bezig met iets anders, wat dan ook, terwijl het wist, dat het alleen dingen gecompliceerder zou maken, in plaats van hen te helpen, en dat, wanneer de Kracht aan zichzelf overgelaten worden, direct onder de allerhoogste Aandrang, dingen zich veel beter en accurater uitwerken. Maar gedurende deze laatste maanden is er een wil en tendens gekomen om het materiele wezen [van Moeder] bewust te laten deelnemen in de details van de uitvoering. Het heeft een soort passieve gehoorzaamheid en dus begon het, toen dat eenmaal gewild was [de behoefte voor Moeder's materiele interventie] te gebeuren. Er was een geval kortgeleden, met een goede vriend van de Ashram, een man met een belangrijke positie, die erg, erg nuttig geweest is. Hij moest geopereerd worden (ik zal niet het hele verhaal vertellen, het zou te lang zijn); we ontvingen twee of drie telefoongesprekken per dag, ik volgde het stap voor stap. Er was een erg krachtige kracht van destructie --- het was een erg grimmige strijd --- en er was een wil om hem te houden, omdat hij in dit lichaam erg nuttig was geweest en hij was nog steeds erg nuttig en kon nog erg nuttig zijn. Hij had een groot geloof, een groot vertrouwen, en hij was bewust (zijn bewustzijn was zeer voldoende ontwikkeld: ik zag hem voortdurend en hij kwam voortdurend naar me toe). Hij viel in slager's handen; hoe dan ook, het was iets ellendigs. Toch hield hij het vol, zelfs ofschoon iedereen verwachtte, dat hij zijn lichaam zou verlaten, en hij zei voortdurend (wij bleven geïnformeerd door zijn zoon) en voelde, dat ik hem in leven hield. Ik kon zelfs zien, wat zij gedaan zouden moeten hebben en ik zond constant de informatie, de gedachte, "Maar DIT zou gedaan moeten worden," hardnekkig. Uiteindelijk vingen zij mijn gedachten op, maar ik denk (ik kan niet zeggen, ik ken de details niet, de kleine materiele details), ik denk, dat zij waarschijnlijk niet exact doen, wat zij hadden moeten doen --- daarom moeten zij slagers geweest zijn. Aldus voerden zij drie operaties uit op een rij, en na dat alles ondergaan te hebben, kwam hij naar me (eerder kwam hij gewoonlijk erg vaak --- zij zeiden, dat hij de hele tijd *slaperig* was, in een semi-coma, maar dat is het niet: hij leefde inwendig), hij kwam naar me toe, volledig bewust, zoals gewoonlijk, maar hij zei, "Ik ben bang, dat mijn lichaam onherstelbaar geruïneerd is, en wanneer ik nu overleef, zal dit lichaam, in plaats van een hulp te zijn en een werktuig van werk, een hinder zijn, een beletsel, een bron van moeilijkheid, dus ben ik gekomen om te vragen om bevrijd te worden --- ik prefereer om in een nieuw lichaam binnen te gaan." Ik antwoordde onmiddellijk, "Maar zoals je bent, ben je nuttig, erg nuttig; de positie, die je inneemt, maakt je erg nuttig; je bent volledig bewust; het zou goed zijn als je zou kunnen herstellen." Hij luisterde, volhardde weer een beetje, ik volhardde ook, en toen ging hij weg.

De volgende morgen was hij veel beter. Ik hoopte, dat hij beslist had om te blijven, maar we bleven zonder nieuws gedurende ongeveer vierentwintig

uur, toen ons plotseling verteld werd, dat hij gestopt was met ademen en zuurstof werd gegeven. En toen ging hij weg.

En ik zag het zo helder: had hij ingestemd... (natuurlijk is ieder wezen's ziel vrij, het is vrij om te beslissen), had hij ingestemd om te blijven, dan had ik genoeg vermogen gehad hebben om hem te houden, om zijn lichaam in een conditie te houden, die goed genoeg is om hem in leven te houden, MAAR IK HAD NIET GENOEG VERMOGEN OM DE SCHADE ONGEDAAN TE MAKEN --- dat is er nog niet.

Dat liet me de exacte omvang zien. Dat is er nog niet. De transformatie is er nog niet.

Ik bedoel, dat het niet iets is, dat ik tot mijn COMMANDO heb en aan iemand door kan geven. Veel andere vermogens staan tot mijn beschikking en door kan geven aan de ene of de andere, maar dit...

Nu zal ik het proberen (ik zeg altijd "proberen," omdat... Er altijd slecht bedoelende oren zijn, die meeluisteren!), hoe dan ook, de volgende stap is om hem een nieuwe verblijfplaats te geven. Dit behoort tot het domein van dingen, die niet alleen uitvoerbaar zijn, maar de hele tijd gedaan worden.

Hij was erg bewust, met een heerlijk geloof. Hij was een actieve man, erg energetisch (een korte man). Hoe actief! En erg energetisch, met een grote autoriteit, oh!... Het idee van afhankelijk zijn van mensen, die hem zouden moeten verzorgen... hij prefereerde om te vertrekken. Hij was bewust genoeg om te weten, dat de essentie van zijn wezen, van zijn ervaring, niet verloren is --- maar er is nog al die materialiteit, die men nauwgezet heeft opgebouwd, en speciaal in zijn geval is zijn positie het resultaat van een heel leven. Ik weet het niet....

Weer beginnen in een kleine baby?... (*Moeder schudt haar hoofd negatief*). Er is de wrijving, zie je. Toen Sri Aurobindo wegging, zei hij, "Ik zal terugkeren in een wezen, dat supramentaal gevormd is --- volledig bewust, met volle capaciteiten."

Juli 10, 1963

(Betreffende de Engelse vertaling van "Het Avontuur van Bewustzijn":)

... Wat onmogelijk te vertalen is, is het muzikale ritme van de zin --- dat is onmogelijk. Omdat het Engelse ritme en het Franse ritme erg verschillend

in karakter zijn, en wanneer je iets letterlijks vertaalt, dat een dichtelijk ritme heeft in het Engels, zou het helemaal niet dichtelijk uit kunnen komen in het Frans. Dus een vertaling is een vertaling, we moeten ervoor settelen.... Maar er zijn nogal genoeg ideeën over om goed te doen voor mensen!

Ja, maar soms wordt het nogal krampachtig. Het Frans heeft een staccato, een krachtig ritme, dus in het Engels geeft het de indruk van kleine stukjes, die met knippen en plakken samengevoegd zijn. Maar ik denk, hoe dan ook, dat zij het zo goed doet, als zij kan.

Maar Sri Aurobindo vertelde me altijd, dat Frans, als het eenmaal vertaald is, goed Engels maakt, terwijl Engels, als het eenmaal vertaald is, slecht Frans maakt. Omdat er een precisie is in de taal, die uit de vertaling komt, maar dat bestaat niet in natuurlijk Engels. Ik weet, hoe dan ook, dat het genoeg is.

* * *

(Dan leest Moeder een passage voor uit "Savitri":)

Er is iets hier....

A slow reversal's movement then took place:
A gas belched out from some invisible Fire,
Of its dense rings were formed these million stars;
Upon earth's new-born soil God's tread was heard.

Een langzame omkering's beweging nam toen plaats:
Een gas werd uitgebraakt uit een of ander onzichtbaar Vuur,
Uit haar dichte ringen vormden zich deze miljoenen sterren;
Op aarde's nieuwgeboren grond werd God's voetstap gehoord.

(II.I.101)

Het is magnifiek... magnifiek.

In het Frans zou het arm zijn.

Ik probeer niet om het dichtelijk te vertalen, ik probeer alleen de betekenis weer te geven. Ik lees de Engelse zin, tot ik de betekenis helder ZIE, en als ik het eenmaal zie, zet ik het in het Frans, maar erg ongemakkelijk --- ik claim niet om een dichter te zijn! Alleen de betekenis is correct.

Deze vertaling zal geen enkel doel dienen --- het dient alleen een doel voor mij. Maar ik heb zelfs de tijd niet, ik kan nauwelijks een half uur per dag uittrekken voor dit werk --- ik hoop, dat ik mijzelf een half uur per dag kan offeren!

* * *

(Satprem leest Moeder een eerdere conversatie voor van 11 Mei, waarin Moeder zei, dat de ware mantra niet degene is, die je gegeven is door een Goeroe, maar de mantra, die spontaan van binnenuit opwelt als de schreeuw van je ziel.)

Maar hoe is het, wanneer de mantra automatisch het vermogen van de ervaring bevat, waarvan altijd gezegd is, dat tenzij de mantra je "gegeven" is door je goeroe, het geen vermogen heeft?

Dat is, wanneer je geen vermogen van jezelf hebt, natuurlijk! Wanneer, bijvoorbeeld, gewoon iemand, wie dan ook, naar me toekomt en me om een mantra vraagt, dan zal ik hem niet vertellen, dat hij zijn eigen mantra vanbinnen zou moeten vinden....

Wat ik daar zei, is van toepassing op diegenen, die in contact staan met hun ziel. Maar diegenen, die geen bewust contact hebben met hun ziel, kunnen hun mantra niet vinden --- hun hoofd zal naar woorden zoeken, maar dat is niets. Ik zei, dat de mantra van binnenuit moet opwellen --- maar bij hen zal niets opwellen! Zij zullen het niet vinden. Zij zullen het niet vinden, geen kans! Dus in dat geval draagt de goeroe zijn eigen vermogen over.

Ja, maar, wanneer je de mantra in een boek leest, bijvoorbeeld, wordt gezegd, dat er geen kracht in zit --- hoe zit dat, omdat de vibratie er is?

Maar, wanneer je het vermogen binnen jezelf hebt en het boek leest, zal je de kracht krijgen! *(Moeder lacht)* Wat nodig is, is de capaciteit om te voelen en contact te maken.

Wat doet de goeroe uiteindelijk? Hij verbindt *(gebaar van verbinding)*, hij is niets meer dan een verbinding. Het is niet "zijn" vermogen, dat hij aan je geeft (dat denkt hij, maar het is niet waar): hij is de verbinding. Hij brengt je in contact met het Vermogen --- Hij brengt je in contact met het Vermogen --- een contact, dat je zonder hem niet hebt. Maar diegenen, die geen goeroe nodig hebben, maken contact ZONDER een goeroe.

Het is helemaal niet, alsof hij iets uit zijn zak trekt en je aanbiedt! Dat is het helemaal niet: het is het vermogen om contact te maken.

(stilte)

Uiteindelijk is het een kwestie van bewustzijn: mensen (gewone mensen) hebben een bewustzijn, dat tot een bepaald punt reikt (een punt, dat over het algemeen niet ver weg is), en wat er verder ligt, voor hen, is het "onbewuste" (ofschoon het vol bewustzijn is!), maar het is onbewust voor hen, omdat zij geen contact kunnen maken. Het is hetzelfde als, wanneer je in de nacht wakker wordt in een andere staat van bewustzijn, dat je

bewust wordt en een “droom” hebt (wat andere mensen een droom noemen en een ervaring bedoelen), en je dan terugkeert naar je gewone bewustzijn, en er geen contact is tussen de twee bewustzijnstoestanden, je zelfs je droom niet herinnert. Maar je kunt, door methodische ontwikkeling, je bewustzijn uitbreiden en een connectie tussen de twee maken; en zo gauw als de connectie gemaakt is, is er weinig voor nodig om alles te herinneren. Maar het is moeilijk om je bewustzijn uit te breiden.

In feite is de goeroe's werkelijke vermogen om de openingen te vullen! Om je in contact te brengen: wanneer je op de hogere vlakken bent om je in contact te brengen met het Hoogste. Of om je in contact te brengen met je ziel, je psychische wezen vanbinnen, of om je in contact te brengen met het Allerhoogste --- maar dat kunnen er niet veel doen.

(stilte)

Dat zag ik, toen 's anderdaags met je sprak over wat ik een “bad van de Heer” heb genoemd. De atmosfeer was vol, werkelijk tjokvol van een Aanwezigheid (je kan het zelfs geen “vibratie” noemen, het is veel meer dan een vibratie, het is een Aanwezigheid), maar wanneer mensen er binnengaan, voelen zij niets! Of wanneer zij het doen, begrijpen zij het zelfs niet, het correspondeert niet met wat dan ook in hun bewustzijn. Maar wanneer ik een zekere vibratie op hun bewustzijn concentreer, breng ik hen in contact ermee. En plotseling voelen zij iets, met de indruk, dat het iets nieuws is --- het is niets nieuws! Wat nieuw is, is hun capaciteit om het waar te nemen.

Zo werkt het op een algemene manier: de Heer is overal, Zijn vibratie is overal, maar de capaciteit om Hem te voelen of bewust van Hem te zijn, is nieuw. Vanuit alle eeuwigheid is Hij er geweest, gedurende de hele eeuwigheid zal Hij er zijn.

En de ervaring, die ik voortdurend heb --- voortdurend --- is niet, dat ik naar iets op zoek ga, dat er niet is en het breng, waar het niet was! Wanneer ik de Heer vertel, “Manifesteer Uzelf,” bedoel ik niet, dat Hij niet gemanifesteerd is! Ik bedoel: “Geef ons het vermogen om Uw manifestatie te voelen.” We zouden moeten zeggen: “Word manifest.... Sta toe, dat we bewust mogen worden van Uw Aanwezigheid.”

En dat geeft een helder besef van Onwerkelijkheid en Onbewustheid -- en van alle volgende wanorde. Omdat er een CONSTATE Werkelijkheid is, een CONSTATE goddelijke Orde, en alleen het onvermogen om het waar te nemen, maakt de huidige Wanorde en Valsheid.

De ervaringen gaan door met vermenigvuldigen. Maar dan lijkt het uitwendig, dat iedereen, zelfs (!) veel meer dan eerder, begint te kibbelen en met elkaar ruzie te zoeken (*lachend*) over de meest futiele dingen in de wereld en hoogst onnodig, zonder enige grond, gewoon zo. En dan worden voor mij de twee kanten tegelijk zichtbaar: het ware en zijn deformatie; de

gebeurtenis, zoals het zou moeten gebeuren en de deformatie ervan. Toch BLIJFT de gebeurtenis HETZELFDE --- de deformatie is hoofdzakelijk een soort uitwas, die eraan toegevoegd is, die absoluut onnodig is en dingen afschuwelijk compliceert, zonder reden. En wat ook een sterke impressie geeft van Valsheid (in de Engels zin van *valsheid*, geen *leugen*⁸¹): iets zonder betekenis of doel, absoluut onnodig en volmaakt idioot --- waarom is het er dan??... Gegrepen en verdraaid --- alles is gegrepen en verdraaid. Waar komt die gewoonte van dingen vandaan? Ik weet het niet.

Uiteindelijk vraagt men zich af, wie het amusant vindt? Mensen klagen, zij zeggen, dat zij ellendig zijn --- maar het is hun eigen fout! Zij zijn de eerste om dingen te verdraaien! Wanneer zij die gewoonte niet hadden, zou alles volmaakt eenvoudig zijn.

En gebeurtenissen zouden NIET veranderd worden.

(*stilte*)

Voilà.

Niets anders?

Of wil je iets vragen?

Nee.... Ik contempleerde op wat u zei.... Het is waar, we zien dingen van het verkeerde einde.

Exact! Dat is het exact!

Deze dagen ERVAAR ik, dat elke minuut, voor alles, alles --- iedereen en alles om me heen, in IEDERE minuut. Het is extreem interessant.

Ik zal je het voorbeeld geven van wat Pavitra me gisteren vertelde: hij ging altijd gewoonlijk uit zijn lichaam in zijn aspiratie en om erg hoog te stijgen - -- ik vertelde hem honderd keer, dat hij het niet zou moeten doen, het was niet goed (voor HEM; voor een ander zou ik gezegd hebben om het te doen). Hij begreep het nooit en iedere keer, dat hij mediteerde, brrt! ging hij uit zijn lichaam. Toen vertelde hij me 's anderdaags, "Ah, nu heb ik het begrepen! Ik zocht altijd naar Moeder boven, tot ik het plotseling niet meer kon vinden. Dus concentreerde ik hier [in het lichaam], en ik vond Moeder onmiddellijk." En hij voegde toe, "Het komt, omdat Moeder nu hier is!" (*Moeder lacht*) Ik heb niets uitgelegd, maar dat was precies het punt!

Ik vertelde hem niets, maar ik lachte, alsof hij een ontdekking gedaan had!

⁸¹ In het Frans heeft hetzelfde woord, *mensonge*, beide betekenissen.

Mensen proberen in contact te komen, met iets, dat HIER is!

(*stilte*)

En het Vermogen... Ik zou een berg ervaringen moeten vertellen. Gedurende jaren en jaren en jaren was het Vermogen zo (*gebaar boven het hoofd*): het Bewustzijn is daar en het Vermogen handelt van daar (*zelfde gebaar*). Maar het duurt een lange tijd om te materialiseren (het hangt af van de persoon, maar hoe dan ook, het duurt altijd enige tijd om te materialiseren), en het wordt vervormd op de weg, dus dat, wat over is, is een nogal ineffectief residu. En ik vroeg binnen me af, "Maar om dat alles te veranderen, is een DIRECT vermogen nodig! Een vermogen, dat zichzelf direct zou laten voelen, met andere woorden, dat van cel naar cel zou overgaan: vibraties van dezelfde kwaliteit..." Het begint te komen. Maar ik vroeg me ook af, waarom het niet sneller kwam.... Ofschoon ik erg goed weet: het komt, omdat we alles vervormen; we zijn zo gewend om in een GEMENTALISEERD bewustzijn te leven, dat we alles vervormen, en het Vermogen natuurlijk niet kan komen om alleen maar vervormd te worden. Dus nu is dit de les: het Vermogen komt voor een specifieke actie, bijvoorbeeld, om op iemand te handelen --- het Vermogen is hier, het handelt --- en tegelijkertijd wordt me de gelegenheid gegeven om te observeren, werkelijk om de... te VISUALISEREN (hoe zal ik het neerzetten?)... Sri Aurobindo gebruikt het woord *accretion* ("uitgroei" is niet het woord, het geeft het gevoel van iets, dat van binnen naar buiten groeit --- dat is het niet, het is iets, dat van buiten komt en toegevoegd wordt). Ik visualiseer, hoe deformatie inzet en automatische toegevoegd wordt aan het Vermogen --- wat alles bederft. Dus het Vermogen stopt, alles keert terug naar zijn plaats... en het begint allemaal opnieuw.

Het heeft een erg scherpe, aandachtige, en bovenal onpersoonlijke observatie nodig (onpersoonlijk in de zin van objectief, zonder enige reactie) om die dingen te zien.

Alleen beetje bij beetje, beetje bij beetje, leer je de ware werking; omdat die dingen, die toegevoegd worden en alles bederven, geen opzettelijke toevoegingen zijn, die opkomen uit verlangen of ongeduld of overenthousiasme --- het is niets van dat, het is het gevolg van... een gewoonte. Het is nogal eenvoudig een gewoonte. Dat is, het psychologische element wordt gezuiverd en komt niet tussenbeide: het is alleen een gewoonte. De SUBSTANTIE heeft de gewoonte om dingen op die manier te doen, en dus doet het hen op die manier. Dus moet het geleerd worden om niet te roeren, om stil te blijven, zodat, wanneer de Vibratie komt, datgene, dat altijd naar voren snelt, het niet doet.

Het is erg interessant.

Alsof je op de drempel staat van een ont-zag-wek-ken-de realisatie staat, die afhangt van een ERG KLEIN iets.

(stilte)

Sri Aurobindo zei ergens, dat miraculeuze realisaties niet blijven (zij gebeuren, maar zij blijven niet) en alleen die transformatie zal een blijvende verandering tot stand brengen --- nu begrijp ik het! Want sommige mensen ontvangen toevallig om de een of andere reden (een moment of een flits, of voor een bijzonder doeleinde) de Kracht: plotseling komt de Kracht, gaat door hen heen en handelt, terwijl het een fantastisch resultaat produceert, maar... het gebeurt niet weer. Het kan niet weer gebeuren, omdat het is als een combinatie van omstandigheden, niets anders. Alleen, wanneer een bescheiden werk van deze soort, een werk van "lokale" transformatie, zagezegd, gecompleteerd is en wanneer er het VOLLE bewustzijn is met het VOLLE meesterschap van hoe de Kracht te gebruiken zonder dat er iets tussenbeide komt, dat... het zal zijn als een scheikundig experiment, dat je geleerd hebt om correct uit te voeren: je kunt het iedere keer met de wil herhalen, wanneer het nodig is.

Dat is de periode van werk in uitvoering. Erg interessant. Maar er is geen glorie in!

Juli 13, 1963

Ik ontvang overal vandaan brieven, van Argentinië, Canada, enzovoort, van mensen, die ik niet ken, maar die werkelijk lieflijk zijn. Luister naar deze (*Moeder neemt een brief van naast haar*), het is van de moeder van Z., die hier is: *Wanneer ik op loopafstand van je zou zijn, dan zou ik een roos plukken, die nog niet volledig opgebloeid is, beladen en geurig, om aan je voeten te leggen. Dit klinkt als een liefdesbrief --- wel, het is het! Mijn zoon heeft geprobeerd om me leren door U, dat alle brieven liefdesbrieven zouden moeten zijn....* Het is heerlijk. Dus antwoordde ik zo: *Inderdaad is al het leven liefde, wanneer weten, hoe het te leven.*

En toen vertelde Nolini me...

*(Moeder relateert
aan enige Ashram zaken)*

... De Kracht lijkt sterker te handelen op een afstand dan dichtbij --- het is vreemd. Dat is te zeggen, het krijgt een greep op mensen en laat hen niet gaan. Natuurlijk is er dichtbij altijd in me de constante wil om niet te beïnvloeden: te handelen zonder beïnvloeding, een totale vrijheid toelaten. En daarvoor... om de waarheid te vertellen, zijn de mensen nog niet klaar. Toch is dat, hoe ik het begrijp! Ik heb het gevoel, dat de wereld niet waar kan zijn, tenzij het absoluut vrij is.

En hoe meer vermogen je hebt, hoe minder je zou moeten beïnvloeden.

Maar het [de wil om niet te beïnvloeden] is waarschijnlijk in juist mijn materiele bewustzijn, zodat het op een afstand niet geldt: mensen worden gegrepen, gevangen, vastgehouden, en de Kracht zal hen niet laten gaan. Erg interessant.

* * *

(Dan verteld Moeder over X's bezoek)

Ik gaf hem zijn "bad van de Heer"!

Het was erg interessant. Ik moest iemand ontmoeten voor hem, en ik wilde genoeg tijd om de atmosfeer voor te bereiden, maar het duurde niet te lang. Toen condenseerde "het" en stapelde op. Het maakte een absoluut stille atmosfeer, met alleen een interne vibratie --- Ik weet niet, hoe ik het uit moet leggen.... Ik heb dit al enkele keren gezegd: er is een Kracht, die niet beweegt en waarvan vervolgens gezegd kan worden, dat het absoluut stil is, toch heeft het een INNERLIJKE intensiteit van vibratie, die veel aanzienlijker is dan de vibratie van beweging. En het is een BLEEK gouden licht: het is helemaal niet wit, het is gouden. Maar geen intens goud: een bleke kleur. Het vulde alles (er waren geen muren in de kamer), en het was gecondenseerd, zo gecondenseerd, alsof... onder druk, weet je. Er was niets over, behalve de innerlijke vibratie.

Hij kwam binnen, en er was alleen de rimpel van zijn binnenkomst. Het kostte hem misschien een minuut of twee om zich aan te passen. Ik weet niet, wat zijn eerste indruk was, maar hij zag zichtbaar iets in verlegenheid gebracht uit --- niet slecht op zijn gemak, maar bijna verrast, alsof hij zich afvroeg, "Wat is er gaande?" Toen maakte na zelfs geen twee minuten zijn gebruikelijke beweging en bleef exact tweeëntwintig minuten zonder dat er IETS verstoorde. Niets beroerde. De atmosfeer was absoluut stil, zonder een gedachte, een beweging, een reactie of iets.

Naderhand kwam er van buitenaf de gedachte, dat de tijd op was (ik had C. gevraagd om de deur te openen en het was nog niet geopend), het was een lichte verstoring, en het kwam precies vanwaar C. geweest moet zijn. Toen zag ik, dat de deur open was: het was tweeëntwintig minuten later. Dus keek ik naar X een of twee keer en hij opende zijn ogen.

Ik moet zeggen, dat het exceptioneel was.

Gedurende vijf minuten, tien minuten (met een of twee mensen ging ik een beetje over tien minuten), gebeurde het, dat alles zo bleef, absoluut bewegingsloos: geen gedachte, begrijp je, niets. De atmosfeer was goed voorbereid, maar over het algemeen blijft het niet met mensen, Zelfs met de best genegen mensen op de wereld: na een tijd kunnen zij niet volhouden --- zij kunnen het niet meer verdragen.

En het opmerkelijke met hem was de stilte. De mentale stilte.

De andere keren, vertelde ik je, volgde ik hem meer of minder om te zien, wat er gebeurde. De eerste keer, dat ik hem hier zag [in de kamer boven], ging zijn aspiratie omhoog in een conus, maar een conus, die een beetje rigide was en met een spiritueel zilveren licht, dat een gevoel gaf van... (wat zal ik zeggen?) een *alledaags* licht, ik weet niet, hoe ik het uit moet leggen... iets, dat erg algemeen is, niets, dat exceptioneel is. Het was als een conus, die taps toeliep naar een puntige tip, een erg puntige tip, die eindigde in een niet-bestaande punt --- een niet-bestaan. Het was niet erg bevredigend. Maar deze keer... In feite was dat, waarom ik de atmosfeer wilde voorbereiden, die ik wilde zien. Het was goed.

* * *

Een beetje later:

Dus wat breng je me?

Een brief van de uitgever.

Ah!

Hier is, wat hij zegt: "Ik moet mij nu ertoe zetten om U te schrijven. Met spijt en droefheid moet ik bekennen, omdat het is om U te informeren, dat we niet denken, dat het mogelijk is om uw boek 'Sri Aurobindo of het Avontuur van Bewustzijn' te publiceren. Ik beken, dat wat me weerhield om eerder aan u te schrijven, niet zozeer de angst is om U pijn te veroorzaken, want U bent in staat om boven de schok uit te stijgen, die dergelijk nieuws niet anders dan veroorzaken kan, dan het feit, dat ik wist, dat het onmogelijk zou zijn om U de reden uit te leggen. Eerlijk gezegd begrijpen we dit boel werkelijk niet. En hoe kan men de redenen uitleggen om iets niet te begrijpen? Wat mij betreft had ik vaak het gevoel van overgaan van het ene vlak naar het andere, van het ene niveau van feit naar dat van gissing, van het niveau van logica (met gedefinieerde termen als een startpunt) naar dat van veronderstelling (met een coherentie, die niet verbonden is met de kennis, die U offert) Ik weet, dit alles betwistbaar is. Ik weet ook of gis, dat achter die pagina's een volledige beleefde ervaring ligt, maar men voelt niet, dat de lezer erin kan deelnemen. Door welke reden? Ik kan het nogmaals

niet zeggen. De lezer's blindheid, nogal waarschijnlijk. De denkvermogen's beperking ook. Maar een boek moet een brug bouwen, het scherm doorboren, en er zijn twijfelachtige gevallen, waarin zo doen niet langer afhangt van de schrijver. Ik moet daarom dit manuscript aan U terugsturen.” (getekend: P.A.L.)

Hij is volledig de weg kwijt. Het is erg grappig!

Het maakt helemaal niets uit.

??

Ja, het betekent, dat het boek erg goed is.

!?

Ik had een gevoel, dat Sri Aurobindo veel van zijn kracht erin gelegd had, om het een openbaring te maken --- veel. En ik werd overtuigd, dat mijn indruk correct was, toen Pavitra me vertelde, dat het enige deuren openen voor hem, die nooit eerder openden. Maar dat betekent, dat het gelezen moet worden door mensen, die al veel weten. Dit boek is misschien een stap voorwaarts, niet hoofdzakelijk een verklaring.

We zullen het zien in Amerika; ik denk, dat het daar een groot succes zal zijn.

Er zijn daar minder barrières.

Zij zijn jonger, dat is. Zij zijn jong en voelen nog, dat zij WILLEN leren --- zij blunderen, zij maken een troep van veel dingen, maar er blijft die behoefte om te leren.

De Fransen zijn een beetje afgezaagd.

Zij zijn gevangen in verfijnde, maar verschrikkelijke constructies.

Ja. En zij zijn ook te gewaar, dat zij intelligent zijn. Zij zijn gevangen in intellectuele kastelen!

Ik voelde bijna als om mijn zegeningen te sturen naar je uitgever.... Wanneer hij het zou beginnen te begrijpen, zou het grappig zijn!

Ik ben helemaal niet hoopvol!

Denk je, dat de cellen daar niet zijn!

Nee, maar er is hun hele formatie.

Dat is op een ander niveau.

Het zal op een dag komen.

Nee, maar ik heb een contact gehad.

?

Nu net, terwijl ik met je sprak. Daarom vertelde ik je, dat ik voelde als om hem mijn zegeningen te sturen. "Met mijn zegeningen, OPDAT JE ZOU KUNNEN BEGRIJPEN!"

Ja, plotseling een contact.

We zullen van enkele vreemde dingen getuige zijn --- je kunt daar zeker van zijn.

De Kracht werkt op buitengewone manieren.... Ik zal je daar een andere keer over vertellen, niet vandaag.

Juli 17, 1963

Nolini vertelde me, dat iedere dag, sinds de Kracht toegenomen is, er een douche geweest van brieven van mensen, die hun misère uitschreeuwen, ofwel moreel of materieel. Het is een algemene schreeuw om hulp, en hij vertelde me, "Het opmerkelijke is, dat niemand vraagt om materiele hulp," zij vragen allemaal om mijn zegeningen en zeggen (omdat zij geloof hebben) dat het hen verlichting brengt. Hij zei, "Het is de identieke noot in bijna alle brieven." Contacten met buiten zijn aanzienlijk toegenomen; eerder waren het alleen mensen, die me kenden, maar nu is het met aantallen absoluut onbekende mensen.

Gedurende het deel van de nacht, dat gereserveerd is voor het werk (over het algemeen tussen 2 en 4:30 in de morgen... het varieert een beetje), zie ik nu dagelijks mensen, die ik fysiek niet ken --- de hele tijd, de hele tijd, en met veel werk. Het werk, dat ik gewoonlijk deed met de mensen om me heen, lijkt zich nu uit te spreiden: ik ga naar enige plaatsen, die ik totaal niet ken. En altijd, altijd is er iets onder constructie --- altijd onder constructie, altijd. Soms test ik zelfs enige nieuwe constructies, ik bedoel, dat ik probeer deze weg te gaan, die weg, iets te doen, probeer dit, probeer dat.⁸² En

⁸² Enkele dagen naderhand, terwijl Satprem refereerde naar deze "constructies," interrumpeerde Moeder hem met deze observatie: "Vannacht was het niet op die manier! Ik bracht meer dan een uur in alle

tegelijktijd werk ik met mensen, die aan de andere kant geen deel zijn van die constructies --- zij staan op de zijlijnen. Tot in een dergelijke mate, dat toen ik deze morgen wakker werd, ik tegen mijzelf zei, "Maar gaat dit niet stoppen? Zal ik niet wat rust krijgen!" Maar het was altijd een antwoord (een antwoord, niet in woorden, maar in FEITEN), een onmiddellijk antwoord --- dat geen tijd nodig heeft, niet geleidelijk: onmiddellijk.⁸³

En samen hiermee is er een uitgestrekte, "doodstille" rust (als je weet, wat ik bedoel?) in dat Licht --- waarschijnlijk het Licht, zoals het zal manifesteren. Het is een gouden Licht, niet erg intens of erg bleek ook; een beetje minder bleek, dan degene, waarvan ik zei, dat het komt, als ik concentreer⁸⁴; een beetje intenser dan dat, ofschoon niet donker --- een gouden Licht, absoluut onbeweeglijk, met een zodanige innerlijke intensiteit van vibratie, dat het voorbij alle perceptie is. En dan is het perfecte rust --- ogenblikkelijk. Zo gauw als ik klaag, komt altijd dezelfde ironische opmerking: "Oh, wanneer men dat kan hebben in het midden van al het werk, zou men niet moeten klagen!" De twee toestanden zijn... ik kan niet zeggen simultaan (natuurlijk is het niet de een na de ander, beiden zijn er samen), maar het is niet als twee dingen naast elkaar, het is... twee manieren van kijken, zou ik kunnen zeggen, twee punten --- geen gezichtspunten... een horizontale kijk, een kijk, die... of eerder, een specifieke kijk, en een algehele kijk. Een specifieke kijk, die van de onmiddellijke activiteit, en een algehele en constante kijk, die van het geheel; en zo gauw als je naar het geheel kijkt, is het... (*doodkalm gebaar*) onveranderlijke vrede, niet variërende rust. En dan lijken dingen gezwollen te worden --- gezwollen met een oneindige inhoud.

Het heeft geen voorbereiding nodig, het is niet iets, dat je moet verkrijgen: het is er ALTIJD. Het stamt alleen ook af van het feit, dat ik niet hier ben (dat is zo helder, zo helder, het heeft geen reflectie of observatie nodig, het is zo een goed ingeburgerd feit)... Ik ben hier niet voor iets, iets, wat dan ook, enige bevrediging van enige soort, op enig niveau, enig punt --- niets daarvan bestaat nog, dat heeft geen werkelijkheid meer, geen bestaan meer. Het enige, dat ik nog VOEL, is een soort van... geen aspiratie, geen wil, geen aanhankelijkheid of enthousiasme, maar iets, dat... misschien is het meer als een vermogen: om het Heer's werk te doen. Tegelijkertijd voel ik de Heer... begrijp je, Hij is niet voor me of buiten me! Dat is het niet, Hij is overal en... Hij is overal en ik ben overal met Hem. Maar wat deze cellen samenhoudt in een permanente vorm, is dat iets, dat tegelijk wil en vermogen is (en iets meer dan beiden) om het Heer's werk te doen. Het bevat iets, wat waarschijnlijk vertaald is in mensen's bewustzijns

mogelijke theosofische groepen, en zij hadden magnifieke gebouwen! Zij waren nogal oud (!), maar hoe dan ook magnifiek, met tuinen, hallen, auditoriums --- magnifieke plaatsen. Maar er was geen teken van enige nieuwe constructie. Het was solide met honderden en honderden erg drukke mensen. Ik was er gedurende meer dan twee uur. Wat betekent, dat er plaatsen zijn, waar geen constructie gaande is --- mensen leven in wat al gebouwd is."

⁸³ Moeder refereert naar haar eigen antwoord in de vorm van hulp of actie.

⁸⁴ Zie de laatste conversatie, toen Moeder sprak over X's bezoek.

als Zaligheid, Ananda (ik moet zeggen, dat het een aspect is van het probleem, waar ik niet mee bezig ben). Iets als een intensiteit van een superliefde, die vooralsnog niet manifest is --- het is onmogelijk om te zeggen.

Enige tijd geleden deed ik een ontdekking van die soort: iemand vroeg me, of er enig verschil was tussen Ananda en Liefde; ik zei, "Nee." Toen zei hij tegen mij, "Maar hoe is het dan, dat sommige mensen Ananda voelen, terwijl anderen Liefde voelen?..." Ik antwoordde hem, "Ja! Diegenen, die Ananda voelen, zijn diegenen, die graag ontvangen, die de capaciteit hebben om te ontvangen, en diegenen, die Liefde voelen, zijn diegenen, die de capaciteit hebben om te geven." Maar het is hetzelfde: je ontvangt het als Ananda, je geeft het als Liefde.

Dus zou iemand, die meer aan de "ontvangende" kant is, waarschijnlijk die Vibratie Ananda noemen --- misschien noemen mensen dat de "vreugde van leven," ik weet het niet.... Het heeft absoluut niets te maken met wat mensen vreugde noemen. Het is werkelijk het gevoel van iets, dat nog eerder vol is dan leeg --- het leven, zoals mensen het leven, zoals ik het hen zie leven, is iets, dat hol, leeg, droog is. Hol. Hard en hol tezamen. En leeg. Dus, wanneer ik dat werk doe, zoals ik je verteld heb, is alles, dat om me heen is, al het werk en alles... ja, het geeft een indruk van droog en hol zijn, terwijl, wanneer het andere er is, je ogenblikkelijk de indruk krijgt van vol-vol-vol --- vol! Overstromend, weet je, geen grenzen meer. Zo vol, dat alle, maar alle grenzen weggeveegd worden, gewist, weg --- en er blijft alleen Dat, dat iets. Daarom blijven de cellen bij elkaar --- het is door Dat, voor Dat, door Dat. Om geen andere reden.

Het groeit in toenemende mate constant en evident --- natuurlijk, spontaan. En de groei van het voelen van Jij --- weet je, de Jij, de Jij van adoratie --- Jij... is alleen voor het plezier ervan! Ik weet niet, hoe ik het uit moet leggen. Het is bijna als een uitbarsting van lachen... het ligt zo voor de hand, dat er geen verschil is. Ja, er is alleen dit: "Oh, het geeft zoveel plezier om 'Jij' te zeggen!" Zo is het.

Dit alles is hier gaande, in het lichaam.

Juli 20, 1963

Dus, wat zou je me willen vertellen? Vertel me een verhaal!

Ik heb niets interessants te vertellen. Ik heb een nogal stagnerend gevoel.

Hoe dan ook, deze keer heb ik X's aankomst, verblijf en vertrek geobserveerd, zorgvuldig geobserveerd. Omdat er verschillende opinies waren: enkele erg ongunstig, dat hij altijd moeilijkheden meebracht; anderen, dat hij altijd iets positiefs meebracht. Wel, om je de waarheid te vertellen, er is niets van waar, ALLEEN, wat mensen denken.

Ja.

Eenvoudig, wat zij denken. Anders, zijn aankomst, zijn verblijf, zijn meditaties, zijn vertrek: absoluut neutraal. Met andere woorden, ik heb noch toegenomen moeilijkheden, noch verbeterde omstandigheden opgemerkt. Dingen gaan door op hun eigen lieflijke manier zonder enig verschil. De twee atmosferen vermengen zonder enige verandering.

Ik had besloten om het erg zorgvuldig te bestuderen, absoluut objectief, om zeker te zijn --- omdat ik om me heen alle golven had van alle indrukken, welgezind, zowel als slecht gezind, en ik vond die werveling ridicuul. Ik voerde mijn observatie uit op een meest wetenschappelijke en objectieve manier: het hele, volledige effect is zuiver mentaal. De hele werveling --- mentaal.

Daar is het.

Dat is alles.

En wat jou betreft, vertelde hij iets? Voor je mantram? Heb je hem niet gevraagd?

Ik heb de gewoonte verloren om het hem te vragen!

Hij antwoordt niet.

Dus ben ik lange tijd geleden gestopt met vragen.

Maar, nee! Het komt, omdat hij niet weet, wat hij moet antwoorden.

Misschien!

Nee, nee, nu ben ik zeker! In het begin dacht ik: misschien is het, omdat... Maar, nee. Ik ben zeker.

Oké.

Hoe lang moet je het nog doen [de yantram]?

Tot het eind van December.

Het eind van December.... De Kracht, het Vermogen zou kunnen handelen, let wel --- alleen is X als een instrument... nauwelijks bewust. Het zou door hem kunnen gaan --- Ik zeg niet, dat het niet zo is. Omdat het opmerkelijke punt in de meditatie (ik keek deze keer goed) is, dat ik op het moment van zijn beste, meest volledige ontvankelijkheid naar beneden moest komen naar X's meest materiele vorm om een vorm te vinden --- de hele rest, er was geen vorm meer. Wat betekent, dat het innerlijke wezen niet geïndividualiseerd is: het is geïdentificeerd, samengevoegd. En precies dat legt Sri Aurobindo zo goed uit: het verschil tussen degene, die zich identificeert met de Allerhoogste door Zelfvernietiging en degene, die De Allerhoogste kan uitdrukken (*gebaar van naar beneden trekken*) in een vervolmaakt wezen en overal. Dat maakt het hele verschil. Van X bleef alleen de uiterlijke schil over, zogezegd (een voldoende ruwe schil, naast dik en zwaar, met erg zware vibraties), het was er, terwijl het voor me zat en leeg: het bewustzijn was weg (*gebaar, dat liet zien, dat het bewustzijn uitgespreid is of opgelost in het Oneindige*). Dus zijn vermogen handelt op een bijna mediamieke manier, wat betekent, dat wanneer het X is, die spreekt, het nogal iets gewoons is, maar de Kracht kan door hem komen.

Maar curieus genoeg lijkt die "yantram" het fysieke denkvermogen te ergeren.

Brengt het niet iets tot rust in je denkvermogen?

Over het algemeen maakt het het meest materiele denkvermogen extreem actief.

Extreem actief?

Ik heb grote moeite om het in de greep te houden. Een huishoudelijk detail, bijvoorbeeld, enkele uiterst materiele dingen dringen mijn bewustzijn binnen. De rest is altijd stil, maar uiterst materiele dingen worden zeer actief.

Waarschijnlijk trekt het de Kracht naar beneden in een erg materieel domein....

Oké. Het zal rustiger worden, terwijl het zich ontwikkelt.

Ja, ik denk het ook. In feite kan ik zien, dat het goed is, het is nuttig.

Oh, ja! Zeker.

Maar buiten dat heb ik een groot besef van innerlijke stagnatie gehad gedurende enkele maanden: er is geen vooruitgang. Daarboven is er altijd iets: wanneer ik daarnaartoe klim en mediteer, wanneer ik me daarboven verbind, is alles goed, maar... het lijkt voor me, dat het eeuwen door kan gaan!

Ja.

... *Zonder dat er iets verandert. Ik heb geen besef van vooruitgang.*

Het komt door de actie, het vermogen van vooruitgang handelt nu in de dikte van de Materie. En daarbeneden is er een lange, lange weg te gaan -- een lange weg, oh!

We kunnen ons alleen wapenen met geduld, dat is alles. Dat is het enige, dat we kunnen doen. Wees geduldig.

Maar is je lichaam materieel beter...?

Omdat daar de vooruitgang plaatsvindt.

(stilte)

Alle gewoonlijke ritmes van de materiele wereld zijn veranderd.... Het lichaam had haar soort besef van goede gezondheid gebaseerd op een zeker aantal vibraties, en wanneer ook deze vibraties aanwezig waren, voelde het zich in goede gezondheid; wanneer er iets kwam en hen verstoorde, voelde het, dat het ziek ging worden of dat het ziek was, afhankelijk van de intensiteit. Dat alles is nu veranderd: die basisvibraties zijn eenvoudig verwijderd, zij bestaan niet langer; de vibraties, waarop het lichaam haar besef baseerde van goede of slechte gezondheid --- verwijderd. Zij zijn vervangen door iets anders, en iets anders van een dergelijke natuur, dat "goede gezondheid" en "slechte gezondheid" alle betekenis verloren hebben! Nu is er het besef van een gevestigde harmonie onder de cellen, in toenemende mate gevestigd onder de cellen, die de juiste werking vertegenwoordigen, wat dat ook mag zijn: het is niet langer een kwestie van een maag of een hart of dit of dat. En het minste, dat komt en de harmonie verstoort, is ERG pijnlijk, maar tegelijkertijd is er de kennis van wat te doen om de harmonie ogenblikkelijk weer te herstellen; en wanneer de harmonie weer hersteld is, wordt de werking niet aangedaan. Maar wanneer je bijvoorbeeld uit nieuwsgierigheid (het is een mentale ziekte in mensen) jezelf begint af te vragen, "Wat is dat? Welk effect zal het hebben? Wat gaat er gebeuren?" (wat de bodycellen "het verlangen om te leren" noemen), wanneer je ongelukkig genoeg bent om op die manier te zijn, dan kan je er zeker van zijn (*lachend*), dat je iets erg onplezierigs zal hebben, dat volgens de dokter (volgens de onwetendheden) een ziekte wordt of de lichaam's werking onderbreekt. Terwijl, wanneer je die ongezonde nieuwsgierigheid niet hebt, en aan de andere kant de wil, dat de harmonie om niet onderbroken te worden, dan hoeft je alleen, we zouden het poëtisch kunnen zeggen, een druppel van de Heer te brengen naar de gestoorde plaats, zodat alles weer goed is.

Het lichaam is niet in staat om dingen te weten op de manier, dat het eerder deed.

Er is dus een periode, wanneer je in onzekerheid bent: niet langer dit, niet langer dat, net ertussen. Het is een moeilijke periode, wanneer je erg stil moet zijn, erg geduldig, en bovenal --- bovenal --- nooit bang worden of geïrriteerd of ongeduldig, omdat dat catastrofaal is. En de moeilijkheid is, dat uit alle hoeken en zonder onderbreking idiote suggesties komen van gewoon denken: leeftijd, achteruitgang, de mogelijkheid van dood, de constante dreiging van ziekte, van het minste --- ziekte, kindsheid.... verval. Het komt de hele tijd, de hele tijd, de hele tijd; en de hele tijd moet dit arme gehaaste lichaam erg stil blijven en niet luisteren, alleen in beslag genomen met het onderhoud van haar vibraties in een harmonieuze toestand.

Soms vat ik het (dat moet iets zijn, dat vrij algemeen is onder menselijke wezens) in een soort haast --- een haast, een soort ongeduld, en ook, ik kan niet zeggen, dat het angst of bezorgdheid is, maar een besef van onzekerheid. De twee samen: ongeduld om uit het huidige moment te komen naar het onmiddellijk volgende, en tegelijkertijd onzekerheid voor wat het volgende moment zal gaan brengen. Het geheel maakt een vibratie van *rusteloosheid* --- *wat* is het woord in het Frans? v

Koorts, agitatie?

Dat is te veel --- "agitatie" is te veel, het is eerder een gebrek aan rust. Niet werkelijk agitatie, maar iets, dat de rust van zekerheid mist. Ik vat mijn cellen voortdurend, terwijl ze zo zijn. Natuurlijk reageer ik, maar voor hen is het een erg normale staat: altijd ingespannen voor het volgende moment, nooit de stilte van het huidige moment. Het resultaat (de woorden, die ik gebruik, geven een erg concreet karakter aan iets, dat nogal vloeiend is), het resultaat is het gevoel, dat je moet dragen of doorstaan, en de haast om uit dat doorstaan te gaan, samen met de hoop (een erg zwakke en nietige hoop), dat het volgende moment beter zal zijn. Zo is het van moment tot moment, van moment tot moment, van moment tot moment. Zo gauw als het Bewustzijn komt (*gebaar van neerdaling*) en zich concentreert, zo gauw als ik het Bewustzijn in het huidige moment breng, wordt alles stil, onbeweeglijk, eeuwig. Maar ik ben niet CONSTANT aandachtig, de andere conditie [van rusteloosheid] komt bijna als een onderbewustzijn: het is er altijd. En ERG vermoeiend --- het moet een van de meest belangrijke bronnen van vermoeidheid in de mensheid zijn. Speciaal hier (*Moeder raakt haar voorhoofd en slapen aan*) is het erg vermoeiend. Alleen wanneer je kan leven in de eeuwigheid van de huidige minuut, stopt het allemaal --- alles wordt wit, onbeweeglijk, kalm, alles is fijn.

Maar het betekent constante waakzaamheid --- constant. Het is oneindig moeilijker dan wanneer men zelfs in het vitale werkt. Maar hier, phew!... Omdat, zie je, het in het denkvermogen of het vitale het allemaal bewegingen van organisatie, van actie, van keuze, van beslissing --- het is erg gemakkelijk om te beslissen, te heersen! Maar die cellulaire spanning is er IEDERE SECONDE: het is de activiteit, die inherent is in het materiele

bestaan. Alleen, wanneer je in samadhi gaat, stopt het. Dat is, wanneer je uitwendig in trance bent. Dan stop het.

Van tijd tot tijd --- twee, drie keer per dag --- wordt mij enkele minuten ervan gegeven. Het is een wonderbaarlijk ontspanning. Maar ik kom er altijd uit (ik bedoel het LICHAAM komt eruit) met een bezorgdheid, in de zin, dat het zegt, "Oh, ik heb vergeten om te leven!" Zeer vreemd. Alleen een seconde, maar een seconde van bezorgdheid: "Oh, ik heb vergeten om te leven!" --- En het drama begint helemaal opnieuw.

Nee, het is geen plezier. Het is alleen interessant voor iemand, die interesse vindt in ALLES, voor wie ALLES interessant is, dat wil zeggen, die een soort wil tot perfectie heeft, die geen detail verwaarloost, --- anders, is het niet... Zo gauw als je de mentale werkelijkheid binnengaat, zegt het denkvermogen natuurlijk, "Ah, nee! Nee, het is een tijdsverspilling." Het is het niet, maar het denkvermogen beschouwt het allemaal als een gebazel.

(stilte)

Ik zei net, dat, wanneer ik uit die momenten van trance kom, het lichaam voelt, "Oh, ik heb vergeten om te leven..." Het is niet "levend," het is het gevoel: Ik heb vergeten om te handelen of te concentreren, of de benodigde dingen te doen; het gevoel van een bediende, die gedurende een minuut zijn werk gestopt heeft --- dat is het. Het is alleen een flits, dan komt gelijk het besef van de Goddelijke Aanwezigheid, en is het allemaal voorbij.

Het is niet het woord "levend," nee, het is "Te doen, wat het verondersteld wordt om te doen."

Het gebeurt speciaal gedurende overdag (tussen 12:30 en 1 uur --- niet lang, een paar minuten, ik kan het niet zeggen; en tussen 5:30 en 6) 's Nachts is het niet hetzelfde, omdat (ik denk, dat ik het je al verteld heb) zo gauw als ik me uitstrek, het hele lichaam als een gebed is. Het is meer dan een aspiratie, het is een intense behoefte: "Heer, pak me HELEMAAL vast! Zodat er niets zou kunnen zijn dan U," en dat brengt altijd het resultaat voort [de trance] --- wat meer of minder lang zou kunnen duren, totdat (hoe kan ik het neerzetten?)... het moment, "dat overeengekomen is," komt! Dan word ik wakker, of eerder verschijnt het lichaam uit die staat, het weet, dat het overeengekomen is, het heeft die bezorgdheid niet. Ik weet niet, hoe ik het uit moet leggen.... In termen van bewustzijn is het bijna als een kind: erg eenvoudig, erg eenvoudig. Geen complicaties, geen complicaties, hoe dan ook, erg eenvoudig: te doen, wat gedaan moet worden op de juiste manier, terwijl de allerhoogste Wil uitgedrukt wordt.... Dat is, om zo weinig als mogelijk een mengsel te brengen naar de allerhoogste Wil (het is geen kwestie van Wil: de Beweging, de Vibratie), zo weinig mengsel of vervorming als mogelijk aan de Vibratie --- we vertalen het altijd in woorden, die te intellectueel zijn.

Maar het lichaam is dociel, vol van goede wil. Ik vind, dat het een beetje een zeurpiet is (dat moet in het bijzonder voor deze zijn, ik ben zeker, dat andere lichamen verschillend zijn), het is niet spontaan vreugdevol. Niet, dat het klaagt, helemaal niet, maar... Misschien is het als gevolg van die soort concentratie van de Kracht van vooruitgang --- het is geen zaligvolle bevrediging, verre ervan. Het is een lange tijd, sinds het gestopt is om te genieten van gewone bevredigingen, zoals het besef van smaak, van reuk: het geniet niet van enig van dat --- het is bewust, erg bewust, het kan dingen erg helder onderscheiden, maar op een volledig objectieve manier, zonder er enig plezier aan hen te ontnemen.

Toch heeft het een spontane tendens om zichzelf niet capabel te vinden; en het ontvangt de hele tijd hetzelfde antwoord: "Dat is nog het ego." Dat gebeurt zo vaak, het zegt tegen de Heer, "Kijk, hoe onbekwaam ik ben om te doen, wat U wil," en met een klap komt het antwoord, direct, in een flits: "Maak je er geen zorgen over, het is je zaak niet!" Natuurlijk zet ik het in woorden om mijzelf uit te drukken, maar het zijn geen woorden, het zijn alleen gewaarwordingen --- zelfs geen "gewaarwordingen": vibraties.

Voilà.

Dus dat alles moet repercussies hebben op de anderen, zoals Pavitra, toen hij me 's anderdaags vertelde, dat hij me "boven" zocht en me niet langer kon vinden! De erg met beide voeten op de grond toestand (we kunnen het werkelijk met beide voeten op de grond noemen), deze erg met beide voeten op de grond toestand van dingen zou ook... kunnen scheppen, geen toegenomen zwaarte (omdat God weet, dat het niet zwaar is! Het is zo lumineus, levendig, lumineus, zo levendig, levendig), dat is het niet, maar het is werkelijk op grondniveau. Op grondniveau. Het heeft niets van de vluchten en enthousiasmes van mentale dingen, visioenen en dat alles. Dus het lijkt een beetje monotoon en erg veel op grondniveau.

Ja, maar we hebben geen besef van ergens in deelnemen. U bent bewust, terwijl wij het niet zijn.

Exact, er is niets om je op de een of andere manier te bevredigen!

Ja, maar als we bewust zouden zijn, zouden we op zijn minst zien, dat er iets gebeurt, maar omdat we onbewust zijn, zijn we nergens gewaar van.

Maar hoe kan je zeggen, dat er iets "gebeurt," mon petit!

We zouden zien, dat een werk gedaan wordt... Zoals het is, zien we niets.

Maar nee, je kunt het niet "zien"! Hoe kan je?

(stilte)

Ik heb een soort zekerheid (niet nogal geformuleerd in woorden: een zekerheid in gewaarwording, in gevoel), dat wanneer dit werk eenmaal gecompleteerd is, het resultaat... zal zijn, bijna als een bliksemschicht. Omdat de Vermogen's actie door het denkvermogen verdund, gekwalificeerd, aangepast, veranderd wordt, enzovoort, en hoeveel bereikt hier? (*gebaar van water, dat in het zand verdwijnt*) Terwijl op de dag, dat het door deze materie handelt (*Moeder raakt haar lichaam aan*), het klaarblijkelijk overweldigend zal zijn. Er is geen enkele twijfel. Maar wat zal het zijn? Na hoe lang? Ik kan het niet zeggen. Wanneer we het in detail zien, weet je, lijkt het onbepaalbaar.

Ik troost mijzelf met de gedachte, dat de wegen van de Heer onbekend zijn voor ons, en dat op de dag, dat het Hem pleziert om aan te kondigen, "Hier, nu is alles veranderd," (*Moeder lacht*) alles, wat we moeten doen, contempleren is!

Maar, wanneer? Ik weet het niet. Voilà.

We moeten doorzettingsvermogen, geduld hebben, en ook vertrouwen --- om vol te houden en vol te houden en vol te houden. Omdat uiteindelijk, hoe we er ook naar kijken, dat de enige oplossing is. En alle omslachtige routes, die mensen volgen (*zigzag gebaar, alsof om de spirituele disciplines te laten zien en alle gebruikelijke menselijke queesten*) zijn eenvoudig om je de illusie te geven, dat zij iets doen.

Dat is nogal helder.

(*stilte*)

Hoe dan ook, ik heb enige hoop, dat in Februari volgend jaar⁸⁵ er iets tastbaars zal zijn. Maar... (*lachend*) Sri Aurobindo zegt, dat de mens met hoop leeft van de wieg tot het graf! Hoe dan ook, de mijne is niet dezelfde soort hoop: het is een soort gewaarwording. Iets zou de volgende Februari kunnen gebeuren --- we zullen zien.

Juli 24, 1963

(*Moeder leest eerst in het Engels een niet gepubliceerde brief van Sri Aurobindo's:*)

⁸⁵ Tweede verjaardag van de supramentale Manifestatie.

“Over de huidige beschaving, het is niet dit, dat gered moet worden; het is de wereld, die gered moet worden en dat zal zeker gedaan worden, ofschoon het niet zo gemakkelijk zal zijn of zo spoedig als sommigen zich wensen of zich voorstellen of op de manier, dat zij het zich voorstellen. Het heden moet zeker veranderen, maar of het door destructie is of een nieuwe constructie op de basis van een grotere Waarheid, is het probleem. De Moeder is weggegaan... (*Moeder lacht*) hangende deze kwestie en ik kan alleen hetzelfde doen.”

(September 1945)

Het is wonderbaarlijk! (*Moeder lacht*) Wonderbaarlijk. En het was geschreven in 1945, dat wil zeggen, gedurende de oorlog --- de oorlog was nog niet geëindigd.

*Het was het einde.*⁸⁶

Ik heb de bedoeling om dit te distribueren voor 15 Augustus.

(*Satprem, in het Engels:*) *Hangt het nog?*

(*Moeder lacht
en antwoordt niet*)

Er zijn twee andere brieven:

“Naar beneden brengen van de Goddelijke Liefde en Schoonheid en Ananda in de wereld is inderdaad de hele kroon en essentie van onze yoga. Maar het is altijd onmogelijk voor me geleken, tenzij er als de ondersteuning en fundatie en bewaking ervan de Goddelijke Waarheid komt --- wat ik het supramentale Waarheid noem --- en zijn Goddelijke Vermogen....”

(XXIII.753)

Hier is het helder: hij zegt, dat wat hij het “Supramentale” noemt, de *Goddelijke Waarheid* is, en dat het eerst moet komen, en de rest komt naderhand.

En toch is er, gedurende enige tijd nu en in toenemende mate, een extreem concrete Respons geweest is op een soort aspiratie (een roep of een gebed), waarin ik tegen de Heer zeg, “Allerhoogste Heer, manifest Uw Liefde.” (Het komt aan het eind van een lange invocatie, waarin ik Hem vraag om al Zijn aspecten, het een na het andere te manifesteren, en het eindigt zo.) Maar dan komt er, opmerkelijk genoeg, op dat moment, een Respons, die steeds helderder, steeds sterker wordt.... Maar Sri Aurobindo zegt, dat Waarheid eerst tot stand gebracht zou moeten worden, en wat hij

⁸⁶ 7 Mei 1945, in Europa en 15 Augustus in Japan.

het Supramentale noemt, de allerhoogste Waarheid is, de Goddelijke Waarheid. Het correspondeert met dat, wat ik opmerkte, terwijl ik het laatste hoofdstuk vertaalde van "de perfectie van het wezen" in de "Yoga van Zelf-Perfectie": ik bleef denken, "Maar dat is alleen het aspect van Waarheid; alles, dat hij uitdrukt, is het aspect van Waarheid; altijd en overal is het de hoek van de Waarheid; en zijn supramentale actie is een actie van de Waarheid."

Ik wist niet, dat hij het had gezegd, maar het is hier helder geschreven:

"... Maar het leek altijd onmogelijk voor me, tenzij er als de ondersteuning ervan en de fundatie en bewaker de Goddelijke Waarheid komt --- wat ik het supramentale noem --- en het Goddelijke Vermogen ervan. Anders zou Liefde, zelf verblind door de verwarringen van dit huidige bewustzijn, strompelen in haar menselijke ontvangers en, zelfs anders, zichzelf niet erkend, geweigerd of snel degenererend terugvinden en verloren in de broosheid van mensen's inferieure natuur. Maar wanneer het in de goddelijke waarheid en vermogen komt, daalt Goddelijke Liefde eerst neer als iets, dat transcendent is en universeel, en uit die transcendentie en universaliteit past het zichzelf toe op personen in overeenstemming met de Goddelijke Waarheid en Wil, terwijl het een uitgestrekter, groter, zuiverder persoonlijke liefde creëert dan enig menselijk denkvermogen of hart zich nu kan voorstellen. Wanneer men deze neerdaling gevoeld heeft, kan men werkelijk een instrument zijn voor de geboorte en actie van Goddelijke Liefde in de wereld."

(XXIII.753)

Zij geven de datum niet, maar ik vind het hoogst interessant.

En de laatste:

Het belang van het lichaam ligt voor de hand; doordat hij een lichaam ontwikkeld heeft, of er een gegeven is, en een brein, dat in staat is om een progressieve mentale verlichting te ontvangen en te dienen, is de mens gestegen boven het dier. Op gelijke wijze zal hij alleen door een lichaam te ontwikkelen of tenminste een functionering van het fysieke instrument, dat in staat is om een nog hogere verlichting te ontvangen en te dienen, zal hij stijgen boven zichzelf en een volmaakte goddelijke mensheid realiseren, niet hoofdzakelijk in het denken en in zijn interne wezen, maar in het leven. Anders wordt ofwel de belofte van het Leven geannuleerd, haar betekenis vernietigd en kan het aardse wezen alleen Sachchidananda realiseren door zichzelf te vernietigen, door het denkvermogen, het leven en het lichaam van zich af te schudden en terug te keren naar het zuivere Oneindige, of anders is de mens niet het goddelijke instrument, er is

een bestemde limiet aan het bewust progressieve vermogen, dat hem onderscheidt van alle andere aardse bestaansvormen en zoals hij hen vervangen heeft aan de voorkant van dingen, zo moet een andere hem uiteindelijk vervangen en zijn erfgoed aannemen.”

(Het Goddelijke Leven, XVIII.231)

Het is amusant.

(*stilte*)

Gaat U mijn vraag niet beantwoorden?

Nee! (*gelach*)

Nee, nauwelijks twee of drie dagen geleden vroeg iemand me een vergelijkbare vraag: "Zal er een andere grote destructie zijn of niet?" Dat zijn dingen, waarover men niet zou moeten praten.⁸⁷

(*stilte*)

Weet je, dat X onophoudelijke herhaalt, "Er zal een oorlog zijn, er zal een oorlog zijn, er zal een oorlog zijn... zelfs als we het niet willen, zal er een oorlog zijn"!! Hij zei, dat oorlog zou komen in April, het is nu Juli.

Voorlopig zijn de Chinezen nogal duidelijk, diegenen, die in de wereld de agressieve attitude vertegenwoordigen; zij maakten daardoor zelfs ruzie met de Russen --- een serieuze ruzie. Je kent het verhaal, veronderstel ik.

(*stilte*)

Dat zijn dingen, waar beter niet over gesproken wordt.

* * *

Dan geeft Moeder weer commentaar op Sri Aurobindo's tweede brief:

En zou Liefde zich manifesteren voor de Waarheid, dan zouden er veel catastrofes zijn.

⁸⁷ We vinden het de moeite waard om hier een brief te publiceren, die Moeder schreef (in het Engels) aan Prithwi Singh, Sujata's vader, net een paar dagen voor Sri Aurobindo's letter werd gepubliceerd aan het begin van deze conversatie, op 30 Augustus 1945: "Ik zie niet, dat de Supramentale wil handelt op een manier, die je Ervan verwacht. De actie ervan zal zijn om de Goddelijke's Wil op aarde te bewerkstelligen, wat dat ook mag zijn. Op mensen zal de actie Ervan zijn om hun wil bewust of onbewust te richten van hun kant op de manier, waarin de Goddelijke's Wil wil, dat zij gaan. Maar ik kan je niet beloven, dat het de Goddelijke's wil is om de huidige menselijke beschaving te preserven."

Het is curieus, gedurende een erg lange tijd, gedurende maanden en bijna jaren, stopte iets me altijd, wanneer ik vroeg voor Liefde's manifestatie, een soort erg heldere impressie: "Nee, het is nog geen tijd, het is nog geen tijd..." Totdat het op een dag plotseling begon en er een overweldigende Respons kwam. Dat was verscheidene maanden geleden, en sinds toen is er altijd een Respons geweest --- een altijd toenemende Respons.

Toch kan ik niet in alle oprechtheid zeggen, dat de Waarheid zich gemanifesteerd heeft!

Is misschien de voorbereiding voldoende?

Misschien is het een individuele kwestie --- toch is mijn actie niet individueel, er is een constante perceptie van de aarde's atmosfeer.

Het maakt niet uit, zo zeggen geeft wat comfort.!

(stilte)

Je gezondheid --- oké?

Oké, Moeder.

Goed. Dat is het enige, dat nodig is --- belangrijk, erg belangrijk: om het lichaam in goede gezondheid te houden, in een soort balans. Erg belangrijk. De rest maakt niet uit!

*(Moeder lacht
en zo doet Satprem)*

Juli 27, 1963

(Moeder geeft eerst commentaar op de dood van een leerling, M.)

Hoe zij deze arme doden behandelen!...

Natuurlijk haastten zij zich om hem te cremen; zij vroegen mij openhartig (omdat zijn neef kwam, maar niet voor de volgende morgen, dat is, een beetje minder dan vierentwintig uur na M's dood, --- bijna twintig uur), zij vroegen mij, "Zouden wij hem moeten houden of niet?" Ik antwoordde,

“Het hangt ervan af. Wanneer het je vraagt, zover als het HEM betreft, is het, hoe langer je hem houdt, hoe beter,” Dan zie ik ogen wijd open, mond wijd open --- ze begrijpen niets! Ik vertelde hen, “Het neemt NOGAL EEN TIJD, voordat het bewustzijn langzaam er uitkomt! Anders, wanneer je hem verbrandt, wordt het er met geweld uitgeduwd, het geeft een verschrikkelijke schok.”

Om de waarheid te vertellen verbranden mensen de doden op die manier om het vitale te vernietigen, ik ben er zeker van. Het idee is om geen *geesten* te hebben.

Een beetje voor zijn dood had hij me om een nieuwe naam gevraagd. Hij stierf bijna tweemaal, maar hij werd gered (de dokters waren zeker, dat hij zou sterven), hij werd gered door zijn geloof; hij had zo een geloof, zo een onweerstaanbaar geloof, dat het hem er twee keer doorheen trok: hij was verlamd, kon niets meer zeggen, het was verschrikkelijk. En twee keer kwamen alle faculteiten terug (zijn ogen waren niet zo goed, maar hij kon hoe dan ook praten en zich bewegen). De derde keer wilde hij volledig genezen worden, omdat hij een zakenman was en een oplossing had gevonden om tien lakhs⁸⁸ roepies voor me (hij had me al vier lakhs gegeven in het verleden, maar hij wilde me er tien geven). Dus hij wilde absoluut leven, maar hij vond zichzelf niet al te goed (hij was nogal achteruitgegaan!), hij riep een van die *kaviraj* (weet je, die zelfbenoemde artsen), die hem afmaakten: hij kon niet meer eten of slapen. En de “arts” ging door met hem te vertellen, “Je bent veel beter!” Terwijl de arme man de hele nacht rechtop in een stoel zat.... Uiteindelijk werd hij snel naar het ziekenhuis gebracht en stierf daar. En op de dag van zijn dood, ongeveer een uur later, werd ik geïnformeerd, dat zijn zoon (hij is geen kind, hij is een man) mij absoluut onmiddellijk MOEST zien. Het was op een tijd, dat ik geen mensen zie, maar ik zei “oké” (ik voelde, dat er iets mee was), ik zei “oké” en ging hem ontvangen. Het was 11:00 A.M. (ik denk, dat hij stierf om 9:30 A.M.). Ik ga daar (Ik herinner me niet, of het in de morgen was of vroeg in de middag, hoe dan ook, het was erg spoedig na zijn dood), ik ga zitten, de zoon wordt binnengebracht, en samen met hem komt een kleine jongen, niet groter dan zo (*gebaar*), helemaal gouden, vreugdevol, levend, gelukkig!... En hij snelde naar me toe. Hij bleef zo, en leunde tegen me aan, nogal stil. En hoe hij lachte! Hoe gelukkig was hij!

Het was M., zijn psychische wezen.

Altijd zo lieflijk! Helemaal lumineus --- lumineus met een gouden licht -- en zo gelukkig, zo blij! Als een baby, niet groter dan dit (*gebaar*). Zwaaiend met zijn armen en benen, zo gelukkig! Hij bleef daar --- op zijn plaats. Zo natuurlijk, ik ontving hem en deed het nodige.

Ik heb duizenden gevallen gezien, weet je, maar het is de eerste keer, dat ik dat gezien heb! En hij had een opmerkelijke kennis, omdat hij om

⁸⁸ On *lakh*: honderdduizend.

geen enkele hapering te riskeren, zich aan zijn zoon vastklampte en hem aandreef om bij me te komen om zo zeker te maken om mij te bereiken zonder ongeluk, zonder enige tussenkomst van de tegenwerkende krachten, van stromen en allerlei soorten dingen. Hij klampte zich vast aan zijn zoon, die er niet gewaar van was, behalve dat iets in hem WILDE, dat hij naar me toe kwam. En de arme zoon huilde; ik vertelde hem, "Maak je geen zorgen, hij is erg gelukkig"! (*Moeder lacht*)

En heerlijk! Een heerlijk iets. De aanblik ervan vervulde me van vreugde --- zo gelukkig, zo gelukkig, hij leek me te zeggen, "Eindelijk ben ik bij U! En ik zal nu niet toegeven, niemand kan me weghalen." Zo klein.

Ik heb je het verhaal verteld over de andere, die kwam om geopereerd te worden en stierf⁸⁹ (dat zijn er twee op een rij, onder onze beste werkers). De andere had een belangrijke overheidspositie en deed voor ons enige ongelooflijke diensten (hij was een erg intelligente man en is een lange tijd hoofd van justitie geweest), hij was erg behulpzaam en vol geloof en devotie. Deze [M.] had zelfs beloofd om wat geld te lenen, maar hij stierf er net voor --- enige dagen eerder moest hij het geven!⁹⁰ Maar de eerste was een bewust, hoog gementaliseerd wezen, met een zeer goed gevormd mentaal wezen; hij wist veel en hij vertelde me, "Ik ben erg bewust en nu weet ik, dat ik volledig levend ben en volledig bewust, dus ik wil geen impotent lichaam, dat voortdurend iemand nodig heeft om het te verzorgen of het rond te bewegen. Ik prefereer om te veranderen." Hij heeft mij gevraagd om voor hem een goede te vinden (!) Deze vroeg niet om een nieuw lichaam te nemen, maar het laatste, dat hij zei (naderhand, hij was verlamd) was: *Ik moet leven, omdat ik tien lakhs roepies aan de Moeder wil geven*. En hij ging daarmee weg --- dus moet er een geschikt lichaam gevonden worden.

Maar deze [M.] wist erg weinig, hij was geen intellectueel, hij was een man van actie, erg psychisch --- erg veel zo! Heerlijk, oh, heerlijk! Hij was als een klein kind, naakt, natuurlijk, als een baby zo groot, met dunne armen, dunne benen --- in de rondte dansend, hij was blij, lachend en lachend, hij was gelukkig. En helemaal lumineus. Ik vertelde zijn zoon onmiddellijk (hij deed een "pranam" en kwam omhoog met zijn ogen vol tranen), ik vertelde hem, *Huil niet, hij is nu, waar hij wil zijn en volmaakt in rust*. Ik heb hem het verhaal niet verteld --- hij zou niets begrepen hebben!

* * *

(Dan leest Moeder twee brieven door Sri Aurobindo, die zullen verschijnen in een toekomstig "Bulletin" :)

Dit vind ik erg, erg goed:

⁸⁹ Zie de conversatie van 6 Juli.

⁹⁰ De Ashram biedt chronisch het hoofd aan een zorgelijke financiële situatie.

“Wat het supramentale zal doen, kan het denkvermogen niet voorzien of neerleggen. “Het denkvermogen is onwetendheid, die zoekt naar de Waarheid, het supramentale is juist door zijn definitie het Waarheidsbewustzijn, de Waarheid, die in bezit is van zichzelf en zichzelf vervult door zijn eigen vermogen. In een supramentale wereld kunnen imperfectie en disharmonie niet anders dan verdwijnen. Maar wat we nu net voorstellen, is niet om de aarde een supramentale wereld te maken, maar om het supramentale naar beneden te brengen als een vermogen en tot stand gebracht bewustzijn midden tussen de rest --- om daar het te laten werken en zichzelf te vervullen als het Denkvermogen, dat neergedaald is in het Leven en de Materie en daar gewerkt heeft als een Vermogen om zichzelf te vervullen in het midden van de rest. Dit zal genoeg zijn om de wereld te veranderen en de Natuur te veranderen door haar huidige beperkingen af te breken. Maar wat, hoe, tot welke mate het dat zal doen, is iets, dat nu niet gezegd hoeft te worden --- wanneer het Licht er is, zal het Licht zelf het werk doen --- wanneer de supramentale Wil op de aarde staat, zal die Wil beslissen. Het zal een perfectie tot stand brengen, een harmonie, een Waarheid-schepping --- wat de rest betreft, wel, zal het de rest zijn --- dat is alles.”

(XXII.13)

Het is erg nuttig om tegen mensen te zeggen --- zij zijn zo een ergernis!
Altijd het paard achter de kar willen spannen.

Deze andere brief gaat ermee samen:

“Het is niet raadzaam om te veel te discussiëren over wat het [supramentale] zal doen en hoe het dat zal doen, omdat dit dingen zijn, die het supramentale zelf zal fixen, terwijl het handelt vanuit de Goddelijke Waarheid erin, en het denkvermogen moet niet proberen om er groeven voor te fixeren, waar het in zal lopen. Natuurlijk moeten de bevrijding van onderbewuste onwetendheid en van ziekte, duur van leven door de wil, en een verandering in de werkingen van het lichaam onder de ULTIEME (*Moeder herhaalt*) elementen zijn van een supramentale verandering; maar de details van deze dingen moeten overgelaten worden aan de supramentale Energie om uit te werken volgens de Waarheid van zijn eigen Natuur.”

(XXII.8)

(Moeder maakt een gebaar van hameren) Ik drijf dat de hele tijd in mensen's hoofd. Ik breng mijn tijd door met hen vertellen, “Maak je allereerst klaar voor de komst ervan; we zullen zien, wat het doet!”

*Als de Franse vertaling eenmaal klaar is,
leest Satprem het terug voor Moeder:*

Altijd een lichte tint van humor!

(Satprem leest de Franse tekst op tot:)

“... om het daar te laten werken en zichzelf te vervullen, zoals het Denkvermogen, dat neergedaald is in Leven en Materie en heeft daar als een Vermogen gewerkt om zichzelf te vervullen in het midden van de rest....”

Wanneer we dat volgen (*Moeder tekent een grote curve naar de toekomst*), voorzag hij, dat de aarde op een dag een supramentale schepping zou zijn --- de volledige aarde... volledig veranderd. Dat betekent een lange, lange weg vooruit. Met andere woorden, later onder het supramentale ras zullen zij zeggen, “Dat zal allemaal wel zo zijn, maar het is alleen een begin. Nu moet de hele aarde een supramentale manifestatie worden.” Juist, zoals uit de mentale mens het supramentale wezen geboren was, zo zal ook uit het supramentale wezen de vermogens geboren worden, die de aarde zullen transformeren....

Zie je het?! Het is interessant.

(stilte)

Het is iets, dat al aan me getoond is, het is al aan me getoond, wanneer ik zo ga (gebaar) en de aarde ontvouwde, werd mij een glorieuze aarde getoond, verlicht met een innerlijk licht. Dus in plaats van een brandende zon was het een Licht, dat het Leven toestond om te bestaan --- begrijp je, het Fysieke zelf was lumineus geworden. Ik zag dat, ik herinner ERG DUIDELIJK, dat ik het zag.

Maar dat is een lange weg vooruit! (*Moeder lacht*) Is dat alles?

*(Satprem leest het eind
van de Franse tekst)*

Is buiten dat alles goed?

(Satprem antwoordt met stilte)

(Lachend) We zullen het supramentale laten neerdalen en zijn werk doen!

(stilte)

De grootste moeilijkheid is, dat de lichaam's textuur gemaakt is van Onwetendheid, zodat iedere keer, dat de Kracht, het Licht, het Vermogen

ergens probeert door te dringen, die Onwetendheid losgemaakt moet worden. Iedere keer is de ervaring gelijklopend, in detail hernieuwd (maar niet in essentie; ik bedoel, dat het iedere keer een specifiek punt is, maar de essentie van het probleem is altijd hetzelfde): het is een soort Negatie uit onwetende stupiditeit --- niet uit slechte wil, er is geen slechte wil: het is een inerte en onwetende stupiditeit, die juist door het feit van wat het is, de mogelijkheid ONTKENT van het goddelijke Vermogen. En dat moet iedere keer opgelost worden. Met iedere stap, in ieder detail, is het altijd hetzelfde, dat opgelost moet worden.

Het wordt keer op keer herhaald.... Het is niet, zoals in de werkelijkheid van ideeën, waar, wanneer je het probleem eenmaal helder ziet en de kennis hebt, het over is; sommige twijfels of absurditeiten zouden naar je terug kunnen komen van buitenaf, maar het is tot stand gebracht, het Licht is er, en dingen worden automatisch afgestoten of getransformeerd. Maar dit hier is niet hetzelfde! Iedere enkele aggregaat van cellen.... Niet, dat het buitenaf komt: het is op die manier GEBOUWD! Gebouwd door een inerte en stupide Onwetendheid. Een inert en stupide automatisme. En dus ontkent het automatisch --- niet "ontkent," er is geen wil om te ontkennen: het is een tegengestelde, ik bedoel, dat het niet KAN begrijpen, het is geen tegengestelde --- een TOT STAND GEBRACHT tegengestelde --- van het goddelijke Vermogen. En iedere keer is er een soort actie, die werkelijk in ieder detail bijna wonderbaarlijk is: plotseling wordt die negatie gedwongen... gedwongen om te erkennen, dat de goddelijke Kracht alkrachtig is. Gezien uit een andere hoek is het een soort eeuwigdurend klein wonder.

Ik zal je een voorbeeld geven: de laatste keer, dat je bij me was, had ik (terwijl je aanwezig was) hier een pijn (*gebaar naar de rechterkant*), een beangstigende pijn van het soort, dat mensen laat huilen (zij denken natuurlijk, dat zij erg ziek zijn!), het kwam hier zo. Je zei niets, is het niet, ik liet niets zien.

Zo lang als je hier was, maakte ik me er geen zorgen over.... Ik dacht eenvoudig aan iets anders. Maar toen je wegging, dacht ik, "Er is geen reden om dat hier te laten." Dus concentreerde ik --- ik riep de Heer en zette Hem hier neer (*gebaar naar de zijkant*), en ik zag het allemaal, wat ik je net verteld heb, die toestand van stupide negatie, en hoe, wanneer je het toelaat om te volgen, wat je de "normale" staat ervan noemt, een goede ziekte wordt (*Moeder lacht*), een serieuze ziekte. Ik roep de Heer (Hij is altijd hier! Maar het feit, dat ik concentreer en stil blijf....) En dan is het bijna onmiddellijk: het eerste is reactie --- bijna eerder een TOESTAND dan een reactie --- die de mogelijkheid ONTKENT van goddelijke Actie. Het is geen wil, het is een automatische negatie. Er is altijd een Glimlach, die antwoordt (dat is interessant, er is nooit een kwaadheid of enige kracht, die zichzelf oplegt, alleen een Glimlach), en bijna onmiddellijk verdwijnt de pijn --- "Dat" settelt zich, lumineus, kalm.

Het is niet definitief, let wel, alleen een eerste contact: de ervaring gebeurt weer bij een andere gelegenheid en om een andere reden (zij zijn geen mentale redenen, zij zijn gelegenheden), het gebeurt opnieuw, maar er is al een begin van een samenwerking: de cellen hebben GELEERD, dat met Dat de toestand veranderde (erg interessant, zij herinneren), dus beginnen zij mee te werken, en de Actie is altijd sneller. Toen begon het enkele uren geleden nog een keer; maar dan roepen DE CELLEN ZELF en vragen om een goddelijke Actie, omdat zij herinneren. En dan komt Dat binnen, als iets, dat tot stand gebracht is.

Nu heb ik het --- ik heb de handigheid! Het is om de cellen te trainen, begrijp je! Het is niet alleen, zoals een ziek persoon, die voor eens en altijd genezen moeten worden: nee, het is trainen van de cellen, om hen te leren... om te leven.

Het is prachtig.

Daarom vertel ik mensen met alle bewustzijn en kracht, "Jullie maken jezelf ziek met je idiote angst!" (Een onderbewuste angst --- soms mentaal, maar dan is het uiterst stupide --- in ieder geval een angst in de cellen, een onderbewuste angst.) "Je maakt jezelf ziek. Stop om bang te zijn en je zal niet ziek worden." En ik kan dat met absolute verzekering zeggen.

Het is interessant.

Maar constant (ik maak het probleem preciezer ter wille van helderheid), er zijn constant in de atmosfeer, zoals ik eerder gezegd heb, alle suggesties, die hele atmosfeer van het fysieke denkvermogen, dat vol is van iedere mogelijke stupiditeit. Je moet permanent waakzaam zijn en het allemaal wegvegen: "Ga weg, kom niet tussenbeide." De dokter's opinie, het voorbeeld van andere mensen, die hele... werkelijk, die hele verschrikkelijke warboel van Onwetendheid overal om me heen, die je moet terugdrijven: "Bemoei je er niet mee, bemoei je met je eigen zaken."

(stilte)

Dus regelmatig, zo gauw als er ergens een pijn komt of een ongemak of iets, onmiddellijk, ogenblikkelijk, de eerste reactie: "Ah! Heer, wat wilt U, dat ik leer?" En ik word aandachtig.

Wanneer iedereen hetzelfde doet, wanneer al diegenen, die het kunnen doen (oprecht, natuurlijk, zonder voorwendsel) het oprecht doen: "Ah! Heer, Wat wilt U, dat ik leer?" en dan observeren, wachten, dan zijn dingen gemakkelijker, je zet jezelf tenminste in betere condities.

Juli 31, 1963

*Moeder lijkt nogal geraakt
en vermoeid, ofschoon zij zoals altijd glimlacht.*

Ik heb een ontdekking gedaan --- niet positief een ontdekking, maar een bevestiging. Een nogal interessante observatie.

Er was een soort periodiciteit in de aanvallen --- kan ik ze "fysiek" noemen?... Zij zijn niet fysiek, ofschoon zij op het lichaam zijn. Zij gebeurden niet opnieuw in exact regelmatige intervallen, omdat de perioden van tijd ertussen niet altijd hetzelfde waren, maar er was een soort analogie, van gelijkvormigheid in de omstandigheden. En nu ben ik tot een soort zekerheid gekomen.

Het werk bestaat, zou ik kunnen zeggen, uit... ofwel het verwijderen of het transformeren (Ik ben niet zeker, welke van de twee) van alle lichaam's cellen, die onder de invloed zijn of geweest zijn van Valsheid (geen "leugen," maar *valsheid*), van de toestand, die tegengesteld is aan het Goddelijke. Maar omdat een radicale zuivering of transformatie waarschijnlijk geresulteerd zou hebben in niets dan de lichaam's oplossing, gaat het werk progressief door in stadia (Ik ga erg ver terug in de tijd naar mijn eerste aanvallen). Dus is de volgorde de volgende: eerst een serie activiteiten of visioenen (maar die visioenen zijn tegelijkertijd altijd activiteiten: zowel activiteiten als visioenen) in het onderbewuste domein, terwijl het op een erg levendige en objectieve manier de Valsheid laat zien, die verwijderd moet worden (getransformeerd of verwijderd). Eerst nam ik hen als tegenwerkende aanvallen, maar nu zie ik, dat zij "toestanden van valsheid" zijn, waarmee zekere elementen in het fysieke wezen verbonden zijn (in die tijd dacht ik, "Ik ben daarmee in contact gebracht door de correspondentie in me," en ik werkte op dat niveau --- maar het is een andere manier van hetzelfde zien). En het produceert... er is zeker een oplossing --- er is een transformatie, maar ook een oplossing --- en die oplossing veroorzaakt natuurlijk een extreme vermoeidheid of een soort uitputting in het lichaam, dus tussen de twee stadia van transformatie wordt het lichaam tijd gegeven om de sterkte en energie te herstellen.⁹¹ En ik had opgemerkt, dat die

⁹¹ Enkele dagen later voegde Moeder toe: "Er is ook iets, dat ik onbesproken gelaten heb: een urgente noodzaak om met alle materiele activiteit op te houden om het lichaam in staat te stellen om de goddelijke Kracht volledig te ontvangen --- zo volledig als mogelijk --- die vervangen zal, wat verwijderd is. Er is iets absoluuts aan die behoefte: volledig stil te blijven, kalm de Kracht neer laten dalen --- eerder het lichaam

“aanvallen” altijd komen na de observatie (een observatie, die ik de laatste enkele dagen gemaakt heb) van een grote toename in vermogen, energie en kracht; wanneer het lichaam meer solide wordt, volgt er altijd de volgende dag of de dag erna, eerst een serie nachten, die ik onplezierig zou kunnen noemen (zij zijn het niet, omdat zij instructief zijn), en dan een verschrikkelijke strijd in het lichaam. Deze keer was ik bewust --- ik ben natuurlijk iedere keer bewust, maar (*lachend*) iedere keer meer.

Ik had de laatste tijd geobserveerd, dat het lichaam veel sterker werd, veel meer solide, dat het zelfs meer gewicht kreeg (!), wat bijna abnormaal is. Toen had ik een eerste visioen (geen visioen: een activiteit, maar erg helder), toen een andere, en toen een derde. Gisteravond werd ik met subtiel voedsel gevoed, alsof om me te vertellen, dat ik het nodig had, omdat ik geen enkel fysiek voedsel wilde nemen⁹² (niet, dat ik erover dacht, ik merkte eenvoudig op, dat ik gevoed was, zeker voedsel gegeven). En met de visioenen, die ik de twee voorgaande nachten had, wist ik, dat er zekere elementen aan de orde waren, die een deel van de lichaam's constructie vormden (psychologische constructie), en dat zij geëlimineerd moesten worden. Dus werkte ik hard voor hun eliminatie. En vandaag werd de strijd uitgevochten.

Maar toen, omdat ik hard gewerkt had voor de eliminatie, was de strijd nogal formidabel --- wanneer het een zekere maat teboven gaat, heeft het hart moeite en dan moet ik uitrusten. Zo gebeurde het. Maar het was zo helder, zo voor de hand liggend! En het volledige proces werd GEZIEN vanaf het begin, iedere enkele stap ervan, het is... een wonder! Een wonder van bewustzijn, van maat, van dosering, om toe te staan, dat de zuivering en transformatie plaatsvinden zonder de balans te verstoren, zodat de oplossing niet gebeurt. Het is gebaseerd op de capaciteit om te vol te houden en te weerstaan (wanneer het lichaam niet in staat zou zijn om vol te houden, zou het werk natuurlijk niet gedaan kunnen worden).

En nu WEET het lichaam (in het begin wist het niet, het dacht, dat het “aanvallen” van buitenaf waren, “tegenwerkende” krachten; en het kan altijd zo verklaard worden, het was waar op een zekere manier, maar het was niet de ware waarheid, de diepste waarheid), nu WEET het lichaam, waar het allemaal vandaan komt, en het is zo wonderbaarlijk! Een wonder van wijsheid.... Het zet alles op zijn plaats, het laat je REALISEREN, dat dat hele spel van de tegenwerkende krachten een manier is van dingen zien (een noodzakelijke manier op een bepaalde tijd, misschien --- met

laten doordringen. Alle fysieke activiteit moet op de een of andere manier uitgesteld worden, en wanneer de materiele organisatie, of de gewoonte neigt om het te laten voortgaan, komt er een materiele onmogelijkheid, een excessieve vermoeidheid of ongemak om het lichaam te dwingen om stil te blijven. Omdat eenvoudig verwijderen, wat er niet zou moeten zijn, niet voldoende is.; het moet ook vervangen worden door wat er ZOU MOETEN zijn. Anders zij er een afnemen zijn of geleidelijk vermindering van de substantie, die resulteert in een oplossing. Wat gesublimeerd is of verwijderd, moet vervangen worden door iets, dat de ware Vibratie is, degene, die recht uit het Allerhoogste komt.”

⁹² Moeder at niets deze morgen.

“noodzakelijk” bedoel ik praktisch), maar het is nog steeds een illusie; ziektes zijn de noodzakelijke manier van dingen zien, om je in staat te stellen om op de juiste manier weerstand te bieden, om op de juiste manier te vechten, maar het is nog een illusie. En nu weet het LICHAAM dit allemaal zelf --- zolang het alleen het denkvermogen was, dat het wist, was het een verre notie in de werkelijkheid van ideeën, maar nu weet het lichaam het zelf. En het is niet alleen vol van goede wil, maar ook van oneindige dankbaarheid --- het vraagt zich altijd af (dat is haar eerste beweging), “Heb ik de capaciteit?” En het krijgt altijd hetzelfde antwoord, “Het is niet JOUW capaciteit.” “Zal ik de kracht hebben?” “Het is niet JOUW kracht.” Zelfs dat besef van zwakte verdwijnt in de vreugde van oneindige dankbaarheid --- het wordt gedaan met zoveel goedheid, zoveel inzicht, zoveel bedachtzaamheid, zoveel zorg om zover als mogelijk een progressieve balans te onderhouden.

Het kwam met een zekerheid, een VANZELFSPREKENDHEID: dit is het proces van transformatie.

Maar deze keer was er een vrijwillige medewerking, dus zal het misschien sneller gaan.

Ik was niet in staat om mijn werk te doen⁹³ : de schok was te sterk. Maar ik zei, dat ik jou wilde zien, omdat ik je erover wilde vertellen.

(stilte)

Het is vreemd, wanneer ik in die toestand, ben voel ik, alsof om mijzelf gehoord te maken, ik een duizelingwekkend gewicht moet optillen. Ik voel nu (gedurende enkele dagen nu), alsof ik erg, erg luid moet spreken om gehoord te worden, het is bijna als een massa... ja, alsof ik onder de grond begraven zou zijn en erg hard moest schreeuwen om gehoord te worden.

Spreek ik erg luid?

Nee.

Omdat ik met iedereen voel, alsof ik moest schreeuwen om gehoord te worden --- en het is een inspanning, een aanzienlijke inspanning. Er is een soort massa, de kleur van bruinachtige aarde, die me naar beneden drukt, alsof ik begraven was en moest schreeuwen. De hele tijd, dat ik net met je sprak, voelde ik, alsof ik een enorme inspanning aan het maken was om gehoord te worden.

Schreeuw ik nu, of...?

Nee.

⁹³ Moeder ontving de secretarissen deze morgen niet.

Helemaal niet?

Nee, het moet de dikte van het bewustzijn zijn, die U voelt?

Ja! Ja.

Ja het is de lucht --- het is in de lucht.

(lange stilte)

En er werd mij deze morgen iets verteld (ik denk, dat het deze morgen was, of in de nacht, ik herinner het niet); het werd tegen het lichaam gezegd, niet tegen mij. Er werd aan het lichaam verteld, dat het door zou gaan tot volledige zuivering, en dat OP DAT PUNT het een keuze zal hebben om met het werk door te gaan of... Zie je, als het eenmaal volledige zuivering verkregen heeft vanuit het gezichtspunt van de cellen (niet, wat mensen fysieke "zuiverheid" noemen, dat is het niet), vanuit het gezichtspunt van de goddelijke Invloed, wat betekent, dat iedere cel onder de exclusieve invloed zal zijn van de Allerhoogste (dat werk in nu onderweg), er werd aan het lichaam verteld, dat dat werk gedaan zou worden, en als het eenmaal gecompleteerd is, het lichaam ZELF, volledig onder de Allerhoogste's invloed, zou beslissen of het door wil gaan of opgelost wil worden. Het was erg interessant, omdat... oplossing een verstrooiing betekent, maar verstrooien (dat is gemakkelijk te begrijpen) is een manier om het bewustzijn over een erg groot gebied te VERSPREIDEN. Dus aan de cellen wordt de keus gegeven om ofwel op die manier te handelen (*gebaar van diffusie*) of te handelen in een agglomeratie (*Moeder maakt een vuist*).

(stilte)

Het is de eerste keer, dat het probleem vanuit die hoek onder ogen gezien is, dat wil zeggen, vanuit het standpunt van een algemeen werk.

Maar ik zie niet, hoe de verstrooiing... Wanneer het verstrooid is, wanneer het opgelost is, is het hele werk opgelost, is het niet?

Nee, iedere cel is volmaakt bewust.

Zouden zij dan in andere lichamen gaan?

(Moeder blijft een moment indachtig) Wat gebeurt er vanuit het materiele gezichtspunt?... Weten zij, of het terugvalt naar inerte Materie, of wat? Wordt het stof --- wat wordt het?

Stof, ja.

Stof.... Zijn het geen cellen meer?

Nee, ik denk het niet.

Dan is het dat niet, omdat volgens wat me verteld was, zij cellen waren --- zij bleven cellen. Het moet iets nieuws zijn. Zij bleven cellen, aan de cel werd de keus gegeven om ofwel te blijven in zijn huidige agglomeratie of te verspreiden.

Ik weet het niet, maar het lijkt me, dat zij alleen zouden kunnen volharden in een agglomeratie met andere levende wezens.

Zijn de cellen in het menselijke lichaam verschillend van de cellen in andere lichamen, in dieren, bijvoorbeeld? Of zijn zij hetzelfde?

Behalve voor zekere gespecialiseerde cellen zijn de andere cellen verschillend, geloof ik.

Maar de gespecialiseerde cellen moeten degene zijn in kwestie, omdat diegene in kwestie volledig bewuste cellen zijn --- zij zijn gespecialiseerde cellen.

Dus zie ik niet, dat zij in dieren zouden kunnen gaan, ik denk niet, dat zij van dezelfde soort zijn.

Zij zouden alleen in andere menselijke organismes kunnen gaan.

Menselijk, ja.

Misschien is het het verschil tussen het ENE wezen en veel wezens?...⁹⁴

Het moet iets in voorbereiding zijn. We zullen zien.

Zo mon petit, ik laat je nu gaan, omdat...

* * *

*Enkele dagen erna,
voegde Moeder deze reflectie toe:*

Het is helder (volgens externe logica) een nieuwe manier van sterven, die mogelijk moet zijn --- niet langer de dood zoals we het beschouwen. Maar dat... op het moment zou alles, dat we zouden kunnen zeggen, speculatief zijn, geen concrete ervaring.

We zullen zien.

⁹⁴ Moeder bedoelt: tussen een geagglomerende individuele actie en een actie, die verspreid is in veel wezens.

Augustus

Augustus 3, 1963

De fysieke Materie, fysieke substantie --- het zeer elementaire bewustzijn, dat in de fysieke substantie is, is zo slecht behandeld (sinds mensen's aanwezigheid op aarde, veronderstel ik, omdat voor de mens er waarschijnlijk niet voldoende zelfbewustzijn was om gewaar te zijn van verkeerd behandeld te worden; de substantie was niet bewust genoeg, veronderstel ik, om onderscheid te maken tussen een normale vredevolle toestand en ongunstige condities; maar hoe dan ook, dat gaat een lange tijd terug), zo slecht behandeld, dat het het erg moeilijk vindt om te geloven, dat dingen verschillend kunnen zijn. Dat bewustzijn heeft een aspiratie --- een aspiratie, speciaal voor een LUMINEUZE vrede, iets, dat niet de duistere vrede is van de Onbewustheid, waar het niet van houdt (ik weet niet, of het er ook van gehouden heeft, maar het doet het niet langer). Het aspireert naar een lumineuze vrede; niet naar een bewustzijn, vol van verscheidene dingen, niet dat: eenvoudig naar een vredevol bewustzijn, erg vredevol, erg stil, erg lumineus --- dat wil het. Toch heeft het tegelijkertijd een of andere moeilijkheid om te geloven, dat het mogelijk is. Ik ervaar het: de concrete en absoluut tastbare interventie van het allerhoogste Vermogen, het allerhoogste Licht en de allerhoogste Goedheid --- het [het bewustzijn in de fysieke substantie] heeft de ervaring ervan en iedere keer heeft het een nieuw besef van verwondering, maar in dat besef van verwondering kan ik iets zien als: "Is het werkelijk mogelijk?"

Het geeft me de indruk, weet je, van een hond, die zoveel geslagen is, dat het alleen maar slagen verwacht.

Het is droevig.

Toch stapelen de bewijzen zich op. Wanneer geloof en vertrouwen zich permanent zouden kunnen vestigen, dan zou de moeilijkheid waarschijnlijk voorbij zijn.

(stilte)

Dat bewustzijn voelt een soort angst in de richting van de mentale kracht; op het moment, dat een mentale kracht zich manifesteert, gaat het zo (*gebaar van terugslag*): "Oh, nee! Genoeg daarvan, genoeg, genoeg!" Alsof de mentale kracht de oorzaak zou zijn van alle kwelling. Het voelt de mentale kracht als iets, dat zo hard, droog, rigide, meedogenloos is, bovenal droog --- droog, leeg --- leeg van de ware Vibratie.

Dat is nogal helder aan het worden. Wanneer er bijvoorbeeld geen behoefte is om iets uitwendig te doen en alle activiteit stopt, dan is er rust, en komt er die dorst en aspiratie voor een lumineuze Vrede. Het komt, en het komt niet alleen, het lijkt stevig tot stand gebracht. Maar wanneer er in die rust plotseling iets de aandacht vraagt en de oude mentale activiteit

begint (een activiteit van het denkvermogen van de cellen, het meest materiele denkvermogen), komt dat bewustzijn onmiddellijk uit zijn rust met een ruk: "Ah, nee! Niet dat, niet dat, niet dat!" Onmiddellijk wordt de mentale activiteit gestopt, en is er de aspiratie voor de Aanwezigheid --- "Niet dat, niet dat!"

Deze morgen had ik de ervaring tweemaal; een erg lichte mentale activiteit, en bijna onmiddellijk: "Ah, nee, nee! Dat bewustzijn prefereert eerder om te handelen of te bewegen of wat dan ook te doen, dan in die conditie te vervallen --- die het lijkt te beschouwen als een vijand.

(stilte)

Deze morgen was er een soort visioen of gewaarwording van de curve van het dier naar de mens --- een spiraalvormige curve --- toen van de terugkeer naar de toestand boven het dier, waarin het leven, de handeling niet het resultaat zijn van het Denkvermogen, maar van een Kracht, die gevoeld wordt als een Kracht van SCHADUWLOOS licht, dat wil zeggen, zelf-lumineus, dat geen schaduwen werpt en absoluut vredevol is. En in die vrede, zo harmonieus en zacht... oh, het is allerhoogste rust. Die disharmonie en hardheid zijn de oorzaak van vermoeidheid in het leven.

Ik spreek van het cellen's bewustzijn

Oh, om uit die chaos te komen van ideeën, willen, opvattingen --- het is allemaal zo kleinzielig, zo droog, zo hol, en tegelijkertijd zo irritant in zijn instabiliteit.

En het lijkt gereflecteerd te worden in de omstandigheden: iedereen lijkt, wanneer hij niet op de top van zijn moeilijkheden is, aardig op weg te zijn (!) Disharmonie, conflict, chaos lijken hun hoogste punt bereikt te hebben (ik hoop, dat zij niet hoger zullen stijgen, omdat het, zoals het is, moeilijk te dragen is). Van de morgen tot de nacht zonder onderbreking, ruzies, ontevredenheid, eisen... oh, ontevredenheid, "*gerommel*", de hele tijd, de hele tijd, met een soort sudderen --- een sudderen van wanorde en ontevredenheid. (*Moeder wijst naar een stapel brieven*): zie dat allemaal -- - die ik verondersteld wordt om te beantwoorden natuurlijk.

* * *

(Korte tijd later gaat Moeder in meditatie en Satprem volgt haar:)

Heb je nog steeds de gewaarwording van een "neerdaling"? Een neerdaling van kracht?

Ik, ik voel niet langer, dat het neerdaalt: het is er (*gebaar rondom en overal*). Dat wil zeggen, ik voel niet, dat "iets neerdaalt," het is er de hele tijd, hoe zit het bij jou?

Ik voel zeldzaam een neerdaling, behalve in tijden, dat de Kracht zich naar beneden haast, van beneden de schouders naar beneden.

Ja, in het lichaam.

Dan voel ik een neerdaling.

Het [de meditatie] was erg goed, erg stil en lumineus, zonder enige verstoring. Erg goed.

Maar het bewustzijn lijkt niet vooruit te gaan --- het bewustzijn, begrijpt u.

Omdat het niet gementaliseerd wil worden! Je zou je geen zorgen moeten maken.

Oh, ik herinner me, dat op een dag (het maakte veel indruk op me) de Swami me vertelde, "Maar je moet je dit voorstellen, dat voorstellen...."

Oh!

Ik zei, 'Nee, ik wil het niet! Ik wil, DAT HET KOMT. Toen antwoordde hij (hij zei het met grote kracht), "dat was je fout gedurende al je levens."

Je niet willen voorstellen?

Ja, voorstellen, gebruik maken van het mentale element.

Maar dat is nogal... Integendeel, ik heb daartegen moeten strijden, niet in mijzelf, maar overal, tegen die manie om voor te stellen. Dat geeft me zo een... (hoe kan ik het neerzetten?) zowel rustige als plezierige uitdrukking [met jou], alles blijft stil. Wanneer je de Waarheid wil ontvangen, moet alles tot een stop komen.

Ik begrijp het niet.... Mijn klacht is eerder, dat de stilte niet resulteert in een helderder bewustzijn, bijvoorbeeld.

Het zal komen.

Nee, die gewoonte van voorstellen is erg, erg ... ik beschouw het als erg verderfelijk.

Ik had in het verleden erg sterk de neiging, maar dat heb ik "verhaaltjes vertellen" genoemd --- alles, alles werden verhaaltjes: al het werk, alles, dat gedaan moest worden. Maar ik ben er helemaal mee gestopt, volledig, als iets gevaarlijks --- het geeft een groot materieel vermogen (daarom heeft de Swami waarschijnlijk aan je gevraagd om het te doen), het geeft een groot materieel vermogen, maar het is ERG slecht, het vervalst alles, dat vanboven komt.

Augustus 7, 1963

U ziet er vermoeid uit....

De moeilijkheden gaan door.

Er is een scherpe strijd tegen de constante Negatie van al het innerlijke leven --- eerder het hogere leven. Dat wil zeggen, het algemene Ongeloof [in het lichaam].

Het geeft me weer dezelfde nachten. Maar het is vreemd. Ik weet niet, wat het betekent, vannacht waren er gebouwen, die gemaakt waren van een soort rood graniet, en veel Japanners. Japanse vrouwen, die naaien en vrouwenjurken maken en stoffen; Japanse jeugd, die de gebouwen op en neer klimmen met een grote behendigheid; en iedereen was erg aardig. Maar het was altijd hetzelfde (*gebaar van een ineensstorting of in een gat vallen*): weet je, een pad opent zich, je loopt erop en naar een tijd, plof! Het stormt allemaal in elkaar. En er was een jonge Japanse man, die het gebouw op en neer beklom als een aap, met buitengewoon gemak: "Oh," dacht ik, "maar dat zou ik doen!" Maar toen ik de plek naderde, verdwenen de dingen, die hij gebruikte om op en neer te klimmen! Uiteindelijk nam ik na een tijd een beslissing: "Ik zal toch gaan," en ik bevond me beneden. Daar ontmoette ik enige mensen en vonden allerlei dingen plaats. Maar ik vond het interessant, dat alle gebouwen (er waren er vele van, talloze gebouwen) gemaakt waren van een soort rode porfier. Het was erg mooi, Graniet of porfier waren er beide. Wijde trappen, grote hallen, grote tuinen --- zelfs in de tuinen waren constructies.

Maar uitwendig komen de moeilijkheden terug, in de zin, dat de Chinezen gegrepen lijken door een ambitie van overwinnen --- zij verzamelen troepen aan de grens.

Toch lijkt het onwaarschijnlijk, dat zij zullen aanvallen.

Waarom verzamelen zij dan troepen?

Chantage.

Klaarblijkelijk, maar... Het resultaat is, dat de Amerikanen zeiden, dat zou zouden komen helpen, wanneer zij aanvielen. Zelfs de Russen zeiden, dat zij zouden helpen.

Wel, ik weet het niet. IK ZIE die grote stromen: het zijn als stromen van kwaadheid, die greep krijgen op mensen en dingen.... Uiteindelijk zou het werkelijk eerder een acuut conflict zijn tussen het Ja en het Nee, dat wil zeggen, tussen alles, dat strijdt om het komen van nieuwe dingen versnellen, en alles, dat weigert --- weigert met toenemend geweld.

(stilte)

Dit lichaam wordt constant, constant belaagd door alle oude ideeën en oude overtuigingen, die blijven vertellen, dat het een fout maakt, dat het in illusie leeft, dat het denkt, dat het getransformeerd wordt, maar het is allemaal humbug. Dus is het lichaam... een beetje moe, het vraagt zich af, "Zal ik geen beetje rust krijgen? Dag en nacht brengt het tijd door in de strijd, non-stop. Het begint zich af te vragen, of niet een of andere soort inferioriteit van zichzelf is, een onvermogen om met dingen stil om te gaan?"

En dan is het nooit dol geweest op voedsel (dat is iets, waar het nooit in geïnteresseerd is geweest), maar in die gevallen werd voedsel bijna... niet positief afschuwelijk, maar ... Het heeft eten altijd beschouwd als vermoeiend.

Ja.

Iemand, die het begrijpt!

* * *

(Alsof "toevallig" leest Satprem aan Moeder een oude conversatie voor van 24 Januari 1961 over de griepepidemie in Japan gedurende Wereldoorlog I.)

En het beste deel van het verhaal is, dat zij sinds toen nooit dat type griep gehad hebben.

De Japanners zijn ontvankelijk mensen.

Zij hebben zoveel geleerd van de Amerikanen --- het heeft hun smaak vervormd, maar nu begint het terug te komen. Ook helpt alles, dat zij geleerd hebben, hen. En zij hebben Amerika omgevormd tot het besef van Schoonheid!

Het is vreemd, vannacht was het helemaal Japans....

* * *

(Dan leest Satprem de conversatie van 22 Mei 1963, waarin hij Moeder vertelt, hoe zij hem plotseling genas van een besmettelijke ziekte, alsof iets plotseling "ondersteboven ging.")

Ik heb dat fenomeen opgemerkt: altijd, wanneer grote moeilijkheden opduiken --- een gewelddadige aanval, een desorganisatie --- de verandering niet progressief is: het is abrupt, als een ommekeer.

Juist deze morgen was het hetzelfde voor me. Zie je, wanneer de moeilijkheden komen, is er een soort algemene desorganisatie in het lichaam, met intense pijnen, en... (ik observeer, ik wil het volgen) het is helemaal geen progressieve afname, gevolgd door herstel, zo werkt het niet: het is absoluut als de ommekeer van een prisma --- alles verdwijnt in een klap. Er blijft alleen een stomme gewoonte, dat het lichaam heeft van herinnering. En in herinneren... de herinnering maakt, dat je je vermoeid voelt en slechtgehumeurd --- maar het is voorbij.

De lichaam's herinnering is nog iets anders, waaraan gewerkt moet worden.

Er is een toestand, waarin je niets voelt --- een toestand --- en een positieve, omdat het een toestand van vrede is; een toestand van een erg kalme en gelukkige vrede; een vrede, die je laat voelen, zoals je altijd wil blijven: "Oh, als voor altijd zo zou kunnen zijn!..." Of anders is er chaos, waarin alles botst en ontkent en ruzie zoekt --- alsof alles in oproer was. Het herinnert me aan de allereerste ervaring, die ik had, toen ik --- ik leefde werkelijk --- die Pulsatie van Liefde was en toen het besloten was, dat ik mijn lichaam weer moest nemen, om mijn lichaam weer binnen te gaan; wel, ik had contact met mijn lichaam, ik wist alleen, dat ik in contact was met mijn lichaam door pijn. Contact met het lichaam betekende lijden.

Ik zei dat in feite.

Het lijkt me (ik heb dat nu gedurende een lange tijd gevoeld, meer dan een jaar, bijna anderhalf jaar), het lijkt me, dat al het werk alleen gedaan werd om ieder enkel deel van het lichaam te leren om een fysiek, materieel bewustzijn te hebben, maar om tegelijkertijd die toestand van vrede te behouden --- een positieve, volle, grondig comfortabele vrede: iets, dat gedurende onbepaalde tijd kan duren. Dat wil zeggen, ik leer het lichaam progressief, wat ik alle goddelijke toestanden zou kunnen noemen; ik leer het om te voelen en te leven in de goddelijke toestanden. Wel, de meest nabije dingen (twee dingen zijn nabij genoeg, maar de ene is comfortabeler, als ik zo mag zeggen --- het is het wordt *gemak* in het Nederlands --- dan de andere, de andere is meer gespannen [*Moeder maakt een vuist*], er is een wil erin) de meest nabije dingen zijn het besef van eeuwigheid en het besef van stilte. Omdat er achter de hele schepping (ik bedoel de materiele schepping) een perfecte Stilte is, niet het tegengestelde van geluid, maar een positieve stilte, die tegelijkertijd een volledige onbeweeglijkheid is --- dat is erg goed als een tegengif tegen wanorde. Maar het besef van eeuwigheid is nog beter, en het heeft nog de lieflijkheid, die de ander niet heeft; het besef van eeuwigheid omvat een besef van lieflijkheid (maar geen "lieflijkheid," zoals wij het begrijpen). Het is extreem comfortabel. Dat is, er

is geen reden, waarom het zou veranderen --- of ophouden en opnieuw beginnen. Het is zelf-bestaand, volmaakt in zichzelf. En dit zijn het beste tegengif voor de andere toestand [van wanorde]: vrede, eenvoudige vrede, is niet altijd voldoende.

Ten slotte is het lichaam een opperst miserabel iets.... Gisteren, denk ik, was het aan het klagen, werkelijk klagen (ik zei, dat het een "zeurpiet" was, maar gisteren was het aan het klagen), het vroeg werkelijk, "Waarom, waarom was ooit een dergelijk miserabel ding gemaakt?" Onvermogen, onbegrip, oh! ... Niets dan beperkingen en onmogelijkheden. Een steriele goede wil, een volledig gebrek aan vermogen, en zo gauw als er een beetje vitaal vermogen komt, verandert het in geweld --- afschuwelijk.

(*stilte*)

Wanneer ik ook zo klaag, kan ik er zeker van zijn, dat ik een nacht vol spanning zal hebben en de volgende morgen een "schok."

Het zou beter zijn om stil te blijven, de dingen te nemen, zoals zij zijn en de Heer zijn werk laten doen zonder... zonder Hem de hele tijd zo te dwingen. Ik voel altijd, dat al onze tegenslag aangetrokken wordt door ons ongeduld of onze ontevredenheid. Wanneer ik zaligvol tevreden zou zijn en de dingen hun beloop laten hebben, "Wanneer U het wil, zal het zijn, dat is alles. Ik ben een idioot, ik blijf een idioot, en wanneer U het wil veranderen..."

*Maar kunnen we het veroorloven om dingen op hun beloop te laten?
Wanneer we dat doet gaat alles in de war.*

Nee

We kunnen onszelf vertellen, "Oh, alles zal goed zijn," en laten dingen zichzelf uitzoeken, maar zij gebeuren gewoon lukraak.

Zij gebeuren lukraak, maar waarschijnlijk komt er een punt, wanneer zij beter worden.... (*Lachend*) We durven het experiment niet tot het einde uit te voeren!

Dat geloof in ons is klaarblijkelijk, wat ons laat worstelen. Maar ik ben niet zeker, dat het ware Wijsheid is.

Ik weet het niet.

Laten we een praktisch voorbeeld nemen [Moeder glimlacht ironisch naar het "praktisch"! op een ander niveau dan het lichamelijke niveau: Neem bijvoorbeeld, dat je een tuin hebt, die binnengevallen is door kraaien en spreeuwen, die overal eten, insecten, verwaarlozende tuinieren.... Dus heb je een keuze: ofwel je vermoet jezelf en raakt er verbolgen over, maar je houdt de tuin, of je reageert tegen je reactie en

*je zegt, "Okay, ik zal niets zeggen, laat de dingen gaan, zoals zij willen,"
en dan wordt alles verpest.*

Ja, ja....

*Maar, als je je neus erin steekt, raak je verbolgen, omdat het een chaos
is.*

Nee, je zou in staat moeten zijn om je neus erin te steken zonder verbolgen te zijn! En het is nogal mogelijk. Het is iets, dat het lichaam bereikt heeft, hier, dit lichaam: het kan tussenbeide komen zonder verbolgen te zijn. Maar dat is de kwestie niet! De kwestie is iets daar ACHTER. Dat is het niet. De kwestie is: wanneer we de wanorde alleen laten (wanneer we, om precies te zijn, het het maximum laten bereiken), zal dan de vooruitgang (wat we vooruitgang noemen, dat is, de verandering) niet groter zijn?

Zal de tuin niet opgegeten worden door de insecten? Dat is de vraag.

We gaan het experiment niet doen!

Ik zag in Frankrijk een lapje tuin: het was omgeven door muren, en het land had behoorde bij iemand, die er heel goed voor zorgde en er bloemen in had geplant. Het was redelijk groot, maar volledig ingesloten. Die persoon ging dood. Het was in zuidelijk Frankrijk. Hij stierf en niemand (er waren geen erfgenamen), niemand zorgde voor de tuin: het was gesloten en bleef zo. Ik zag de tuin... Ik herinner het me nu niet, maar zeker meer dan vijf jaar naderhand. Er gebeurde waarschijnlijk, dat het slot beetje bij beetje brak en loskwam; ik duwde de deur open en ging naar binnen.... Ik heb nog nooit iets mooiers gezien! Er waren geen paden meer, er was geen orde meer, niets dan verwarring --- maar wat verwarring! Ik heb nog nooit iets mooiers gezien. Ik stond daar in een soort extase.... Er is een boek (ik denk, dat het *Le Paradou* is van Zola), waarin een beschrijving is van een feeërieke plaats --- het was net zo: alle bloemen en planten waren vervlochten, in aan absoluut wanordelijke groei, maar met een harmonie van een ander type, een veel uitgestrektere, veel sterkere harmonie.

Het was buitengewoon mooi.

We hebben de mentale gewoonte om alles te willen ordenen, classificeren en reguleren: we willen altijd orde hebben --- een mentale orde. Maar dat is... Er is, bijvoorbeeld, in die plaatsen, die niet aangeraakt zijn door mensen, zoals maagdelijke wouden, een schoonheid, die je niet in het leven vindt, en het is een vitale, weerbarstige schoonheid, die de mentale reden niet bevredigt, maar toch een grotere rijkdom bevat dan iets, dat het denkvermogen opvat en organiseert.

*Maar ondertussen wordt het leven belegerd door duizenden insecten -
-- miljoenen insecten...*

Ja.

... die constant proberen om het op te eten.

Weet je, een natuurkundige heeft eens gezegd, dat als de mens de mier niet vernietigt, de mier de mens van de aarde zal verdrijven.

Wel, dat is het punt!

Het is mogelijk! (*Moeder lacht*)

Het is moeilijk te vinden...

Wat moeilijk te vinden is, is het WARE.

(stilte)

Maar in feite moet het een nogal moeilijk probleem zijn, omdat het juist het probleem is, dat de toekomst van de aarde confronteert.

De kant van de rede (van een geleidelijke en harmonische progressie, zoals opgevat door het denkvermogen) wil vrede en stilte, orde en harmonie onder de naties. De "vijzel en stamper" methode, die alles door elkaar mengt om iets potenter voor te brengen, een rijkere combinatie van elementen, vereist destructie. Beiden zijn er in de atmosfeer, zoals dit (*Moeder kijkt*). En het lijkt erop --- het lijkt erop --- dat de beslissing nog niet genomen is, zoals Sri Aurobindo zegt ["het hangt nog"].

Toch... lijkt het er op het moment op, dat mijn werk meer een werk van pacificatie is (ik bedoel het universele werk).

Maar ik ben niet zeker.

(stilte)

Er was een tijd, toen ik erg sterk streed tegen verspilling: verspilling van kracht, verspilling van materiaal, verspilling van tijd, en natuurlijk verspilling van levens. Een verschrikkelijke verspilling van levens. Maar is deze attitude er niet een van sentimentaliteit met oogkleppen?? Ik kan het niet zeggen.

(stilte)

Gedurende een erg lange tijd --- een erg lange tijd --- prefereerde ik het ene pad boven het andere, en de hele tijd, toen ik fysiek met Sri Aurobindo leefde, prefereerde ik nogal zeker het pad van harmonieuze groei boven dat van... een algemeen "terugwerpen in de smeltkroes"!

(stilte)

Die gewoonte van alles teruggooien\, alles samen mengen om opnieuw te beginnen... Zelfs, wanneer het steeds minder tijd nodig heeft om zijn les opnieuw te leren, heeft het nog steeds enige tijd nodig, en dat lijkt zo nutteloos!

Alles, dat het lichaam weet, alles, dat het geleerd heeft, heeft het geleerd als een "aggregaat," dus als dat alles in een ander lichaam gaat, moet alles weer opnieuw geleerd worden --- wat een hoofdpijndossier is. Je verspilt veel tijd.

(*stilte*)

Dus de tuin is in moeilijkheden?

Nee, nee! Ik nam het als een voorbeeld.

Ja, maar je zei, dat het een "praktisch" voorbeeld was!

Nee, soms komt de gewaarwording van hoe het leven belegerd wordt tot me in golven --- je wordt belegerd. Het is een perceptie, die ik soms erg sterk heb; je kunt niets doen, zonder door iets belegerd te worden --- voor alles, overal, in elk detail. Gedurende een jaar of twee heb ik die gewaarwording gehad. Soms is het opstandig... of anders verontrustend. Ik heb het nooit zo sterk gevoeld als gedurende de laatste jaren --- die gewaarwording van belegerd, aangevallen te worden.

Allerlei soorten dingen komen op die manier; in een periode het ene ding, in een andere periode een ander ding --- dat zijn perioden van innerlijke transformatie. Bijvoorbeeld de gewaarwording van innerlijke duplicatie (wat ze in de Veda's *crookedness* (kromheid) noemen, de indruk, dat niets een rechte lijn volgt. Ik heb buitengewone voorbeelden van een zin schrijven met een heldere, precieze wil en het werd (door iemand met een perfecte goede wil) op een nogal andere manier begrepen, volgens zijn eigen visie van dingen. Het gebeurde een paar dagen geleden. Maar het gebeurt de hele tijd! Ik zeg iets, wat voor me zo helder is, als het kan zijn, en het wordt absoluut verschillend begrepen, soms juist het tegenovergestelde! Dus is er het gevoel, de gewaarwording, dat ALLES op die manier is, het hele leven is op die manier, alle bewustzijnsvormen zijn op die manier, alle vibraties zijn op die manier --- in plaats van recht gaan, is alles krom. Het is zo sterk, dat het, zoals je zegt, je bijna slecht op je gemak laat voelen. Je walgt ervan, het maakt, dat je je ziek voelt.

En op een andere keer komt er iets anders.

Precies als antwoord op die dingen is er een roep (*gebaar van de Kracht, die neerdaalt in het lichaam*) om zuivering: zodat het rechtgezet kan worden,

zodat er tenminste een druppel Waarheid ergens kan zijn. Dus dan geeft het een "schok."

De mate van die deformatie is zo aanzienlijk, zo algemeen gemaakt, dat het je gewoonlijk niet opvalt, noch in jezelf, noch in anderen --- je merkt het alleen op, wanneer het schrille proporties aanneemt, maar dan... hypocrisie, bijvoorbeeld.

Maar ik spreek over een fenomeen, dat constant is.

Er is de hele omvang, zie je, helemaal van het meest materiele. In het meest materiele is het werkelijk als dat: elementen botsen en botsen en botsen eeuwigdurend... alles botst, alsof het de enige manier is om te bestaan. In de vitale werkelijkheid is het geweld. En in de mentale werkelijkheid is het hoofdzakelijk die *kromheid*. Daarom zei ik tegen mijzelf, : Wij zijn waarlijk arme dingen!"

Er is helder in ons de Herinnering, die geboorte geeft aan de aspiratie voor iets goddelijks --- wanneer dat er niet was, latent, zouden we nooit... konden we het zelfs niet voorstellen! De aspiratie zou niet kunnen bestaan, het zou betekenisloos zijn. Maar toch, wat is dit een lang pad....

Het lijkt me (het is nogal zeker), dat hoe dichterbij de andere kant komt, hoe meer het verschijnt... hoe meer je het verschil ziet.

Zolang als je wentelt in je Onwetendheid, merk je het niet op.

Wel...

Augustus 10, 1963

93 – Pijn is de aanraking van onze Moeder om ons te leren, hoe te dragen en groeien in verrukking. Zij heeft drie stadia van haar scholing, eerst volharding, vervolgens gelijkmoedigheid van de ziel, en als laatste extase.

Zolang als we omgaan met morele dingen, ligt dit absoluut voor de hand en is onmiskenbaar: alle morele pijn, wanneer je weet, hoe het te nemen, vormt je karakter en leidt je recht naar extase. Maar wanneer het het lichaam betreft...

Het is waar, dat de dokter zelf zei [*lachend*], (de dokter⁹⁵ symboliseert Twijfel met hoofdletter T), dat als je je lichaam leert om pijn te dragen, het steeds volhardender wordt, en niet zo snel verstoord wordt --- dat is het concrete resultaat. Mensen, die weten om niet grondig in de war te zijn, wanneer zij hier of daar een pijn hebben, die in staat zijn om stil te dragen en hun balans te houden, lijkt het, dat in hun geval de lichaam's capaciteit om wanorde te dragen zonder ineens te storten, toeneemt. Dat is erg belangrijk. Herinner je, dat ik in een voorgaande *Agenda* mijzelf de vraag stelde vanuit een zuiver praktisch en fysiek gezichtspunt, en het lijkt waar te zijn. Binnenwaarts is het me erg vaak verteld --- verteld en getoond met allerlei soorten kleine ervaringen --- dat het lichaam veel meer kan dragen dan mensen denken, onder voorwaarde, dat zij geen vrees en angst toevoegen aan de pijn; wanneer je af kan komen van die mentale factor, kan het lichaam, dat aan zichzelf overgelaten worden, zonder ofwel vrees of schrik of angst voor wat zal gebeuren --- zonder doodsangst --- nogal wat dragen.

De tweede stap is, dat als het lichaam eenmaal beslist heeft om pijn te dragen (het neemt werkelijk de beslissing om zo te doen), onmiddellijk de scherpe, de acute gewaarwording in de pijn verdwijnt. Ik spreek op een absoluut materieel niveau.

En wanneer je kalmte hebt (het vereist een innerlijke kalmte, die een andere factor is, dan verandert de pijn in een bijna plezierige gewaarwording --- niet "plezierig" in de gewone zin van het woord, maar er komt een bijna comfortabele impressie. Ik spreek nogmaals een zuiver fysiek, materieel niveau.

Het laatste stadium: wanneer de cellen vertrouwen hebben in de goddelijke Aanwezigheid en de goddelijke soevereine Wil en vertrouwen, dat alles ten goede is, dan komt extase --- de cellen open zich, worden lumineus en extatisch.

Dat maakt vier stadia (dit aforisme refereert aan alleen drie).

De laatste is waarschijnlijk niet binnen iedereen's bereik (!), maar de eerste drie liggen nogal voor de hand --- ik weet, dat het zo werkt. Het enige punt, dat me stoorde (ik vertelde je het eens), is, dat het geen zuivere psychologische ervaring is en dat pijn ondergaan slijtage veroorzaakt in het lichaam. Maar ik onderzocht het bij de dokter (ik laat hem gewoonlijk praten), en hij vertelde me, dat wanneer het lichaam erg jong geleerd wordt om pijn te dragen, haar vermogen om te dragen toeneemt, dat het effectief ziekten kan weerstaan, wat betekent, dat de ziekte zijn loop niet volgt, het breekt af. Dat is kostbaar.

⁹⁵ De "dokter" is hier geen abstractie, maar de persoon, die toekijkt en over Moeder zal waken tot het einde.

De laatste ervaring (die ik deze paar laatste dagen gehad heb), waarin klaarblijkelijk een hapering was (het was er niet werkelijk een), was een soort demonstratie. Ik vertelde je, wat het was, herinner je, het is als een zuivering van alle vibraties, die valse vibraties zijn, die niet het zuivere en eenvoudige antwoord zijn op de allerhoogste Invloed (dat alles in de cellen nog antwoordt op de vibraties van valsheid, ofwel uit gewoonte of van de mensen om ons heen of het ingenomen voedsel --- vijftigduizend dingen). Dan komt er, met een aspiratie of beslissing, bijna een gebed voor zuivering uit het lichaam, er gebeurt iets, dat natuurlijk de balans verstoort; de onbalans brengt op zijn beurt een algemeen ongemak tot stand. De vorm, die het ongemak aanneemt, is gewoonlijk hetzelfde: eerst pijnen en allerlei soorten gewaarwordingen, die ik niet hoeft te beschrijven; wanneer die toestand zich verder ontwikkelt, wanneer het toegestaan wordt, dat het zijn volle proporties aanneemt, resulteert het... in het verleden resulteerde het in flauwvallen. Maar deze keer volgde ik het proces gedurende ongeveer twee uur van het moment, dat ik opstond: de strijd tussen de nieuwe balans, die nieuwe Invloed, die tot stand gebracht werd, en de weerstand van alle bestaande elementen, die gedwongen werden om weg te gaan. Dat schiep een soort conflict. Het bewustzijn bleef erg helder --- het bewustzijn van het LICHAAM bleef erg helder, erg stil, in volmaakt vertrouwen. Dus ik was in staat om gedurende twee uur het proces te volgen (terwijl ik doorging met mijn gewone activiteiten zonder iets te veranderen), totdat ik voelde, of eerder voldoende helder verteld werd, dat de Heer wilde, dat mijn lichaam volledig onbeweeglijk zou zijn gedurende een tijd, zodat Hij zijn Werk volledig af zou kunnen maken. Maar ik ben helemaal niet alleen: er zijn hier andere mensen om me te helpen en over alles te waken (maar ik zeg niets tegen hen of ik verklaar niets, dat zijn dingen, waar ik niet over praat --- ik vertel niet, wat er gaande is, ik zeg niets), dus zat ik daar en vroeg me af, "Is het werkelijk en waarlijk onmisbaar?" (*Moeder lacht*) Toen voelde ik, dat de Heer een beetje meer druk uitoefende, wat de intensiteit van het conflict verhoogde, zodat ik alle tekenen had van flauwvallen --- ik begreep het (!)... ik stond op, liet mijn lichaam een beetje kreunen om duidelijk te maken, dat het zich niet erg goed voelde (!) en ik strekte me uit. Toen was ik onbeweeglijk, en in die onbeweeglijkheid zag ik, dat het werk gedaan werd --- een werk, dat niet gedaan kan worden, wanneer je doorgaat met overal naartoe bewegen. Ik zag het werk. Het duurde bijna een half uur, na een half uur was het voorbij. Wat betekent, dat er werkelijk... er een feit is, waaraan ik niet kan twifelen, zelfs als alle omgevende gedachten en krachten het tegenspreken: ik kan niet betwijfelen, dat het bewustzijn steeds meer toeneemt --- het bewustzijn in het lichaam. Het wordt steeds preciezer, lumineuzer, exacter --- STIL --- erg vredevol. En toch erg bewust van een ENORME strijd tegen duizenden gewoonten. Volg je het?

Toen het voorbij was, zag ik, dat er zelfs fysiek, lichamelijk een sterkte is: het resultaat is een toegenomen sterkte. Een erg helder toegenomen sterkte.

Maar het gaat nog steeds door. Nu is er een grote strijd tegen alle ideeën, alle gewoontes, alle gewaarwordingen alle mogelijkheden, alles,

dat de dood betreft --- “dood” (*lachend*), niet de “dood” in de zin, dat het bewustzijn vertrekt (daar praten mensen natuurlijk over, maar... die dingen bestaan niet langer), nee: WAT DE CELLEN MOETEN VOELLEN.⁹⁶ En alle mogelijkheden worden aan me gepresenteerd... Hoe kan de kracht, die al die cellen samen groept met dat bewustzijn (het bewustzijn, dat opgestapeld, samengedrukt is in de cellen), wanneer het hart stopt met slaan en het begrepen is, dat je volgens de menselijke onwetendheid “dood” bent, zijn wil afleggen om hen allemaal samen te houden? ... Natuurlijk werd mij onmiddellijk verteld (omdat het probleem --- alle problemen --- overal vandaan komen, en het probleem wordt mij met opzet getoond en gemaakt, dat ik ermee strijd; het is niet alleen een “idee”), er werd mij onmiddellijk verteld, dat die kracht, dat bewustzijn, dat alles bij elkaar houdt in werkelijk superbewuste cellen (zij hebben helemaal het gewone type bewustzijn niet; het is het innerlijke vitale wezen [*Moeder raakt het hartcentrum aan*], dat bewustzijn van eenheid, dat is, bewust van een wezen te zijn), dat dit aggregaat van de cellen nu een aggregaat is VAN HAAR EIGEN WIL, met een georganiseerd bewustzijn, dat een soort collectieve verzameling is van dat cellulaire bewustzijn; wel... Klaarblijkelijk is dit een exceptionele conditie, maar zelfs in het verleden, in die wezens, die uitwendig erg ontwikkeld waren, was er een begin van gewilde, bewuste cellulaire verzameling, en dat was zeker, waarom in het oude Egypte het occultisme erg ontwikkeld was. Exceptionele wezens, zoals de farao's, de hogepriesters, enz. werden gemummificeerd om zo de vorm zo lang mogelijk te conserveren. Zelfs hier in India werden zij over het algemeen versteend (in de Himalaya waren er versteende bronnen). Er was een reden.⁹⁷

En ik zag voor Sri Aurobindo (ofschoon hij nog niet begonnen was met deze systematische transformatie; maar toch trok hij de supramentale kracht voortdurend naar beneden in zijn lichaam), zelfs in zijn geval duurde het vijf dagen om het eerste lichte teken te tonen van decompositie. Ik zou zijn lichaam langer hebben willen houden, maar de regering bemoeit zich altijd met andermans zaken natuurlijk en zij vielen me verschrikkelijk lastig, terwijl zij zeiden, dat het verboden was om het lichaam zolang te houden en dat we zouden... En toen het lichaam begon (wat is het woord?) te *krimpen* --- *het* was krimpen en samen te trekken, dat is, dehydrateren --- toen moesten we het doen. Hij had genoeg tijd gehad om eruit te komen, omdat bijna alles in mijn lichaam kwam --- bijna alles, dat materieel was, kwam in mijn lichaam.

Maar de vraag verrees voor dit lichaam [Moeder's], “alleen om te zien,” weet je. En ik zag allerlei soorten dingen, en uiteindelijk was het antwoord hetzelfde (zie je, het probleem werd aan me gepresenteerd om in staat te zijn om de situatie te begrijpen in al zijn aspecten en de noodzakelijkheden

⁹⁶ Na “de dood” of op de tijd van “de dood.”

⁹⁷ Veel jaren later had Moeder aan Satprem verteld over een visioen, dat ze had gehad van een van haar versteende lichamen in een Himalaya grot nabij een route van pelgrims

te zien), dat natuurlijk alles voor het beste zou zijn! (*Lachend*) Zonder twijfel. Maar ik bedoel, dat het erg concreet gepresenteerd werd en ik zou kunnen zeggen, erg "persoonlijk" om me het probleem te laten begrijpen. En daar was het oude, waarover 's anderdaags tegen me verteld was (oud, dat is, enkele dagen oud!: er werd mij verteld, dat DE CELLEN ZELF een vrije keuze gegeven zou worden. Dus de conclusie van al die meditatie was, dat er een nieuw element moet zijn in het bewustzijn van de cellulaire aggregaten --- een nieuw element... een nieuwe ervaring, die in progressie moet zijn. Het resultaat: vannacht had ik een serie fantastische cellulaire ervaringen, die ik zelfs niet uit kan leggen en die het begin moeten zijn van een nieuwe openbaring.

Toen de ervaring begon, was er iets, dat keek (weet je, er is altijd iets in me, dat ietwat ironisch kijkt, altijd geamuseerd), dat zei, "Welaan! Wanneer dat met iemand anders gebeurde, zou hij denken, dat hij nogal ziek was! (*lachend*) Of half gek." Dus bleef ik erg stil en dacht, "Okay, laat het zijn, ik zal kijken, ik zal zien --- ik zal spoedig genoeg zien! Het is begonnen, dus moet het eindigen!..." Onbeschrijflijk! Onbeschrijflijk! (de ervaring zal verscheidene keren opnieuw moeten gebeuren, voordat ik het kan begrijpen), fantastisch! Het begon om 8:30 en ging door tot 2:30 in de morgen; dat wil zeggen, nog niet gedurende een seconde verloor ik het bewustzijn, ik keek daar naar de meest ongewone dingen --- gedurende zes uur.

Ik weet niet, waar dit naartoe gaat....

Onbeschrijflijk; weet je, je wordt een woud, een rivier, een berg, een huis --- en het is de gewaarwording (een absoluut concrete gewaarwording) VAN HET LICHAAM, hiervan (*gebaar naar het lichaam*). Ook veel andere dingen. Onbeschrijflijk. Het duurde een lange tijd met een hele variëteit aan dingen.

Dus om 2:30 in de morgen zei ik tegen de Heer, "Dat is genoeg, is het niet?!" (*Moeder lacht*) En Hij gaf me een zaligvolle rust tot 4:30.

Goed

Dat alles over het aforisme!... Hoe dan ook, je kunt het begin te gebruiken. Maar je zou me een vraag moeten stellen. Stel me een vraag.

Ik vraag mezelf af, of voor iedereen het supramentale proces automatisch veel fysiek lijden inhouden.

Nee.

Nee, omdat ik een groeiend bewijs heb, dat ik die dingen nu in het lichaam beheerst heb, ik het vermogen heb (ik blijf brieven ontvangen en notities van hier of daar, van mensen hier of daar, die een ziekte hebben)...

het is een begin, tot dusver is het alleen een begin, een erg klein begin: het vermogen om pijn te elimineren.

Weet je, wat gebeurde op een kleinere schaal met je ziekte.

Ja, maar ik bedoelde geen zieke mensen, ik bedoel mensen, die vandaag of in de toekomst het effect zullen zoeken van de transformatie in henzelf.

Nee, zij...

Zullen zij door al dat lijden moeten gaan?

Nee! Dat schreef Sri Aurobindo erg helder: voor al diegenen, die vertrouwen hebben en zichzelf openen in overgave en vertrouwen, zal het werk automatische gedaan worden.⁹⁸ Zolang hij hier was, mon petit, alle dertig jaar, die ik met hem werkend doorbracht, hoefde ik NIET EENMAAL een inspanning te doen voor een transformatie. Wanneer er ook een moeilijk was, herhaalde ik eenvoudig, *Mijn Heer, mijn Heer, mijn Heer...* Ik dacht alleen aan hem --- hop! Het ging weg. Fysieke pijn: hij vernietigde het. Weet je, enige dingen, die het lichaam hinderden, enige oude gewoonten, die teruggekomen waren, hoefde ik alleen aan hem te vertellen: weg gingen zij. En door mij deed hij hetzelfde voor anderen. Hij zei altijd, dat hij en ik het Werk deden (in feite was hij het, toen hij hier was, die het deed; ik deed alleen het externe werk), dat hij en ik het Werk deden, en dat alles, wat van de anderen gevraagd werd, vertrouwen en overgave was, niets meer.

Wanneer zij vertrouwen hadden en zichzelf in volledig vertrouwen gaven, dan werd het Werk automatisch gedaan.

In je lichaam's cellen is het daarom een universele progressie, die gemaakt wordt, het is de aarde, die vooruitgaat.

Ja.

(stilte)

Dit lichaam was voor dat doeleinde gebouwd, omdat ik me erg goed herinner, dat toen de oorlog --- de Eerste Wereldoorlog --- begon en ik mijn lichaam opofferde als een offer aan de heer, zodat de oorlog niet vergeefs zou zijn, ieder deel van mijn lichaam, de een na de ander (*Moeder raakt haar benen, haar armen, enz. aan*) of soms hetzelfde deel verschillende keer, een strijdtoneel vertegenwoordigde. Ik kon het zien, ik kon het voelen, IK BELEEFDE het, Het was iedere keer... het was erg vreemd, ik hoefde alleen stil te zitten en te kijken: ik zag het hier, daar, daar, het geheel in mijn

⁹⁸ Toen Satprem suggereerde om deze passage te publiceren samen met het begin van Moeder's commentaar op het Aforisme, observeerde zij, "Ik wil daar nu niet over spreken, het is nog geen tijd. We hoeven hen niet duidelijk te vertellen, dat het werk voor hen gedaan wordt, zij weten het maar al te goed! (*Lachend*) Niet nodig om aan te dringen!"

lichaam, alles, dat gaande was. En terwijl het gaande was, plaatste ik de concentratie van de goddelijke Kracht daar, zodat alle --- al die pijn, al dat lijden, alles --- de voorbereiding van de aarde zou versnellen en de Neerdaling van de Kracht en dat ging bewust door gedurende de hele oorlog.

Het lichaam was voor dat doeleinde gebouwd.

In die tijd was er nog veel mentale activiteit, en die ervaringen namen alle vormen aan, die het denkvermogen aan dingen geeft --- erg aardig, erg literair! Nu is dat alles voorbij --- gelukkig, Goddank! Een volledige stilte --- ik maak er geen toespraken over. Maar de ervaring van vannacht!... En te bedenken, dat wanneer een ervaring een half uur, drie kwartier, een uur duurt, het als buitengewoon beschouwd wordt --- het duurde van 8:30 tot 2:15, non-stop.

Een soort alomtegenwoordigheid in de cellen?

Ja, ja.

Een eenheid --- een besef van Eenheid.

(stilte)

Het is helder, dat, wanneer deze ervaring natuurlijk, spontaan en constant wordt, de dood niet langer bestaat: zelfs hiervoor bedoel ik (*Moeder raakt haar lichaam aan*).

Er is iets, dat ik daar AANVOEL, zonder in staat te zijn om het uit te drukken of het mentaal te begrijpen. Er moet een of ander verschil zijn, zelfs in het gedrag van de cellen, wanneer je je lichaam verlaat.

Het moet een ander fenomeen zijn, dat plaatsvindt.

Gedurende die hele periode van concentratie en meditatie op wat gebeurt in een lichaam na de dood (ik spreek over de lichaam's ervaring na wat ik nu "dood" genoemd heb), wel, verscheidene keren kwam hetzelfde soort visioen naar me toe.... Er was mij verteld (getoond en verteld) over zekere heiligen, wiens lichamen niet uiteenvielen (er is er een hier, er was er een in Goa --- fantastische verhalen). Natuurlijk romantiseren mensen die dingen altijd, maar het materiele feit blijft van een heilige, die stierf in Goa, zijn lichaam verliet in Goa, maar wiens lichaam niet uiteenviel.⁹⁹ Ik ken het verhaal niet in alle details, maar het lichaam werd verwijderd uit India en weggenomen naar China en bleef daar begraven, in Hong Kong, geloof ik of ergens in dat gebied) gedurende een tijd; toen was het eruit genomen, hier teruggebracht en weer begraven. Gedurende tien of twaalf jaar bleef het begraven in die twee plaatsen, het viel niet uiteen. Het

⁹⁹ Sint Francis Xavier.

droogde uit, werd gemummificeerd (uitgedroogd, dat is, gedehydrateerd), maar het bleef gepreserveerd. Wel, dit feit werd verscheidene keren aan me gepresenteerd als EEN van de mogelijkheden.

Wat betekent, om de waarheid te vertellen, dat alles mogelijk is.

Maar wat me helder getoond werd en wat ik zag, was... (ik heb moeite om te praten, omdat het in het Engels tot me kwam: Sri Aurobindo was er en het was in het Engels), het was de stupiditeit en *nalatigheid*, werkelijk, de onwetendheid --- die stupide onwetendheid en de het-kan-me-niets-schelen attitude, die de levenden hebben voor de dood. Dat is iets beangstigends. Beangstigend.... Beangstigend. Ik heb verhalen van overal gehoord, allerlei soorten verschrikkelijke dingen.... Bijvoorbeeld een van de verhalen (het vond plaats, toen Sri Aurobindo hier was): er was een leerling, wiens zoon stierf (of zij dachten tenminste, dat hij dood was), en omdat zij geen Hindoes waren, verbrandden zij hem niet: zij begroeven hem. Toen 's avonds kwam zijn zoon naar hem toe en vertelde hem... zie je, hij zag zijn zoon bij het raam, die op het raam klopte en hem vertelde, "Maar waarom heb je me levend begraven?" (ik weet niet in welke taal, maar hoe dan ook...) En die idioot van een vader dacht, "Ik droom"!! Toen, de volgende dag, lang naderhand, bedacht hij zich en vroeg zichzelf af, "Wat, als we kijken?" En zij vonden hem omgekeerd in zijn kist.

Toen de man mij het verhaal vertelde en hoe hij het nogal natuurlijk vond om te denken, "Ik droom," kan ik de woorden niet vinden om mijn verontwaardiging te vertellen op dat moment, toen ik zag, dat... weet je, het is zo lomp, zo een inerte stupiditeit! Het kwam zelfs niet bij hem op, hoe hij gevoeld zou hebben, wanneer het met HEM gebeurde. Het kwam zelfs niet bij hem op!

Er was een ander geval van een man, die naar de crematieplaats gebracht was, maar er begon een onstuimige regen --- geen kwestie om hem te verbranden. Zij lieten hem daar en zeiden, "We zullen hem morgen verbranden." Maar toen zij de volgende morgen kwamen, was hij er niet meer! (*Lachend*) Hij was weg. Maar dat is niet alles: dertig jaar later keerde hij terug (hij was een Raja): hij was opgepakt door sannyasins, en in eenzaamheid genomen, en hij was een sannyasin geworden, tot hij om God weet welke reden, het het beste vond om te gaan en zijn bezittingen op te eisen, dus keerde hij terug met bewijzen, dat hij inderdaad dezelfde man was....¹⁰⁰

Ik heb talloze verhalen van die soort gehoord, die het punt laten zien, waarom mensen... Zij willen afkomen van de doden, is het niet! En hoe sneller, hoe beter....

Ik herinner me iemand, die me vertelde (hij claimde een heilige te zijn), hij vertelde me, "Maar als het niet waar is, dat dezelfde wezens veel keer

¹⁰⁰ Het is het verhaal van de Raja van Bhaowal, dat een sensatie creëerde in de Indiase pers rond 1930.

reïncarneren, dan nemen de doden steeds meer toe in aantal, en de atmosfeer zal verschrikkelijk bevolkt gaan worden met al die doden!... Zij zullen een plaag worden. Wat zullen met dat alles doen? Zij zullen veel groter in aantal zijn dan de levenden en zullen alles bevolken --- wat zullen we met dat alles doen?” Daar, je ziet de soort reflectie.

(*stilte*)

De attitude van de levenden naar de doden is een van de walgelijkste expressies van de mensheid's zelfzuchtige onwetendheid.

Het is ofwel een volledige het-kan-me-niets-schelen attitude, of anders, “Ohh, wat dan ook om daar van af te komen!” Ik heb hier enige kinderen (zij zijn niet langer kinderen, die hier leven met hun vaders en moeders (die niet erg oud zijn), en sommige van die kinderen vertelden me “dromen,” waarin zijn hun vaders en moeders dood zagen en naar hen toekomen... en zijn zonden hen gewelddadig terug, terwijl zij zeiden, “Je bent dood, je hebt geen recht om te komen en ons lastig te vallen”!

Je bent dood, je hebt geen recht om te komen en ons lastig te vallen. Daar is het.

Dat is... weinigen zullen openhartig genoeg zijn om zo te zeggen, maar het is erg wijdverspreid.

Veel dingen moeten veranderen, voordat een beetje waarheid zich kan manifesteren --- dat is alles, dat ik kan zeggen.¹⁰¹

Augustus 13, 1963

(Betreffende een oude “Playground Talk” van 1950 en opgetekend vanuit het geheugen door een leerling, die Moeder aan Satprem vroeg om te schrappen. Het onderwerp was Nirvana, dat men moet bereiken --- of als de notitie zei --- door al zijn energieën terug te trekken in het psychische wezen of ziel)

Niets daarvan is waar! Op de eerste plaats zouden we moeten zeggen, dat iedere werkelijkheid een energie van zichzelf heeft. Maar wat mensen over het algemeen voelen als energie, is vitale energie; en vitale energie... (hem!)

¹⁰¹ Kunnen we ooit teveel nadruk leggen op het feit, dat wat gebeurde met Moeder tien jaar later, in 1973, een onuitsprekelijk verraad is ... waarvan zij een voorgevoel had?

is vitaal! Daarom is zeggen, dat diegenen, die zich terugtrekken, al hun energieën en bewustzijnsvormen terugtrekken in hun psychische wezen om Nirvana te verkrijgen, nonsens!

Er is een nirvana achter het vitale, een nirvana achter het psychische wezen, een nirvana achter het denkvermogen; er is een nirvana op ieder niveau, zelfs achter het fysieke --- het is de dood. En diegenen, die zich terugtrekken, die Nirvana proberen te verkrijgen, gaan NOOIT in het psychische wezen --- het psychische wezen is iets, dat essentieel verbonden is met de goddelijke manifestatie, niet met de goddelijke interventie, niet met Nirvana.

Dat alles is geschikt voor de prullenbak!¹⁰²

Augustus 13, 1963

(Notitie van Moeder aan Satprem)

Deze notitie kwam ter gelegenheid van een oude "Playground Talk" van 21 December 1950, die Satprem las voor Moeder gedurende de voorgaande conversatie. Moeder sprak erin over de "heldere, precieze en constante visie van de Waarheid," en ze voegde toe: "Sommigen noemen het de Stem van God of de Wil van God. Het werkelijke besef van deze termen is geperverteerd, daarom prefereer ik om "de Waarheid" te zeggen, ofschoon het maar een erg beperkt aspect van Dat is, dat we niet kunnen noemen, maar het is de Bron en Doel van al het bestaan."

Satprem,

Hier is, wat tot me kwam voor de Questions and Answers, nadat je wegging, je kunt zien, of je het kunt gebruiken en invoegen in de tekst:

¹⁰² Er zou genoemd kunnen worden, dat Satprem tegelijkertijd de publicatie ondernomen had van de oudere *Questions and Answers* (Moeder's gesprekken op de Ashram Playground), waarom zij nu en dan naar boven komen in de Agenda

Ik gebruik het woord "God" niet gemakkelijk, omdat de religies het de naam gemaakt hebben van een almachtig wezen, dat vreemd is aan deze schepping, erbuiten. Wat incorrect is.

Toch ligt op het fysieke vlak het verschil voor de hand. Want we zijn nog alles, dat we niet willen zijn, terwijl Hij alles is, dat we willen worden.

Getekend: Moeder

Augustus 17, 1963

(Moeder bereidt een ander aforisme voor voor het volgende "Bulletin.")

Wel aforisme hebben we?

Het gaat over "verzaking."

Daar is het, wat ik zei: aanvaarding en strijd --- beiden samen. Wat zei hij over verzaking?

94 – Alle verzaking is voor een grotere vreugde, die nog niet gegrepen is. Sommigen verzaken voor de vreugde van de gedane plicht, sommigen voor de vreugde van vrede, sommigen voor de vreugde van God en sommigen voor de vreugde van zelf-marteling, maar verzaken eerder als een passage naar de vrijheid en ongestoorde verrukking verderop.

En je vraag?

Ik aarzel altijd om U een vraag te stellen, omdat het U op een zekere lijn te zetten, die niet noodzakelijkerwijze is, wat naar U toe zou komen....

(stilte)

Ik had nooit veel die ervaring van verzaking.... Om iets te verzaken moet je eraan gehecht zijn, terwijl ik altijd de dorst had, de behoefte om verder te gaan, om hoger te gaan, om vooruit te gaan, om het beter te doen, om het beter te weten en... in plaats van een besef te hebben van verzaking, heb je eerder een besef van opgeruimd staat netjes! Iets, dat je kwijtraakt, wat je hindert, op je drukt, je vooruitgang tegenhoudt.

In dat licht is het erg interessant.

Dat heb ik je 's anderdaags geschreven ["We zijn nog steeds alles, dat we niet langer willen zijn, terwijl Hij alles is, dat we willen worden"] Wat we "wij" noemen in onze egoïstische stupiditeit, een stupiditeit van het ego, is precies alles, dat we niet langer willen zijn; en het zal zo een vreugde zijn om dat alles weg te gooien, er af te komen om klaar te zijn om te worden, wat we willen zijn; en het zou zo een vreugde zijn om dat allemaal weg te gooien, om er vanaf te komen om klaar te zijn om te worden, wat we willen zijn.

Dat is een erg levende ervaring.

Augustus 21, 1963

(Betreffende een oude "Playground Talk" van 4 Januari 1951, waarin Moeder zei, dat een van de essentiële condities voor transformatie een gewaarzijn is van de innerlijke dimensies: "Het is totale ommekeer van bewustzijn, die vergeleken kan worden met wat gebeurt als licht door een prisma gaat. Of anders is het, alsof je een bal binnenstebuiten keert, dat alleen gedaan kan worden in de vierde dimensie. Je komt tevoorschijn van het gewone bewustzijn van de derde dimensie om het hogere bewustzijn van de vierde bewustzijn binnen te gaan, en dan een oneindig aantal dimensies. Dit is een onmisbaar startpunt.")

Dat heb ik je al verteld: de hele basis van de yoga inspanning is nu veranderd. Eerder was het werk precies gebaseerd op die kennis van de innerlijke dimensies --- ik kan het niet meer heroveren, ik zie het als volledig buiten me.¹⁰³

Dus kan ik niets toevoegen aan die "Talks": hun bron is verschillend. Zelfs nu is het voor de aforismen een beetje moeilijk. Ik voel, dat ik naar beneden moet komen, om naar een oude gemoedsstemming terug te keren om iets te zeggen.

U hoeft zich geen zorgen te maken over mensen. Spreek gewoon volgens Uw huidige modus zonder U zorgen te maken, of zij het begrijpen of niet.

Zij begrijpen niets.

¹⁰³ Zie *Agenda III*, 24 Mei 1962, p. 159.

Het maakt niets uit.

Dan heeft het geen nut om te publiceren, wat ik zeg!

Sommigen begrijpen het.

Hoe dan ook, wat ik heden ten dage zeg, is goed voor de [Agenda] doos.

* * *

*(Dan keert Moeder terug naar het aforisme over "verzaking." Zij bleef stil.
Zij blijkt nog geschokt te zijn.)*

Het is moeilijk, omdat...

Deze dagen weet ik niet, of het naar de laatste strijd gekomen is, maar het is erg diep neergedaald in de cellen's slechtst verlichte werkelijkheid: wat nog behoort tot de wereld van Onbewustheid en Inertie en het meest vreemd is voor de goddelijke Aanwezigheid. Het is, zogezegd, de oorspronkelijke substantie, die eerst gebruikt werd door het Leven, en het heeft een soort onvermogen om te voelen, om een reden te ervaren voor dat leven.

Het is in feite iets, dat ik nooit ervaren had [die afwezigheid van betekenis]; zelfs in mijn vroegste kindertijd, toen er geen ontwikkeling was, had ik altijd de perceptie (geen gementaliseerde, maar een levendige perceptie) van een Vermogen achter alle dingen, die de raison d'être van alle dingen is --- een Vermogen, een Kracht, een soort warmte.

Het is niet de ervaring van DEZE lichaam's cellen: het is een identificatie met de wereld in het algemeen, met de Aarde als een geheel. Het is een absoluut beangstigende en hopeloze conditie: iets zonder betekenis, zonder doel, zonder raison d'être, zonder enige vreugde in zichzelf of... en slechter dan onaangenaam --- betekenisloos, gevoelloos. Iets, dat geen raison d'être heeft en toch is. Het was... het is een beangstigende situatie.

Ik heb een impressie, dat ik nogal dicht bij de bodem van de put ben.

Gisteren was het bijna de hele dag zo. Maar plotseling kwam er iets (ik weet niet waarvandaan of hoe... noch van vanboven, noch van vanbinnen, noch van... ik weet het niet): er is alleen EEN raison d'être, alleen EEN werkelijkheid, alleen EEN leven, en er is niets anders dan... DAT. Het was DAT (niet in het minst mentaal, er was geen intellectuele formulering, niets), het was iets, dat Licht was (ver meer dan Licht), Vermogen (ver meer dan Vermogen), Almacht (ver meer dan Almacht), en ook een intensiteit van lieflijkheid, van warmte, van overvloed --- dat alles samen --- samen met dat iets, dat woorden natuurlijk niet kunnen beschrijven. En Dat kwam onmiddellijk, zoals dat, toen er een dergelijke beangstigende toestand was

van angst, omdat het niets was --- een niets, waar je niet uit kon komen. Er was geen manier om uit dat niets te komen, omdat het niets was.

Weet je, al diegenen, die Nirvana zoeken, al hun walging van het leven, alles, dat bijna te genieten is in vergelijking! Dat is het niet. Dat is het niet, het was duizend keer, miljoen keer slechter. Het was niets, en omdat het niets was, was het onmogelijk om eruit te komen --- er was geen... geen oplossing.

Op een punt was de spanning zo groot, dat... je je afvraagt, "Ga ik barsten?"

Toen relaxte alles en opende (*gebaar alsof de cellen zich openden*)...
OM.

(stilte)

Ik weet niet, of er nog een diepere put is, maar...

En die opluchting, dit bloesemen, die vrede... Alles verdwijnt, behalve Dat.

(stilte)

Het is werkelijk de eerste keer, dat ik die ervaring had --- nooit, nooit had ik dat eerder ervaren. En het was niet in het minst, in het minst persoonlijk voor mijn lichaam, het¹⁰⁴ zijn mijn lichaam's cellen niet --- het is iets anders...

En dat is de basis en fundatie van alle materialisme.

Het duurde de hele dag!...

(stilte)

De ervaring kwam in de tijd, toen de conditie het hoogst acuut was in zijn nietsheid... Ik weet niet, hoe ik het uit moet leggen, het is niet uit te drukken, maar het was COMPLEET: er was niets dan dat, dat soort betekenisloze en doelloze "niets," zonder raison d'être of oorsprong --- en daarom zonder remedie. Toen bereikte het een punt, waarop... weet je, wanneer alles op barsten staat en er zo een spanning is. (Is het spanning? Ik weet het niet, hoe ik het uit moet leggen.) En onmiddellijk een verandering, die zo totaal is als je je voor kunt stellen.

Dus je begrijpt, deze oude "Talks," dat alles is... veel gepraat!

(lange stilte)

¹⁰⁴ Die put van Inertie, van materiele Onbewustheid, die geen raison d'être voelt voor zichzelf en "niets" is.

Ieder keer, dat er een ervaring van die soort gebeurt, wordt de volledige visie van dingen en de relatie tussen dingen veranderd (*gebaar van ommekeer*). Zelfs van een nogal praktisch gezichtspunt. Zie je, het Leven is een soort schaakbord, waarop alle pionnen opgesteld staan volgens zekere innerlijke wetten, en iedere keer verandert het allemaal: alles verandert, het schaakbord verandert, de pionnen veranderen, de types van organisatie veranderen. Ook de innerlijke kwaliteit van de pionnen --- heel erg zo.

Deze laatste paar dagen had ik bijvoorbeeld een heel visioen van X, van wat hij vertegenwoordigt, de mensen om hem heen, zijn relatie met de Ashram --- dat alles veranderde volledig. Ieder element nam een nieuwe plaats in relatie met de anderen. En ik heb er niets mee te maken, ik "probeer" het niet te begrijpen, ik "probeer" het niet te zien, niets: het wordt eenvoudig aan me getoond. Zoals beelden, die aan me getoond worden. Ieder ding heeft zijn eigen speciale geur, zijn eigen speciale kleur, zijn eigen speciale kwaliteit en zijn eigen speciale relatie met de rest --- alle relaties zijn verschillend.

Het wordt erg PRECIES, erg minutieus, erg scherp, niet drijvend: erg accuraat tot het laatste detail. En met een grote eenvoud.

Alsof de vervlechting van krachten, van bewustzijnsvormen en bewegingen steeds helderder werd, steeds vollediger, erg, erg precies. En ook erg eenvoudig.

Erg eenvoudig.

Alle problemen, alle problemen beginnen op die manier gezien te worden.

En altijd een impressie van tevoorschijn komen (wat ik eerder "helderheid" noemde of begrip is voor mij nu onbegrip en verwarring), van tevoorschijn komen van dat naar een grotere helderheid, een vollediger begrip. Met allerlei soorten complicaties, die verdwijnen, zelfs ofschoon alles veel vollediger is dan eerder.

Eerder waren er altijd wazige plaatsen, enige wazige, niet precieze, onzekere dingen; en terwijl dat verdwijnt, wordt het allemaal veel helderder, veel eenvoudiger, en VEEL EXACTER. En de wazigheid verdwijnt. Er is, weet je, een hele wereld van impressies, van *raden* (dingen, die je je voorstelt, zij zijn eerder imaginaties dan impressies) die de openingen opvult; en er waren enige referentiepunten, dingen, die bekend zijn en samengebonden door een hele wazige massa van impressies en imaginaties (het werkt automatisch); en iedere keer, oh, kom je uit alles tevoorschijn naar iets, dat zo licht is (*gebaar boven*), en al die wolken verdampen. En het ziet er zo eenvoudig uit! Je zegt tegen jezelf, "Maar het ligt zo voor de hand, zo helder! Er waren hoe dan ook geen complicaties."

Iedere keer is het zoals dat (*gebaar van opstijging van stadium naar stadium*): je ziet verder, je ziet meer dingen in een oogopslag.

Het zou simpel lijken, dat er een tijd zal komen, dat alle bewegingen van de aarde zo zullen zijn, erg helder en erg eenvoudig.

En het correspondeert met die neerdaling in de put.

Augustus 24, 1963

(Moeder vraagt Satprem, of hij een vraag voorbereid heeft over het aforisme over "verzaking," dat moet verschijnen in het volgende "Bulletin. Dan voegt zij toe:)

Ik heb grote toespraken voor je gehouden over het onderwerp, maar ik herinner het me niet! (*Lachend*) Het was in de nacht, dat ik een hele toespraak voor je leverde, en ik dacht zelfs, in het midden van de nacht, "Wel, dat is precies, wat ik morgen aan Satprem zou moeten vertellen!"

Ik vertelde je, dat het enige proces, dat ik gekend heb, en dat verscheidene keren terugkeerde in mijn leven, een dwaling verzaken is. Iets, waarvan je gelooft, dat het waar is --- wat waarschijnlijk gedurende een tijd waar was --- waarop je je actie gedeeltelijk baseert, maar dat in werkelijkheid alleen een opinie was. Je dacht, dat het een waarheidsgetrouwe bevinding was met al zijn logische consequenties, en je actie (deel van je actie) was erop gebaseerd, zodat alles er automatisch uit voortkwam. Totdat plotseling een ervaring, een omstandigheid of een intuïtie je waarschuwt, dat je bevinding niet zo waar is als het leek te zijn (!) Dan is er een hele periode van observatie en studie (soms komt het ook als een openbaring, een massief bewijs), en dan hoeft niet alleen je idee of valse kennis veranderd te worden, maar ook al zijn consequenties, misschien een volledige manier van handelen op een bijzonder punt. Op dat moment krijg je een soort gewaarwording, iets, dat voelt als een gewaarwording van verzaking; dat wil zeggen, je moet een hele collectie van dingen ongedaan maken, die je opgebouwd had. Soms is het nogal aanzienlijk, soms is het iets erg kleins, maar de ervaring is hetzelfde: de beweging van een kracht, een oplossend vermogen, en de weerstand van alles, dat opgelost moet worden, alle voorbijgegewoonte. Het contact van de beweging van oplossing met de corresponderende weerstand, dat waarschijnlijk vertaald wordt in het gewone menselijke bewustzijn als het besef van verzaking.

Ik zag dat erg recent; het is onbetekenends, de omstandigheden zijn volledig onbelangrijk in zichzelf (alleen de studie van het geheel maakt het

interessant). Het is het enige fenomeen, dat zich verscheidene keren in mijn leven herhaald heeft en dat ik om die reden goed ken. En terwijl het wezen vooruitgaat, neemt het vermogen van oplossing toe, wordt steeds onmiddellijker, en de weerstand vermindert. Maar ik herinner me de tijd, toen de weerstanden op hun hoogst waren (meer dan een halve eeuw geleden), en het heeft nooit op een andere manier gewerkt: het was altijd iets buiten me --- niet buiten mijn bewustzijn, maar buiten mijn wil --- iets, dat de wil tegenwerkt. Ik had nooit het gevoel, dat ik dingen moest verzaken, maar ik voelde, alsof ik een druk moest uitoefenen op hen om hen op te lossen. Terwijl nu, hoe verder ik ga, hoe onwaarneembaarder de druk wordt, het is onmiddellijk: zo gauw als de Kracht, die een collectie van dingen komt oplossen, zich manifesteert, is er geen weerstand, alles wordt opgelost; er is in integendeel bijna geen besef van bevrijding --- er is iets, dat iedere keer geamuseerd is en zegt, "Ah, weer! Hoeveel keer beperk je jezelf..." Hoeveel keer denk je, dat je constant gladjes doorgaat, zonder te stoppen, en hoeveel keer zet je een kleine limiet voor je actie (het is geen grote limiet, omdat het een erg klein ding is binnen een immens geheel, maar het is desalniettemin een limiet). En dan, wanneer de Kracht handelt om de limiet op te lossen, voel je je eerst bevrijd, voel je een vreugde; maar nu is het zelfs niet meer als dat: er is een glimlach. Maar er is geen besef van bevrijding --- je verwijderd eenvoudig een steen, die in de weg staat.

Dat is meer of minder, wat ik je gisteravond vertelde, maar ik heb het je volledig met illustraties verteld! Het zou bladzijden nodig hebben, begrijp je! (*Lachend*) Daarom zijn de illustraties weg, anders zou het een volume vullen. Alle verklaringen waren er, alle details.

Dat idee van verzaking kan alleen gebeuren in een egocentrisch bewustzijn. Natuurlijk zijn mensen (diegenen, die ik onontwikkeld noem) gehecht aan dingen --- wanneer zij iets hebben, willen ze het niet laten gaan! Dat lijkt zo kinderachtig voor me!... Het doet voor hen pijn, wanneer zij gedwongen worden om het op te geven. Omdat zij zich met dingen identificeren, houden zij zich eraan vast. Maar dat is kinderachtig. Het werkelijke proces erachter is... *de hoeveelheid* weerstand in de dingen, die zich ontwikkelde op een zekere basis van kennis --- een kennis in een gegeven tijd, die geen kennis is in een andere tijd --- een partiele kennis, niet vlietend, maar vergankelijk. Er is een hele collectie van dingen, die gebouwd is op die kennis, en zij weerstaan de Kracht, die zegt, "Nee! Het is niet waar, (*lachend*) je basis is niet langer waar, weg ermee!" Maar dan, "Oh, het doet pijn!" --- dat voelen mensen als verzaking.

De moeilijkheid is misschien niet zo zeer te verzaken als te accepteren... [Moeder glimlacht], wanneer je het leven ziet, zoals het nu is. Maar hoe kan je, wanneer je accepteert, leven midden tussen dat alles, terwijl je die "ongestoorde verrukking" hebt --- niet de ongestoorde verrukking daarboven, maar hier?¹⁰⁵

¹⁰⁵ Alle verzaking is voor een grotere vreugde, die nog niet gegrepen is. Sommigen verzaken voor de vreugde van gedane plicht, voor de vreugde van vrede, sommigen voor de vreugde van God en sommigen

Dit is mijn probleem geweest gedurende weken.

Ik heb deze conclusie bereikt: het gewaarzijn van en vereniging met het Goddelijke geeft in principe verrukking (dat is het principe), daarom moet het gewaarzijn en de vereniging met het Goddelijke, of het nu in de wereld is, zoals het is, of in het bouwen van een toekomstige wereld, hetzelfde zijn --- in principe. Dat blijf ik de hele tijd tegen mijzelf zeggen: "Hoe komt het, dat je die verrukking niet hebt?" Ik heb het: in de tijd, wanneer het hele bewustzijn gecentreerd is in de vereniging, wanneer dat ook is, in het midden van enige activiteit, komt, samen met die beweging van concentratie van het bewustzijn op de vereniging, verrukking. Maar ik moet toegeven, dat het verdwijnt, wanneer ik in die wereld ben... het is een wereld van werk, maar een erg chaotische wereld, waarin ik handel op alles om me heen --- en noodzakelijkerwijze moet ik ontvangen, wat er om me heen is om er op te handelen. Ik heb een staat bereikt, waarin alles, dat ik ontvang, zelfs dingen, die als hoogst pijnlijk beschouwd worden, me absoluut stil en onverschillig laten --- "onverschillig," geen actieve onverschilligheid: geen pijnlijke reactie van welke soort dan ook, absoluut neutraal (*gebaar van naar het Eeuwige gekeerd zijn*), een volmaakte gelijkmoedigheid. Maar binnen die gelijkmoedigheid is er een precieze kennis van wat gedaan moet worden, de woorden, die gezegd of geschreven moeten worden, het besluit, dat genomen moet worden, hoe dan ook, alles, dat een actie inhoudt. Dat alles vindt plaats in een perfecte neutraliteit, met een besef van Vermogen op hetzelfde moment: het Vermogen gaat door me heen, het Vermogen handelt, en neutraliteit blijft -- maar er is geen verrukking. Ik heb het enthousiasme niet, de vreugde en volheid van de actie, helemaal niet.

En ik moet zeggen, dat de staat van bewustzijn, die verrukking geeft, gevaarlijk zou zijn in de huidige toestand van de wereld.... Omdat het bijna absoluut reacties heeft --- ik kan zien, dat die staat van verrukking een OVERWELDIGEND vermogen heeft. Maar ik sta op het woord "overweldigend," in de zin, dat het intolerant is van of intolerant voor (ja, intolerant voor) alles, dat er verschillend van is! Het is hetzelfde of bijna (niet nogal hetzelfde, maar bijna) als allerhoogste goddelijke Liefde: de vibratie van die extase of verrukking is een eerste hint van de vibratie van goddelijke Liefde, en dat is absoluut... ja, er is geen ander woord, intolerant, in de zin, dat het niet de aanwezigheid duldt van iets, dat er tegengesteld aan is.

Dus dat zou beangstigende resultaten hebben voor het gewone bewustzijn. Ik kan dat erg goed zien, omdat bij de tijden, dat Vermogen komt --- het Vermogen komt... en je voelt, alsof alles op het punt staat om te exploderen. Omdat het alleen vereniging kan tolereren, het kan alleen

voor de vreugde van zelf-marteling, maar verzaken eerder als een passage naar de vrijheid en ongestoorde verrukking verderop."

een acceptierend antwoord tolereren --- ontvangen en accepteren. En niet van enige arbitraire wil: van JUIST het FEIT van zijn bestaan, een alkrachtig bestaan --- niet "al-krachtig" op de manier, dat de mens alkrachtigheid begrijpt: werkelijk een alkrachtigheid. Dat volledig, totaal en exclusief bestaat. Het bevat alles, maar wat tegengesteld is aan zijn vibratie, wordt gedwongen om te veranderen, zie je, omdat niets kan verdwijnen; maar dan is de onmiddellijke, brute, zagezegd, en absolute verandering in de wereld, een catastrofe.

Dit antwoord ontving ik op mijn probleem.

Omdat dat mijn vraag was, vroeg ik me af, "Maar waarom? II, die ben..." Iedere seconde hoef ik alleen dit te doen (*gebaar opwaarts*) en het is... er is alleen de Heer, alles is DAT --- maar op een dergelijke manier, dat alles, dat Het niet is, verdwijnt! Dus de proportie op dit moment... (*lachend*) is, dat teveel dingen zouden moeten verdwijnen!

Dat begreep ik.

(*stilte*)

Bij tijden... Voor het lichaam is het een constant werk --- een constante arbeid --- erg klein, van ieder moment, een onophoudelijke inspanning, met, zagezegd, een onwaarneembaar resultaat (extern in ieder geval, nogal onbestaand), dus voor iemand, die mijn bewustzijn niet heeft, is het volmaakt voor de hand liggend, dat het lichaam blijkt te slijten en verouderen, langzaam in de richting te gaan van decompositie: dat is in ieder's atmosfeer en bewustzijn (*Moeder lacht*), het is een soort appreciatie en vibratie, die de hele tijd geworpen wordt op dit arme lichaam, dat bovendien nogal bewust is van haar zwakte --- het onderhoudt geen enkele illusie! Maar die stille, vredevolle, maar ONOPHOUEDELIJKE volharding in de inspanning van transformatie maakt het soms smachten naar een beetje extase --- niet als een afschaffing of vernietiging, helemaal niet, maar het lijkt te zeggen, "Oh Heer, Ik smeed U, laat me U zijn in alle rust." In feite is dat zijn gebed iedere avond, wanneer mensen verondersteld worden in het met rust te laten (jammer genoeg laten zij het fysiek met rust, maar mentaal doen zij het niet). Maar dat... ik zou het af kunnen sluiten, ik heb lang, lang geleden geleerd om het af te sluiten, ik zou het af kunnen sluiten, maar... iets, ik bedoel ergens, keurt "iemand" het niet goed! (*Moeder lacht*) Klaarblijkelijk is, wat de Iemand --- de grote Iemand --- gerealiseerd wil zien, een perfecte vrede, een perfecte rust, en vreugde, een passieve vreugde (niet te actief; een passieve vreugde is genoeg), een passieve, constante vreugde, ZONDER het werk te verzaken. Met andere woorden, de individuele ervaring wordt niet beschouwd als al-belangrijk --- erg ver ervan: de hulp, die aan het geheel gegeven wordt, de gist, die het geheel laat rijzen, is TENMINSTE even belangrijk. Uiteindelijk is dat waarschijnlijk de hoofdreden om te volharden in dit lichaam.

Niets vanbinnen stelt enige vragen, er zijn daar geen problemen; alle problemen, waarover ik spreek, worden opgesteld door het lichaam, voor het lichaam; anders is vanbinnen alles perfect, alles is exact als het zou moeten zijn. En helemaal zo: wat mensen "goed" noemen, wat zij "kwaad" noemen, het "mooie," het "lelijke," het... alles, dat een kleine immensiteit is (geen grote immensiteit), een kleine immensiteit, die beweegt naar een progressieve realisatie --- dat is de correcte frase --- binnen een integraal Bewustzijn, dat zich integraal (hoe zal ik het neerzetten?) *verheugt*, of ik zou kunnen zeggen, de overvloed voelt van wat Hij doet --- doet, is enzovoort (het is allemaal hetzelfde). Maar dit arme lichaam...

En waarschijnlijk... Het is zeker, dat men niet te snel kan gaan: wanneer het lichaam die Vreugde in zich had, wanneer het die extase erin had, dan zou die verrukking voortdurend, zeker te snel een transformatie brengen -- er zijn nog veel dingen om veranderd te worden, veel, heel veel dingen....

Wat mensen zien [wanneer zij naar Moeder's lichaam kijken] is alleen de verschijning, maar deze verschijning is een reflectie van iets anders (*stilte*) Er is een soort kennis (is het een kennis?) of voorkennis, die aan het lichaam gegeven wordt van hoe deze verschijning veranderd zal worden. En het klinkt zo eenvoudig, zo gemakkelijk, het kan in een flits gedaan worden, omdat het HELEMAAL NIET --- het zal HELEMAAL NIET gedaan worden op de manier, dat mensen denken of verwachten.... Het is eerder als een visioen van de WARE innerlijke beweging, die zichzelf OP zou LEGGEN op een zodanige manier, dat het de valse visie zou sluiëren, die dingen zo ziet [aan de oppervlakte]. Het is erg moeilijk te verklaren, maar het is... Ik heb het verscheidene keren gevoeld gedurende enkele seconden (ik heb er een soort gewaarwording van): er is iets, dat waar is, het ware Fysieke, dat, ofschoon het niet waarneembaar is door onze ogen, zoals zij zien, zichzelf waarneembaar zou kunnen maken door een INTENSIVERING. En die intensivering zou zijn, wat de transformatie uitwendig zou bewerkstelligen --- dat zou de vals verschijning vervangen door de werkelijke vorm.

Maar ik heb geen idee of de valse verschijning nog zou bestaan voor diegenen, die niet klaar zijn om het ware te zien.... In ieder geval zou het een tussenliggende periode zijn: diegenen, wiens ogen open waren, zouden in staat zijn om te zien (wat "open ogen" genoemd wordt in de Geschriften), zij zouden in staat zijn om te zien; en zij zouden niet in staat zijn om te zien door inspanning of zoeken, maar het zou zichzelf aan hen opleggen. Terwijl diegenen, wiens ogen niet open waren, ... tenminste gedurende een tijd zou het zo zijn, dat zij niet zouden zien --- zij zouden de oude verschijning nog zien. De twee zouden gelijktijdig kunnen zijn.

Ik ZAG mijzelf op de manier, zoals ik ben, en nogal voor de hand liggend... (*Moeder lacht*) lijkt mijn lichaam gekrompen te zijn om me in staat te stellen om het te domineren en erbuiten te gaan aan alle kanten zonder moeite! Dat is mijn indruk, iets dat *gekrompen* is! Het Engelse woord [shrunk] is erg expressief (*Moeder lacht*).

Nu, wanneer ik dat natuurlijk zeg, stellen mensen zich voor, dat het een psychische of mentale visie is --- dat is het niet, dat bedoel ik niet! Ik bedoel een FYSIEKE visie met juist deze ogen (*Moeder raakt haar ogen aan*). Maar een WARE fysieke, in plaats van de vervormde visie, die we nu hebben.

Dat betekent in principe, dat de ware werkelijkheid veel wonderbaarlijker is, dan we kunnen voorstellen, omdat alles, dat we kunnen voorstellen, altijd een transformatie of glorificatie is van wat we zien --- maar dat is het niet. Dat is het niet!

Ik ben niet nogal zeker, dat ik niet al fysiek besta met het ware lichaam¹⁰⁶ --- Ik zeg “niet nogal zeker,” omdat de uiterlijke zintuigen er geen bewijs van hebben! Maar in feite... ik probeer het niet, ik heb nooit gepoogd om te zien of te weten, maar van tijd tot tijd legt het zich op een of andere manier op: gedurende een minuut zie ik mijzelf, voel ik mijzelf, objectiveer ik mijzelf, zoals ik ben. Maar het duurt maar enkele seconden en pfft! weg --- het wordt vervangen door een oude gewoonte.

Weet je, we kunnen alleen dingen bevatten, die van de een naar de ander veranderen: je groeit weer, alle tekenen van verouderen verdwijnen, enzovoort --- dat is ouwe koek, zo werkt het niet. Dat is het niet!

Ik herinner me, dat mijn lichaam eens spijt had over zichzelf als een kind, het klaagde over haar conditie, toen het een stem hoorde --- een geweldige stem --- die tegen haar zei, “Waarom voel je jezelf niet ZOALS JE BENT?” En die ervaring volgde --- maar het duurde een seconde. Een seconde, een flits.

En dan komt die wonderbaarlijke rede, waar we naar ruiken (ik zeg niet, waar we “doordrenkt van zijn,” Ik zeg, waar we “naar ruiken”), die begint te vragen: Hoe kan dat zijn? En hoe kan ik efficiënt blijven? En hoe kan ik een contact behouden met de rest van de wereld? En hoe... hoe, hoe? Dus stopte ik, stopte het allemaal. En wat gaat er gebeuren met dit lichaam? En wat zal haar modus van bestaan zijn?...

We kunnen erg goed bevatten (het is iets, dat erg gemakkelijk te bevatten is), dat wezens op een andere manier geboren worden, door een vermogen van concentratie, en dat die wezens zouden kunnen materialiseren zonder enige van de misères, die ons belagen --- dat is allemaal erg goed, maar het is voor later. We zijn er tussen, daar ligt de moeilijkheid.

¹⁰⁶ Laat ons in dit verband de ervaring herinneren van veel leerlingen, die in hun “dromen” Moeder veel langer zien, dan zij klaarblijkelijk is.

Augustus 28, 1963

Ik heb een brief van een uitgevervriend van me ontvangen. Hij vertelt me de werkelijke redenen van hun weigering van mijn manuscript "Sri Aurobindo en het Avontuur van het Bewustzijn."

Oh, werkelijk!

Het is interessant. Als U wilt, dat ik het voor U voorleest...

(Satprem leest)

...Ik had je al verteld over mijn twijfels.¹⁰⁷ Wat betreft de motieven voor de beslissing, komt het altijd neer op hetzelfde punt: een oprechte (ofschoon ambigue) wil van oecumene, eerder een brede dan een diepe intellectuele nieuwsgierigheid, staan mentaliteiten toe, zoals die, die onze firma haar oriëntatie en publieke image geven om enige aandacht te geven aan academische essays, die beschouwd worden (verkeerd zo in de huidige voorbeeld) als om te gaan met de bekende "Oosterse spiritualiteit." Maar zo gauw als de essays beleefd worden van vanbinnen, trekt de goede wil zich terug in zijn schulp. De reactie is zelfs slechter, wanneer de schrijver een "afvallige" is, een Westerling, die overgegaan is naar de vijandige kant. (Ik kan dat bevestigen!¹⁰⁸) Ik moet er de nadruk op leggen, dat dit hele proces niet alleen onbedoeld is, maar, meer dan dat, onbewust (wat geen excuus is, maar een verzwarende omstandigheid). De oppositie, die opgesteld is tegen je eerste manuscript¹⁰⁹ is eerder verhard met de tweede, een veel persoonlijker boek, ik bedoel, minder "gehecht," maar nog minder "objectief" dan de eerste --- en breedvoeriger. Door middel van het medium van literatuur was je in staat om over te brengen, wat je leuk vond. Door een direct essay, zul je alleen diegenen bereiken --- en zoveel beter, of zoveel slechter --- die zoeken. Onze firma behoort niet, wat dat betreft, tot de categorie van diegenen, die zoeken."

Hij is bewust! Het ligt voor de hand, ik heb het je altijd verteld: je boek is niet voor hen bedoeld. Er zijn er niet veel, die zoeken. Diegenen, die zoeken... werkelijk, het zijn er niet veel. Ik zie de brieven, die we ontvangen van diegenen, die niet alleen overtuigd zijn, dat zij zoeken, maar ook, dat zij het gevonden hebben. Brieven van zogenaamde leerlingen van Sri Aurobindo, die daarvandaan komen, uit Frankrijk, Duitsland, Engeland ---

¹⁰⁷ See conversatie van 25 Mei.

¹⁰⁸ De schrijver van deze brief is een Westerling, die Soefi geworden is.

¹⁰⁹ Sri Aurobindo of de Transformatie van de Wereld.

begrijpen het niet, zij begrijpen het niet! Hoe dan ook, het maakt niet uit, het is voor later.

Zij denken boven alles, dat ze alles begrepen hebben.

Ah, hoe minder je weet, hoe meer je denkt, dat je weet.

Ja, zij weten alles, zij kunnen van ons niet leren.

Zij zullen beide manuscripten naar je terug moeten sturen. Er is geen noodzaak om hen daar te laten vergaan.

Maar ik zie niet, wat dat kan raken?

Nee, nee! Het is niet waard om het te proberen.

Maar het is het nog waard vanuit het gezichtspunt van het Werk --- hoe zal er op een dag een breuk zijn?

Oh!... Herinner je dat aforisme van Sri Aurobindo's?... Ik begrijp ERG GOED, wat hij bedoelt.

Dat zal de dag van de grote ommekeer zijn.

Een klein kind...

[76 – Europa is trots op zichzelf over haar praktische en wetenschappelijke organisatie en efficiëntie. Ik wacht tot haar organisatie perfect is; dan zal een kind haar vernietigen.]

Ik wilde er geen commentaar op geven.... Maar het is waar.

Maar zij zijn onaantastbaar. Die mensen zijn onaantastbaar

Mentaal.

Je kunt ze niet mentaal laten toegeven.

Hoe dan?... Het is of door kracht --- gewelddadige kracht --- of anders door een wonder (wat zij een "wonder" noemen), wat hen... verbluft zal achterlaten.

Die mensen zijn volledig kwetsbaar (met kwetsbaar bedoel ik weerloos) voor spirituele kracht. Op de dag, dat het zich zal manifesteren, zal er een debacle zijn.

Zelfs hier, met deze mensen, die door hun traditie zo gewend zijn aan het Vermogen, het ware spirituele Vermogen, wanneer het alleen een klein

beetje manifesteert... trillen zijn helemaal. Maar zij ontkennen het... wat betekent, dat zij volledig weerloos zijn.

Ik weet niet, wanneer het zal komen --- ik weet het niet, het zal niet snel kunnen zijn --- maar een ding weet ik, wanneer het komt, zal er paniek zijn --- weet je, DE Paniek.

En in een paniek kan je iets doen.

(*stilte*)

In ieder geval zal je boek hier gepubliceerd worden, wat betekent, dat het de enkelen zal bereiken, die klaar zijn --- maar niet daar.

De Amerikanen zijn meer open, omdat zij kinderlijker gebleven zijn --- zij denken, dat zij alles weten op materieel niveau, maar zij weten ook, dat er dingen zijn, die zij niet weten. Terwijl de anderen... zij zijn "voorbij kinderachtige religieuze overtuigingen," natuurlijk!

Het is zelfs niet waar, want zo gauw als er iets vanbinnen roert (gebaar bij het hartcentrum) dompelen zij zich terug onder in hun Katholicisme.

Hoe dan ook...

* * *

(Er volgt een discussie tussen Moeder en Satprem om te beslissen of Moeder's commentaar op het laatste aforisme, over verzaking, volledig gepubliceerd zou moeten worden in het "Bulletin" of alleen in uittreksels. Eerst vindt Moeder het te "persoonlijk." Dit brengt het probleem omhoog van de publicatie van Moeder's woorden.)

... Het had objectief gezegd moeten worden, niet als "mijn ervaring." Maar als ik "mijn ervaring" begin te zeggen, moet ik helemaal naar het einde van mijn ervaring gaan, ik kan niet halfweg stoppen.

Maar dat is juist het punt; het maakt alleen werkelijk indruk, wanneer het UW ervaring is.

Ja, maar dan zou ik alles moeten vertellen. Het is precies, zoals je vriend in die brief schreef: wanneer je een "objectieve" theorie presenteert, dan is het goed --- mensen kunnen het aanvaarden of het laten zitten, het maakt niet uit; maar wanneer je dat persoonlijke element introduceert... Niet dat ik bang ben, dat mensen het niet op prijs zouden kunnen stellen (daar ben ik volmaakt gelijkmoedig voor), het is, dat ik bang ben, dat het iemand zou kunnen schaden.

Schaden, hoe?

Wanneer je iets leest, waar je nog niet klaar voor bent, dan doet het je geen goed.

Wanneer ik het tenminste op een didactische manier had neergezet...

Ja, maar op een didactische manier zal het die rijkheid, die kracht niet hebben.

Natuurlijk, maar dat beschouwen mensen als "intellectueel."

Wel, ik denk, dat we ze gewoon moeten negeren.

Ofwel zou ik lessen moeten geven, of anders... Maar ik moet zeggen, dat ik er heden ten dage niet van geniet. Ik vind het zo kinderachtig om te zeggen, "Dingen gebeuren op deze manier" --- Ik weet heel goed, dat zij niet "op deze manier gebeuren"! Zij gebeuren op deze manier en zij gebeuren op een andere manier, en alles is mogelijk. Je kunt mensen niet blijven vertellen, "Alles is mogelijk, weet je." Om te blijven herhalen, "Alles is mogelijk, weet je," is absurd.

Dus ik moet me of stil houden, of anders...

Laat me je een ander voorbeeld geven: wanneer ik mensen's brieven beantwoord, dan schrijf ik nooit over mijzelf, ik schrijf over hen, toch is het persoonlijk: het is VOOR HEN. En in feite ben ik gaan zien (op een niet erg plezierige manier), dat zij uit een persoonlijk antwoord een algemene lering willen maken --- het is absurd! Absurd. Ik zeg iets tegen deze man of die vrouw, en ik zeg het tegenovergestelde tegen iemand anders! Maar zij publiceren het.... Dus zouden we moeten stoppen om iets te publiceren.

Ofwel stoppen om iets te publiceren of anders, wel, jammer dan....

Wanneer we altijd met dit of dat rekening moeten houden, dan kunnen we niets meer doen of zeggen.

Ik zou net zo goed kunnen stoppen met iets publiceren en verklaren, "Nu zal ik niet meer spreken, het is voorbij." Maar dan zouden we moeten stoppen met het *Bulletin*.

Ik denk, dat U Uw ervaring zou moeten presenteren, en dat is alles. Omdat anders, wanneer we deze teksten stoppen om alleen de "objectieve" dingen te houden, het droog wordt.

Ja, droog en hol.

En onvolledig, erg onvolledig. De mensen zullen het erg dogmatisch begrijpen --- dat is slecht.

Ik denk, dat het beter is om alles erin te zetten.

Om de waarheid te vertellen (*lachend*), ik geef er niet om! Zelfs als zij de indruk krijgen, dat er bij mij “een steekje los” is....

Diegenen, die verkeerde indrukken krijgen, krijgen ze hoe dan ook.

En waarlijk, oprecht is het allemaal hetzelfde voor me. Het is hetzelfde, wanneer mensen me schrijven, “Hoe wonderbaarlijk”: dan glimlach ik en denk, “Wat kunnen zij begrijpen?!” Ik ontvang brieven... onschatbare brieven! Positief uitbundig, vol bombastische woorden, en dan zijn er anderen, die me erg duidelijk vertellen, dat zij vol twijfels zijn, dat ik nogal eenvoudig “trucs” gebruik om de hele “business” te runnen (!), zoals elke gewone menselijke intelligentie, en zij kunnen helemaal niets goddelijks te voelen achter dat alles --- beiden maken dezelfde indruk op me, de een en de ander! (*Moeder lacht*) Voor mij is het allemaal hetzelfde. Het is hun opinies --- zij hebben het recht om welke opinie dan ook te hebben, die zij willen. Om de waarheid te vertellen is alles, dat wij hen zouden kunnen antwoorden, “Heb de opinies, die je vooruit laten gaan,” Of op deze manier of op die, het maakt niet in het minst uit!

Dat is het punt niet... Misschien is het de angst (er is ergens angst, ik weet het niet), de angst om de intimiteit een beetje te ver te openen, een angst vanuit het standpunt van de vibraties.

Maar (*lachend*) ik denk niet, dat er veel gevaar is!

Ik zag, dat in feite: ik liet A. enige passages zien uit de *Agenda*, die ik geselecteerd had; klaarblijkelijk vindt A. me leuk, hij maakt ook een inspanning om het spiritueel te begrijpen --- wel, ik zag duidelijk, dat terwijl hij aan het lezen was, hij het niet begrijpt. Er was een heel deel, dat absoluut voorbij zijn begrip ging, hij begreep het niet, en het beetje, dat hij kon bevatten, was alleen een schil.

Dus, om de waarheid te vertellen, het maakt niet uit.

Natuurlijk is er de regel, dat het niet goed is om over jezelf te spreken -- dat spreekt vanzelf. Maar waar kunnen we nu over spreken, wanneer het niet over mijn ervaring is? Omdat er niets meer bestaat --- alle zogenaamde “objectieve” kennis is voor mij een nutteloze mentale activiteit.

Dus laten we het daar maar bij laten.

Anders afgekapte publicaties... ik vind dat erg slecht; beter helemaal niets, omdat zij, als het ware, leeggelopen zijn.

Ja, leeggelopen van al het vermogen.

Laten we het gewoon laten, zoals het is.

Augustus 31, 1963

(Moeder kijkt gedurende een lange tijd naar Satprem)

Ik zag het nieuwe voor je.

Je was in een soort gouden licht, nogal solide, en dan waren er van hier (*de keel*) naar beneden tot hier (*de zonnevlecht*) alle Tantrische kleuren, weet je, alle tinten, ik weet niet, of je ze ooit gezien hebt: de Tantrika's hebben een atmosfeer met alle kleuren, niet door elkaar gemengd, maar naast elkaar. Het is een soort "kaart van vermogens," en in overeenstemming met de kleur, die zij selecteren en uitzoeken, of gebruiken, dient het een doeleinde of een andere: een is voor gezondheid, een andere voor vooruitgang, een andere voor begrip, enzovoort. Die kaart was met jou, en ik zag je hand bewegen, alsof je aan het schrijven was.

Ik zie die kleuren, ik zie ze altijd in associatie met diegenen, die Tantrisme beoefend hebben. X heeft ze altijd met hem, en met zijn goeroe,¹¹⁰ het is zelfs veel meer, erg sterk en erg intens.

Het was er voor je, vanaf daar (*de keel*), dat wil zeggen, het centrum van relatie met de wereld, naar beneden tot hier (*de zonnevlecht*).

* * *

Plotseling daarna:

Deze laatste enkele dagen had ik de gelegenheid om te werken aan de proportie tussen de expressie en het feit. Laat me het uitleggen: je hebt, bijvoorbeeld, een ervaring (er zijn twee gevallen, waar het erg duidelijk is)... eerst heb je de ervaring, dan komt de expressie van die ervaring; en de proportie tussen de goddelijke eenvoud van de ervaring en het realiserende vermogen van de expressie geeft de maat van perfecte oprechtheid --- de ratio tussen de twee moet volmaakt waar zijn.

Ik zag daarin bijna een sleutel om oprechtheid vast te stellen.

Hetzelfde geldt voor een lering, in de zin, dat je een zeker vermogen hebt, dat handelt met een kijk op een resultaat naar diegenen, die van nature ontvankelijk zijn --- een zeker vermogen, dat bedoeld is om een zeker resultaat of effect te produceren --- als gevolg van de wereld's conditie, die bijna exclusief mentaal zijn, is er een behoefte om woorden toe

¹¹⁰ X's overleden goeroe, die verscheidenen keren voor Moeder verscheen.

te voegen (wat mensen een “lering” noemen) aan dat vermogen. En daar zou er een exacte proportie moeten zijn tussen de zin en het vermogen: de zin zou niet meer of minder moeten uitdrukken dan het vermogen, het zou een exacte expressie moeten zijn van het vermogen — zeg noch teveel, noch te weinig, maar zeg exact de passende woorden, die het vermogen zullen bekleden (op een mentaal ontvankelijke manier), die een vehikel zal zijn van het vermogen. En de proportie tussen de twee geeft de exacte maat van de oprechtheid.

Ik weet niet of ik mijzelf begrepen kan laten worden, maar gedurende twee dagen werd ik in beslag genomen in dat werk van het tot stand brengen van een absoluut ware ratio --- dat in feite alleen waar kan zijn in een complete eenvoud en complete oprechtheid. Ik zag het vermogen, dat handelt in de woorden en het vermogen, dat handelt zonder woorden, en de proportie tussen de twee vermogens moet exact, volledig correct zijn, om een complete oprechtheid te hebben. Volg je het?

Het was erg interessant werk --- helemaal niet intellectueel, een volledig materieel werk, hier beneden, erg, erg praktisch. Wat je, bijvoorbeeld, schrijft, zou exact moeten corresponderen met de kwaliteit en hoeveelheid van het Vermogen --- dat DIRECT handelt, niet door het denkvermogen. Het was erg interessant, een erg zorgvuldig werk. En het was de sleutel --- een van de sleutels naar perfecte oprechtheid.

Dat was mijn bezorgdheid deze laatste enkele dagen.

(stilte)

En nogmaals had ik die ervaring, toen het lichaam weer klaagde --- ik zeg “klagen,” maar dat is het niet, het is een soort aspiratie, die zo sterk is, dat het als een angst wordt; en ook dat besef van onvermogen. En hetzelfde Antwoord: plotseling wordt het lichaam gegrepen door een formidabel vermogen, dat zo groot is, dat het lichaam zelf voelt, dat het wat dan ook zou kunnen breken! Het komt als een massa. En ik herinnerde een zin van Sri Aurobindo, waarin hij zei, “Voordat je de Heer’s leeuw kan zijn, zou je eerst de Heer’s lam moeten zijn,”¹¹¹ en het was, alsof mij verteld werd, “Genoeg om een lam te zijn! (*lachend*) Wordt nu de leeuw.” Maar het blijft niet.

En ik kan gemakkelijk zien, waarom het niet blijft! Oh, het is... Je voelt, alsof je alles gaat afbreken!

¹¹¹ Moeder zou kunnen zinspelen op het volgende Aforisme (141): “Nietzsche zag de supermens als de leeuwenziel, die uit het kamelendom kwam, maar het ware heraldische apparaat en kenmerk van de supermens is de leeuw, die op de kameel zit, die op de koe van veelvoud staat. Wanneer gij niet de slaaf van de hele mensheid kan zijn, dan bent gij niet geschikt om haar meester te zijn en als gij uw natuur niet kan maken als Vasishtha’s koe van veelvoud met de hele mensheid om haar wens uit de uiers te trekken, wat baat dan uw supermensheid?” (De Rishi Vasishtha had een koe, die alles leverde, dat nodig was voor hemzelf en zijn ashram, legers om hem te verdedigen inbegrepen.)

(*stilte*)

Maar het lichaam profiteert van de ervaring in de zin, dat het naderhand sterker voelt --- niet fysiek veel sterker, we geven niet om die sterkte! Het is een erg vreemd fenomeen: het besef van het "concrete" vervaagt --- het vervaagt steeds verder weg. "Concrete" visie, "concreet" besef van reuk, "concrete" smaak, "concreet" gehoor, het lijkt allemaal ver weg --- ver naar achter in een... een onwerkelijk verleden. En dat soort droge en levenloze "concrete" wordt vervangen door iets, dat erg soepel is (*rond, globaal gebaar*), erg compleet in dat alle zintuigen samen functioneren, en ERG INTIEM MET ALLES.

Gedurende een tijd werden mij twee werkingen getoond om me in staat te stellen om het verschil waar te nemen: hoe de zintuigen nu functioneren, en hoe zij het eerder deden: en het geeft een wazige indruk, maar het is een indruk van iets, dat zowel erg intiem is, als erg compleet (*zelfde ronde gebaar*), terwijl eerder ieder ding gescheiden was, verdeeld (*schokkerig, hard gebaar*), niet verbonden met de ander, het was erg oppervlakkig --- erg precies, maar erg oppervlakkig, als een speldenpunt. Het is helemaal niet meer op die manier.

En ik zie erg goed, dat als we onszelf laten meedragen, in plaats van die absurde weerstand uit gewoonte te hebben, wanneer we onszelf laten meedragen, dan zou er een soort van erg... (*zelfde ronde, globale gebaar*) erg zacht iets komen, in de zin van *glad*, erg zacht, erg compleet, erg levend, en met een erg intieme perceptie van dingen. Samen met een kennis wordt dat... wanneer dat mengsel er niet was van de oude gewoonte, dan zou het werkelijk buitengewoon zijn: de perceptie van dingen, niet alsof zij buiten zijn, maar een INTIEME perceptie. Wanneer iemand de kamer binnenkomt, bijvoorbeeld, of wanneer de klok bijna gaat slaan, dan weet je het net (ik kan niet een seconde zeggen, het is een duizendste seconde), net voordat het materieel plaatsvindt; wat het gevoel geeft van een voorkennis, maar dat is het niet! Het is geen voorkennis, het is... Het behoort tot de werkelijkheid van gewaarwording, maar het zijn andere zintuigen. Het EERSTE gevoel, dat je kent, is er een van intimiteit, dat wil zeggen, er is geen afstand meer, geen verschil meer, geen ziener meer en geziene dingen; toch is er in, wat correspondeert met visie, gehoor, gewaarwording, alle percepties, smaak, reuk, en dat alles.

Er is hier een erg concrete verandering van eerder, erg waarneembaar.

Ik begrijp erg goed: wat voorkomt, dat werking perfect is, zijn alle oude gewoonten. Wanneer we onszelf mee zouden kunnen laten dragen zonder weerstand te bieden --- zonder enige wil om "goed te zien," om "goed te horen," enzovoort --- zouden we de andere perceptie hebben, die veel meer WAAR is. En die intimiteit met dingen... dingen zijn niet langer vreemd. Maar er is geen gedachte in; zij spreken over "kennis door identiteit," weet je, maar dat zijn allemaal intellectuele noties, het is dat niet! Het is...

En altijd dat gevoel van iets, dat glad is (*zelfde ronde gebaar*), glad, zonder enige botsingen, enige complicaties, ofschoon je niet langer tegen dingen zou kunnen botsen, niet langer... Het is nogal interessant.

Het heeft eenvoudig tijd nodig door de weerstand van de oude gewoonten. Wanneer we altijd onszelf verder zouden kunnen laten dragen, dan zouden dingen veel sneller gaan --- veel sneller. De hele tijd, honderd keer per dag (meer dan dat!), vertel ik mijzelf, "Waarom denk je hieraan? Waarom denk je daaraan?" Wanneer ik, bijvoorbeeld, iemand moet antwoorden (niet altijd op schrift, het kan een [occult] werk zijn, om iets te organiseren), handelt de Kracht nogal natuurlijk, gladjes, zonder enige weerstand; dan komt plotseling het denken in beeld en probeert tussenbeide te komen (ik vang het iedere keer en stop het iedere keer: maar het is te vaak!) en alle oude gewoonten komen terug. Die behoefte om dingen te vertalen in gedachten, om hen een "heldere" uitdrukking te geven... En dan hinder je het volledige proces.

Oh, om jezelf eenvoudig te laten leven, eenvoudig, zonder complicaties....

September

September 4, 1963

Een lawine van brieven!

Iemand verdwijnt, mensen vragen me, waar hij is, of hij dood of levend is. Iemand anders heeft zorgen: hij wil me zien. Iemand... Mensen, die ik helemaal niet ken! Een stapel brieven! Ze vragen me om succes in hun zaak, om goede gezondheid, om een kind (een jongen!), een goede baan.... Hoe dan ook, alles, waartoe mensen in staat zijn te willen, schrijven zij me en vragen zij me. Oh, er zijn ook diegenen, die me vragen om hun geluk te vertellen! Velen vragen het me, maar ik antwoordt hen botweg, "Ik ben geen waarzegger, ik lees geen theeblaadjes"!

(Moeder krabbelt een notitie)

Hier is een antwoord, dat ik gestuurd heb naar al die mensen, die ik niet ken en die me om dingen vragen: *Wat heb je gegeven aan de Heer, of voor Hem gedaan, dat je me vraagt om iets voor je te doen? --- Ik doe alleen de Heer's werk! (Moeder lacht)*

Weet je, het is duidelijke miljoenen en miljoenen mijlen weg van hun denken, dus...

Het is grappig, niet? Zelfs Nolini zou geschokt zijn *(Moeder lacht hartelijk)* Maar ik vind het grappig.

In principe is hun idee van het goddelijke iets, dat hun ten dienste staat --- dat een beetje meer weet dan je doet (!) en het je ten dienste staat om je te geven, wat je verlangt.

* * *

Na een meditatie met Satprem:

Ik zag weer een vierkante vorm, zoals de laatste keer, voor je, maar deze keer was het verschillend: er was een helder gouden licht, en die vierkante vorm was hier *(gebaar tussen de keel en de zonnevlecht)*, voor je, toen steeg en steeg en steeg het, zoals dat, langzaam, erg langzaam, boven je hoofd, en daar verspreidde het zich uit in een groot licht... een erg stil licht.

Ik denk, dat het het symbool is van je meditatie. Een vierkant --- een perfect vierkant, bedoel ik, ongeveer deze grootte, van daar naar daar *(van de top van het hoofd naar de zonnevlecht)*: dat ben jij als je mediteert. Het is nogal gevestigd, als iets, dat vast gevestigd is, en toen langzaam, erg langzaam rees het en rees en rees boven je hoofd, en daar... barstte het, niet gewelddadig, natuurlijk, uit, maar het spreidde zich uit in een Immensiteit van licht.

Het symbool van je bewustzijn.

Het is altijd een vierkante vorm.

De laatste keer vertelde ik je, dat die Tantrische lichten er waren; deze keer was er een bleek goud, erg lumineus, erg kalm, en de vorm [van het vierkant] was als een ietwat meer gouden vibratie, een beetje donkerder (maar niet "donker"), en het bleef een erg lange tijd stil, totdat ik plotseling in je bewustzijn voelde, alsof iets openging, relaxte en openging, als een soort welzijn in je bewustzijn. En dat begon niet eerder dan dat het vierkant begon te stijgen en te stijgen en te stijgen boven je hoofd, en daar...

Is het het symbool van je meditatie of het symbool van je bewustzijn? ...
--- Het symbool van je bewustzijn.

Voelde je naar het midden van je meditatie een soort plotselinge ontspanning, een innerlijk welzijn?

Ja, ik voelde het.

Dan is het dat.

Zo gauw als je het voelde, begon het te stijgen, totdat... alsof het samensmolt in een oneindig.

Maar het is goed

Erg goed.

Heb je me iets te vertellen? We hebben nog een kwartier.

Wat?

Sommige dingen zijn de laatste tijd erg in mijn bewustzijn aanwezig geweest --- de dood.

De dood?

Erg aanwezig.

Het komt, omdat... ja.

En je vraagt je af, wat het betekent?

Ik voel een bedreiging, iets, dat ligt te wachten; als een Lot, dat ligt te wachten, erg dichtbij, en terwijl het einde van het jaar naderbij komt, wordt het zwaarder en zwaarder.

(stilte)

Sujata voelde het de laatste maanden ook --- maar ik heb het gedurende een lange tijd gevoeld. Ik voel iets, dat ligt te wachten, iets, dat boven haar en mij hangt --- ik weet niet, welke van de twee. In het verleden dacht ik niet vaak aan de dood, maar nu komt het constant naar mijn denkvermogen.

Maar wat noem je dood?

Ik bedoel dit lichaam verlaten.

Als iets, dat persoonlijk voor je is?

Het drukt zichzelf persoonlijk uit, ofschoon het iets algemener zou kunnen zijn, ik weet het niet.

(Moeder blijft stil) Twee jaar geleden zag ik het gewoonlijk erg veel over je --- veel meer dan nu. Het lijkt weggegaan te zijn, dus dat is vreemd.¹¹²

Twee jaar geleden, toen ik nog naar beneden ging, toen ik je gewoonlijk zag in Pavitra's kantoor.

Er was een tijd, toen ik tussenbeide kwam (het was de tijd van de Swami's activiteiten en dat alles). Het was in die tijd over je. Maar de laatste tijd... heb ik niets speciaals zien --- aanvallen komen periodiek samen met de suggestie van allerlei soorten catastrofale mogelijkheden: niets, dat specialer is voor jou dan voor anderen. Het is deel van het werk, ik besteed er geen aandacht aan.

Maar wat betreft een nogal persoonlijke bedreiging voor jou, lijken dingen nu veel beter, dan zij twee jaar geleden waren.

Het zou alleen kunnen, dat door het werk, dat ik doe, je in contact gebracht wordt met een zekere laag van mogelijkheden en je er zo meer bewust van wordt... Wat Sujata betreft, moet zij onwetend onder je invloed zijn, zodat wat jij voelt, zij ook voelt --- dat is mijn impressie.

Ik zal kijken, maar ik heb de laatste tijd niets gezien. Integendeel, datgene, dat ik gewoonlijk zag over je in die tijd en je opzettelijk wegdreef, heb ik sinds het begin van dit jaar niet speciaal gezien --- ik zal kijken.

Ik voel eerder, dat er een werk gaande is in het gebied van je bewustzijn, iets, dat ontwaakt, wat eerder minder bewust was --- het is meer dat, dan een dreigend gevaar.

Hoe voelt je lichaam? Nog vermoeid?

¹¹² In feite zal de fysieke slag een jaar later komen en Satprem zal er bijna aan doodgaan.

Niet te briljant. Oh, weet U, ik heb altijd gedacht, dat '63 een belangrijke datum voor me zou zijn. Waarom, ik weet het niet.

Ja, omdat we WILLEN, dat het erg belangrijk is!

Er is een ding, dat de laatste tijd bijna hardnekkig naar me toegekomen is, het is een herinnering (dat is vreemd, het komt als een HERINNERING, alsof het iets is, dat ik beleefd had) de herinnering van je concentratiekamp. Erg vreemd. Het kwam misschien twee of drie weken geleden naar me toe, ik weet het niet, erg sterk. Ik keek zelfs --- bestudeerde eerder --- wat de consequenties waren voor het je lichaam. Bestudeerde en... wel, deed, wat nodig was.

Ik weet het niet, ik kan het niet zeggen, omdat ik voor al deze ervaringen probeer om alle gedachten, zover als mogelijk, weg te drijven, omdat zij niet helpen om de correcte perceptie te krijgen. Zodat ik niet kan zeggen, of al of niet er een reden was voor die "herinnering" --- om de waarheid te vertellen vind het denkvermogen altijd redenen voor alles, dus... Weet je, ik houd me niet bezig met die dingen, ik probeer niet om te weten, en daarom komen zij niet --- zij komen uit eigen beweging. Er was klaarblijkelijk een noodzaak: alles, dat komt, is noodzakelijk, dat weet ik, anders zou het niet komen. Maar die herinnering bracht met zich geen enkel besef of enkele perceptie van een gevaar voor je fysieke leven, niet in het minst. Ik heb die perceptie niet, terwijl ik het twee jaar geleden had. Nu heb ik het niet.

Maar ik herinner me, dat ik gedurende enkele dagen in beslag genomen was met die herinnering, als deel van een uitgestrekt werk op zekere fysieke vibraties, in alle fysieke domeinen, waar ik mee omga. En het kwam (vreemd genoeg is het altijd GELOKALISEERD, ergens gelokaliseerd...), en de perceptie, die ik heb, is erg acuut, absoluut als een perceptie van iets, dat persoonlijk met me gebeurde (maar alles, dat nu naar me toekomt, gebeurt op die manier). Er was alleen de kennis, dat het jouw lichaam was, dat door die ervaring gegaan was. En toen... ja, ik herinner het me, was er een zekere kwaliteit van vibratie... (*Moeder "kijkt" stilletjes*), en het was verbonden met een studie over de ervaring, die de cellen verkrijgen in het proces van de dood. Ik herinner me, dat ik de cellulaire ervaringen bestudeerde (die de cellen vaker dan niet semibewust hebben en vaak onbewust), die semibewuste ervaringen, die in het onderbewuste blijven en helpen om enige cellen steeds ontvankelijker te maken en voorbereid voor de nieuwe Kracht. En terwijl ik het bestudeerde, kwam je ervaring van de kampen, en ik zag in feite, dat een zeker aantal van je cellen, een nogal aanzienlijk aantal (cellen, die gedeeltelijk in het brein zijn, gedeeltelijk in het keelcentrum en gedeeltelijk hier [*gebaar naar het bovenste gedeelte van de borstkas*]) hebben de voorlopige ervaring van de dood gehad.

En dat geeft hen een erg speciale capaciteit van bewustzijn.

Zou het dit kunnen zijn, dat je het besef gaf van de dood?... Maar je zegt, dat het er een lange tijd geweest is. Terwijl het voor mij recent is, (het was misschien tien dagen geleden), mijn studie is recent. Het was erg interessant.... Ik kan ze nu nog zien, zij waren, alsof gelokaliseerd in zekere delen van je lichaam.

Maar dat is een gunstige observatie, geen gevaarlijke!

Gunstig, hoe?

Gunstig, oh, ja! Gunstig in de zin, dat die cellen veel bewuster zijn dan cellen gewoonlijk zijn.

Omdat zij die ervaring gehad hadden?

Ja, omdat zij die ervaring hadden en overleefden --- omdat de vorm die ervaring overleefde.

Vanuit het standpunt van een hogere ontvankelijkheid heeft het een erg, erg aanzienlijk belang --- Ik bedoel ontvankelijkheid voor de nieuwe krachten, een voorbereiding om de nieuwe krachten te ontvangen.

(stilte)

Maar dingen zijn nogal complex.... Voor het lichaam in haar gewone bewustzijn is haar absoluut normale toestand, wanneer het niet voelt, dat het leeft. Wanneer het lichaam niet voelt, dat het leeft, betekent het, dat het normaal functioneert, zo gauw als het zichzelf voelt leven in enig deel van zichzelf, betekent het, dat iets niet nogal normaal is, en instinctief (ik bedoel niet het vitale of mentale bewustzijn), maar haar primaire bewustzijn wordt gealarmeerd, omdat het niet normaal is (niet, wat de cellen "normaal" noemen); en dan brengt dat soort alarm (een alarm, dat niet geformuleerd is in gedachten) het in contact met een hele wereld van adverse en defaitistische suggesties --- oh, er is een INTENSE atmosfeer van pessimistische, defaitistische, adverse suggesties, waarin de menselijke levens, als het ware, gebaad zijn. Het is hier zelfs erg sterk, erg sterk --- ik bedoel in de Ashram --- erg sterk. Mensen, die erg gevoelig zijn, en wiens bewustzijn niet erg sterk geworteld is in vertrouwen, worden erg... (wat zal ik zeggen?) erg diep... niet diep, maar intiem aangevallen door die atmosfeer.

En het maakt lichamen erg ongemakkelijk.

(stilte)

Ik zal weer kijken,¹¹³ maar op het moment lijkt het me, dat het een periode of stadium is in de integrale ontwikkeling, die je in contact brengt met de

¹¹³ Occult, om te zien of er een welke dreiging over Satprem hangt.

dood. Het is iets onpersoonlijks en ik zie er niets dreigends over, ik bedoel, dat ik je gevoel niet als een voorgevoel beschouw --- behalve, dat de Dood overal in de wereld is, natuurlijk! Wel, dat is alles. Daar komt het op neer.

Daar, mon petit.

Dat zou het kunnen zijn, omdat er een interessant werk in je gaande is.

Mijn impressie... Wanneer je het mij vraagt, is mijn impressie tegengesteld: het is, dat ik op het moment een nieuw leven voor je voorbereid. Voilà.

Je zou... Ik voel zelfs de behoefte niet om het je te vertellen, maar wat noodzakelijk is, is iemand's bewustzijn onverstoortbaar te versnellen tot iets, wat in feite niet persoonlijk is --- naar de Nieuwe Realisatie.

En wanneer je die defaitistische vibraties voelt, weet dan, dat dingen nu een strijdtoneel zijn, een veld van actie, erg actief. Zie je, de strijd wordt iedere minuut gevoerd in het lichaam --- de hele tijd, de hele tijd.... Ik verwacht niet, dat anderen het samen met me voeren; alleen, wanneer zij aan hun deel vasthoudt wat MOET ZIJN, is dat alles, wat nodig is.

September 7, 1963

(Het begin van deze conversatie zou moeten verdwijnen, maar Satprem kwam er toevallig op op een tweede spoor van de bandopname. Hij vond het aantrekkelijk en voegde het hier toe. Nogal vaak verwijderde hij deze aanvangen van conversaties.... Hier was het onderwerp zijn gezondheid, waarover Sujata geschreven had aan Moeder, dat het achteruitgang" en voorstelde, dat hem een aanvullend dieet gegeven zou worden.)

Zo, laat me op je contempleren! *(gelach)* Hoe gaat het, mon petit.

Er is enige verbetering.

Een beetje beter... En dat voedsel, is het okay?

Ja, het lijkt te helpen.

Hier... *(Moeder geeft een witte hibiscus)*: het is de "wil, die een is met de Goddelijke Wil" --- wanneer zij zo versmelten, en je niet langer de een van de ander kan onderscheiden. Petit...

* * *

(Moeder geeft commentaar op een "oude" ervaring van 29 Juni: de boot van roze klei.)

Dingen gaan sneller dan ik dacht, omdat deze ervaring voor me ver, ver naar achteren ligt [het dateert twee maanden terug], dus zijn sindsdien veel dingen gebeurd --- er zijn zoveel dingen, die ik niet noem.

* * *

Spoedig naderhand:

De andere dag werd ik voor een kwestie van werk geleid om mijn positie uit te leggen vanuit het standpunt van de materiele overtuiging (ik weet niet, wat hun positie vandaag is, omdat dat iets is, waar ik over het algemeen niet mee bezig ben), maar hoe dan, ik werd geleid om het te doen voor een zeker werk.¹¹⁴

Voor hen zijn alle ervaringen, die mensen hebben, het resultaat van een mentaal fenomeen: we hebben een progressieve mentale ontwikkeling bereikt (zij zijn niet in staat om het waarom en hoe te verklaren!), hoe dan ook, het was Materie, die het Leven ontwikkelde, het Leven, dat het Denkvermogen ontwikkelde en alle van mensen's zogenaamde spirituele ervaringen zijn mentale constructies (zij gebruiken andere woorden, maar ik geloof, dat dat hun idee is). Het is in ieder geval een ontkenning van al het spirituele bestaan in zichzelf en van een Wezen of Kracht of iets, dat superieur is, dat alles bestuurt.

Zoals ik zei, weet ik niet, wat hun positie vandaag is, welk punt zij bereikt hebben, maar ik was in de aanwezigheid van een overtuiging van dat type.

Toen zei ik, "Maar het is erg eenvoudig! Ik aanvaard je gezichtspunt, er is niets anders dan wat we zien, dan de mensheid, zoals het is; alle zogenaamde innerlijke fenomenen zijn het gevolg van een mentale, cerebrale actie; en wanneer je sterft, sterf je --- met andere woorden, het fenomeen van agglomeratie komt tot het eind van zijn bestaan, en het lost op, alles lost op. Dat is allemaal erg goed."

(Nogal waarschijnlijk zou ik, als dingen zo waren geweest, het leven zo walgelijk gevonden hebben, dat ik het lang geleden verlaten zou hebben. Maar ik moet onmiddellijk toevoegen, dat het niet om enige morele of spirituele reden is, dat ik zelfmoord afkeur, het is, omdat het voor mij een handeling van lafheid is en iets in me houdt niet van lafheid, dus heb ik niet... ik zou nooit van het probleem gevluht zijn.)

¹¹⁴ Een occult werk klaarblijkelijk.

Dat is een punt.

“Maar dan ga je, als je eenmaal hier op aarde bent en je tot het einde moet gaan, zelfs als het einde niets is, naar het einde en het is net zo goed om zo, zo goed als je kan te doen, dat wil zeggen, tot je volste bevrediging.... Ik blijf een filosofische nieuwsgierigheid te hebben en allerlei problemen te bestuderen en ik kwam bij Sri Aurobindo's lering, en wat hij onderwees” (ik zou “geopenbaard” zeggen, maar niet tegen een materialist) “is verreweg, onder de systemen, die mensen geformuleerd hebben, de meest bevredigende VOOR ME, het meest complete, en wat het meest bevredigend alle vragen beantwoordt, die gevraagd kunnen worden; hij is degene, die me het meest helpt in het leven om het gevoel te hebben, dat ‘het leven waard is om geleefd te worden.’ Als gevolg daarvan probeer ik om me volledig aan zijn lering te conformeren en om het integraal te leven om zo goed als ik kan te leven --- voor mij. Het maakt me helemaal niets uit, wanneer anderen er niet in geloven --- of zij erin geloven of niet is helemaal hetzelfde voor me; ik heb de ondersteuning niet nodig van ander's overtuiging, het is genoeg, wanneer ik tevreden ben met mijzelf.”

Wel, er is daarop geen antwoord.

De ervaring duurde een lange tijd --- voor alle details, voor alle problemen antwoordde ik dat. En toen ik aan het einde kwam, zei ik tegen mijzelf, “Maar dat is een wonderbaarlijk argument!” Omdat alle elementen van twijfel, onwetendheid, onbegrip, slechte wil, negatie, met dat argument gemuilkorfd werden --- vernietigd, zij hadden geen effect.

Dat werk moet, denk ik, wereldwijde repercussies gehad hebben. Ik was erin, in die toestand (met het besef van een erg groot vermogen en een wonderbaarlijke vrijheid) gedurende tenminste zes of acht uur. (Het werk was lang ervoor begonnen, maar het werd nogal acuut aanwezig deze enkele laatste dagen.)

En naderhand werd alles in een solide greep gehouden --- wat heb je te zeggen?

(stilte)

Het is veel gemakkelijker om door en door materialisten te beantwoorden, die overtuigd zijn en oprecht (“oprecht” binnen de limiet van hun bewustzijn, dat is) dan om mensen te beantwoorden, die een religie hebben! Veel gemakkelijker.

Met Indiërs is het erg gemakkelijk --- zij zijn hemel-gezegend, deze mensen, omdat het erg weinig nodig heeft voor hen om op de juiste manier

georiënteerd te worden.¹¹⁵ Maar er zijn twee typen van moeilijke religie, de Christelijke religie (speciaal in de vorm van het Protestantisme), en de Joodse religie.

De Joden zijn ook door en door materialisten: je sterft, wel, je sterft, het is voorbij. Ofschoon ik niet erg goed begrepen heb, hoe zij dat verzoenen met hun God, die bovendien Ondenikbaar is en niet genoemd moet worden... maar die, gezien vanuit het standpunt van een uitgestrektere waarheid (ik ben niet zeker), een Asura lijkt te zijn. Omdat het een almachtige en UNIEKE God is, vreemd voor de wereld --- de wereld (zover als ik het weet) en hij zijn twee volledig verschillende dingen.

Het is hetzelfde met het Katholicisme. Hemzelf. Toch, wanneer ik het correct herinner, schiep hun God de wereld met een deel van zichzelf, niet?

Nee, nee!

Nee? Is het alleen de mens, die hij uit zijn rib trok?

Nee! Uit Adam's rib trok hij de mens, niet uit zijn eigen rib!

Aah!

Het is uit Adam's rib...

... dat hij de vrouw trok. Aah!

Nee, nee hij "schiep" de wereld.

Maakte hij de wereld uit nietsheid?

Zo is het.

Dan is het hetzelfde probleem, dezelfde moeilijkheid.

Het is nogal duidelijke een onbegrip.

En in feite zond hij zijn zoon om "de wereld te redden."

Hoort zijn zoon dan niet bij de schepping?

Hij is de zoon van God --- niet dus de anderen.

Is hij de ENIGE zoon van God?

Ja, natuurlijk!

¹¹⁵ Later voegde Moeder toe: "dit is niet helemaal correct, omdat ik in contact ben met de beste onder Indiërs, maar diegenen, die materialisten zijn, zij zo erg duister en brutaal."

Zij hebben alles verdraaid

Maar Adam hoorde bij de schepping, is het niet?

Ja, terwijl Christus niet menselijk is, hij is de zoon.

Maar hij nam een menselijk lichaam aan.

Ja, maar hij is de zoon van God. Hij is geen menselijk wezen, dat goddelijk geworden is, hij is een goddelijk wezen --- "de zoon van God" -- die een menselijk lichaam aannam.

Maar dat is begrepen! Alle Avatars zijn zo.

Ja, maar hij is de enige.

Het is allemaal verdraaid.

Maar de Maagd, in die affaire? Wat gebeurde er met haar? Omdat zij een vrouw was, is het niet?

Zij was menselijk.

Ja... omdat in het verhaal er zelfs een moment is, wanneer Christus zegt, "Wat heb ik met die vrouw te maken"!

Maar dan, de Aannee?

(stilte)

Natuurlijk begrijpen zij, die het weten, het erg goed --- het is allemaal symbolisch.

Maar ik heb je bijvoorbeeld verteld, dat ik gedurende een nogal lange tijd met de Paus gesproken heb op de dag van zijn verkiezing, en de conversatie werd abrupt afgebroken door een reactie, die hij had. (het was werkelijk een mentale conversatie, die we hadden: ik sprak, hij antwoordde, ik hoorde zijn antwoord --- ik weet niet, of hij bewust was van iets... waarschijnlijk niet, maar hoe dan ook; het was helemaal geen formatie van mijn eigen denkvermogen, omdat ik nogal *onverwachte* antwoorden ontving.) Maar de conversatie werd abrupt onderbroken door een reactie, die hij had, toen ik hem vertelde, dat God overal is en in alle dingen; dat alles Hij is; en toen kwam er een grote Kracht naar beneden in me en ik voegde toe, "Zelfs, wanneer je afdaalt in de hel, is Hij er ook."

Toen stopte alles als de dood.

Sinds toen heb ik geleerd, dat het deel is van hun lering: wat verschrikkelijk is in de Hel, is niet zozeer het lijden, maar dat er daar geen God is; dat is het enige deel van de schepping, waarin er geen God is --- er is geen God in de Hel. En ik beweerde, dat Hij daar ook is.

Maar al deze dingen worden natuurlijk vanuit een intellectueel gezichtspunt verklaard en vinden hun plaats --- de mens heeft nooit iets gedacht, dat geen vervorming van de waarheid was. Dat is niet de moeilijkheid, voor religieuze mensen zijn er zekere dingen, waarvoor zij een PLICHT hebben om het te geloven, en het denkvermogen toestaan om hen te discussiëren, is een "zonde" --- dus sluiten zij zich natuurlijk af en zullen nooit in staat zijn om enige vooruitgang te maken. Terwijl de materialisten, aan de andere kant, tegenovergesteld verondersteld worden om alles te weten en te verklaren --- zij verklaren alles rationeel. Dus kan je (*Moeder lacht*), precies alles uitleggen, hen leiden, waar je wil.

Daar.

Er is niets te doen met religieuze mensen.

Nee. En het is ook niet goed om het te proberen. Wanneer zij zich vastklampen aan een religie, betekent het, dat die religie hen op de een of andere manier geholpen heeft, iets in hen geholpen heeft, dat in feite een zekerheid wilde hebben zonder ernaar te hoeven zoeken --- om op iets te leunen, dat solide is, zonder verantwoordelijk te zijn voor zijn soliditeit (iemand anders is verantwoordelijk! [*Moeder lacht*]), en hun lichamen op die manier te verlaten. Dus om hen eruit te willen trekken, laat het een gebrek aan compassie zien --- zij zouden gewoon achtergelaten moeten worden, waar zij zijn. Ik argumenteer nooit met iemand, die een geloof heeft --- laat hem zijn geloof houden! En ik zorg er erg goed voor om niets te zeggen, dat zijn geloof door elkaar zou kunnen schudden, omdat het niet goed is --- dergelijke mensen zijn niet in staat om een ander geloof te hebben.

Maar met een materialist... "Ik argumenteer niet, ik accepteer je gezichtspunt; je hebt alleen niets te zeggen --- ik heb mijn positie ingenomen, neem de jouwe. Wanneer je tevreden bent met wat je weet, houdt het. Wanneer het je helpt om te leven, erg goed.

"Maar je hebt geen recht om me de schuld te geven of te bekritisieren, omdat ik mijn positie inneem op je eigen basis. Zelfs, wanneer alles dat ik me voorstel, hoofdzakelijk voorstelling is, prefereer ik die voorstelling boven de jouwe." Dat is alles.

September 18, 1963

Ik had eergisteren een interessante ervaring.

Op een erg concrete manier was er het bewustzijn er, dat alles de Heer is, en dat alles Zijn wil is, Zijn actie, Zijn bewustzijn enzovoort; tegelijkertijd de perceptie van de wereld, zoals het is ("zoals het is," hoe dan ook... zoals we het voelen). En omdat er niet langer enige notie was van goed en kwaad en dat alles, was er een soort bijna verborgen verrassing, een erg spontane verrassing, niet uitgedacht, naar verwerping, kwaadheid, afkeuring, minachting voor alle mensen, die "slecht" genoemd worden, die kwaad doen en een slechte wil hebben. Het leek zo vreemd, dat men daardoor zijn kalmte kon verliezen! Toen verrees er een diepzinnig Medelijden --- maar een Medelijden, dat niets heeft van het besef van superioriteit of inferioriteit, niets zoals dat --- als een soort verdriet, dat er mensen kunnen zijn, die zo klein en zwak zijn in die Immensiteit, dat zij GEDWONGEN worden om gemeen en kwaadwillend te zijn, om te haten, te weigeren, om kwaad te wensen.

De woorden verkleinen de ervaring erg, erg veel. Het was zo... een supercompassie, weet je, vol van diepe Liefde en Begrip: "Hoe kan men hen verwijten, dat zij zijn, zoals de Heer wil, dat zij zijn?"

Toen, toen alles zich settelde, enkele uren later, schreef ik iets --- ik schreef het in het Frans (zelfs met de wil, dat het niet in het Engels vertaald zou worden). En in feite is het onvertaalbaar. Hier is, wat ik schreef:

*Ce monde est plein de misères pitoyables,
mais les etres que je plains le plus
sont ceux qui ne sont pas assez grands
et assez forts pour être bons.¹¹⁶*

Maar toen had het woord *bon* [goed] niet langer het besef van tegenstelling tegen "kwaad": het bevatte alle goddelijke pracht. Het was de straling van goddelijke Liefde.

(stilte)

Welke vertaling ook van het woord *bon* [goed] in het Nederlands is erg klein en helemaal beneden. Ik wilde het niet in het Engels neerzetten. Maar vandaag kwam het allemaal tot me in het Engels en ik schreef het op:

¹¹⁶ Een letterlijke vertaling, met gebruik van Moeder's eigen Engelse vertaling, die volgt, zou geven:

This world is full of pitiable miseries,
but the beings I pity most
are those who are not vast
and strong enough to be good.

This world is full of pitiable miseries,
but of all beings those I pity most are
those who are so small and so weak that
they are compelled to be nasty.

Deze wereld is vol jammerlijke misères,
Maar van alle wezens, zijn diegenen,
Waar ik het meest medelijden mee heb,
Die, welke zo klein zijn en zo zwak, dat
Zij gedwongen worden om gemeen te zijn.

Het is gezien van de andere kant, maar er is net zoveel erin als eerst.

* * *

Spoedig daarna:

Wat heb je me gebracht?

Er is wat werk....

Het actieve werk, weet je... Ik ben niet goed voor veel!

Wanneer ik een ervaring heb, probeer ik het zelfs niet te formuleren --- ik probeer het nooit: ik beleef het zo intens als ik kan en hou het levend, zo lang als ik kan. Dan is er plotseling een soort stroompje: een stroompje van woorden, die komen, en zij komen allemaal bij elkaar, dan arrangeren zij zichzelf --- ik heb er helemaal niets mee te maken! Ik weet niet of het luistert of kijkt: het is iets ertussenin. Gedurende een erg lange tijd waren mijn contacten met het onzichtbare visuele contacten, maar nu is er ook geluid. Dus dit is, hoe het werkt: ik hoef eenvoudig aandachtig te zijn, dat wil zeggen, niet actief bezig met iets anders. Wanneer ik stil blijf, komt het: het is net als een stroompje, een klein stroompje, dat uit een berg stroomt; het is erg helder en zuiver als zuiver water, erg transparant, en erg wit en lumineus tegelijkertijd. Het komt (*gebaar als van parels water, die druppelen*) en het arrangeert zichzelf hier, net boven het hoofd, in de vorm van woorden. Het arrangeert zichzelf, en iemand, ik weet niet wie (waarschijnlijk Sri Aurobindo! Omdat het iemand is met poëtisch vermogen), zorgt voor het geluid en de plaatsing van de woorden, en zet hen in de juiste volgorde. Uiteindelijk is het, na een tijdje, compleet. En dan schrijf ik het op --- het is erg amusant. Dat gebeurde met de Engelse vertaling: ik had met autoriteit gezegd, "Het zal niet vertaald worden." Toen kwam het deze morgen, toen ik er helemaal niet aan dacht, helemaal uit zichzelf. Dat wil zeggen, om precies te zijn, ik vertelde het feit aan iemand, die Engels beter kent dan Frans, dus zei ik het in het Engels, en toen ik het eenmaal gezegd had, merkte ik op, "Wel, wel! Ah, dat is het, dat klopt!" Het was de ervaring, die zichzelf in het Engels uitgedrukt had. Maar Goddank heeft dit alles (*gebaar naar het hoofd*), er niets mee te maken --- stil... oh, zo vredig. (*stilte*)

Er is bijna een paroxisme van wanorde en verwarring in alle zaken van de aarde (ook in de Ashram --- misschien erger dan ergens anders! Nee, niet erger, maar even slecht!), en het lijkt nieuwe hoogten te bereiken: ik ontdek bijna uur na uur verwarring... verwarring, wanorde (eerder zou ik het moedwil genoemd hebben, maar nu...) En wat een verwarring!... Mensen, die overtuigd zijn, dat zij weten, hoe zij met dingen om moeten gaan (zij weten het veel beter dan de Heer, veel beter --- de Heer is volledig onwetend over de dingen van deze wereld, maar ZIJ weten het beter), en dan de blunders, die zij plegen! En wanneer zij een blunder begaan hebben, realiseren zij na een tijd, dat het een blunder is, dus om het goed te maken, begaan zij een andere blunder! Alles is zo hier, absoluut alles, met allerlei soorten blunders. En als zij het eenmaal grondig verprutst hebben, blunder na blunder opgestapeld hebben en in een volledige knoeiboel beland zijn, denken zij eraan om het aan mij te vragen! (*lachend*) Zij vragen me, "Wat zouden we moeten doen?" Dus antwoordt ik, "Het werd tijd!"

Maar het is wonderbaarlijk, dat hier niets roert (*gebaar naar het hoofd*), niets roert`. En de Heer glimlacht.

* * *

Ik had verscheidene uren van concentratie betreffende die afname van energie in je lichaam; geen ziekte: een afname van energie in je lichaam¹¹⁷ (je voegt mentale dingen eraan toe, maar dat is jouw zaak, mon petit, je zal dat corrigeren). Ik had verscheidene uren van concentratie, en ik heb zelfs de Heer benaderd en Hem verteld, dat als dat werkelijk het effect is, dat ik op mensen heb, (*lachend*), het niet waard is om te noemen, en ik beter weg kan gaan! (Er was een conjunctie van een goed aantal dingen.) Ik geloof geen woord van mijn klacht! Maar, hoe dan ook... (*lachend*) ik maak het "gewoon zo."

Onmiddellijk kwam er een massieve neerdaling, en alles was zaligvol - -- ik zei tegen mijzelf, "Heer, het is aan U. Het is aan U om me hier te hebben, het is aan U om me te laten handelen; ik handel niet, U bent degene, die handelt. Het resultaat is aan U, maar... zover als ik kan zien, als mij toegestaan wordt om te zien, vind ik dat niet logisch!"

Toen werd mij erg helder en erg sterk verteld(maar niet met woorden), dat het een transitie was, die noodzakelijk was voor je integrale ontwikkeling --- INTEGRALE. En dat ik me geen zorgen moest maken.

Ofschoon ik het doe....

Hij heeft me er absoluut van overtuigd, dat je er gegroeid in statuur uit zal komen, verlicht (niet in de zin van ontspoord!), verlicht en veel sterker. Voilà.

¹¹⁷ Een toestand van voortdurende uitputting (die nu drie jaar geduurd heeft). In feite zou de geneeskunde het "tuberculose" genoemd hebben, maar Satprem geloofde niet in geneeskunde.

Ik heb zelfs iets toegevoegd, dat ik je niet zou moeten vertellen, maar hoe dan ook... (het blijft gewoonlijk onbesproken), ik voegde toe, dat ik je nodig had. En dat als gevolg daarvan niets met je zou moeten gebeuren.

Het antwoord was een glimlach.

Naderhand kwam het tot me, dat het een transitie was. Dus ik hoop, dat het niet te lang zal duren.¹¹⁸

Er is een kleine verandering nodig in je mentale attitude; wat we in feite een kleine genezing zouden kunnen noemen van pessimisme --- of een grote genezing van een beetje pessimisme! Voilà... ergens: jij moet weten waar.

Maar het is een transitie, niets anders dan een transitie.

Het lichaam is erg onwetend (dat weten we, het spreekt vanzelf!), dus op het moment, dat er iets mis mee is, kan ik niet zeggen, dat het bang wordt, maar voelt het, dat het ERG serieus is (*lachend*) --- altijd! (ik weet dit uit ervaring, voor mijzelf.) Totdat je het ZORGVULDIG uitgelegd heb, dat het braaf moet zijn, erg stil moet blijven, niet bang zijn en.... zich verder moet laten dragen.

Het antwoord altijd, "Maar kijk naar al die mensen, die sterven, al diegenen, die ziek zijn, al diegenen..." Maar nu antwoord ik aan mijn lichaam, "Er zijn genoeg zieke mensen, zoals het is, er is geen noodzaak om hen te imiteren!"

(stilte)

Bovenal is er een soort co-existentie, of juxtapositie van twee dingen, die werkelijk tegengestelde toestanden zijn, maar toch altijd samen lijken te zijn: een Vrede, waarin alles harmonieus is (ik spreek over de lichaam's cellen), alles is harmonieus tot het punt, dat geen wanorde kan plaatsvinden, geen ziekte, geen lijden, geen desorganisatie of decompositie kan plaatsvinden --- onmogelijk; het is een Vrede, die eeuwig is, absoluut voorbij de tijd (ofschoon het gevoeld wordt in de lichaam's cellen); en tegelijkertijd een tremor --- een onwetende en bruisende en donkere tremor, donker in de zin, dat het ongewaar is van haar onwetendheid, en niet weet wat het moet doen en de hele tijd nutteloze dingen doet. En in die toestand vind je wanorde, decompositie, desorganisatie, lijden en... het wordt bij tijden

¹¹⁸ Het zal een jaar later breken en oplossen. Zoals Moeder later aan Satprem uit zal leggen, bestond de "transitie" uit het verwijderen van Satprem's volledige vitale wezen (wat normaal veroorzaakt, dat iemand sterft) in kleine doseringen.

acuut, acuut, alle zenuwen zijn gespannen en het doet overal pijn --- en beide toestanden zijn samen.¹¹⁹

“Zijn samen,” bedoel ik tot het punt, dat zelfs je niet voelt, dat je een beweging van ommekeer maakt, je weet zelfs niet, hoe je van de ene toestand naar de andere gaat, je... de ommekeer is onwaarneembaar.

En zij zijn exact tegengesteld.

Je kunt, in veel minder tijd dan een flits, elke pijn, elke wanorde, elke ziekte elimineren uit je lichaam; en in een flits kan alles terugkomen. En dan kan je schakelen van de een naar de ander, van de een naar de andere... (*heen en weer gebaar*).

Het punt, dat nog niet gegrepen is of begrepen, is, hoe die Vrede te stabiliseren.

Wanneer Het er is, voel je, alsof niets Het kan veranderen: alle aanvallen in de wereld vallen krachteloos weg, niets kan Het veranderen. En Het verdwijnt op dezelfde manier als Het kwam, er is geen weten hoe.

Wanneer ik het erg zorgvuldig observeer, heb ik de impressie, dat het denkvermogen van Materie, waarnaar Sri Aurobindo refereert,¹²⁰ weet je, het denken van Materie is nog niet zuiver, het is nog vermengd; dus het neemt alleen een verkeerde beweging om alles ongedaan te maken. En in alle mensen leeft dat materiele denkvermogen constant in zijn verkeerde beweging --- behalve nu en dan in een flits: een ommekeer. Maar hier [in Moeder] blijft er nog een gewoonte; een gewoonte (bijna als hoofdzakelijk een herinnering) van de verkeerde beweging. En het hoeft zelfs alleen te gebeuren als klein als een speldeknop om... brrt! Alles terug te laten vallen in de oude sleur.

Maar wanneer ik de zorg zie, die ik gedurende zoveel jaren genomen heb om die man te zuiveren, dan ben ik een beetje (wat zou ik moeten zeggen?)... ik kan niet zeggen bang of angstig, maar... (ik kan zelfs niet pessimistisch zeggen), maar de conditie van mensen, die geen yoga gedaan hebben, die ik gedurende jaren gedaan heb, hoe moeilijk het moet zijn! Omdat de lichaam's cellen het materiele denkvermogen gehoorzamen, dat in zijn natuurlijke toestand een massa stupide onwetendheid is, dat denkt, dat het zo slim is, oh!... Een bijna foute massa van stupiditeit, en het denkt, dat het zo slim is! Het denkt, dat het alles weet.

(stilte)

¹¹⁹ Het is dezelfde ervaring als die van de twee “kamers,” de ene binnen de andere, of de twee “rivieren,” die nu modderig zijn en nu kristal helder.

¹²⁰ Het “lichaam-denkvermogen.”

Omdat NIETS in het bewustzijn toegaf gedurende die omschakelingen [heen en weer van de ware naar de valse beweging]; het bewustzijn is zoals dat... omgekeerd, niet binnenwaarts, omgekeerd... eenvoudig gekeerd naar de Heer, en levend in Zijn licht, dat in de fysieke wereld een gouden pracht wordt. Het bewustzijn is naar Dat gekeerd. Er is niets dan Dat, het is de enkele werkelijkheid, de enkele waarheid. En Het vibreert zo (*Moeder raakt haar handen, haar armen aan*), Het vibreert in alle cellen, overal. Ik ga zo (*Moeder maakt een gebaar van "het" verzamelen in de lucht eromheen*), alsof ik het oppakte. Het is niet etherisch, het is erg materieel; het voelt als een lucht, die dik is --- maar levendig, erg levendig.... Het bewustzijn is zo. En dit alles gebeurt in het lichaam. Maar met de aanwezigheid van die oude idioot... die onmiddellijk pessimistisch, catastrofaal, defaitistisch is --- hoe defaitistisch, oh... het ziet alles als een calamiteit. En dan dat wonderbaarlijke karakter, nadat het zich het slechtste voorgesteld heeft (in de ruimte van een seconde, natuurlijk), geeft het alles over aan de Heer en vertelt Hem, "Hier Heer, hier is Uw werk, het is allemaal van U, doe wat U wil ermee"! De dwaze idioot, waarom moest het zijn catastrofes voorbereiden. Een catastrofe, onveranderlijk een catastrofe, alles is een catastrofe --- maar het offert zijn catastrofe aan de Heer!

Een het antwoord is onveranderlijk een glimlach, die vol is van zo een geduld, oh!... Dat geduld geeft me iedere seconde een besef van verwondering.

Nu en dan komt er een groot vermogen (het lichaam wordt opzettelijk de ervaring gegeven om te voelen en gewaar te worden, dat "dat" bestaat), komt er een groot vermogen, en samen ermee de impressie, dat je dit zou moeten doen (*Moeder brengt haar twee armen naar beneden in een soeverein gebaar*) om alles te veranderen. Maar...

Het is nog veel, veel te beperkt en onwetend om dat Vermogen toe te staan om te handelen. Het [Moeder's individualiteit] ziet veel kanten van de vraag, maar niet alle. Het is niet... ondanks alles heeft het haar eigen invalshoek --- zolang als er een invalshoek blijft, is het vermogen niet toegestaan om te handelen.

Ofschoon, ja, er was die ervaring 's anderdaags, toen alles de Heer was, alles, met alle dingen, zoals zij zijn, zoals wij ze zien; Toen alles Dat was in ZO een perfect geheel, perfect, omdat het zo compleet was, en zo harmonieus, omdat het zo bewust was, en in een eeuwigdurende Beweging van progressie naar een grotere perfectie. (Dat is iets vreemds, dingen kunnen geen kwart seconde stil blijven; zij gaan constant, constant, constant vooruit naar een perfectere Totaliteit.) Dan, wanneer het Vermogen op dat moment handelt (het handelt waarschijnlijk), wanneer het Vermogen handelt, handelt het, zoals het zou moeten. Maar het is er niet altijd --- het is er niet altijd, er is nog een besef van de dingen, die vervaagd zijn en van die, die nog moeten komen --- van de passage; een progressie, die... die niet alles bevattend is.

Maar in die toestand lijkt het, dat wat je ziet, er MOET zijn --- en onvermijdelijk (ik zou noodzakelijkerwijze moeten zeggen), is het. En waarschijnlijk onmiddellijk zo. Maar je moet het geheel in een keer zien om je visie al-krachtig te laten zijn. Wanneer je alleen een punt ziet (zoals bijvoorbeeld, wanneer je voelt, dat de actie op aarde beperkt is tot een zeker gebied, dat van je afhangt), zolang je op die manier ziet, kan je niet al-krachtig zijn, het is niet mogelijk --- niet mogelijk. Het is onvermijdelijk geconditioneerd.

(lange stilte)

Er is een groeiend gevoel, dat alles, dat is, alles, dat gebeurt, uitwendig en inwendig (inwendig ook) absoluut noodzakelijk is voor de totaliteit van het geheel.

Ik denk, bijvoorbeeld, aan dat soort reactie, die ik 's anderdaags had.... Natuurlijk is er een deel van het wezen, dat verder kijkt, dat glimlacht en zegt, "Oh, ben je daar nog niet aan voorbij!" En tegelijkertijd zag ik, "Nee, het is noodzakelijk --- alles is noodzakelijk." Een speciale vibratie was noodzakelijk... noodzakelijk om iets anders te triggeren. En alles werkt zo.

Alles werkt zo.

(stilte)

Het is een overgankelijke periode --- maar is de overgankelijke periode niet constant?! Het moet constant zijn. Er komt desalniettemin een punt, wanneer het absoluut bewust wordt en gewild, en het niet langer hetzelfde karakter heeft.

In principe is er als we tevoorschijn gekomen zijn uit de Stupiditeit... zou er een nogal aanzienlijke verandering moeten zijn.

Oh, er zou een wereld van dingen zijn om te zeggen!

(stilte)

Het is onmogelijk voor welke verandering dan ook, welke verandering dan ook naar perfectie (ik bedoel geen regressie, omdat dat een ander fenomeen is), het is onmogelijk voor welke verandering dan ook, zelfs in een element of een punt van het aardebewustzijn, om de hele aarde niet te laten deelnemen in die verandering. Noodzakelijkerwijze.

Alles is dicht samengeknoopt. En een vibratie ergens heeft AARDSE consequenties --- ik zeg niet universeel, ik zeg aards --- noodzakelijkerwijze.

Wat betekent, dat er geen aspiratie, geen inspanning is, die niet nuttig is, gezien vanuit het aardse standpunt (vanuit het individuele standpunt is dit voor de hand liggend geweest gedurende een lange tijd), maar gezien

vanuit het aardse standpunt is er geen inspanning --- niet een inspanning naar het Betere, niet een inspanning naar het Ware --- die geen aardse repercussies, geen aardse consequenties heeft.

September 21, 1963

(Gedurende de conversatie voorziet Moeder de mogelijkheid om een boodschap uit te lezen, wanneer er een naar haar komt, bij de gelegenheid van de tweede verjaardag van de Supramentale Manifestatie op 29 Februari 1964. Dan voegt zij toe:)

... Mits ik kan spreken

?

Ja, ik was aardig geïnformeerd, dat ik niet meer in staat zal zijn om te spreken.

Wat bedoelt U?

Oh, de adverse krachten maken altijd allerlei soorten suggesties. Er werd mij verteld, dat ik het gebruik van spraak zal verliezen --- *(gelach)* dat het al te beter zou zijn voor iedereen!

(Satprem lijkt het niet te appreciëren)

Zo is het gebeurd: 's anderdaags bracht de dokter enige kanaries, een kooi kanaries om aan me te laten zien. Over de hele wereld fluisteren kanaries, zij komen en gaan en zijn erg actief... maar hier helemaal niets! De dokter zette de kooi op de vensterbank en ik kwam naderbij om hen te zien --- zij waren absoluut verstomd, ineengedoken op de bodem van hun kooi, alsof zij verlamd waren. Ik probeerde te fluiten (ik kon erg goed fluiten in het verleden): geen geluid! Toen werd mij netjes verteld, "Je kan niet meer fluiten, je kan niet meer zingen, en spoedig zal je niet meer in staat zijn om te spreken." Voilà.

Ik moet een grappig effect hebben op dieren, omdat 's anderdaags kleine M. kwam om me te zien met een kleine eekhoorn in een beklede doos (het was een erg klein ding). Hij nam het uit zijn doos en liet het aan me zien; ik aaide het --- weg! In slaap in trance!

Oh, zij voelen zich niet ongelukkig, zij zijn erg gelukkig (!), maar het is te sterk voor hen. Dus vallen zij in slaap of worden geïmmobiliseerd, zoals

die kanaries. Aan het eind begon de dokter zich zorgen te maken over zijn vogels en vroeg me, "Maar wat gebeurt er? Thuis fluiten zij de hele dag!" Ik antwoordde (*lachend*), "Ja, hier is het iets anders!"

Hij nam zijn kooi, en net toen hij ging, schudden de kanaries zichzelf op, floten enkele kleine toontjes en weg gingen zij!

Hoe dan ook, we zullen zien. Ik hoor alle manieren van dingen.

September 25, 1963

(Moeder leest eerst haar notitie van een recente ervaring)

Het kwam in het Engels. (Ik wil het in het *Bulletin* plaatsen om een gat op te vullen!) We moeten het ook in het Frans plaatsten.

Liefde is... (niet nodig om te zeggen, dat het de condensatie van een ervaring is --- een ervaring, die ik onbesproken laat).

*Liefde is geen seksuele geslachtsgemeenschap.
Liefde is geen vitale aantrekking en uitwisseling.
Liefde is geen hart's honger voor affectie.
Liefde is een machtige vibratie, die recht
Van de Ene komt. En alleen de zeer zuiveren en
zeer sterken zijn in staat om het te ontvangen en
te manifesteren.*

Dan een verklaring over wat ik met "zuiver" bedoel, *de zeer zuiveren en zeer sterken*:

*Zuiver te zijn is alleen open te zijn voor de Allerhoogste's invloed,
en voor geen andere.*

Veel moeilijker dan wat mensen beschouwen, dat zuiverheid moet zijn! Wat iets is, dat nogal kunstmatig en vals is.

De laatste zin, die ik ook in het Frans Schreef (de twee kwamen samen):

*Être pur, c'est être ouvert seulement a
l'influence du Suprême et à nulle autre.*

Het is eenvoudige en definitief.

Nu zullen we de rest in het Frans moeten vertalen --- ik heb zoveel papieren, dat ik de weg kwijt ben (*Moeder rommelt in een stapel papierkladjes*) Ik ben ondergesneeuwd met papier!

Eerst zet ik, *L'Amour n'a rien à voir avec...* [Love has nothing to do with..., Liefde heeft niets te maken met...] enzovoort, maar dat is niet waar. Dus zullen we neerzetten, *L'amour n'est pas...* [Love is not..., Liefde is niet...].

*L'Amour n'est pas les relations sexuelles.
L'Amour n'est pas les attractions et les échanges vitaux.
L'Amour n'est pas le besoin d'affection du coeur...*

Het is uit *Savitri*, in "Het debat van Liefde en Dood," wanneer de Dood Savitri vertelt, "Wat je liefde noemt, is de honger van je hart."

Zouden we het kunnen vertalen": "L'Amour n'est pas le coeur et son besoin d'affection" [Love is not the hart and its hunger for affection, Liefde is niet het hart en haar honger naar affectie]?

Maar het hart kan Liefde manifesteren! Nee: *L'amour n'est pas le besoin d'affection du coeur* [Love is not the hart's hunger for affection, Liefde is niet de hart's honger naar affectie]. En dan de positieve kant:

*L'Amour est une vibration toute-puissante
emanee directement de l'Un. Et seul, le tres
pur et le tres fort est capable de la recevoir
et de la manifester.*

Ik heb een hele stapel notities! (*Moeder laat haar opvolgende voorlopige versies zien van de vertaling*)

Het is nieuw voor me. Dat heb ik je 's anderdaags verteld: eerst een ervaring, maar een ervaring... iets, dat het hele wezen in zijn GREEP krijgt, het hele lichaam, alles, alles, zoals dit (*grijpend gebaar*) en je in zijn greep houdt. En het werkt. Het werkt overal in de cellen: absoluut overal, in het bewustzijn, in de gewaarwording, in de cellen. Dan settelt het, alsof het door een erg fijne zeef gaat, en het valt terug naar de andere kant --- als woorden. Maar niet altijd gearrangeerd in zinnen (het is erg vreemd): twee woorden hier, drie woorden daar (*Moeder lijkt lapjes kleuren hier en daar te laten zien*). Dan houdt ik het erg stil, ik roer niet --- bovenal denk ik niet, roer ik niet --- stilte. Dan beginnen de woorden beetje bij beetje een dans, en wanneer zij een redelijk coherente zin vormen, schrijf ik het op. Maar over het algemeen is het niet af. Wanneer ik een beetje langer wacht (zelfs, terwijl ik iets anders doe), komt het na een tijd: een zin, die een veel logischer en treffend bestaan heeft. En wanneer ik langer wacht, wordt het preciezer, totdat het uiteindelijk met een gevoel komt, "Nu, dit is het." Dat

gebeurde met de Engelse notitie: "Now this is it" ("Nu is dit het.") Goed, dus schrijf ik het op.

Ik had dat nooit eerder. Alles moest stilvallen (Ik bedoel zelfs het actiefste en meest materiele uiterlijke denkvermogen), ik moest in de gewoonte komen om, wanneer mijn ervaring komt, het niet te beroeren --- niet beroeren, niets beroeren, alles, zoals dit (*gebaar in spanning*), wachtend.

Zelfs visueel ziet het er bijna uit als een fijne regen van wit licht, en na een tijd lijkt die fijne regen de woorden te laten groeien, alsof het als het ware de woorden water gaf! En de woorden komen. Zij beginnen een soort dans, een quadrille, en wanneer de quadrille een heldere vorm aangenomen heeft, dat wordt de zin helder.

Erg amusant.

Het is al de derde keer, dat het gebeurd is --- splinternieuw.

Dus, wanneer ik het allemaal opschrijf, is het resultaat allerlei soorten papier! (*Moeder laat een stapel voorlopige versies zien*)

En nu, met dat nieuwe proces, zullen de papieren zich gaan vermenigvuldigen! Omdat het op de manier komt, die ik je verteld heb [in beetjes]. Maar het heeft een voordeel: het denkvermogen blijft absoluut stil --- het denkvermogen hoeft niets te doen, het is, alsof iemand naar de woorden kwam kijken in een opslagplaats en alle arrangementen maakte. En die iemand is onpersoonlijk: een onpersoonlijk bewustzijn. Bijna "het bewustzijn van wat uitgedrukt wil worden," het bewustzijn van een openbaring of een instructie, of het bewustzijn van een wil, maar niet van een persoon. Die iemand verzamelt de woorden en zet hen bij elkaar, dan is er een dans... als een dans van elektronen!

(*stilte*)

's Anderdaags was het proces minder compleet, maar het was iets overeenkomstigs, een eerste hint: K. had me een artikel gezonden, dat hij ergens wilde publiceren met quotes van Sri Aurobindo en mijzelf, en hij wilde het zeker maken, dat het correct was en hij het niet verward had (!) Op een plaats zag ik een commentaar door hem (je weet, hoe mensen zich verheugen in woordenspelletjes, wanneer zij volledig in het denkvermogen zijn: het denkvermogen vindt het heerlijk om met woorden te spelen en de ene zin te contrasteren met een andere), het was in het Engels, in haal het niet woord voor woord aan, maar hij zei, dat "het tijdperk van religies was het tijdperk van de goden"; en natuurlijk, omdat onze Meneer Denkvermogen het heerlijk vindt om met woorden te spelen, liet het hem zeggen, dat nu het tijdperk van de goden voorbij is en het "het tijdperk van God is" --- wat betekent, dat hij betreuenswaardig terug aan het vallen was naar de Christelijke religie... zonder het op te merken! En net toen ik zijn

geschreven zin zag, zag ik die tendens van het denkvermogen, dat het heerlijk vindt en het erg... oh, erg charmant vindt, een dergelijke ommekeer van de frase (!) ik zei niets, ik ging door tot het eind van zijn artikel. Toen zag ik, waar die zin was, een beetje licht schijnen: het was als een kleine vonk (ik zag dat met mijn ogen open). Ik keek naar mijn vonk, en in de plaats van *God* was er *De Ene*. Dus nam ik mijn pen en maakte de correctie.

Maar mijn eerste vertaling was *De Al-Bevattende Ene*, omdat het een ervaring was, geen gedachte. Wat ik zag, was *De Ene*, die *alles bevatte*. En onschuldig schreef ik het neer op papier (*Moeder laat een klein kladje papier zien*): *De Al-Bevattende Ene*. Maar juist toen zag ik, wat eruitzag als iemand, die me een klap gaf en me vertelde, "Niet dat: je moet *De Ene* neerzetten, dat is alles." Dus schreef ik *De Ene*.

Zo werkt het!

Het wordt werkelijk bedacht, terwijl het vanboven gezien wordt, van een hoogte, en het is erg amusant. Erg amusant, het speelt allemaal, het is als kleine wil-van-de-dwaallichtjes, die hier en daar er uitkomt, een dans doen, zichzelf arrangeren --- erg amusant.

Het begint amusant te worden. Het is de laatste tijd erg sterk geworden --- het is 's avonds gekomen, overdag, de hele tijd.

Maar de nacht ervoor was ik bij Sri Aurobindo, die me een openbaring gaf. Ik was bij hem, hij *leunde achterover* (niet uitgestrekt maar op een soort chaise longue) en er werd verondersteld, dat ik hem iets te eten zou brengen (helemaal geen fysiek voedsel, het is iets anders... ik weet niet, wat het is... het is nogal verschillend in die wereld --- het subtiel fysieke), en het wordt voor me uitgedrukt... (er waren geen woorden in mijn bewustzijn; ik weet niet waarom, geen woorden), hij vertelde me iets, dat ik perfect begreep, ik begreep het niet alleen, maar het maakte me erg gelukkig, er kwam een vreugde over me, en ik antwoordde, "Ja, exact! Het correspondeert met de ervaring, die ik vandaag had en die is...???" (*Moeder laat haar zin hangende*) Zie je, ik was bewust, terwijl ik de hele activiteit had, maar het werd uitgedrukt in woorden [daar], die [hier] geen woorden zijn, dus ik weet niet, wat ik moet doen! En hij vertelde het me op de toon, die je aanneemt, wanneer je een definitieve en overweldigende ervaring uitdrukt (zijn toon was er een van absoluut vermogen) iets, dat zo vertaald werd: *Welnu, de voeding* (het was geen *voeding*, maar *voedsel*) *komt tegelijk van het geheel van de Natuur*. (*Moeder uit die woorden als een raadsel of een Sesam open u, dat de deur nog niet geopend heeft*) En hij vertelde om het naar hem toe te brengen (dat was ook een vertaling): *Ja, je zal het brengen* (het *het* was dat *voedsel*, dat *tegelijk uit de hele Natuur kwam* --- het is een ogenschijnlijk onnozele transcriptie, maar hoe dan ook...), *je zal het in deze doorzichtige kom brengen*. En ik antwoordde, *Ja, ik wist, ik wist, dat ik deze doorzichtige kom moest gebruiken om je het voedsel te brengen...* Maar waar correspondeert dat in hemelsnaam mee??... Toch was het zo evident! Er was zo een vreugde! (Omdat ik

bewust was, dacht ik, “Wel, hoe dan ook, ik volg hem van nabij in zijn ontwikkeling, het gaat door, zoals toen hij hier was: wanneer hij een victorie wint, wordt het in mij gematerialiseerd.”) Ik was aldus volmaakt bewust en ik vertelde hem, *Ah, ik ben blij!*... (ik ben besluiteloos, natuurlijk, was het dat helemaal niet --- het was bewonderenswaardig.) *Oh, ik ben blij, ik wist, dat ik je het voedsel moest brengen in deze doorzichtige kom....* En de *doorzichtige kom* was een wonder! Ik had het, zie je, het was mooi! Het was als opaal, levend glas, helemaal lumineus, maar met alle lichten levend en bewegend, en wat een kleuren!... Roze, lichtpaars, zilver en goud, oh, het was zozeer mooi En ik bracht het naar hem toe.

Het maakte erg veel indruk op me. Erg sterk: Ik was *onder een betovering*, omdat de ervaring waarschijnlijk nog te sterk en krachtig was voor het materiele brein. En ik zag het onmiddellijk; juist op het moment van de ervaring zag ik, dat het een transcriptie was, en een buitengewoon slechte transcriptie, maar er kon niets beters gedaan worden.

En zulke details!... Er was een heel verhaal (dat zelfs meer dan anderhalf uur duurde)... met alle details. Omdat, waar ik met hem was, een hogere etage was en toen ik naar beneden kwam, ontmoette ik mensen, deed enige dingen, enzovoort. Het was de bovenste etage. En het ging allemaal door in een oogverblindend licht, oogverblindend, oogverblindend; alles was alsof in een brandende zon... veel helderder dan de zon --- de zon is donker in een dergelijk geval.

En toen ik naar beneden kwam (het was niet, zoals hier: iedereen had zijn eigen huis en tuin, het was een enorm landgoed), ging ik direct naar de badkamer. Ik opende de deur... en wie vond ik daar (ik herkende hem, maar ik zal hem niet noemen) die het gebruikte --- “Wel,” dacht ik, “dat is iets fijns!” En ik sloot de deur weer. Alle soorten details, het duurde meer dan een uur. En weet je, het aantal dingen, dat 's avonds kan gebeuren in anderhalf uur....

En nogmaals was ik lang --- ik ben altijd lang. Maar ik was niet gekleed, zoals ik gewoonlijk doe: ik droeg een korte jurk. Er waren veel mensen daar; ik herkende iedereen, ik kon ieder's stem horen, het was erg, erg onderscheiden. En er waren twee meisjes (geen meisjes, zij zijn nu vrouwen, maar voor mij waren zij als meisjes), twee meisjes, die met elkaar praatten en zeiden, “Hoe sterk zijn haar benen!” (Het is symbolisch.) En tegelijkertijd zag ik mijn benen, alsof er een spiegel was om hen aan me te laten zien! Ik had een korte jurk en ik zag mijn benen en mijn twee voeten met schoenen aan --- mijn voeten hadden schoenen aan. En een korte jurk. Erg actief.

Voilà

(*stilte*)

Vannacht was minder plezierig.... Er waren weer die dingen, die ineenstortten. Ik was beneden, zie je, en probeerde om weer omhoog te gaan naar mijn kamer, en iedere keer, dat ik probeerde om terug te gaan, verdwenen alle middelen om zo te doen of werden afgedaan. Nu heb ik alles weggejaagd, omdat het me vermoeiend was. Maar een ding herinner ik me: ik krom op een soort... geen trap of een ladder, het was een erg vreemd ding, als blokken van donkerrode steen, en zij verkrumelden allemaal --- en vielen uit elkaar. Het eindigde met me te vervelen, en ik had een beweging, niet van kwaadheid, maar van zelf-assertieve wil --- en alles verdween.... Je voelt, dat het adverse formaties zijn die proberen om je lastig te vallen, totdat je niet kan zeggen, dat ik mijn geduld verlies, maar iets wordt boos (is het "boos"? Het handhaaft zich eerder: "Ah, nee! Genoeg!") en onmiddellijk, pfft! Het gaat allemaal weg. Maar toen bevond ik mezelf op een weg, die ik erg goed ken, maar er was zo een menigte! Een menigte, een menigte: alle scholen van de wereld kwamen daar voor hun vakantie. Er waren troepen kinderen, die geleid werden door matrones en onderwijzers, myriaden en myriaden van hen!... En ook kinderen, die er stopten en op de grond speelden; maar al die kinderen kenden me erg goed, en toen ik aankwam, namen zijn hun dingen uit de weg om me door te laten --- erg kleine kinderen, zo groot. Toen ontmoette ik een symbolisch persoon (geen menselijk persoon), die ik erg goed kende, ze was bleekachtig blauw (dat wil zeggen, een wezen van het hogere denkvermogen, een kracht van de Natuur in het hogere denkvermogen), ik ken haar erg goed, zij is erg vaak bij me. Zij legde haar moeilijkheden aan me uit en ik legde uit, wat ze zou moeten doen; ik vertelde haar, "Ik heb het je al verscheidene keren verteld, het is zus of het is zo...." Zij bleef een erg lange tijd bij me, en ze vroeg me, "Waarom moet ik altijd bij U weggaan?" Ik antwoordde haar, "Maak je geen zorgen, alles is fijn nu." Het ging een erg lange tijd door. Maar het was interessant, een erg plezierig, erg verfijnd contact: een mooi meisje --- dat is, een mooie gedachte of een mooi idee. Een mooi meisje. En zij had een ontelbaar aantal kinderen onder haar hoede (*Moeder lacht*), dus was ze bij tijden ietwat bezorgd, en ik legde haar uit, wat ze moest doen.

Ik voel een soort tederheid naar die persoon.

En al die kinderen! Zelfs de allerkleinsten, die nauwelijks konden lopen, duwden hun speelgoed opzij, toen ze me aan zagen komen, om ruimte voor me te maken.

En het was niet op de grond, het was niet in de fysieke wereld.

Maar een zwerm, weet je!... Het is zeker een of andere mentale wereld.

(*stilte*)

Maar die ervaring [van de verkrumelende trap], ik weet, waarmee het correspondeert, omdat ik de ervaring ken, die ik had, toen ik ging slapen: het is altijd, wanneer ik geconfronteerd wordt met het Probleem.... Ik zou het op deze manier kunnen neerzetten (maar dat vermindert het veel),

“Waarom is de wereld, zoals het is?” Dan komt er die soort... tot me, het is een INTENSE staat van compassie --- intens, bijna pijnlijk --- voor de conditie van de wereld en de mensheid. Wanneer dat komt, heb ik die moeilijkheden 's nachts. En dan vraag ik, ik wil het WERKELIJKE geheim kennen --- niet alle dingen, die mensen verteld hebben (die alle voor me alleen lijken op een verhaal om... kinderen gerust te stellen), maar het WERKELIJKE. Wanneer ik in diepe rust ga met die spanning, wordt het altijd vertaald door die instortende dingen: ik probeer te klimmen en knars! Knars! Knars! De hele tijd, de hele tijd verkrumelt alles onder het gewicht van mijn opstijging. Totdat ik zie, dat slechte wil probeert me te stoppen om te vinden, wat ik wil vinden, dus wordt ik boos en het stopt onmiddellijk --- is “boos” het woord? Ik weet het niet: ik weiger, ik weiger de situatie. Dan stopt het meteen.

En ik ontwaak, terwijl ik tegen mijzelf zeg, “Zie je, het is helemaal je schuld: zolang als je het accepteert, kan je het niet weten, dan ben je in het duister; wanneer je het werkelijk weigert, zal je het weten.”

Dus antwoord ik, “Wanneer de Heer wil, dat ik het weet, zal ik het weten; wanneer het noodzakelijk is voor me om het te weten, zal ik het weten.”

Misschien voorlopig...

Het is als Sri Aurobindo's “doorzichtige kom”.... Er is niets, waarmee het overeenkomt.

Om de waarheid te vertellen willen we altijd te snel gaan. Maar dat komt, omdat de notie van tijd in ieder's denkvermogen is --- zij zijn vermoeiend.

* * *

(Voordat Satprem weggaat, geeft Moeder hem de laatste uitgave van “World-Union,” een magazine, dat gelanceerd is door enige Ashram leerlingen.)

Het maakt me ongemakkelijk.

Ik weet, wat je bedoelt! Het maakt sommige mensen hier woedend. Omdat het van hieruit gepubliceerd wordt (de meeste mensen zijn hier), maar er is nooit enige vermelding van de Ashram, enige vermelding van Sri Aurobindo, niets.

Wat erger is, dat wanneer zij over Sri Aurobindo spreken, zij hem op een niveau zetten met alle anderen.

Precies! Precies!

Weet je, Sri Aurobindo, Teilhard de Chardin, enzovoort.

Ja, een mengelmoes.

Wat mij betreft, zou ik het [*Wereld-Union*] helemaal geweigerd hebben, maar erin zijn degenen, de hele affaire gestart zijn: er zijn drie personen, door wie ik iets doe --- niet dit! (*de uitgave van de "World-Union"*) iets anders, waarvan zij zelf erg weinig gewaar zijn. (Zij zijn hierin erg geïnteresseerd [*de "World-Union Brochure"*], niet ik! Dus verklaarde ik bijna niet, "Ik wil daar niets mee te maken hebben," maar wanneer mensen me vragen, zeg ik, dat het niets met de Ashram te maken heeft, absoluut niets.

September 28, 1963

Herinner je Savitri's debat met de Dood ["Het Debat van Liefde en Dood"] Sri Aurobindo lijkt er in overeenstemming mee te zeggen, dat Wanorde verrees toen het Leven de Materie binnenging.

*(Moeder bladert door haar
Dikke vertalingsnotitieboek¹²¹)*

Ofschoon God de wereld maakte voor zijn heerlijkheid,
Nam een onwetend Denkvermogen de leiding en leek zijn Wil.

Met andere woorden, dat Vermogen nam de verschijning aan van God's Wil.

En de Dood's diepe valsheid had het Leven beheerst.
Alles werd een spel van Kans, dat het Lot simuleerde.

(X.III.629)

En eerder schreef Sri Aurobindo:

O Dood, dit is het mysterie van uw heerschappij.

Hij lijkt te impliceren, dat het alleen op de aarde is:

In aarde's abnormale en tragische veld
Gedragen in haar doelloze reis door de zon

¹²¹ We geven hier direct het oorspronkelijke Engels (zie de Engelse Versie van de *Agenda*) van die passages en niet Moeder's vertaling in het Frans.

Tussen de gedwongen marsen van de grote stomme sterren,
Nam een duisternis bezit van de velden van God.

(Moeder herhaalt)

Een duisternis nam bezit van de velden van God,
En Materie's wereld werd bestuurd door uw vorm.

De vorm van de Dood.

Uw masker heeft de Eeuwige's gezicht bedekt,

Het is wonderbaarlijk!

De Zaligheid, die de wereld maakte, is in slaap gevallen.
Verlaten in het Uitgestrekte sluimerde zij verder:
Een kwade transmutatie nam haar leden over,
Tot zij zichzelf niet meer kende.

(X.III.627)

Enzovoort, een hele passage. En hij lijkt te impliceren, dat, toen het Leven inerte Materie binnenging, een onwetend Vermogen... wat ik lees in het begin:

Een onwetend Vermogen nam de leiding en leek zijn Wil
En de Dood's diepe valsheid heeft het Leven beheerst.

Als gevolg hiervan, volgens dit, zou de Dood alleen bestaan op de aarde.

(stilte)

Daar ben ik in mijn vertaling. *(Moeder sluit haat notitieboek)*

Wat zijn uw conclusies?

Ik moet tot het einde gaan om te begrijpen, wat hij wil demonstreren.

Zie je, ik was altijd onder de indruk, dat de aarde een symbolische representatie was van het universum om het Werk op een punt te concentreren, zodat het bewuster en weloverwogen gedaan zou kunnen worden. En ik was altijd onder de indruk, dat Sri Aurobindo ook zo dacht. Maar hier... ik had *Savitri* gelezen zonder het op te merken. Maar nu ik het lees en ik zo ondergedompeld ben in dat probleem... Met andere woorden, het is, alsof het DE kwestie is, die mij gegeven is om op te lossen.

Ik merkte het op, terwijl ik las.

(lange stilte)

Het leek diegenen te legitimeren of rechtvaardigen, die volledig willen ontsnappen uit de aarde's atmosfeer. Het idee zou zijn, dat de aarde een speciaal experiment is van de Allerhoogste in Zijn universum; en diegenen, die niet te enthousiast zijn over dat experiment (!), prefereren om eruit te gaan (om de dingen wat onhandig te zeggen).

Het verschil is dit: in een geval is het doel van de aarde een concentratie van het Werk (wat betekent, dat het hier sneller, bewuster en perfecter gedaan kan worden), en dus is er een serieuze reden om te blijven en het te doen. In het andere geval is het alleen een experiment midden tussen duizenden of miljoenen anderen; en wanneer dat experiment niet in het bijzonder aantrekkelijk voor je is, is eruit willen gaan legitiem.

Ik zie niet, hoe het mogelijk zou zijn voor een punt van het Allerhoogste om niet het hele Allerhoogste te zijn. Wanneer er hier een moeilijkheid is, is het een moeilijkheid van het GEHEEL, is het niet?

Niet noodzakelijkerwijze.

Waarom zou er iets zijn, dat apart is van de rest?

Het hangt allemaal in feite af, (*lachend*) van waar Hij naar drijft!

We kunnen heel goed bevatten, dat Hij doorgaat met enige zeer verschillende experimenten. En dus zou je van het ene naar het andere experiment kunnen gaan, zie je.

Het zou zijn, zoals Boeddha zei: het is hechting of verlangen, dat je hier houdt, anders is er geen reden voor je om hier te blijven.

(Satprem protesteert woordeloos)

Alles is mogelijk voor me, weet je, absoluut alles, zelfs de ogenschijnlijk meest tegengestelde dingen --- werkelijk, Ik ben totaal niet in staat om een mentaal of logisch of redelijk bezwaar naar voren te brengen tegen ofwel dit of dat. Maar de kwestie... (*Moeder laat haar zin onafgemaakt...*). Dat wil zeggen, de Heer's Wil is erg helder voor Hem, en (*lachend*) en het hele ding is om me te verenigen met die Wil en het te kennen.

Het had me altijd op die manier geleken [de aarde als symbolisch punt van concentratie], maar ik ben er zo van overtuigd, dat Sri Aurobindo natuurlijk de dingen meer waar en totaal zag dan wie dan ook deed, wanneer hij iets zegt, neig je het probleem te overwegen!

Ik weet het niet, ik heb het eind van *Savitri* nog niet bereikt. Omdat ik bemerk (bij het herlezen na een ruimte van enkele maanden, nauwelijks twee jaar), dat het alles bij elkaar iets anders is dan de eerste keer, dat ik het las. Alles bij elkaar iets anders: er is oneindig meer erin, dan wat ik

ervaren had: mijn ervaring was beperkt en nu is het veel completer (misschien als ik het over een jaar of twee weer herlees, zou het completer kunnen zijn, ik weet het niet), maar er zijn voldoende dingen, die ik de eerste keer niet had gezien.

Is misschien die passage, die ik net gelezen heb alleen een aspect?... Ik zal het zien, wanneer ik het eind bereik.

Hij kondigt aan, en ik ben er zeker van, dat de Victorie op aarde gewonnen zal worden en dat de aarde een progressief wezen zal worden (eeuwig progressief) in de Heer --- dat wordt begrepen. Maar het sluit de andere mogelijkheid niet uit. De toekomst van de aarde heeft hij duidelijk aangekondigd, en het wordt begrepen, dat de toekomst van de aarde zo is; alleen, wanneer die mogelijkheid [van de dood als een exclusief aards fenomeen] is, wat we de term "historisch" correct zouden kunnen noemen, dan zou het een soort van de attitude legitimeren van diegenen, die er weg van gaan. Hoe bestaat het, dat Boeddha, die onmiskenbaar een Avatar was, zoveel nadruk legde op Bevrijding als de conclusie van dingen? Hij, die achterbleef om anderen te helpen... om sneller weg te komen. Betekent dat, dat hij alleen een kant van het probleem zag?...

Oh, ja!

Maar, wanneer er een heel universum is, duizenden universums met alles bij elkaar verschillende modi, en wanneer hier zijn hoofdzakelijk een zaak van KEUZE is... dan is de keuze vrij, natuurlijk --- er zijn diegenen, die een verovering en victorie willen, en anderen, die niets willen doen.

Maar Boeddha vertegenwoordigde alleen een stadium van bewustzijn. IN DIE TIJD was het goed om dat pad te volgen, daarom...

We kunnen bevatten, dat het een bijzondere noodzaak was binnen het geheel, natuurlijk. Maar dit zijn allemaal opvattingen, het is nog iets mentaals --- ik had recent een quote in mijn handen van Sri Aurobindo, waarin hij zei, dat er "geen probleem is, dat het menselijke denkvermogen niet kan oplossen, wanneer het het wil." (*Lachend*) Er is geen probleem, dat het denkvermogen niet kan oplossen, wanneer het zichzelf erop toelegt! Maar ik geef er niet om, ik heb geen behoefte aan mentale logica --- geen behoefte. En het zou geen effect hebben op mijn actie --- dat wil ik niet, helemaal niet! Het komt alleen, omdat er een toenemende acute tegenstelling tussen de Waarheid en wat is. Het wordt pijnlijk acuut. Weet je, dat lijden, die algemene misère wordt bijna ondraaglijk.

Er was een tijd, toen ik naar alles keek met een glimlach --- een lange tijd. Gedurende jaren en jaren was het een glimlach, op de manier, zoals naar een kinderachtige vraag glimlacht. Nu weet ik niet, waarom het gekomen is... Het heeft op me GEDRUKT als een soort acute angst --- wat zeker noodzakelijk is om uit het probleem te komen.

Om eruit te komen, bedoel ik, om te genezen, te veranderen --- niet om te vluchten. Ik wil niet graag vluchten.

Dat was mijn hoofdbezwaar tegen de Boeddhisten: alles, wat je geadviseerd wordt om te doen, is je hoofdzakelijk een gelegenheid te geven om te vluchten --- dat is niet netjes.

Maar veranderen, ja.

(stilte)

Er zijn enige lijnen [in *Savitri*], die plotseling zo magnifiek zijn! Zij komen met zo een vermogen, maar eenmaal opgeschreven, is het dat niet meer.

Je ZIET, bijvoorbeeld, het beeld van het masker van de Dood, dat het Allerhoogste's gezicht bedekt.

Het is wonderbaarlijk.

Zo intens

En dan dat onwetende Vermogen, dat de leiding nam over de aarde en het maakte... dat leek, LEEK de Allerhoogste's Will.

Het is zo bezwangerd met betekenis.

Oktober

Oktober 3, 1963

(Op Moeder's tafel staan twee dubbele witte hibiscus bloemen, "Genade" genoemd. Moeder neemt er een en geeft het aan Satprem:)

N. had vannacht een droom, waarin Sri Aurobindo haar veel dingen gaf, toen kwam ik en gaf haar twee "Genade" bloemen. En in de morgen wordt ze wakker en gaat naar haar tuin... aan de boom waren twee Genade bloemen.

Het is amusant.

Dus, wat heb je gebracht?

Ik heb een brief van X.

Well... Wat zegt hij?

Ik vroeg hem, wat ik zou moeten doen: vandaag was ik klaar met de tweede "ronde" van mijn Tantrische geschriften. Dus zei hij, "Begin er nogmaals mee en ga door."

Natuurlijk zei hij, dat je tot het einde zou moeten gaan.

Dus ik heb meer papier nodig!

Ayo!

Wanneer we het doen zoals de laatste keer, dan neem ik papier overblijfselen van de Drukkerij. Ik heb... 5200 bladen nodig!

Tweeduizend?

Vijfduizend tweehonderd!...

* * *

(Dan vertaalt Moeder Sri Aurobindo's brief over de neerdaling van Liefde, waarop zij al commentaar gegeven heeft op 24 Juli, en zij voegt dit commentaar toe:)

Wanneer goddelijke Liefde eerder zou neerdalen voor de goddelijke Waarheid, dan zouden zekere wezens met een speciaal vermogen of ontvankelijkheid het persoonlijk in zichzelf kunnen trekken, en dan zouden

al die verkeerde impulsen kunnen gebeuren.¹²² Maar wanneer deze goddelijke Liefde alleen neerdaalt in de waarheid, in het Waarheid-Bewustzijn, zal het alleen iemand binnengaan, wanneer de persoon klaar is om het te ontvangen. Zonder de voorbereiding van de Waarheid zou er een erg krachtige aantrekking kunnen gebeuren van elementen, die niet in staat zijn om die Liefde in zijn zuiverheid zou kunnen behouden; terwijl, wanneer de voorbereiding van de Waarheid gedaan is, zal het met die voorbereiding de personen, de individuen KIEZEN, die klaar zijn.

* * *

Later:

Ben je nog in "Het Debat van Liefde en Dood"?

Ik heb het nog niet klaar, ik heb geen tijd over om te werken, dat is een ergernis! Ik heb zoveel werk in de middag --- ik noem het geen "werk," het is bezig zijn met mensen te ontmoeten, brieven... stapels brieven! En de hele organisatie: alles is in een verschrikkelijke verwarring. Ik zou moeten eindigen om vier uur met mensen ontmoeten en mijn vertaling oppakken tot vijf --- zij gaan weg om tien voor vijf! Dus ik heb nergens tijd voor. Op een dag uit vier heb ik tijd om enige vertaling gedaan te krijgen, dus het gaat erg langzaam.

Ik moet weer iets in de organisatie veranderen --- het gaat erg snel fout.

In het begin [toen Moeder zich terugtrok], ontving ik gewoonlijk dagelijks een of twee brieven, zelfs niet zoveel; nu is het tien of twaalf per dag, en wanneer ik niet onmiddellijk antwoord, ontvang ik twee dagen later een andere brief: "Ik heb U geschreven, maar ik heb geen antwoord gehad." Dus krabbel ik onmiddellijk twee of drie erg beknopte woorden (*Moeder lacht*)... om hen te laten zien, dat het niet de moeite waard is om te ongeduldig te zijn.

Hoe dan ook...

(Moeder gaat in een lange contemplatie)

Ik zag weer een vierkant.

Het was omzoomd met rood, zoals kleine rode vonken. Het zelfde witte vierkant. Naderhand was het, alsof het geabsorbeerd werd en vervangen door een vierkant van blauw en groen licht --- het blauw en groen van de Tantrika's: het is als levendig gekleurd smaragd en saffier, een krachtige

¹²² "Anders zou de Liefde, die zelf verblind is door de verwarringen van het huidige bewustzijn, struikelen in zijn menselijke ontvangers en anders zichzelf zelfs niet erkend vinden, geweigerd of snel degenererend en zich verloren voelen in de kwetsbaarheid van mensen's inferieure natuur."

kleur. Doorzichtig, lumineus. En de twee vierkanten werden boven elkaar geplaatst --- het blauwe eerst, het groene er bovenop.

Maar daarvoor, toen het witte vierkant, omzoomd met rood, binnenkwam (het nam eerst vorm, zie je; het leek tussen ons vorm aan te nemen), het nam vorm en iets in je vergemakkelijkte --- voelde je een ontspanning?

(Satprem knikt met zijn hoofd... stilte)

De laatste twee dagen was Sri Aurobindo hier de hele tijd. Constant, constant vermengd met dingen. En veel mensen zagen hem en spraken met hem --- hij was erg, erg aanwezig. De laatste twee dagen.

Bij tijden leek hij in een soort... (ik kan het niet zeggen) innerlijke stilte te gaan, dan op andere tijden was hij erg actief.

En eenmaal (twee of drie dagen geleden) vertelde hij me, "Je bent zoveel als je wilt bij me, je spreekt zoveel met me als je wilt," alsof hij het niet was, die de richting aangaf, maar ik (!) ik zei, dat het niet waar was! *(Moeder lacht)* Maar hoe dan ook....

Sinds die ervaring van de doorzichtige kom is hij erg, erg nabij geweest. Deze morgen leek hij met alles vermengd te zijn.

Er zijn ook enkele nogal amusante dingen: gisteren zag ik enige mensen, die niet van hier zijn; gewoonlijk spreek ik niet met mensen, maar ik sprak met hen. Ik begon iets te zeggen, toen Sri Aurobindo me onderbrak, "Vertel hen dat niet, zij zullen overtuigd zijn, dat je altijd doorgaat over hetzelfde!" En het was waar --- ik keek en stopte onmiddellijk. Hij laat me altijd weten, "Deze voelt op deze manier, die denkt op die manier, die..." Hij is erg, erg vermengd met alles, de hele tijd, de hele tijd.

Dan is het op andere tijden, alsof hij hier helemaal niet langer is --- "niet langer hier," alleen daarboven... in het Supramentale! *(Moeder lacht)*

Oktober 5, 1963

Gisteren had ik een erg curieuze ervaring, die me achterliet met een bizar gevoel....

Het was een constructie --- een enorme constructie. Het kwam overeen met die enorme hotels, die zij heden ten dage bouwen, met innerlijke binnenplaatsen en allerlei soorten dingen. . En ik had mijn kamer helemaal aan de top (Het riep in mijn denkvermogen een oude ervaring op, die ik had gehad.... Herinner je dat "grote hotel"?¹²³ Het leek daar iets op.) En iedereen was daar OGENSCHIJNLIJK vol respect, gehoorzaamheid, bedachtzaamheid... maar iedereen volgde zijn eigen lieflijke weg --- dat is niets nieuws. Eerst was ik beneden (mijn kamer was ver boven, ik weet niet, hoeveel etages er waren), en daar ontmoette ik enige mensen, mensen, die ik ken. Maar ieder en elk detail was zo openbarend, het was wonderbaarlijk! En het was tijd voor me om mijn bad te nemen (ik weet niet, hoe laat het was!), dus wilde ik naar boven gaan, maar ik had iemand nodig om het bad voor te bereiden (het is symbolisch; ik weet het nog niet, ik heb symbool van dat "bad" nog niet begrepen, omdat het erg vaak voorkomt; maar er kan een of andere betekenis zijn in dat symbool). Maar toen was een persoon te oud (iemand, die aangeboden had om het bad voor te bereiden, maar hij was te oud), een ander was niet sterk genoeg, een ander... --- om in staat te zijn om het bad voor te bereiden, waren ERG speciale kwaliteiten nodig. Het is niet de eerste keer; het gebeurde twee of drie keer eerder: om in staat te zijn om dat bad voor te breiden, had absoluut exceptionele kwaliteiten nodig van moed, sterkte, fysiek vermogen, doorzettings-vermogen. En de mensen beneden... (*gebaar, dat onvermogen uitdrukt*). Dus zei ik tegen mijzelf, "Okay, ik zal naar boven gaan en zien, wat gebeurt."

Onderweg gebeurde hetzelfde weer: ik ging de gewone weg --- plof! Afgesneden, niets over, ik kan er niet door; ik kom terug, begin op een andere manier --- plof! Afgesneden, ik kan er niet door. Toch bleef ik naar boven gaan (hoe, weet ik niet). Toen bereikte ik een soort vierkant terras-balkon, volmaakt vierkant, en ALLE deur ervan waren gesloten. Er was geen manier om verder te gaan: alle deuren waren gesloten. Dan zie ik water omhoog gaan, omhooggaan, omhooggaan in het HELE gebouw, behalve op de plaatsen, waar de deuren gesloten waren. Beneden... (ik weet het niet, ik was erg hoog boven, misschien op de vierde of de vijfde etage) waren de deuren gesloten, dus kon er natuurlijk geen water naar binnengaan. Alle binnenplaatsen (grote, immense binnenplaatsen) werden veranderd in zwembaden. Wat een water!... Ik bleef ernaar kijken, het bewonderen; ik zei tegen mijzelf, "Wat een prachtig water!" Zo helder, zo helder, helderder dan ik ooit zag. Water, dat... ik kan het niet zeggen, het was transparant als... als zuiverheid zelf, het was prachtig. Het kwam omhoog en omhoog en omhoog.... Ik zag in een van de binnenplaatsen aan mijn linkerkant (een erge grote binnenplaats: het was een immens zwembad geworden!), ik zag een persoon in badkleding uit het water komen, alsof hij er zijn bad in had genomen, en zichzelf omwikkelen (een erg lang persoon, erg lang, die noch een man, noch een vrouw was), hij wikkelde zichzelf in een badjas, en liep toen weg over het water (!) Ik keek

¹²³ Zie *Agenda I*, Juli 3, 1957, p. 104.

hiernaar, toen ik me plotseling realiseerde, dat het water mijn voeten begon te bereiken. Toen WIST ik: "Ah, ja! Zij hebben beslist om dit te doen." Ik was een beetje ontdaan: "zij hadden me werkelijk kunnen vertellen, dat zij dit gingen doen!" dacht ik. "Het is iets, dat zij regelmatig moeten doen.... Hebben zij enige mensen geïnformeerd?" (Dit alles in mijn hoofd natuurlijk.)

En ik bleef het water bewonderen, terwijl ik dacht, "Maar het is zuiverheid zelf!" Het bereikte mijn voeten, toch werd ik niet nat. Toen bemerkte ik, "Wanneer ik hier blijf..." (Omdat ik met mijn rug tegen gesloten deuren stond en het gebouw zich voorbij hen uitstreckte, maar voor me niets was, dus zou het water normaal daarnaar weggestroomd zijn --- waarom deed het dat dan niet? Ik weet het niet --- het hele geval was nogal "wonderbaarlijk"! En het kwam omhoog en omhoog en omhoog, totdat het mijn enkels bereikte en plotseling iets in me triggerde --- ik werd wakker.

Ik was tenminste later dan mijn gewoonlijke tijd.

Ik had geen enkel besef van gevaar --- helemaal niet. Alleen dat lichte gevoel van streek te zijn: "Zij zouden mensen moeten informeren, voordat ze dat soort doen!" En "zij" waren de allerhoogste hoofden van de organisatie (er was niets religieus of spiritueels aan: het was erg concreet in de Materie). Maar dat water... ik bleef het bewonderen, terwijl ik dacht, "Oh, zij hebben controle over dat water!" Het was als een vloeibare diamant. Het was een wonder, alsof alles, dat het aanraakte, gezuiverd werd. En dat wezen, dat uit het enorme zwembad kwam (het was geen menselijk wezen: het zag eruit als een vitaal wezen, dat noch man, noch vrouw was), kwam eruit in een soort badpak, omwikkelde zichzelf, en verdween. Maar anders waren ALLE deuren gesloten, er was geen ziel --- alleen op mijn vierkant, met het vierkant om me heen en met mijn rug tegen een gesloten deur, terwijl ik de hele scene van grote hoogte bekeek. En alles werd opgevuld met die substantie --- het zag eruit als water, maar het was geen water.

De indruk bleef hangen, alsof er iets was, dat ik moest begrijpen.

En ik voelde alleen een lichte teleurstelling: "Zij hadden het me werkelijk kunnen vertellen." En samen ermee een glimlach, die begreep, dat het op die manier beter was.

"Zij zouden werkelijk mensen moeten informeren...."

Ik dacht, dat iets in het vitale was, omdat al mijn relaties met de mensen beneden, voordat ik naar boven ging, met hun karakter, hun vitale was --- niet met materiele materie, maar met het karakter, de vitale natuur. En het was...! Je kon boeken schrijven: een ironie, een scherpe perceptie, fijn, delicaat --- onschatbaar! Het is charmant, weet je: ieder met zijn eigen kleine fout --- zij waren allemaal mensen, die ik ken!

Maar er zijn enige wezens, die in twee of drie personen geweest zijn: een vitaal wezen, bijvoorbeeld, dat van een persoon naar een andere ging

(een wezen, dat ik erg goed ken, dus weet ik, dat het op die manier gebeurde), en wat ik zag, was het WEZEN, niet de verschillende personen. Een vitaal, vrouwelijk uitziend wezen (zij nemen een seksuele verschijning aan, wanneer zij in menselijke wezens geweest zijn: zij behouden de vrouwelijke of mannelijke verschijning), een vrouwelijk uitziend wezen, en net toen de kwestie van mijn bad voorbereiden opkwam (altijd dat "bad"... Ik moet uitvinden, wat het betekent), had zij iets erg urgents te doen, ging in haar kamer, en kwam er toen (*lachend*) een minuut later weer uit met een jurk... een soort groene jurk --- grasgroen, maar helder --- met een immense sleep. En ze wandelde zo trots voorbij: "Ja, ik wilde hen laten zien, wie ik ben." Want een bewonderenswaardige komedie! Wanneer ik tijd had om te schrijven, zou het hogelijk charmante verhalen opleveren.

Maar ik moet uitvinden, wat dat bad is, dat herhaaldelijk komt.

Een persoon was zo gedreven (ik weet, wie het is, ik ken hem erg goed), zo gedreven om het bad voor te bereiden, maar hij had de kracht niet, hij kon het niet doen: "Oh, hoe graag zou ik het bad willen voorbereiden!" Dus keek ik naar hem, ik wilde geen nee zeggen; maar ik dacht, "Het is niet mogelijk, hij kan het niet, hij heeft de kracht niet."

(stilte)

Ik bleef omhoog gaan, maar alle wegen, die ik kende, liepen dood. Eerst was ik begonnen op een erg grote trap, een magnifieke trap van roze marmer, dat was de weg om omhoog te gaan, maar net toen ik op de overloop aankwam --- plof! Onmogelijk om door te komen. (Maar hoe is het...? Onmogelijk om door te komen, toch ging ik in ieder geval omhoog?..) In ik bevind mezelf op een andere overloop, ik probeer van daar weer omhoog te gaan --- plof! Gestopt, onmogelijk om erdoor te gaan. Ik probeer het weer en bevindt mijzelf op de derde overloop (maar in feite was ik op een hogere etage, omdat ik al twee trappen had beklommen, voordat ik gestopt werd), ik bereikte de derde overloop, en bevond mezelf op een vierkant --- een volmaakt vierkant --- omzoomd door een borstwering van roze marmer, maar met roodachtige aderen, erg mooi: het was erg mooi gebeiteld --- magnifiek. Toen een deur, een soort bronzen deur achter me, die gesloten was. Dus keek ik en zag het water omhoog en omhoog komen (het was geen water, maar het was vloeistof als water). En voor me: een immensiteit. Geen grenzen. Ik leek boven alle andere huizen te zijn; er waren geen bomen, geen bergen, niets --- een immensiteit, als een volmaakte wolkeloze lucht; en het was niet wit, maar er was een licht in. Ik keek naar beneden en zag het water omhoog en omhoog en omhoog komen --- als de Vloed. Maar het was geen water.

Het zal terugkomen, totdat ik het begrijp.

Leek het niet catastrofaal?

Nee.

Maar in dat bewustzijn waren er geen enkele “catastrofes,” dus ik kan er zeker van zijn.

Er was alleen dat: “Waarom?... Zij hadden de mensen in ieder geval kunnen informeren!” Maar het was “zij” in het meervoud: “Zij zouden moeten.” Zij waren de “almachtige meesters” of de “allerhoogste meesters.” Maar er was niets, dat religieus was in het gevoel, ook niets, dat spiritueel was.

Was het niet in het vitale --- de allerhoogste wezens van het vitale?

Nee, nee!

Het was, wat correspondeert met de “eigenaars” --- zij waren de eigenaars, in de zin, dat zij alles gebouwd hadden en alles aan hen toebehoorde --- bouwden en organiseerden alles. Zijn ze misschien goden?

Ik had geen consideratie met hen (ik weet niet, hoe ik dit uit moet leggen), niet alleen geen respect, maar ook geen consideratie: zij waren gewoon eigenaars. Ik leefde alleen op juist de top van het huis. En in dat huis gehoorzaamde iedereen me (“gehoorzaamde,” wel, in verschijning). Zij waren de eigenaars of het *management*. Maar zij waren niet verantwoordelijk naar me toe, zij namen geen orders van me aan; zij hoefden mij niet te vragen, voordat zij iets deden --- noch was ik verantwoordelijk voor hen. Maar zij hadden niet het gevoel, dat zij daar meer thuis waren dan ergens anders, toch had ik daar onmiskenbaar mijn kamer, juist op de top van het huis.

Waren zij misschien goden?

De wereld's constructie, zoals zij het bouwden?

Maar dan, dat water, dat omhoog en omhoog en omhoog komt??...

En alles was erg goed georganiseerd, omdat alle deuren gesloten waren en het water niet binnenging, waar het niet zou moeten --- ik zag niemand, die verdronk, niemand in gevaar. Er was voor niemand gevaar. En er was alleen een wezen, een vitaal wezen (hij was niet als de anderen, die ik beneden al gezien had. Hij had veel plezier in dat water! En hij ging weg.

Ik herinner me, dat toen het water mijn voeten raakte, was het... (hoe kan ik het uitleggen?) het was geen gewaarwording, ik had geen gewaarwordingen, maar rond mijn voeten was het als sprankelende diamanten. Klaarblijkelijk had ik niet de intentie om er volledig in ondergedompeld te worden. En toen ik het water rond mijn voeten voelde, had ik een vreemde gewaarwording (een perceptie, geen gewaarwording),

geen gewaarwording van nat zijn, maar duidelijk als “ik zou hier niet moeten blijven.” En ik werd abrupt wakker.

(*stilte*)

Voordat het water mijn voeten bereikte, terwijl ik keek, hoe het omhoog en omhoog kwam, dacht ik, “Toch hadden zij het me werkelijk kunnen vertellen” (nee, “ik” was het niet, het was, dat “zij het werkelijk AANGEKONDIGD konden hebben”). En ik voelde tegelijkertijd: “Waarom, maar het is iets, dat zij regelmatig doen (*wederkerend gebaar*), zij doen het regelmatig, maar zij zouden mensen moeten informeren.” Maar niet sterk, eenvoudig als iets, dat voorbijkomt [in Moeder’s denken].

Niet gedurende een seconde het besef van gevaar, helemaal niet. Niet gedurende een seconde.

Ik weet het niet...

(*stilte*)

Het heeft een betekenis. Er zal iets terugkomen om mij de uitleg te geven.

In oude tradities noemen zij vaak “wateren van onsterfelijkheid”; zou er een connectie kunnen zijn? Wateren, die het vermogen hadden om onsterfelijkheid te geven.

Misschien.

Dat maakte U onkwetsbaar

Onkwetsbaar... misschien is dat het.

Ik moet altijd mijn bad nemen: ik moet mijn bad nemen en niemand is in staat om het voor me voor te bereiden.

Ik heb een badkamer.

Ik ga altijd mijn bad nemen, maar iemand moet het voorbereiden. En zij zijn ofwel niet sterk genoeg, of zij denken aan andere dingen, of het interesseert hen niet, of... En eens (ik heb je dit verteld) opende ik de deur en vond ik iemand, die een bad probeerde te nemen, maar ik kwam net op tijd.¹²⁴

We zullen zien.

¹²⁴ Zie conversatie van 25 September.

Oktober 16, 1963

(Moeder leest eerst twee zinnen uit “Het Debat van Leven en Dood” in “Savitri.” Zij wil hen als voorschrift plaatsen bij de conversatie van 7 September, de dialoog met een materialist.)

Luister hiernaar:

O Dood, gij spreekt de Waarheid, maar de Waarheid, die afslacht,
Ik antwoord u met de Waarheid, die redt.

(X.III.621)

Het is mooi!

Dus de materialist... “O Dood, gij spreekt de Waarheid...” Want kan hij antwoorden? Het is de Waarheid!

* * *

(Satprem besloot eerst om de volgende conversatie over Tantrisme niet volledig te publiceren. Toen, na Moeder's vertrek, toen hij zag, dat hetzelfde Tantrisme zich probeerde te verspreiden in Auroville, veranderde hij van gedachten en besliste om de conversatie volledig te publiceren, voorafgegaan door een notitie, die we beneden invoegen. Deze notitie werd geschreven in 1979.)

Iedere keer, dat een nieuwe waarheid gepoogd heeft om zich op aarde te manifesteren, werd het onmiddellijk aangevallen, gecorrumpeerd en afgeleid door pseudo- spirituele krachten --- die een zekere spiritualiteit vertegenwoordigden op een gegeven moment, maar precies degene, waaraan de nieuwe waarheid voorbij wilde gaan. Om maar een voorbeeld te geven van die verdrietige “spirituele afleidingen,” die de Geschiedenis belemmeren, was Boeddhisme voor een groot deel gecorrumpeerd in een aanzienlijk deel van Azië door een geheel Tantrisch en magisch Boeddhisme. De valsheid ligt niet in de oude

spiritualiteit, waaraan de nieuwe waarheid voorbij probeert te gaan, maar in het eeuwige feit, dat het Verleden zich aan zijn vermogens, zijn middelen en zijn regel vastklampt. Zoals Moeder zei in haar eenvoudige taal, "Het is verkeerd om daar vast te blijven zitten." En Sri Aurobindo met zijn altijd aanwezige humor: "De tradities van het verleden zijn erg groots op hun eigen plaats, in het verleden...." We zouden kunnen verwachten, dat het fenomeen vandaag zou kunnen wederkeren. In India vertegenwoordigt Tantrisme een krachtige discipline uit het Verleden en het was onvermijdelijk, dat Moeder het betere en het slechtere zou ervaren van dat systeem in haar poging om alle middelen en elementen te hervormen van de oude aarde --- deze Agenda heeft overvloedig melding gemaakt van een zekere X, symbool van Tantrisme. Nu zijn we, zoals het gebeurt, getuige van hetzelfde fenomeen van "afleiding," en vandaag probeert ditzelfde Tantrisme de nieuwe waarheid af te leiden door zoveel adepten als mogelijk te overtuigen om Moeder's Mantra niet te zeggen, die "te geavanceerd is voor de gewone stervelingen," en om in de plaats de Tantrische mantra's te zeggen. Dit is zuiver en eenvoudig een poging om Moeder's plaats in te nemen. Men moet nogal onwetend zijn over het mechanisme van de krachten om niet te begrijpen, dat een oude mantra zeggen van de oude goden je onder de invloed plaatst en in de baan van precies, wat de nieuwe waarheid weerstaat. Moeder had het fenomeen voorzien en me gewaarschuwd in de volgende conversatie. Jammer genoeg heb ik tot recent altijd willen geloven, dat Tantrisme omgevormd zou worden. Niets van dat alles. Het probeert Moeder's plaats in te nemen en diegenen op een dwaalspoor brengen, die niet oprecht genoeg zijn om EEN ENKEL DING te willen: de nieuwe wereld.

* * *

X is weggegaan. Ik zag hem tweemaal (gisteren voor de tweede keer), en ik wilde wachten, totdat ik hem voor de tweede keer gezien had, voordat ik je het verhaal zou vertellen.

Hier is wat gebeurde: ik doe mijn gebruikelijke "bad van de Heer" en het is zo gearrangeerd, dat na een tijd Champaklal de deur opent --- wat aan mij het signaal geeft van het eind van het bezoek. Dus keek ik naar X, alleen om te zien (ik had eerder verscheidene keren naar hem gekeken, maar er was niets bijzonders), ik keek naar hem en zag voor hem een soort massa van substantie, geen materiele, maar reagerend op een mentale formatie, wat betekent, dat mentale gedachte en wil de substantie verschillende vormen kan laten aannemen --- ik weet het (*Moeder maakt een gebaar van vingers naar de substantie*), het is erg als een soort substantie, die mediums gebruiken voor hun verschijningen (minder materieel, meer mentaal, maar hoe dan ook van dezelfde soort. Er was een soort massa voor hem, die hem verborg; het was niet lumineus, niet zwart ook, maar donker genoeg. Dus keek ik ernaar, STAARDE ernaar om te zien, wat het was, en terwijl ik staarde, zag ik, dat er een wil was of een inspanning om die massa substantie een vorm te geven. Het was precies voor X's hoofd

en schouders. En er was een wil om het een vorm te geven (*gebaar van vormen*). Terwijl ik erg zorgvuldig staarde, nam het de vorm aan van Sri Aurobindo's hoofd, zoals het verschijnt in kranten en magazines (wat ik de "populaire" Sri Aurobindo noem, zoals hij getoond wordt in boeken), de substantie nam die vorm aan. Onmiddellijk dacht ik (*ironische toon*), "Oh, het is de populaire vorm, die lijkt niet op hem!" En onmiddellijk herschikte de vorm zich en nam de vorm aan van Cartier-Bresson's Sri Aurobindo¹²⁵ (de driekwart gezichtsfoto, waar hij gezeten is in zijn fauteuil). Dat was beter! (*Moeder onderdrukt een lach*). Het was niet nogal goed, maar het was hoe dan ook beter (ofschoon, let wel, het nog licht, noch leven had, het was materie --- een subtiele materie natuurlijk --- in vorm gebracht door een mentale wil). Dus begon ik me af te vragen: "Wat is dit hoe dan ook?! Wil hij, dat ik geloof, dat Sri Aurobindo in hem is, of wat?" Omdat X's hoofd en schouders volledig waren verdwenen, er was niets over dan dat. En ik dacht (geen sterke gedachte, gewoon een reflectie): Nee, het is niet erg goed, werkelijk niet erg levensecht!" (*Moeder lacht*) Toen was er een laatste poging en het werd erg als de foto, die genomen werd, toen hij zijn lichaam verliet (die foto, die aan het eind stond en "Meditatie" genoemd werd), het leek erg op de foto, (*op een ironische toon*) een erg goede gelijkenis. En het bleef. Dus dacht ik, "Oh ja! Dit is de foto."

Toen concentreerde ik gewoon een beetje en dacht, "Laten we nu kijken. Wie probeert hij te misleiden?" En onmiddellijk verdween alles. En ik zag X, zijn hoofd.

Ik had ernaar gestaard --- het ging door gedurende meer dan tien minuten --- ik staarde en staarde ernaar, en met een waarlijk extreme goede wil probeerde ik te zien of Sri Aurobindo's vibratie erin was (het licht was er niet, maar ik probeerde te zien of de vibratie er was), maar ik voelde niets.

Desalniettemin was er een erg sterke WIL om me te laten geloven, dat het Sri Aurobindo was --- ik zag het, begrijp je.

Het ergerde me een beetje.

Eerst dacht ik, "Mijn God! Wie denkt hij, dat ik ben? (*Lachend*) Een dwaas, die men kan laten geloven, dat de maan van groene kaas gemaakt is?" Toen besliste ik, dat ik niets zou zeggen, tot hij wegging: ik wilde wachten, tot ik hem een tweede keer zag. Toen maakte ik een erg sterke formatie en ik zei tegen Sri Aurobindo, "Als er werkelijk iets van jou daarin was, wel, laat het de volgende keer weer gebeuren." En gisteren bleef ik de hele tijd aandachtig kijken, erg zorgvuldig --- er gebeurde absoluut iets.

Ik vond dat niet erg leuk.

Begrijp je, ik ken deze dingen, ik heb er duizenden van gezien! Alleen heb ik, zoals het gebeurt, gedurende meer als een halve eeuw, het verschil

¹²⁵ Cartier-Bresson had Sri Aurobindo gefotografeerd in 1950.

gevoeld op een hoogst scherpe manier. Ik denk, dat ik je al verteld heb, dat, toen ik hier uit Japan terugkeerde, er moeilijkheden waren: ik was eens in gevaar en ik riep Sri Aurobindo; hij verscheen, en het gevaar ging weg¹²⁶ - -- hij verscheen, wat betekent, dat hij kwam, iets van hem kwam, een EMANATIE van hem kwam, levend, absoluut concreet. De volgende dag (of eerder later dezelfde dag), vertelde ik hem mijn ervaring en hoe ik hem zag; dat baarde hem zorgen (het was een onophoudelijk gevaar, zie je), en hij dacht erg sterk, dat hij op me moest concentreren om me te beschermen. En de volgende dag zag ik hem --- maar het was een beeld, een mentale formatie! Ik vertelde hem, "Ja, je kwam in een mentale formatie! Ik vertelde hem, "Ja, je kwam in een mentale formatie, het was niet hetzelfde." Toen vertelde hij me, dat deze capaciteit van onderscheiding een extreem zeldzaam iets is. Maar ik had het altijd, zelfs toen ik klein was. Het is een gevoeligheid in de perceptie. En ik geloof inderdaad, dat erg weinig mensen het verschil kunnen voelen. Dus met X was mijn eerst impressie, "Mijn God, om dit met mij te doen!... Wel, ik heb werkelijk enige ervaring met de wereld, men kan mij niet makkelijk laten geloven, dat de maan van groene kaas gemaakt is!"

En gisteren was het allemaal erg vredig: X was er de hele tijd met niemand voor hem, en pretendeerde niets. Meer de eerste keer bleef hij, omdat hij enig resultaat verwachtte, nog tien minuten --- waarschijnlijk verwachtte hij een of andere reactie (ik heb hem nooit verteld, dat Sri Aurobindo de hele tijd bij me is, dat we iedere nacht met elkaar praten). Hoe dan ook, hij verwachtte waarschijnlijk enig enthousiasme van mijn kant (!) Welaan.

[Satprem kan niet geloven, wat Moeder hem net vertelde:] Was het een wil, die van hem kwam? Was het niemand anders, die die substantie gebruikte?

Nee. Het was of hij, of zijn goeroe --- zijn goeroe komt in veel dingen tussenbeide. En ik zag zijn goeroe verscheidene keren aan zijn zijde --- ik was niet positief zeker, dat het X was, maar als X het niet was, was het zijn goeroe, het kan alleen het een of het andere zijn. En het werd OPZETTELIIK gedaan, om me te laten denken, dat Sri Aurobindo er was, in X, en X gebruikte als een middel van expressie.

Erg, erg lang geleden, toen ik nog beneden was (niet verleden jaar, het jaar ervoor), op een dag... ik herinner de details niet, maar ik weet, dat hij een soort cinema show maakte gedurende de meditatie: hij liet zichzelf zien als deze god of die god, als dit of dat --- er was een hele zwerm goden en wezens, die kwamen en zich zo op hem wierpen (*Moeder legt de ene hand plat op de andere*), en Sri Aurobindo was er ook, tussen de menigte! Ik nam het als een demonstratie van zijn vermogens --- ik hechtte er geen enkel belang aan. Natuurlijk zag ik wat het was; geen van die wezens was er

¹²⁶ De beroemde scene van de wurging met Richard.

werkelijk, het was alleen hun beeld. Maar ik hechtte er geen enkel belang aan, omdat het voor mij... (*lachend*) als iemand was, die me een show gaf!

Maar deze keer...

Het is de eerste keer, dat het gebeurde, let wel, de eerste keer, dat hij het probeerde --- zeg ik spontaan dat hij mij probeerde me te misleiden. Ik zou verrast zijn als hij niet bewust was.

Je weet, dat hij gedurende een lange tijd zei, "Ik en de Moeder, de Moeder en ik zijn een." Natuurlijk is het in de Geschriften ook zo! Maar er werd me gerapporteerd (ik niet hecht er niet veel belang aan, omdat mensen alles verdraaien), er werd me gerapporteerd, dat hij verscheidene keren zei, "De Moeder spreekt met je door me," en ik vertelde *nonsens!* (*Lachend*) Dat is de moeilijkheid. Wanneer ik tenminste enige erg wijze dingen had gezegd...

Dat is serieus.

Ik zou het niet "serieus" noemen.

Ik zou het niet serieus noemen, omdat hij het met de beste intenties gedaan kan hebben: niet om me te misleiden, maar om me te helpen. Maar ik vond het zo ONWETEND! Dat hij dergelijke methoden zou moeten gebruiken, laat zien, dat hij absoluut niets van me weet.

Het zou slagen met elk gewoon medium, of met een bedrieger. Een bedrieger, iemand, die onoprecht is, zou onmiddellijk opvallen, omdat in dergelijke gevallen DE OPRECHTHEID JE REDT. Afgaande op verschijningen is het erg moeilijk om het verschil op te maken. Oprechtheid redt (het is hetzelfde, dat ik tegen Sujata zei¹²⁷). Ik herinner me, hoe Madame Théon, nadat ik haar verscheidene van mijn ervaringen vertelde, tegen mij zei, "Niemand kan je bedriegen, omdat je volmaakt oprecht ben" (occult, ik zeg niet buitenwaarts: occult). En het is waar, het hangt af van oprechtheid. Vervolgens laat de poging van X zien, dat hij een bijzondere opinie over mij heeft!

Maar waarom dit alles? Met welk doel?

Er is mij veel verteld. Hij was TENMINSTE tactloos (hij ontkende het naderhand, maar het is waar, ik weet, dat het waar is), hij zei, dat hij mijn plaats in zou nemen, wanneer ik wegga, wanneer ik mijn lichaam verlaat.

Werkelijk!?!

Ja, ik weet, dat hij het gezegd heeft.

¹²⁷ Die een "valse Moeder" gezien had met donkere vlekken helemaal op haar --- haar oprechtheid liet haar de vlekken zien. Anderen zouden een, verblindende" Moeder gezien hebben.

Ik vind het ongelooflijk.

Voor mij is het geen beschuldiging, omdat ik altijd dingen voor het beste neem --- het zou een uitdrukking kunnen zijn van een grote goede wil, maar klaarblijkelijk een volledig onwetende. En dan heeft hij een dergelijke manie voor profetie! Deze keer (niemand vroeg hem iets) zei hij weer spontaan, dat ik volgend jaar naar beneden zou komen, dat ik mijn activiteiten beneden zou hervatten. Dus keek ik (door wat hij zei, naar wat hij dacht) en ik zag, dat voor hem het helemaal niet betekende, dat ik bezit nam van een nieuw Vermogen, het was een terugkeer naar de oude dingen --- maar in mijn geval is een terugkeer naar de oude dingen dwaasheid!

Natuurlijk!

Begrijp je, dat interesseert me; het is niet, dat ik een fout met hem wil vinden, maar dit is het bewijs, dat hij helemaal geen ware perceptie heeft van waar het allemaal over gaat.

Hij heeft zeker geen begrip over wat er hier plaatsvindt, over uw werk, dat is zeker; maar ik had nogal het gevoel van een goede wil.

Ja, hij heeft een goede wil, maar zo een onwetende!

Hij zei zelfs, dat hij gevraagd zou worden --- hij zou GEVRAAGD worden --- om mijn plaats in te nemen. Hij voegde toe, "Ik kan het niet zeggen, ik ben een vrij man"! (*Moeder lacht en lacht*)

Hoe dan ook...

Ik wilde je dit vertellen, omdat het interessant is om op te schrijven en te behouden.

Maar ik wil niet, dat hij het weet, omdat ik het beste ervan neem, als een goede wil, alsof om mij te laten zien, dat hij nogal klaar is om me te helpen en te ondersteunen: maar dit alles in een denkvermogen, dat zo kinderlijk voor me lijkt! Zie je, het idee, dat ik alleen Sri Aurobindo vertrouw, en dat als het gepresenteerd wordt in de vorm van Sri Aurobindo, ik het zal accepteren! Dat soort dingen. Ik had zo een impressie, dat hij dacht met een gans te maken te hebben!

Mentaal weet ik het. Wanneer ik bij hem ben, wanneer ik alleen twee minuten luister naar wat hij zegt, krijg ik een hoofdpijn, ik kan het niet verdragen. Ik kan niet bij hem blijven, alleen wanneer ik boven ben of buiten, dan is het nogal okay. Maar wanneer ik mentaal naar hem luister, krijg ik een hoofdpijn.

Ja, ik vertelde je, dat op de dag, dat ik zijn denkvermogen binnenging, het beangstigend was!

Ik kan niet naar hem luisteren, maar ik kan bij hem zijn zonder naar hem te luisteren.

Daar heb je het! (*Moeder lacht*)

Hij weet duidelijk, hoe mentale substantie in vorm te brengen --- maar deze handeling van mentale materie om het een vorm te geven, doet iedereen onwetend, automatisch; je hoeft alleen een beetje sterker te denken om het gedaan te laten worden. Alleen mensen zien het niet, omdat zij de mentale visie niet hebben. En hier was het zo grappig [X's mentale formatie], omdat het zo goed antwoordde (dat liet me denken, dat hij het was, die het deed, niet iemand anders), het antwoordde zo goed op mijn onmiddellijke denken (en ik dacht niet sterk). Ik keek ernaar en ik dacht spontaan binnen mijzelf, "Oh, nee!..." Bijna, alsof Sri Aurobindo zei, "Oh nee! Dat is mijn populaire portret, het is niet goed!" Voilà.¹²⁸

* * *

Een weinig later:

Ik zou de betekenis willen weten van "vloed," die u 's anderdaags zag.

Ah, ik had de verklaring, en ik herinner het me nu niet. Ik had het, classificeerde het --- het gaat allemaal zo snel weg, zo snel.... Ik had het erg helder, ik herinner het nu niet. Het zal terugkomen. Er zijn duizenden dergelijke dingen.

* * *

(na een stilte)

Er is nu werkelijk een strijd tegen al die aardse formatie... tegen, ja, de onwetendheid en onbewustheid van het aarde's primaire denken.

Het is er nog; zelfs in diegenen, die hun hogere denkvermogen ontwikkeld hebben, die in staat zijn om tevoorschijn te komen uit die duisternis en onwetendheid, is het er nog --- het is er nog in een soort mentaal of vitaal onbewuste. En het is zo donker! Grondig stupide, weet je: er kunnen honderden en duizenden bewijzen van gegeven worden, het blijft onaangedaan --- een soort onvermogen om te begrijpen. En dan rijst het voortdurend naar de oppervlakte, en ik ben constant verplicht (*gebaar van offeren naar de Hoogten*) om het te "presenteren": "Dit is er nog, dat is er nog, dat..." En ik zie erg goed, dat het onderscheid tussen wat er gaande is in het lichaam en haar atmosfeer, en wat er gaande is in alle andere

¹²⁸ Laten we de conversatie van 15 Mei 1962 herinneren (Volume III, p. 140 ff.), waarin Moeder ook refereert aan de Tantrische intriges om Sri Aurobindo's leringen te corrumpieren.

lichamen... Ik weet niet, of het onderscheid nog bestaat, maar het is onwaarneembaar. En het bewustzijn is gewaar van al die bewegingen, alsof zij persoonlijk waren voor de fysieke persoon. Maar de fysieke persoon (*Moeder raakt haar lichaam aan*) is niet alleen dit lichaam --- ik ben nog niet zeker of de fysieke persoon niet de hele aarde is (voor zekere dingen is het de hele aarde), of dat de fysieke persoon de volledigheid is van alle lichamen, waarmee ik in contact ben.... Gedurende de laatste uren van de nacht, dat is tussen 2 en 4, zie ik precieze vormen, maar die precieze vormen zijn zelf representatief, wat betekent, dat er TYPES zijn en die types nemen het beeld aan van iemand, waarmee ik in contact ben of mee in persoonlijk contact was. Maar voor mij zijn zij types: "Oh, het is zo en zo een type" --- maar dat kunnen duizenden mensen zijn. En de actie (het is altijd voor een actie), de actie op het persoonstype heeft repercussies op allen, die hij vertegenwoordigt.

En dat is een arbeid, die... oneindig lijkt --- eindeloos in ieder geval.

Het heeft consequenties.

Zie je, wat ik doe, is dit: het ding komt, het wordt opgenomen, gepresenteerd (*gebaar naar de Hoogten*) alsof het van mij was: "Maar kijk, zie, hoe ik ben..." (maar het is het "ik" --- het grote ik), het wordt gepresenteerd aan de Heer, erg nederig, met het besef en het gevoel van volledige hulpeloosheid --- ik zeg eenvoudig, "Hier, verander het." Het gevoel, dat alleen Hij het kan doen, dat alles, dat mensen overal geprobeerd hebben, kinderlijk lijkt --- alles lijkt kinderlijk. De meest sublieme intelligentie lijkt me kinderlijk. Alle pogingen, die gemaakt worden om de mensheid te verlichten, organiseren, onderwijzen, om het te ontwakken tot een hoger bewustzijn, om het meesterschap te geven over de Natuur en haar krachten, alles --- alles, wat voor een menselijke visie soms opperst subliem is, lijkt absoluut als kinderen, die spelen en plezier hebben in een kinderkamer. En kinderen, die van gevaarlijke spelletjes houden, die VERSCHRIKKELIJK geloven in wat zij doen (zoals kinderen natuurlijk doen). Ik heb nooit een serieuzere en strengere rechtvaardigheid gevonden dan kinderen in hun spelletjes hebben. Zij nemen het leven werkelijk serieus. Wel, dat is precies de impressie, die het op me maakt: de impressie van een mensheid in de kindertijd, die wat het doet met woeste serieusheid neemt. En die er nooit uit zullen komen --- het zal er nooit uitkomen, het mist het kleine iets (dat werkelijk helemaal niets zou kunnen zijn), een erg klein iets, als gevolg waarvan... ah, alles helder en georganiseerd wordt -- - alles, wat van de mensheid komt, GRENST altijd aan de Waarheid.

Dus het enige, dat ik kan doen, is dit (*gebaar van presenteren*): Kijk, Heer, zie hoe onwetend en krachteloos we zijn, hoe opperst stupide we zijn --- het is aan U om het te veranderen." Hoe verander je het? Je kunt je de verandering zelfs niet voorstellen, dat kan je zelfs niet doen. Dus mijn hele tijd (*hetzelfde gebaar*) --- niet van tijd tot tijd: constant, dag en nacht, zonder onderbreking, dag en nacht zonder onderbreking. Wanneer er een interval is van een of twee minuten, dat dit niet gedaan wordt, is er iets, dat het

inhaalt: "Oh, al die verspilde tijd!" En wanneer ik van dichtbij kijk naar wat er gebeurd is, dan zie ik; ik zie, dat ik gedurende deze enkele minuten zaligvol in de Heer was, terwijl ik mezelf zaligvol in de Heer liet leven; dus presenteerde ik niet langer dingen aan Hem --- het gebeurt twee of drie keer per dag. Een ontspanning, weet je, je laat jezelf zaligvol in de Heer stromen. En het is zo natuurlijk en spontaan, dat ik het zelfs niet opmerk; ik merk het op, wanneer ik mijn attitude hervat... (*zelfde gebaar naar de Hoogten*) van alles iedere minuut aan de Heer overdragen.

(*stilte*)

En altijd die vraag over leeftijd... In iedereen, iedereen is er, zonder het zelfs op te merken, altijd op de achtergrond (voor het minste, bij de minste gelegenheid), het idee van ouderdom, van achteruitgaan, van verval. En het komt duizend keer per dag! (*Moeder lacht*) Dus zeg ik ook hier tegen de Heer, "Luister, ga ik werkelijk achteruit?" Dat laat Hij me een of twee dingen zien... in een verblindend licht. Het gebeurt nu en dan met me --- niet vaak --- wanneer de "lawine" aanzienlijk genoeg geweest is; dan is er een verblinding van Licht en Vermogen, soms met een dergelijk formidabel Vermogen, dat je het gevoel krijgt, dat als je het zou hanteren... wat zou er gebeuren? Wanneer ik bijvoorbeeld eenvoudig in contact kom met een kwade wil (dat zeldzaam is), een aandrang of verlangen om schade te veroorzaken, dan doe ik dit (*Moeder knijpt de vibratie tussen haar vingers*), ik doe dit (maar het correspondeert met een innerlijke actie: het is een Vermogen, dat samen handelt met een wit Licht, absoluut wit, weet je, intolerant voor alles, maar het perfecte wit), en bijna onmiddellijk in de persoon, in wie de beweging van de kwade wil resulteerde in een gedeeltelijk in bezit name van het vitale: een aanval van de zenuwen of (hoe noemen zij het?) een *vitale ineenstorting of een zenuwinstorting*, erg waarneembaar. Dus buig je natuurlijk alle bewegingen om en je bekijkt het allemaal, volmaakt stil, met een eeuwige Glimlach. Maar het is alsof om me te laten zien: hier --- hier is de potentie (!) Er is alleen geen Orde om het toe te passen, behalve nu en dan "alleen om te zien."

(*stilte*)

Luister, gisterennacht, in het midden van de nacht, kwam iemand naar me toe (iemand, die donkerblauw was, wat een mentale formatie betekent) met een plan van actie, en vertelde me, "Het is allemaal gearrangeerd: op die en die dag en zo en zo laat" (het was bedoeld voor volgend jaar), "je zal dit werk moeten doen, je zal naar beneden moeten komen, en hier is, hoe alles gearrangeerd zal zijn om u naar beneden te laten komen --- dit, dat, dat..." En ik speelde het spel erg goed, ik antwoordde, "Oh, nee! Dat is niet genoeg, je zal het op deze en die manier op moeten stellen..." Toen, toen het helemaal voorbij was, liet iets me plotseling naar binnen gaan (*gebaar van naar binnen keren*), ik keek naar het geheel, zag de persoon, zag het plan, zag alles (ik was in het midden van een actie), en zei, "Ja, dit alles is erg goed, maar zie je, het addertje onder het gras is, dat ik niet naar beneden ga!" En in een klap, frft! weg --- het was een constructie, alsof het een

volledige organisatie was, een van regeringswege (!), om me naar beneden te laten komen. En toen ik wakker werd (dat is, in de morgen, toen ik uit mijn activiteit van de nacht kwam), dacht ik, "Zou het kunnen zijn, wat zichzelf liet zien"(het was een mentale formatie --- van wie, van waar? Ik gaf er niet om), zou het kunnen zijn, wat zichzelf aan X liet zien en hem met de autoriteit van een helderziende liet verklaren: "Moeder zal volgend jaar naar beneden komen?" Ik vond het erg amusant.

Dingen zijn in toenemende mate ZOALS ZIJ ZIJN: exact, zonder complicaties. Ik heb opgemerkt, dat met mensen, zelfs de meest oprechte en openhartigste, er altijd een soort *bedekking* is, een emotionele laag (zelfs bij de koudste en de droogste) iets, dat bij het vitale hoort; een emotionele bedekking, die dingen wazig, onzeker maakt, en een spel toestaat, dat hen een gevoel geeft van allerlei soorten "mysterieuze krachten" in het spel --- dingen zijn erg helder, erg eenvoudig, erg, oh, erg eenvoudig, en die bedekking brengt een soort verwarring mee. Het is geen sentiment, ook geen emotie, het is iets... iets, dat van onzekerheid, het onbekende, het onverwachte HOUDT --- niet positief kans (het is niet zo sterk), maar dat er van houdt om daarin te leven, in... in feite in Onwetendheid! Dat er van houdt om niet te weten, wat er gaat gebeuren. Zelfs de eenvoudigste dingen, het meest voor de hand liggende, hebben allemaal die bedekking over hen.

Kijk, bijvoorbeeld, hoeveel mensen, zelfs de meest serieuze, er van houden om te laten waarzeggen: de hand te lezen, het handschrift te lezen (ik wordt lastig gevallen door mensen, die me zulke dingen vragen), maar hoe dan ook, zelfs enig spiritueel idee buiten beschouwing gelaten, vinden mensen dat soort interesse om verteld te worden, "Kijk, je levenslijn zal tot hier duren...." Mensen houden ervan! Zij houden ervan, zij houden ervan om in hun onzekerheid te blijven. Zij houden van hun onwetendheid. Zij houden van dat onbekende --- het onbekende, "vol van mysteries." Zij houden van de profeet, die hen komt vertellen, "Dit zal je doen.... Dit gaat er met je gebeuren...." Het lijkt zo kinderachtig! Het is hetzelfde als de smaak voor theater, het is hetzelfde (niet het toneelspel, maar de toeschouwer, die het spel bekijkt zonder te weten, hoe het zal eindigen), of weer de smaak voor romans --- de smaak voor het "onbekende." Maar dan is dat erg nabij de smaak voor het wonderbaarlijke.

Er is nog een lange weg te gaan om Kennis binnen te gaan --- het bewustzijn, waarin je dingen stil weet, waarin alles zo eenvoudig is, zo natuurlijk, zo evident. En het is de bedekking, die complicaties brengt: plotseling worden dingen gecompliceerd in de menselijke atmosfeer.

Ik denk, dat dieren (niet die, die met mensen leven), dieren (er zijn er heden ten dage niet veel over, zij zijn allemaal besmet door de mens!), de "natuurlijke dieren --- dieren in hun natuurlijke staat --- hebben een erg eenvoudig leven. Alles ligt nogal voor de hand, nogal eenvoudig, nogal natuurlijk --- wij zijn degene, die complicaties maken.

Oktober 19, 1963

Ik kom tot de conclusie, dat er een groot vermogen moet zijn (een transformerend vermogen, waarschijnlijk) in de extreme spanning van de omstandigheden.

Let me mijzelf uitleggen.

De Hulp is altijd aanwezig, in de zin, dat je ongetwijfeld voelt, dat de Kracht handelt (de "Kracht," dat is, het allerhoogste Bewustzijn en de allerhoogste Kennis), de Kracht handelt met een soort druk op alle mensen en alle omstandigheden, in een gunstige richting, zodat wat gebeurt, waarlijk het beste zou kunnen zijn --- en het beste hiërarchisch; met andere woorden, het hoogste en zuiverste (je kent mijn definitie van "zuiver") is een soort centrum in relatie waarmee dingen georganiseerd worden; zij worden hiërarchisch georganiseerd, ieder met zijn "recht om vooruit te gaan," maar alsof om te begunstigen, wat het dichtste bij en het meest expressieve is van het Goddelijke --- dat gaat constant door, ik zie er de hele tijd honderden voorbeelden van. Toch is er vanuit het gezichtspunt van de uiterlijke omstandigheden een zodanige spanning, dat je voelt, dat je dichtbij een catastrofe ben.

Sri Aurobindo vertelde me, dat er drie moeilijkheden zijn, en zij zijn drie dingen, die veroverd moeten worden om de aarde klaar te laten zijn (dit vanuit een zuiver buitenwaartse kijk, ik spreek niet over psychologische factors): regering, geld, gezondheid.

Van de drie is gezondheid het meest direct verbonden met de innerlijke transformatie, maar niet volledig zo, omdat het voortdurend afhankelijk is van wat er van buiten binnenkomt: invloeden, vibraties --- de besmetting van vanbuiten. Je moet eten: alles, wat je samen ontvangt met het voedsel --- het is fantastisch! Er is zoveel, dat eten een aanzienlijk werk vertegenwoordigt --- de fysieke digestie is niets, maar het werk van de assimilatie en aanpassing van de hele rest is aanzienlijk. Als gevolg daarvan is van de drie de gezondheid het meest direct onder de invloed van de innerlijke vooruitgang, maar, zoals ik gezegd heb, niet volledig zo. Daarom moet dat ook veroverd worden.

Wat geld betreft was er, toen Sri Aurobindo hier was, geen probleem: alles, dat we nodig hadden, kwam. Toch begonnen de laatste twee jaren moeilijker te worden en hij bleef zeggen, ik denk, dat ik het je al verteld heb, dat het resulteerde uit de verkeerde houding van de mensen eromheen: dat

deze verkeerde houding een aanzienlijk probleem vertegenwoordigde --- het was van slecht naar slechter gegaan, het is een nogal acuut geworden.

Wat de regering betreft, heeft het een tegengestelde curve gevolgd: in het begin was het beangstigend vijandig, ik bedoel, eenvoudig om hier te blijven, moesten we iedere minuut strijden. En Sri Aurobindo vertelde me, dat zowel gezondheid als geld tegelijk toe zouden geven, misschien eerst gezondheid en geld daarna, maar niet met een groot verschil. En hij voegde toe, "Wat de regering betreft is er maar een oplossing, alleen een: het is om de regering te ZIJN." Wanneer je de regering niet bent, zal je nooit in staat zijn om het te veroveren, behalve wanneer de aarde getransformeerd is --- maar dan zal er geen enkel werk over zijn! Dit is de situatie. Dingen zijn zo geweest gedurende... veertig, vijftig jaar --- meer dan veertig jaar.

Maar door mijn innerlijke werk wordt ik in toenemende mate gewaar van dingen, in toenemende gewaar van de Zorg, de Eenzaamheid en de hiërarchische Organisatie van omstandigheden, zodat het kostbaarste en nuttigste ding voor het goddelijke werk begunstigd wordt --- natuurlijk niet zo opvallend, maar inwendig. En toch bereiken in de drie domeinen --- regering, geld en gezondheid --- dingen altijd een PUNT, een punt van een dergelijke spanning en complicatie, dat wanneer je de innerlijke zekerheid niet hebt, zij altijd eenvoudig lijken te wijzen op een catastrofe, de val. En het is ALTIJD op dat punt, dat... (*gebaar van abrupte ommekeer*) alles omkeert --- niet eerder, geen minuut eerder.

Het is niet om me vertrouwen te geven --- ik heb het; het is niet om me bewustzijn te geven --- ik heb het; het is voor een uitwendige reden. Ik kan nog niet bevatten waarom.

Omdat ik binnenwaarts, zelfs wanneer mij verteld zou worden, dat alles vernietigd zou worden op de meest tragische manier, zou zeggen, "Welaan." En in alle oprechtheid, weet je, niets ergens in me begint te protesteren of te vibreren, helemaal niets. Ik zeg, "Okay." Maar ik zie --- ik zie, dat in die spanning een zeker vermogen bevrijd wordt, als een vermogen, dat sterk genoeg is om *tamas* te helen, een *tamas* te veranderen.¹²⁹

Gisteren (dit is een voorbeeld, dat ik je gaf, maar in alle domeinen komt het overeen), gisteren was het een kwestie van geld. De kwestie van geld is gedurende meer dan twaalf jaar een probleem geweest --- het werd in toenemende mate acuut, omdat de uitgaven fantastisch toenemen, terwijl het inkomen minder wordt! (*lachend*) Dus de twee dingen samen maken het probleem erg acuut. Het resulteert in dingen, die betaald moeten worden, maar geen geld, wat betekent, dat de kassier (de arme kassier, het doet hem veel goed vanuit een yogisch standpunt: hij heeft een kalmte verkregen, die hij nooit eerder had! Maar hij is nog degene, die de grootste spanning moet weerstaan), de kassier geeft geld uit en ik kan hem niet vergoeden. Welaan. En het is niet aan mij om rond te rennen, geld te

¹²⁹ *Tamas*: inertie, duisternis

zoeken, dingen te arrangeren, met mensen te praten, natuurlijk, dat zou niet passen (!), en diegenen, die het voor me doen, hebben in hen een aanzienlijke hoeveelheid *tamas*, die ik nog niet op kan schudden. Hoe dan ook, gisteren stelden ze iets absurds aan me voor (ik wil niet in de details gaan, het maakt niet uit), maar hun voorstel was absurd en plaatste me in een totaal “onaanvaardbare” situatie. Met andere woorden, het zou een wettelijke actie tegen me kunnen brengen, ik zou voor de rechtbank geroepen kunnen worden, hoe dan ook, allerlei soorten “ontoelaatbare dingen --- niet, dat ik er persoonlijk om geef, maar zij zijn “ontoelaatbaar.” Toen ze het idee aan me voorstelden, keek ik en zag dat het belachelijk was; ik werd erg stil, toen plotseling een Vermogen in me kwam... (ik vertelde je, dat het nu en dan gebeurt) zo (*massief gebaar*). Wanneer het komt, voel je, alsof je kan vernietigen --- alles ermee vernietigen... zie je, het is te geweldig voor de huidige staat van de aarde. Dus ik antwoordde erg stil, dat het onacceptabel was, ik zei waarom, en ik retourneerde het papier. Toen DWONG iets om toe te voegen: “ Wanneer ik hier ben, is hier niet door enige noodzaak of verplichting; het is geen noodzaak uit het verleden, geen karma, geen enkele verplichting, geen enkele aantrekking, geen enkele hechting, maar alleen, enkel en absoluut door de Heer’s Genade. Ik ben hier, omdat Hij me hier houdt, en wanneer Hij me niet langer hier houdt, wanneer Hij overweegt, dat ik niet langer hier hoef te blijven, dan blijf ik niet.” En ik voegde toe (ik sprak in het Engels), “Wat mij betreft...” (“wat mij betreft” [*gebaar naar boven*] is dat het, niet dit [*gebaar naar het lichaam*]), “wat Mij betreft, besef ik, dat de wereld niet klaar is: haar manier van inwendig en uitwendig antwoorden, zelfs zichtbaar in diegenen om me heen, bewijst, dat de wereld niet klaar is --- er moet iets gebeuren, zodat het klaar is. Anders zal het NOGAL VEEL TIJD duren, om haar voor te bereiden.... Het maakt me allemaal niets uit: of het klaar is of niet, maakt geen verschil. En alles zou ineens kunnen storten, het --- zou --- me --- niets --- kunnen --- schelen.” En ik zei het met die kracht! Mijn arm ging omhoog, mijn vuist sloeg op de tafel --- mon petit, ik dacht, dat ik alles zou breken!

Ik keek naar de scene en dacht, “Waarom voor de duivel laten ze me dit doen?!” Deze mensen zijn, klaarblijkelijk, nogal toegewijd, nogal overgegeven, en vertrouwelijk genoeg om niet bang te zijn. (ik weet niet, wat voor effect het op hen had, maar het moet enig effect gehad hebben.) Zo gauw als het voorbij was, begon ik weer te werken, zaken te bekijken, enzovoort. Naderhand, toen ik eenmaal alleen was, vroeg ik me af, “Waarom kwam dat in me?”... En in de avond had ik de oplossing voor de situatie: het is hier (*Moeder neemt een envelop op de tafel*). Ik keek er zelfs niet naar (*Moeder opent de envelop en kijkt naar het bedrag van een check*).

Toen zei ik tegen mijzelf: zo is het, er moet een zekere *tamas* zijn --- een onbegrijpelijke *tamas* --- die om te veranderen met geweld opgeschud moet worden. Met ziekten is het hetzelfde, in de zin, dat alleen wanneer dingen werkelijk lijken over te kantelen naar de verkeerde kant... ik opzettelijk uit mijn lichaam ga, over alle dingen fladder en het lichaam zich herstelt --- nu neemt het erg weinig tijd: een kwartier of twintig minuten.

Vanuit het standpunt van de regering lijkt het ook hetzelfde, alsof alle moeilijkheden beetje bij beetje GEBRACHT worden om mensen te versterken, die onder mijn invloed zijn.¹³⁰ Maar het is nog sporadisch --- ik denk, dat het hetgeen is, dat het laatste toe zal geven. Sri Aurobindo zei, dat het in '67 zou gebeuren... we hebben nog enige tijd, het is pas '63, vier jaar te gaan. Het is niet, dat we zelf regeren (God weet, dat we geen tijd hebben!), maar "om de regering te zijn" betekent, dat er in de regering mensen zijn, die direct onder de Invloed staan. En het is niet genoeg als het lokaal is (God weet het! [*lachend*] ik heb nog nooit iets gezien, dat meer verrot is!), het is niet genoeg als het lokaal is, het is niet genoeg als het Indiaas is, helemaal niet: het moet globaal zijn, want ... En we zijn op het moment duidelijk er nog ver vanaf --- zelfs in het onzichtbare, zelfs in het Onbewuste. Er zijn enige tekenen. Enige tekenen, waarover gewone mensen zich zouden verwonderen en verheugen, maar die voor mij ver van voldoende zijn.

Nee, wat de regering betreft, is de zaak nog onbeslist, en toch... Er zijn alleen zoveel dingen, die neigen, die naderbij trekken, en dan gaan ze weg op een raakvlak --- dat is de moeilijkheid, want als zij weggaan op een raakvlak, dan gaan zij erg ver weg... (*gebaar, dat de mogelijkheid laat zien om erg dichtbij kruisen van de Geschiedenis te komen, dan weg te bewegen langs een immense cirkel achterwaarts, om weer terug te keren*)... en zij hebben een erg lange tijd nodig om terug te keren.¹³¹

Er wordt nu iets gepoogd: er zijn enkele mensen, die met ons in contact staan en bewust zijn; zij hebben de mogelijkheid van actie en zij proberen het. Zij hebben een idee opgevat: om Rusland en Amerika samen te brengen, zodat de twee vermogens verenigd zullen worden om de agens te zijn van vrede op aarde. Het is een UITSTEKEND idee. We zullen zien, wat er gaat gebeuren.

Omdat klaarblijkelijk... Oh, om de waarheid te vertellen, weet ik het niet. Ik zeg "klaarblijkelijk," maar het is absoluut hetzelfde voor me, wanneer alles vernietigd wordt en opnieuw begint --- het is een andere manier van spelen, dat is alles. Maar misschien zonder vernietigen... Vernietigen en helemaal opnieuw beginnen (*lachend*) is al enkele keren gedaan! Misschien is dat genoeg --- wanneer mensen zonder vernietigen vooruit zouden kunnen gaan... Maar is het mogelijk?

We moeten ERG DICHT bij het doel komen om dat mogelijk te laten zijn.

De grote moeilijkheid is die tamasische stupiditeit. Gisteren had ik in verbinding hiermee de ervaring van een jong stel, dat me kwam zien. (Het

¹³⁰ Het is de periode van de Kennedy- Chroesjtsjov-de Gaulle "combinatie." Indira Gandhi zal ongeveer twee jaar later aan de macht komen.

¹³¹ President Kennedy zal exact een maand later vermoord worden (op November 22).

is heden ten dage een gewoonte, dat jonge mensen, die gaan trouwen en wiens familie ik ken, of die hier leven, mijn zegen komen ontvangen voor het trouwen! Dat is de nieuwe mode.) Dus kwamen zij. Het meisje was hier onderwezen en de jongen bleef hier gedurende een nogal lange tijd, terwijl hij hier werkte; hoe dan ook, zij willen trouwen. De jongen ging naar een baan zoeken; hij had vertrouwen [in Moeder] en vond er een. Hij is --- ik kan niet zeggen bewust, omdat het niet als bewustzijn is, ik zou het eerder bijgeloof noemen (!), maar het is een bijgeloof op het juiste doel! De beweging is onwetend, maar goed gericht, dus werkt het; niet dat hij een verlicht geloof heeft, maar hij heeft een geloof. Okay. Dingen zijn goed en hij doet het erg goed. Dus kwamen zij gisteren om mijn zegen te ontvangen. Toen gingen zij. En zij lieten in de kamer... een vitale formatie achter, erg borrelend, absoluut onwetend, erg borrelend met de joie de vivre, een joie de vivre, die zo zaligvol onwetend is over alle mogelijkheden, alle mogelijke misères, en niet alleen voor zichzelf, maar voor iedereen! Weet je, die joie de vivre, die zegt, "Oh, het maakt me niet uit, of we geboren worden of sterven --- het leven is kort, wel, laat het goed zijn, dat is genoeg." Geen mentale nieuwsgierigheid, geen drang om het waarom van de wereld te weten --- dat is allemaal nonsens, we hoeven ons er niet druk over te maken! Laten we gelukkig zijn, wat plezier hebben en het zo goed doen als we kunnen. Dat is alles.... Die formatie was zo sterk, weet je, in de kamer, dat ik het zag en er een plaats voor moest vinden. Het bracht me in contact met een heel domein van de aarde, van de mensheid, en ik moest het op zijn juiste plaats zetten, het in orde zetten en het organiseren. Het nam een beetje tijd van me (lang genoeg, misschien drie kwartier of een uur), ik moest alles ordenen en organiseren. Toen zag ik, hoe wijdverspreid het is op aarde. (Merk op, dat deze jonge mensen bij de "top" van de maatschappij horen, zij worden beschouwd als erg intelligent, zij zijn erg goed opgevoed, in een woord, het is ongeveer het beste, dat je in de mensheid kan vinden! Niet het uitschot, ver van dat.) En ik vroeg me af, of het niet wijder verspreid is in de Westerse landen dan hier --- ik denk, dat het zo is. Op dat moment kwam ik met overal in contact, en, wel, het "overal" was werkelijk nogal uitgebreid

Naderhand vroeg ik mijzelf, "Maar wat voor de duivel kan met dit alles gedaan worden?...? Deze mensen verstoren? Zij zijn nogal niet in staat om uit hun conditie te komen in dit leven en hebben waarschijnlijk vele, vele, vele levens nodig om te ontwaken tot het NODIG OM TE WETEN --- zolang als zij overal naartoe kunnen, weet je, (*lachend*) zolang als zij overal naartoe kunnen en dingen niet zo pijnlijk zijn, zijn ze nogal tevreden! En dan is er alsmede helemaal naar beneden die hele inerte massa, weet je, van mensen, die erg dicht bij het dier staan --- wat kan daar mee gedaan worden? Wanneer dat ook klaar moet zijn, lijkt het onmogelijk voor me.... Omdat dat jonge koppel volgens de menselijke opinie erg goede mensen zijn!

Dus hoeveel... HOEVEEL bewustzijn moeten er zijn, welke hoeveelheid, als we het zouden kunnen zeggen (er is intensiteit: nu en dan schijnt het als sterren), wat is de massa van bewustzijn, die noodzakelijk

is om deze nieuwe wereld in staat te stellen om naar beneden te komen op de aarde?... Wat zou er anders mee gebeuren? Het zou opgeslokt worden. Zoals in '60, toen ik de supramentale krachten neer zag dalen (mon petit, wat was dat een gezicht! Zij daalden neer, het was ontzagwekkend, wonderbaarlijk, het was als stortvloed, je voelde, alsof zij alles zouden overstromen), en toen rezen er van beneden grote donkerblauwe massa's op, zoals dit, en zij gingen vroof! (*gebaar van verzwelgen*) En alles werd verzwolgen.

Dus het zou FYSIEK hetzelfde zijn, begrijp je.

(*stilte*)

Dus gisteren was eerst het bezoek van die jonge mensen, toen die kwestie van geld, en toen die manifestatie [van Vermogen], die van tijd tot tijd komt. Naderhand vroeg ik mezelf, "Hoe is het..? Hoe is het, dat ik zo was? Het duurt een tijd, ik doe een zeker iets, dan verdwijnt het volledig. En ik voel me verrast, weet je, verrast. De eerste keren, dat het gebeurde, was er iets in mijn lichaam, dat enige moeite had om het te houden [het Vermogen]; nu, niets hoe dan ook, het lichaam voelt niets, het is eraan gewend geraakt. Misschien wordt dat gedaan: het lichaam wordt eraan gewend. Maar als het Vermogen er de hele tijd was, goede genade! Mensen zouden zichzelf moeten gedragen, omdat...

Dus ik keek ernaar en dacht, "Hoe komt het?" Ik was niet boos, noch van streek, noch wat dan ook --- vanbinnen, er was altijd diezelfde Liefde, onveranderlijk, altijd, altijd er, voor alles; zelfs wanneer ik dingen waarneem met een soort onderscheidingsvermogen (zelfs geen intuïtieve, een onderscheidingsvermogen, dat hoger is dan intuïtief, dat als een heldere visie is --- helder, precies, in het witte Licht), de onderscheiding van alle stupiditeit, alle slechte wil, alle *onoprechtheid* --- een erg helder onderscheidingsvermogen --- het is altijd met een Glimlach, er is altijd diezelfde Vibratie van een eeuwige Liefde. Dan komt het Vermogen --- het verstoort niets, het neemt niet de plaats in van wat dan ook: het is een toevoeging. Het is een actie: het doet zijn actie en gaat dan weg. Maar terwijl het er is... weet je, de Kracht, die mij mijn vuist op tafel liet slaan, had alles kapot kunnen slaan. Maar natuurlijk kon een arme kleine hand, en arme kleine arm alleen de tafel schudden!... (*Moeder lacht*) Het kon alleen veel lawaai maken en de tafel schudden. Maar de perceptie was enorm.

Dat was de laatste keer, maar niet de eerste.

Zekere tijden geef ik niet toe; bij tijden komt het als ik alleen ben, dus zeg ik natuurlijk geen woord en geef ik niet toe, maar na een tijd komt er een soort... (hoe kan ik het noemen?) Ik vraag me af, "Wat gaat er gebeuren?..." Het is geen angst, maar iets, dat observeert en vraagt, "Maar is het werkelijk mogelijk om dit... om dit te laten manifesteren?" En het komt altijd in verbinding met een omstandigheid, een actie, een beweging (soms --- erg zeldzaam --- een idee in iemand, maar dat is zeldzaam), en het komt

bijna als een NOODZAAK: "Dit moet neergeslagen worden" (*gebaar van een zwaard van licht naar beneden brengen*). En wat een machtige slagkracht!... Buiten alle proportie met aardse dingen. Dan gaat het weg -- - ik trek het niet naar beneden, noch stuur ik het terug: ik ben er getuige van, en het lichaam wordt gebruikt, niets anders. En dan is het weg.

Er is een constante aspiratie in het lichaam voor alles, dat het kan perfectioneren --- het instrument perfectioneren, bedoel ik --- en er vraagt erg weinig voor Vermogen. Toen Sri Aurobindo hier was, was er een helder gewaarzijn van de noodzaak van Vermogen, en ik zei verscheidene keren, "Het is het supramentale Vermogen, dat het eerst zal manifesteren." Omdat zonder Vermogen het onmogelijk zal zijn: de masse oppositie in de wereld is voldoende om alles op te slokken, net zoals het Licht opgeslokt werd in '60 --- het supramentale Licht en Bewustzijn werden opgeslokt; het zal hetzelfde zijn. Maar naderhand, toen ik de hele taak moest doen, stond ik niet langer op dit punt [Vermogen], er was geen besef van deze noodzaak meer, maar eerder het gevoel van een GEHEEL, dat samen vooruit moet gaan en samen manifesteren. Een soort perfectie van het Geheel.

Maar het komt.

Maar toen we, bijvoorbeeld, gewoonlijk die bijeenkomsten hadden voor de puja's¹³² en Durga gewoonlijk kwam (toen Sri Aurobindo hier was en gedurende enige tijd erna), toen zij zich manifesteerde, was er een groot vermogen, dat samen met haar kwam --- maar dat is niets! Niets, vergeleken met Dat. Durga's vermogen... ja, het is als melk en water in vergelijking.

En er is absoluut niets vitaals aan --- nu vind ik vitaal vermogen nogal ruw, nogal weerzinwekkend. Er is niets vitaals aan: het is iets vanaf bovenaf. Het komt altijd met een gouden Vibratie, erg sterk, en zo massief!...

Maar het komt alleen, wanneer de situatie extreem gespannen is; wat zou kunnen verklaren, dat het waarschijnlijk noodzakelijk is om al die Materie een beetje op te schudden, en dat kan alleen komen, wanneer alle andere middelen niet meer toereikend zijn.

Weet je, op die tijden voel ik zo'n kracht in me, zelfs een fysieke kracht, groter dan ik ooit gevoeld heb in mijn leven, zelfs toen ik jong en sterk genoeg was, en het laat me voelen, dat mensen's fysieke kracht... niets is! De eerste keer kwam het na mijn ziekte (ik was niet waakzaam), het deed zo om geen klaarblijkelijke reden (mogelijk als een test) en dit instrument lag op mijn tafel (*Moeder wijst op een penhouder, gemonteerd op een stalen spil*). Dus de Kracht kwam, en om de een of andere reden wild ik dit ding naar beneden drukken. Ik zette mijn hand erop zonder enige inspanning, enige kracht (maar de Kracht was er, het was in mijn arm): het brak af! (het is niet makkelijk te breken.) Recht afgebroken! Zonder de

¹³² In Oktober en November, de puja's van de verschillende aspecten van de Moeder.

schaduw van een inspanning. De dokter was hier, hij vroeg me "Waarom?" Ik vertelde hem, "Oh, ik deed het niet opzettelijk, een kracht nam bezit van mijn arm en het brak!" En ik deed het bewust; ik zag, ik zag de Kracht, zag een soort gouden bliksemstraal, erg sterk, die kwam en --- knak! Ik deed niet de kleinste inspanning. De dokter was van streek! (Hij is een man met een sattvische natuur.) Hij vertelde me, *dat is stupide, het breekt je dingen* --- Ik krijg andere!

Dat was de eerste keer. Naderhand was ik op mijn hoede.

Toen Sri Aurobindo hier was, was er een jongen, die nogal oncontroleerbaar was: hij had woedeaanvallen, die hij niet kon controleren (niet, dat het bij hem opkwam om hen te controleren!). Hij was een ingenieur en een erg intelligente jongen (maar dat maakt geen verschil) en een keer, terwijl Sri Aurobindo in mijn kamer was, kwam deze jongen de trap op en had me geroepen. Ik ging naar buiten om hem te zien. Toen brak hij uit in grote woede, begon te schreeuwen en in zijn woede probeerde hij naar me te rennen. Wel, ik plaatste eenvoudig mijn twee handen op zijn schouders zonder een inspanning, zo --- hij tuimelde de trap af. Ik stopte hem nogal eenvoudig om naderbij te komen door zijn schouders aan te raken.... Maar dat was duidelijk Kali. Sri Aurobindo kwam en ik vertelde hem, wat gebeurd was. (De jongen was weer opgestaan en beklom de trap weer; toen hij Sri Aurobindo zag, rende hij weg!... Hij deed het nooit weer, natuurlijk.) Maar dat was duidelijk Kali: wanneer Kali het wil, kan ze erg sterk zijn, maar dat behoort nog tot de aardse dingen. Zij is erg sterk: ik stopte de jongen eenvoudig om naderbij te komen, ik zette mijn handen op zijn schouders, hij verloor zijn evenwicht en viel helemaal de trap af, hij rolde van de trap af. Dus ik dacht, dat het Sri Aurobindo was, die Kali tussenbeide liet komen (hij had die uitzinnige jongen horen schreeuwen, zie je).

Het is niet hetzelfde. Lang geleden, toen Sri Aurobindo hier was, kwam Kali gewoonlijk van tijd tot tijd --- maar het hoort nog bij deze wereld, het is niet hetzelfde [als het supramentale Vermogen].

Een andere keer was een kerel (er zijn enige waanzinnige karakters van die soort) uit Australië gekomen: hij was een onderwijzer en had lessen gegeven in de School. Hij begon ongelooflijke dingen te preken --- hij was de geïncarneerde God, zie je! Tot de dag, dat het een pijn in de nek te worden. En hij had verklaard, dat hij voor altijd zou blijven.... Mensen waren geïrriteerd, iedereen was geïrriteerd, zij wisten niet, wat zij moesten doen. Ik was hier in mijn kamer (het was drie jaar geleden, misschien vier). Ik herinner me: Ik zat in mijn bed (in die tijd werkte ik gewoonlijk op mijn bed, daar), en ik ontving een brief, waarin mij verteld werd... in het kort, dat het onmogelijk geworden was, niet te tolereren, dat hij hier niet gehouden kon worden. Dus concentreerde me gedurende een minuut en Kali arriveerde - -- Kali in haar strijd stemming, een zwarte, dansende Kali. Ik vertelde haar, "Waarom ga je niet op zijn hoofd?" (*Lachend*) Zij ging en deed haar dans op zijn hoofd --- de volgende dag schreef hij, dat hij de Ashram ging verlaten. In dit geval was het erg helder: de dag ervoor had hij verklaard, dat hij niet

zou toegeven, dat hij de bedoeling had om hier te blijven en zijn lessen voort te zetten, en dat we hem gedwongen weg zou moeten sturen, zodat hij zou gaan (zij hadden me dit nogal in tranen verteld). Kali's dans overtuigde hem, dat hij beter kon gaan!

Maar dat alles, zie je, is het spel van de wereld. Wat nu gaande is, is iets anders, helemaal iets anders.

Het komt, het handelt, het gaat. En het geeft geen enkele bericht vooraf van haar komst!

Op zulke momenten voelt het lichaam erg uitgestrekt --- uitgestrekt, onbepert, erg uitgestrekt, alsof het alle Materie AANRAAKTE; er is een bewust contact met alle Materie. En met mijn vuist slaan, zoals ik gisteren deed, is nogal symbolisch, niets dan symbolisch: het was geen tafel, mijn vuist sloeg op de aarde! "Aarde, wanneer je niet klaar bent, wel, je wordt achtergelaten om te pareren voor jezelf; wij zullen weggaan en terugkomen, wanneer je klaar bent."

Dus het blijkt een noodzaak te zijn om tamas ergens op te schudden -- er is plenty RAMAS, plenty.

Begrijp je, ik voel geen enkele haast --- ik hou zoveel van stenen, bloemen, zij zijn allemaal zo prachtig! Het begint verderop minder plezierig te worden... het meest onplezierige is menselijke perversie --- perversie van wreedheid, van slechtheid, van hardheid. Je moet hoger rijzen om het te accepteren, om er niet door aangedaan te worden.

Maar wat ik gisteren zag, die bubbelformatie van joie de vivre, ik zag duidelijk, dat het een van de grootste obstakels is --- een van de grootste obstakels: een vitale vreugde, die zichzelf kent, die niets anders kent dan zijn eigen vitale vreugde en VOLMAAKT tevreden is. Ik zag, dat het een groot obstakel was, omdat... het al een soort reflectie bevatte van het Ware iets. En dan kan je alleen lachen, maar er zijn barse mensen, die zeggen, "Je zal zien, wanneer je ziek wordt, je zal zien, wanneer je oud wordt..." (Dat alles kwam, omdat er een heel werk was, dat een heel drama vertegenwoordigd op de aarde's schaal, er was dit en dat en dat....) Waarom? Waarom bars zijn? Laat hen gelukkig zijn, zij vertegenwoordigen... waarom, het is schuim op vers bier!

* * *

Net voor vertrek:

Ik had een droom vannacht: het is het laatste, dat ik herinner. Het was als een bergweg en er waren enorme vehikels, zoals tanks, erg zwart, die berg opklommen. En ik had het gevoel, dat zij Russisch of Chinees waren, als een enorm militair konvooi, erg, erg zwart, dat de berg opklom.

Het is geen droom. Misschien is het, wat daarboven gaan de is.¹³³

Je ging daar waarschijnlijk naartoe.

(stilte)

Ja, men kan op die manier dingen zien, veel dingen. Het is om je te laten zien, dat je innerlijke zintuigen hebt --- men gaat en ziet, men dwaalt rond en komt terug. *(Lachend)* Het zijn oefeningen!

Oktober 26, 1963

(Pondicherry is net getroffen door een cycloon en Satprem door een vreemde koorts.)

Voelde je iets gedurende de cycloon? Nee, niets in het bijzonder?

Je hebt altijd een besef van iets in een furie --- en niet te aardig!

(Lachend) Klaarblijkelijk!

Eerst kwam het van een richting, dan een dode kalmte --- het is altijd op die manier. Weet je, hoe cyclonen werken? Het is iets, dat roteert, en in het centrum is een dode kalmte; helemaal eromheen is een wervelwind, en het roteert, terwijl het voortgaat. Dus het eerste deel (wat de voorkant van de cycloon genoemd zou kunnen worden) arriveert uit een richting. We hebben een Amerikaanse Schout-bij-Nacht hier, die deze dingen erg goed weet --- alle zeevarende mensen kennen hen --- hij had de cycloon gezien van een afstand op de zee en waarschuwde ons. Maar het is altijd op die manier, had ik opgemerkt. De eerste golf arriveerde uit het noorden, maar omdat we vooraf gewaarschuwd werden, was alles gesloten. Toen stierf de wind volledig, maar de zuidelijke ramen waren opengelaten. En de tweede golf kwam van de andere richting (het kwam ongeveer in de avond, een beetje voor 7, ik herinner het niet, hoe dan ook, ik zat hier aan de tafel.) En ik zag... Ik zag, die wervelwind komen en erbinnen waren formaties: als opgehoopte massa's, sommige grijs-zwart, andere roodachtig-bruin. En ik

¹³³ In de Himalaya.

keek naar alles; ik zag ze van een afstand, er waren veel van hen: grote formaties, bijna zo groot als huizen. Zij kwamen in opgehoopte massa's met soorten formaties BINNEN de wervelwind. Dus ik was hier, terwijl ik net aan mijn diner begon, toen een roodachtig-bruine formatie over kwam, zo, precies van hier tot je huis (*Moeder veegt over de kamer van zuid naar noord*), en het raakte me. Mon petit, huilende pijnen! En dan een verschrikkelijk ongemak. Dus natuurlijk mijn gebruikelijke remedie: ik bleef stil en bood het allemaal aan de Heer aan. De formatie ging voorbij, stopte niet (het ging voorbij, sloeg toe en ging weg), en liet achter zich (naderhand waren de pijnen erg mat, zij konden gecontroleerd worden) een soort erg eigenaardig besef van ongemak... een soort slechtheid, als grote, scherpe klauwen, die iemand's maag aanharken. Dus verwachtte ik iets voor jou --- ook anderen werden ziek, die in het pad van de formatie waren. Maar er moet een aanzienlijk aantal gevallen geweest zijn, omdat ik veel formaties zag --- die sloeg, zie je. Ik zag het zo snel als de cycloon aankomen, toeslaan, en dan doorgaan. Dus toen me verteld werd, dat je koorts had, dacht ik onmiddellijk, "Dat is het."

Was het pijnlijk?

Oh, verschrikkelijk, alsof ik vanbinnen brandde.

Dat is het, als roodgloeiende ijzeren klauwen. En anderen hadden ook hetzelfde, juist hetzelfde.

Mijn lichaam en spieren doen overal pijn, alsof ik geslagen was.

Ja, dat is het, mon petit. De dokters zouden zeggen, dat het een massa bacteriën was of virussen (of God weet wat), maar het was vitale slechte wil --- vitale kwaadaardigheid --- maar met een bedekking, die materieel genoeg was om direct te handelen (*Moeder slaat*): het was onmiddellijk, weet je, geen behoefte aan incubatie! Onmiddellijk, als een vurig zwaard, dat je maag openrijt --- charmant.

Het zal weggaan.

Maar ik stopte het onmiddellijke effect (het onmiddellijke effect was... bijna catastrofaal), ik stopte het met mijn grootse methode: dat soort van innerlijke onbeweeglijkheid, en alles in de Heer's handen achterlatend. Desalniettemin was ik de volgende dag onwel (Ik ben nog niet erg goed), alsof het lichaam verschrikkelijk door elkaar geschud was.

Toen zag ik allerlei soorten dingen --- oh, bah! bah!... Een adverse organisatie in het meest materiele vitale om de niet verlichte spirituele aspiraties te misleiden: ik ondervond dat vannacht. Er was een soort priester, die leerde, hoe dingen te doen, en voor ieder ding moest ik het tegenspreken en verklaren --- omdat hij nogal een publiek had: hij had dat publiek 's nachts, en wanneer mensen wakker worden, zijn zij er niet bewust van, en het beïnvloedt hen. Het resulteert in een soort bezetenheid.

Het was (oh, ik zie de gentleman vaak), het is een lang, zwart wezen --- hij is zwart, gitzwart --- maar hij laat zichzelf doorgaan als een grote Ingewijde! Mensen zien hem niet, zoals hij is (zij moeten hem zien in een erg aantrekkelijke vormomming), en hij preekt juist dingen, die desintegratie bevorderen. Hij leert je in detail, hoe te doen --- een erg goede leraar van *onheil*. Maar ik argumenteerde met hem over alles, verklaarde alles in detail, erg zorgvuldig, erg consciëntieus, en toen het voorbij was, bood ik alles aan de Heer aan --- dus ik weet niet, wat er met hem gebeurde!

“Zij” zijn nogal ongelukkig over wat hier gaande is! (*Moeder lacht*)

Dus dat moet een goed teken zijn, is het niet?

Ja, maar... Het schudt mensen een beetje.

Het vreemde is, dat L., die op het pad is van deze formatie (*gebaar van zuid naar noord*), ziek was, hij had koorts, zoals jij: hetzelfde, dezelfde pijnen --- erg speciale pijnen. En U. was ook bijna gepakt; maar de dag ervoor had ik hem uitgelegd, hoe hij zichzelf moest verdedigen, en hij vertelde me, dat hij mijn methode gebruikt had en dat het nogal goed werkte. Ik had uitgelegd aan hem, hoe het aan de Heer te “geven” (dat is, te leren om te offeren). Hij probeerde het en vertelde me, “Het werkte nogal goed, het wortelde niet: een moment van ongemak, en het was voorbij.”

Men zou moeten leren, hoe dat te doen. Wanneer men het met zijn hoofd doet, is het nutteloos; het is effectief, wanneer je in staat bent om dat soort eeuwige onbeweeglijkheid op te roepen... dan is het effect onmiddellijk. Maar over het algemeen weten mensen, hoe het te doen voor anderen, maar niet voor zichzelf, omdat zij voor zichzelf beginnen te vibreren --- wanneer het veel pijn doet, is het moeilijk om die vibratie te stoppen. Maar het KAN gedaan worden; zelfs, wanneer de pijn absoluut acuut is, bijna ondraaglijk (normaal zou men beginnen te schreeuwen), KAN men, kan men het doen en die stille onbeweeglijk oproepen naar de pijnlijke plek --- onbeweeglijkheid van eeuwigheid. Erg, erg snel, binnen enkele seconden verdwijnt de intensiteit; er blijft alleen een herinnering, waarvan men zou moeten zorgen om het niet opnieuw te ontwaken door erover te denken, maar dat vertoef als een herinnering in het lichaam, als wanneer je jezelf een goede tik geeft, een gezonde slag, en de acute pijn weg is, maar het merk blijft. Het blijft een meer of minder lange tijd. Wanneer men de inspanning deed om erg, erg stil, onbeweeglijk te blijven, zonder iets te doen, iets te denken, iets te willen, gedurende een voldoende lange tijd, denk ik, dat er erg weinig effect zou zijn.

Zo erg, dat men bijvoorbeeld WEET, dat men een gewelddadige koorts heeft (het komt met een gewelddadige koorts, een gewelddadige reactie), en er toch geen teken van koorts is! Ik had de ervaring drie of vier keer; ik had die dingen, die aanvallen brengen van gewelddadige koorts, en toen de dokter kwam, vroeg ik hem, “Dokter, heb ik een koorts?” (ik wist erg goed, dat ik een koorts had, ik hoefde het hem niet te vragen! Een van die

koortsen, die je een erge hoge temperatuur laten hebben; maar dan was er de onbeweeglijkheid, die ik opgeroepen had.) De dokter voelde mijn pols, "Nee, u bent goed!"

Men kan dit natuurlijk mentaal imiteren, maar het is alleen een imitatie. Wat ik bedoel is iets anders, wat niets te maken heeft met mentale *wil* --- (*lachend*) misschien is het een geschenk van de Heer, ik weet het niet!

Oktober 30, 1963

(Bij de gebeurtenis van Satprem's verjaardag schrijft Moeder de volgende boodschap:)

" Een dag zal komen, wanneer alle mooie dromen werkelijk zullen worden, met een werkelijkheid die veel' wonderbaarlijker is dan iets, waarover we kunnen dromen.

Met onze liefde en zegen."

Ik heb het in het Frans geschreven, maar het is iets, dat Sri Aurobindo voor je zei!

Ik heb "onze" opgeschreven, het is opzettelijk.

En hij zei het met verzekering, "Vertel hem dat, laat hem niet vergeten, dat al het mooie, het meest wonderbaarlijke, de meest fantastische dingen, waarover we gedroomd hebben, niets vergeleken zijn met wat gerealiseerd zal worden." --- en toch zal dat de realisatie zijn van al onze dromen. Maar perfecter, wonderbaarlijker, vollediger, levendiger.

's Anderdaags vroeg ik me af, "Wat ga ik hem vertellen?" En hij antwoordde me onmiddellijk, "Vertel hem dit."

Ja, het zal op die manier zijn.

Ja! Het ligt voor de hand.

November

November 4, 1963

(Moeder ziet er vermoeid uit)

Gisteren had ik besloten om Sujata te zien, en zij lieten me daar volmaakt onnodig staan om dingen te arrangeren, onder het voorwendsel, dat het vitrines zijn, dat er bezoekers verwacht worden en dat de objecten gearrangeerd zouden moeten worden in de vitrines.... Na meer dan een uur besteed te hebben aan dat werk, vertelde ik hen, "Ga weg, ik heb genoeg gehad! En --- doe wat je ook wil." Ik was geërgerd.

Een lawine van mensen, van brieven, van complicaties.... Maar tegelijkertijd is er een lawine van... (Hoe zal ik het neerzetten?) --- alles, alles wordt zo nieuw. Alles. Alles.

Een voorbeeld: gisteren was ik gedurende tenminste een kwartier gevuld met een soort wonderbaarlijke --- verwonderende --- bewondering voor Natuur's fantastische verbeelding in het uitvinden van dieren. Ik zag alle dieren in hun details --- dat is, het voormenselijke tijdperk. Er was bijgevolg geen denkvermogen. En hoe prachtig was die verbeelding zonder het denkvermogen, weet je! Het was, alsof ik erin leefde: er was geen mens, geen denken, maar dat verbeeldende vermogen om de ene soort uit een andere tevoorschijn te laten komen, en dan een andere; en al die details... Alles wordt zo, alsof het voor de eerste keer GEZIEN werd en vanuit een heel andere hoek; alles, alles: mensen's karakter, omstandigheden, zelfs de beweging van de aarde en de sterren, alles is zoals dat, alles is volledig nieuw geworden en... onverwacht, in de zin, dat de hele menselijke mentale visie --- volledig weg is! Dus zijn dingen veel beter! (*Lachend*) Veel beter zonder het menselijke denkvermogen. (Ik bedoel niet, dat zij beter zijn zonder de mens, ik bedoel, dat gezien vanuit een andere gezichtspunt dan het menselijke, mentale gezichtspunt, alles veel prachtiger is.) En dan, alle details van iedere minuut, alle mensen, alle dingen, alle... De bomen (*Moeder kijkt naar de kokosnootboom voor haar raam*), die gestript werden door de cycloon; deze hield het zo wonderbaarlijk vol en het heeft een nieuwe bloem --- het heeft oude bladeren, die beschadigd zijn door de cycloon, maar er is een nieuwe bloem aan gegroeid. Zo mooi, zo vers!... Alles is zo.

Ik ook. Ik ook, ik zag mijzelf (*lachend*) vanuit een nieuwe hoek! En de dingen, die er in het verleden waren, niet positief problemen, maar hoe dan ook "kwesties om opgelost te worden" (zekere acties, zekere relaties), alles weg. En er is iets, dat er grondig van geniet --- ik weet niet, wat dat iets is, maar het geniet er grondig van. Uitwendig wordt alles, zoals ik je vertelde, op me opgehoopt ("op me," wel, het is niet op me), op dit lichaam, dat verplicht is om vragen te beantwoorden, verplicht om brieven te lezen, verplicht om

mensen te zien... terwijl het zo veel leuker is, wanneer het van de innerlijke ervaring kan genieten en deze nieuwe visie van dingen te hebben --- omdat het allemaal erg materieel is, het gaat niet uit de Materie om de wereld op een ander manier te zien (dat is gedurende een lange tijd gedaan, natuurlijk, het is niets nieuws, en niets wonderbaarlijks), dat is het niet: het is Materie, die naar zichzelf kijkt op een volledig nieuwe manier, en daar is de pret! Het ziet de hele affaire als nieuw en helemaal verschillend. Dan dompelen ze mij terug in die stupide manier om dingen te zien, de gewone menselijke manier, waarin alles een probleem wordt, een complicatie. En ik ben verplicht --- verplicht om mensen te beantwoorden, om te luisteren naar wat ze me vertellen... Het is jammer.

Ze verspillen mijn tijd.

* * *

(Later vraagt Moeder, denkend over de voorbereiding voor het volgende "Bulletin," wat het volgende aforisme is.)

95 --- Alleen door volmaakte verzaking van verlangen of door volmaakte bevrediging van verlangen kan de opperste omarming van God ervaren worden, want op beide manieren wordt de essentiële voorwaarde bewerkstelligd, --- het verlangen verdwijnt.

Het is onmogelijk om verlangen volmaakt te bevredigen --- het is iets, dat onmogelijk is. En om verlangen te verzaken ook: je verzaakt een verlangen en je krijgt een andere. Daarom zijn beide manieren onmogelijk --- het is mogelijk om een conditie binnen te gaan, waarin er geen verlangen is.

(lange stilte)

Het is jammer, dat ik geen notitie kan houden van alle ervaringen, die naar me toe komen, omdat juist deze enkele laatste dagen, gedurende een periode van tijd, er een erg heldere perceptie was van het ware functioneren, dat de uitdrukking is van de allerhoogste Wil en spontaan, natuurlijk en automatisch werkt door het individuele instrument; ik zou zelfs kunnen zeggen (omdat het denkvermogen stil is, blijft het stil): door het lichaam. En de perceptie van het moment, wanneer deze expressie van de goddelijke Wil vervaagd is, *vervormd* door de introductie van een verlangen, de speciale vibratie van verlangen, die een kwaliteit helemaal van zichzelf heeft en die komt voor veel klaarblijkelijke redenen: het is niet alleen een dorst naar iets, een behoefte aan iets of een hechting aan iets; diezelfde vibratie kan getriggerd worden door het feit, dat bijvoorbeeld de wil, die uitgedrukt wordt, de uitdrukking lijkt te zijn (of in ieder geval ervoor genomen is) van de allerhoogste Wil, maar er is een verwarring geweest tussen de onmiddellijke actie, die evident de uitdrukking was van de allerhoogste Wil, en het resultaat, dat uit die actie zou moeten volgen --- het is een erg algemene fout. Mensen zijn gewend om te denken, dat wanneer zij een bijzonder iets willen, dat zou moeten komen; omdat hun visie te kort is ---

te kort en te beperkt, geen globale visie, die hen zou laten zien, dat de bijzondere vibratie nodig is om een aantal andere vibraties te triggeren en dat het de TOTALITEIT van hen allen is, die een effect zullen hebben, dat niet het onmiddellijke effect zal zijn van de vibratie, die uitgezonden was.... Ik weet niet, of dit helder is, maar het is een constante ervaring.

Wanneer ik een voorbeeld zou geven, zou het makkelijke te begrijpen zijn, maar het moet een levend voorbeeld zijn, anders is het waardeloos.

Maar gedurende die periode van de tijd maakte ik een studie en observatie van de fenomeen: hoe de vibratie van verlangen toegevoegd wordt aan de vibratie van de Wil, die uitgezonden wordt door de Allerhoogste (voor kleine alledaagse handelingen). En met de visie van vanboven (wanneer je er natuurlijk voor zorgt om bewust te blijven van die visie van vanboven), zie je, hoe de vibratie, die uitgezonden werd, precies degene was, die uitgezonden werd door de Allerhoogste, maar in plaats het onmiddellijke resultaat te produceren, dat het oppervlakkige bewustzijn verwachtte, was het bedoeld om een hele set van vibraties te triggeren om een ander resultaat te bereiken, dat meer verwijderd en vollediger is. Ik praat niet over grote dingen of aardse acties, ik praat over erge kleine dingen in het leven. Je vertelt bijvoorbeeld iemand, "Geef me dit," en in plaats van het te geven, begrijpt de persoon het niet, en geeft iets anders; dus wanneer je niet zorgt, dat je een globale visie houdt, zou een zekere vibratie kunnen voorkomen, zeg van ongeduld, of een ontevredenheid, samen met het gevoel, dat de Heer's vibratie noch begrepen wordt, noch ontvangen. Wel, het is die kleine TOEGEVOEGDE vibratie van ongeduld (of in feite van onbegrip van wat gebeurt), het is dat gevoel van gemis van ontvankelijkheid of respons, dat de kwaliteit heeft van verlangen --- we kunnen het geen "verlangen" noemen, maar het is dezelfde soort vibratie. En dat komt en compliceert dingen. Wanneer je de complete, exacte visie hebt, weet je, dat "Geef me dit" een resultaat zal produceren, dat verschillend is van het onmiddellijke en dat dat andere resultaat nog een andere voort zal brengen, dat exact is, wat het zou moeten zijn. Ik weet niet, of ik mijzelf helder maak, het is een beetje gecompliceerd!... Maar het gaf me de sleutel voor het verschil in kwaliteit tussen de vibratie van de Wil en de vibratie van verlangen. En samen hiermee de mogelijkheid om die vibratie van verlangen weg te doen door een bredere en meer totale visie -- breder, meer totaal, meer op afstand, dat wil zeggen, de visie van een uitgestrektere totaliteit.

Ik sta hier op, omdat het alle morele elementen elimineert. Het elimineert de denigrerende notie van verlangen. De visie elimineert in toenemende mate al die noties van goed en kwaad, goed en slecht, inferieur en superieur, enzovoort. Er is alleen, wat ik bijna een verschil zou noemen van vibrerende kwaliteit --- "kwaliteit" roept nog het idee op van superioriteit en inferioriteit, het is geen kwaliteit, ook geen intensiteit, ik weet de wetenschappelijke term niet, die ze gebruiken om de ene vibratie van de andere te onderscheiden, maar dat is het.

Maar dan is het opmerkelijke, dat de Vibratie (wat we de kwaliteit konden noemen van de vibratie, die komt van de Heer) constructief is: het construeert, het is vredig en lumineus; terwijl die andere vibratie van verlangen en dergelijke, compliceert, vernietigt en verwart, het verdraait dingen --- verwart en verstoort hen, verdraait hen. En het neemt het licht weg: het maakt een saaiheid, die geïntensifieerd kan worden met gewelddadige bewegingen tot het punt van erg donkere schaduwen. Maar zelfs, waar er geen passie is, waar passie niet tussenbeide komt, is het zo. Zie je, de fysieke werkelijkheid is niets anders geworden dan een veld van vibraties, die zich samen mengen en jammer genoeg ook samen botsen, in conflict met elkaar. En de botsing, het conflict, is de climax van dat soort onrust, van wanorde en verwarring, die gecreëerd wordt door zekere vibraties, die uiteindelijke vibraties van onwetendheid zijn (zij komen, omdat mensen niet weten, dat zij vibraties van onwetendheid zijn), en te klein, te nauw, te beperkt zijn --- te kort. Het probleem wordt helemaal niet gezien vanuit een psychologisch standpunt: het is niets dan vibraties.

:

Wanneer we het van een psychologisch standpunt bekijken... Op het mentale vlak is het erg gemakkelijk; op het vitale vlak is het niet te moeilijk; op het fysieke vlak is het een beetje zwaarder, omdat verlangens doorgaan als "behoefte." Maar ook daar is er deze laatste enkele dagen een gebied van ervaring geweest: de studie van medische en wetenschappelijke opvattingen over de lichaam's opmaak, haar behoeften, en wat goed of slecht voor haar is. En dit alles komt in zijn essentie neer op dezelfde kwestie van vibraties. Het was nogal interessant: er was een verschijning (omdat alle dingen, zoals het gewone bewustzijn hen ziet, niets anders dan verschijningen zijn), er was een verschijning van voedselvergiftiging (paddenstoelen, waarvan gedacht werd, dat ze slecht zijn). Het was het onderwerp van een bijzondere studie om uit te vinden of er iets absoluut was over de vergiftiging, of dat het relatief was, dat wil zeggen, gebaseerd op onwetendheid, een verkeerde reactie en de afwezigheid van de ware Vibratie. En de conclusie was als volgt: het is een kwestie van proportie tussen de hoeveelheid, de som van de vibraties, die bij de Allerhoogste horen en de som van de vibraties, die nog bij de duisternis horen. Afhankelijk van de proportie verschijnt de vergiftiging als iets, dat concreet, reëel is, of anders iets, dat geëlimineerd kan worden, met andere woorden, dat de invloed niet weerstaat van de invloed van de Vibratie van de Waarheid. En het was erg interessant, omdat onmiddellijk, zo gauw als het bewustzijn gewaar werd van oorzaak van het probleem in het lichaam's functioneren (het bewustzijn nam waar, waar het vandaan kwam en wat het was), onmiddellijk de observatie begon met het idee, "Laten we zien, wat er gebeurt." Laat het lichaam eerst volmaakt rusten met de zekerheid (die er altijd is), dat niets gebeurt, behalve door de Heer's Wil en dat het effect ook de Heer's Wil is, alle consequenties zijn de Heer's Wil, en bijgevolg zou men erg stil moeten zijn. Dus is het lichaam erg stil: ongemoeid, niet geagiteerd, het vibreert niet, niets --- erg stil. Wanneer dit bereikt is, in welke mate zijn de effecten onvermijdelijk? Omdat een zekere hoeveelheid van de materie, dat een element bevatte, dat ongunstig is voor de lichaam's elementen en het leven geabsorbeerd werd, wat is de proportie tussen de

gunstige en ongunstige elementen, of tussen de gunstige en ongunstige vibraties? En ik zag het erg helder: de proportie varieert volgen het aantal cellen, die onder directe Invloed zijn, die alleen op de allerhoogste Vibratie reageren, en het aantal cellen, dat nog behoort bij de gewone manier van vibreren. Het was erg helder, omdat ik alle mogelijkheden kon zien, van de gewone massa [cellen], de volledig geïrriteerd zijn door die binnendringing en waar je moet vechten met alle gewone methoden om van het onwenselijke element af te komen, tot de totaliteit van de cellulaire respons op de allerhoogste Kracht, die de binnendringing volmaakt onschadelijk maakt.... Maar dit is nog een droom voor morgen --- we zijn op weg. Maar de proportie is nogal gunstig geworden (ik kan niet zeggen al-krachtig, verre ervan, maar nogal gunstig), zodat de consequenties van ziek zijn niet erg lang duurden en de schade zogezegd minimaal was.

Maar alle ervaring wijzen heden ten dage, de een na de andere --- alle FYSIEKE ervaringen van het lichaam --- naar dezelfde conclusie: alles hangt af van de verhouding tussen de elementen, die exclusief reageren op de Allerhoogste's Invloed, de half-en-half elementen, op de weg naar transformatie, en de elementen, die nog Materie's oude vibratieproces volgen. De latere lijken in grote mate in aantal af te nemen, maar er zijn nog genoeg van hen om onplezierige effecten of onplezierige reacties voort te brengen --- dingen, die niet getransformeerd zijn, die nog bij het gewone leven horen. Maar alle problemen, of zij psychologisch of zuiver materieel of chemisch zijn, alle problemen komen hier op neer: zij zijn niets anders dan kwesties van vibraties. En er is de opvatting van die totaliteit van vibraties en van wat we het verschil zouden kunnen noemen (op een erg ruwe en benaderende manier) tussen de constructieve en destructieve vibraties. We kunnen zeggen (om het erg eenvoudig neer te zetten), dat alle vibraties, die komen van de Ene en Eenheid uitdrukken, constructief zijn, terwijl alle complicaties van het gewone, gescheiden bewustzijn naar destructie leiden.

(lange stilte)

Er wordt altijd gezegd, dat het verlangen is, dat moeilijkheden creëert (en dat is inderdaad zo). Verlangen kan eenvoudig iets zijn, dat toegevoegd is aan een vibratie van wil. Er wordt ook gezegd, dat er niets gebeurt, behalve door de allerhoogste Wil, dus hoe kunnen de twee dingen tegelijkertijd waar zijn en gecombineerd worden? En omdat dit probleem geponeerd werd, vond ik... De wil (wanneer het de ene Wil is, de allerhoogste Wil, die zichzelf uitdrukt) is direct, onmiddellijk, er kunnen geen enkele obstakels zijn; dus alles, dat vertraagt, blokkeert, compliceert, of zelfs mislukking teweegbrengt, is NOODZAKELIJKERWIJZE het mengsel van verlangen.

Dit kan gezien worden voor alles. Neem bijvoorbeeld een extern gebied van actie, in de uiterlijke wereld en met uiterlijke dingen (natuurlijk is "uiterlijk" zeggen je eenvoudig in een valse positie zetten), maar wanneer je, bijvoorbeeld, in het hoogste bewustzijn, het Waarheid-Bewustzijn, iemand verteld, "Ga" (ik geef een voorbeeld onder miljoenen), "Ga en zie

zo-en-zo, vertel hem dit om dat te verkrijgen.” Wanneer de persoon ontvankelijk is, innerlijk onbeweeglijk en *overgeven*, dan gaat hij, ziet de andere persoon, vertelt hem, en het gebeurt --- zonder de MINSTE complicatie, gewoon zo. Wanneer de persoon een actief mentaal bewustzijn heeft, geen totaal vertrouwen heeft, en alle mengsel van ego en onwetendheid heeft, ziet hij de moeilijkheden, ziet de problemen, die opgelost moeten worden, ziet alle complicaties --- natuurlijk gebeuren zij allemaal! Dus volgens de proportie (alles is altijd een kwestie van proportie), volgens de proportie creëert het complicaties, het heeft tijd nodig, het is uitgesteld, of een beetje erger, het is vervormd, het gebeurt niet precies, zoals het zou moeten, het is veranderd, verminderd, vervormd, of uiteindelijk gebeurt het helemaal niet --- er zijn veel, veel graden, maar het behoort allemaal tot het domein van complicaties (mentale complicaties) en verlangen. Terwijl de andere manier onmiddellijk is. Voorbeelden van die gevallen (van alle gevallen) zijn ontelbaar, zo ook de voorbeelden van het onmiddellijke geval. Dan vertellen mensen je, “Oh, je hebt een mirakel uitgewerkt!” Er was geen mirakel uitgewerkt: het zou altijd op die manier moeten zijn. Het komt omdat de intermediair zichzelf niet toevoegde aan de actie.

Ik weet niet, of dat helder is, maar hoe dan ook...

Dus van het kleinste tot zelfs aardse dingen... Ik wil helemaal niet persoonlijk zijn, dus zal ik geen voorbeelden geven, maar er waren enkele amusante, zoals bijvoorbeeld, mensen zoals presidenten, eerste ministers, zekere besluiten laten maken --- wanneer de juiste intermediair er is.

Het kan zelfs een aardse actie zijn.

Er zijn voorbeelden in de aardse actie van dingen, die “gewoon zo” gedaan werden: niemand begreep ooit, hoe het gedaan werd of waarom het gedaan werd --- gewoon zo, zo eenvoudig, zo eenvoudig, het werkte allemaal uit. En in andere gevallen om hoofdzakelijk een visum of vergunning te verkrijgen, moet je hemel en aarde bewegen! Dus van het kleinste, het geringste fysieke ongemak, tot de meest globale actie, is het allemaal hetzelfde principe, het komt allemaal neer op hetzelfde principe.

Natuurlijk is het, wanneer je de ervaring hebt, erg gemakkelijk te begrijpen, maar het is moeilijk uit te leggen --- trouwens, ik denk niet, dat ik dit in het *Bulletin* kan zetten.

Ja, dat kunnen we, het is nogal helder!

Oh, onbegrijpelijk.

Nee, nee.

Hoe dan ook... Ik probeerde om het persoonlijke element zoveel mogelijk eruit te nemen.

Het is helder.

Is het werkelijk?... Okay (*lachend*), heel goed dan!

November 13, 1963

(Betreffende een oude Playground Talk van 8 Januari 1951, waarin Moeder zei: "De geschiedenis van de aarde lijkt een geschiedenis van victories te zijn, gevolgd door nederlagen, en niet nederlagen, gevolgd door victories.... [Maar] in waarheid zijn de bewegingen van de Natuur als die van getijden: dingen gaan vooruit, dan achteruit, dan vooruit, dan achteruit... wat in een universeel leven, zelfs in het aardse leven een progressieve vooruitgang impliceert, ofschoon klaarblijkelijk onderbroken door terugtrekkingen. Maar die terugtrekkingen zijn alleen een verschijning, zoals wanneer je een aanloop neemt om een sprong te nemen. Je lijkt terug te gaan, maar het is alleen om je in staat te stellen om hoger te springen. Je zou me kunnen vertellen, dat dit allemaal wel goed is, maar hoe geef je een kind de zekerheid, dat de waarheid zal triomferen? Want als hij geschiedenis leert, zal hij zien, dat dingen niet altijd goed eindigen.")

(Moeder blijft in gedachten)

Uiteindelijk komen dingen, zolang er een dood is, altijd tot een slecht einde.

Alleen, wanneer de victorie gewonnen is over de dood, zullen dingen ophouden om tot een slecht einde te komen... dat wil zeggen, wanneer de terugkeer van de Onbewustheid niet langer noodzakelijk zal zijn om een nieuwe voortgang toe te staan.

Het volledige proces van ontwikkeling, tenminste op aarde (ik weet niet, hoe het op andere planeten is) is op die manier. En misschien (ik weet niet veel over de geschiedenis van astronomie) universums ook --- weten ze of universums fysiek verdwijnen, of de fysieke geschiedenis van het einde van een universum opgenomen is?... Tradities vertellen ons, dat een universum geschapen is, dan teruggetrokken in *pralaya*, en dan komt er een nieuwe; en volgens hen is het onze het zevende universum, en omdat het het zevende universum is, is het degene, die niet naar *pralaya* zal terugkeren, maar vooruit zal blijven gaan zonder terugtrekking. Daarom is er in feite in het menselijke wezen die behoefte aan permanentie en aan een ononderbroken vooruitgang --- het komt, omdat de tijd gekomen is.

(Moeder blijft in contemplatie)

November 20, 1963

Zo, enig nieuws? Hoe gaat het?

Zo-zo.

Niet helemaal goed?

Niet helemaal goed, nee.

Is je gezondheid niet goed?

Ook niet te goed.

Wat is verkeerd?

Het is ook vanbinnen.

Oh, dan is het dat waarom! Wat is er verkeerd vanbinnen?

Wil je me het niet vertellen?

Ik ben een beetje... gedesillusioneerd.

Door wat?

Mijn geloof wankelt niet, maar ik heb de indruk, dat behalve voor een zeker aantal dingen, die ik moet doen en waarvoor ik een precieze hulp ontvang, een hulp, die werkelijk van vanboven komt, maar voor de rest niets. Begrijpt U, het is nu tien jaar, sinds ik hier kwam, wel er is niets -- niet, dat ik geloof mis, maar er is geen ontwikkeling.

Misschien niet de ontwikkeling, die je verwacht.

Wel, voor mij moet het een ontwikkeling van bewustzijn zijn: ZIET U. Ik weet het niet, U zou het moeten zien!

Ah, altijd die kwestie van "zien."

Natuurlijk!

Maar dat is niet noodzakelijk, sommige mensen realiseren zonder zien.

Ik vind dat nogal onvolledig. Er is geen bewustzijn.

Geen bewustzijn?

Nee.

Ben je niet bewust?

Van wat?

(stilte)

Mijn geloof verandert niet: dit is de Waarheid zonder een twijfel. Zelfs, wanneer niets gebeurde gedurende twee eeuwen, zou het nog de Waarheid zijn, maar...

Oh, twee eeuwen, dat is niets, Twee millennia, mijn kind, kom op.... Je bent in een te grote haast.

Ik dacht werkelijk... Toen ik yoga begon, leek het nogal natuurlijk voor me: Je doet zo en zo iets, je krijgt zo en zo een resultaat --- het leek voor de hand liggend voor me. Die vanzelfsprekendheid is door elkaar geschud.

Ja, dat voelde ik. Zou je geloven, dat er de laatste tijd, gedurende twee of drie weken, een soort *snakken* geweest is naar effecten (wat JIJ "resultaten" noemt), effecten. Voor mij waren ze "effecten" En ik zei tegen mijzelf, "Dat is vreemd, ik heb dat nog nooit in mijn leven gehad, ik ben absoluut gelijkmoedig, waarom dit snakken?" --- De hele tijd vat ik je ziekten! Zeg, dat is niet erg aardig! *(gelach)*

Ah, nu begrijp ik het! Ik zei tegen mijzelf, "Waar komt het vandaan? Waar komt het vandaan?..."

Okay.

Wel, het zal voorbijgaan. Het is aan het voorbijgaan.

(stilte)

Er is mij op een volmaakt objectieve, maar onbeduidende manier enige effecten getoond, die onbetekenend zijn in hun dimensies, maar toch OVERWELDIGEND, vertel ik je, overweldigend in hun kwaliteit. En met een glimlach, alsof ik voor de gek gehouden werd en verteld, "Oh, dus je wil resultaten. Wel, hier zijn ze. Wil je effecten? Wel, hier zijn ze. En toen

ging het door (weet je, wat ik “onbeduidend” noem, is wat leven’s kleine omstandigheden van iedere minuut betreft): “Wil ja AARDSE resultaten? Wel, deze zijn veel aanzienlijker in hun kwaliteit, dan je kunt zien.” En inderdaad zag ik kleine, erg kleine dingen, bewegingen van bewustzijn in Materie, erg kleine dingen, die ... waarlijk verbazingwekkend waren in hun kwaliteit, en die nooit opgemerkt worden, omdat ze volledig onbelangrijk zijn (uitwendig onbelangrijk). Alleen, wanneer observeert op een meest vage manier, merk je hen op, omdat zij in feite fenomenen zijn van bewustzijn in de cellen --- ben je bewust van je cellen?

(Satprem schudt zijn hoofd)

Nee. Wel, wordt bewust van je cellen, en je zal zien, dat er resultaten zijn!

Al deze laatste enkele dagen is het gekomen als... als bewijzen, bewijzen, die elke twijfel kunnen verpletteren: bewijzen de Allerhoogste’s alomtegenwoordigheid in de klaarblijkelijk MEEST ONBEWUSTE MATERIE --- iets, dat zo overweldigend is, dat de rationele rede het nauwelijks kan geloven. Maar het wordt ertoe gedwongen. Je merkt het natuurlijk alleen op, wanneer je die meest vage graad van attentie bereikt hebt en wanneer je, in plaats grote dingen te wensen, die veel lawaai en beweging veroorzaken en erg verblindend lijken, jezelf tevreden stelt met het observeren van erg, erg kleine, erg kleine dingen, die voor onze pretentieuze redenen volmaakt onbetekenend zijn, maar voor de Heer verpletterende bewijzen zijn.

Maar ik heb geen bewijzen nodig! Ik heb geen twijfel gedurende een seconde, er is geen enkele twijfel in mijn bewustzijn.

Wat kom je dan tekort?

Wel, ik vertel mijzelf, dat ik nutteloos ben! Ik ben niet capabel. Dat is alles.

Maar dat is niet waar!

Waarom ben ik dan niet bewust?

Maar dat is vals, mon petit!

Maar ik ben niet gewaar, dat er iets gaande is. Ik wordt bijvoorbeeld wakker in de morgen en ik heb niet het flauwste idee, waar ik ’s avonds geweest ben.

En hier probeert ik nooit om te herinneren!... Ik ga tot de grootste moeite om te slagen --- ik slaag, ik begin te slagen. Wanneer ik naar bed ga, vraag ik, “Voor de liefde van God, voor de liefde van U, Heer, laat me zaligvol en vredevol rusten zonder bewust te zijn van... die hele nutteloze warboel van het leven en de mensen.” En wanneer ik wakker wordt (ik wordt bijna vier

of vijf keer wakker in de nacht, dat wil zeggen, ik kom uit mijn trance en ga mijn externe bewustzijn binnen), iedere keer merk ik op, dat er een evenement gaande was geweest, maar onmiddellijk komt er iets en gaat vrrt!... (*gebaar van wissen*) omdat ik het vroeg; dus het gaat weg. En hij is vol humor, de Heer, weet je (*Moeder lacht*), veel meer, dan we denken, omdat Hij me net een hint geeft van iets, wat plotseling extreem interessant is en openbarend: 's anderdaags ben ik in contact gebracht met de politieke omstandigheden van het land en toen kwam op mijn idiote verzoek natuurlijk, zodra ik ontwaakte, zodra ik terugkwam naar de externe omstandigheden, iets en ging vrrt!... en het verdween. Dus deed ik een kleine poging om het terug te brengen, maar ik hoorde iemand lachen en zeggen, "Zie je!..."

Aan het eind is de conclusie van alles, dat we gekken zijn! We willen, wat ons niet gegeven wordt, we willen niet, wat ons gegeven wordt, en we mengen allerlei soorten persoonlijke verlangens met de zorg, die de Heer voor ons heeft.

Maar ik kan onbewustheid geen "zorg" noemen! Wanneer ik onbewust ben, voel ik het als iets, dat verkeerd is!

Maar ben je werkelijk onbewust?

Ja, zeker, waar ben ik bewust van?...

Mon petit...

Ik ben bewust van de herrie van mijn eigen lawaai, van mijn verhalen, dat is alles, waar ik bewust van ben!

(*Moeder lacht*) Ik herinner, het was niet 's nachts, maar op de dag, terwijl ik wandelde, dat de Heer me over jou complimenteerde.

Wel, verdraaid...!

Niet op die manier, niet op de manier, dat we complimenten begrijpen. Ik keek naar de manier, waarop de Waarheid gebruik moet maken van mentale capaciteiten om zichzelf uit te drukken. (Omdat je gevraagd wordt om je denkvermogen te verstillen, en wanneer je er in slaagt om zo te doen, je werkelijk slaagt, maar dat is niet het doel, het is alleen een middel, het is om je manier van functioneren te veranderen.) Dus keek ik naar de manier, waarop het denkvermogen moet functioneren in het ware leven (het supramentale leven, omdat Sri Aurobindo gezegd heeft, dat hij het "supramentale" de manifestatie van de Waarheid en het Licht noemde). Hoe dan ook, ik keek. Ik voerde een soort aards onderzoek uit, terwijl ik me afvroeg, "Zijn er op aarde geestesgesteldheden, die klaar zijn om die vibratie op de juiste manier te ontvangen en te manifesteren --- speciaal te manifesteren?" En ik hoorde de Heer me iets antwoorden (ik vertaal het

natuurlijk): “Maar waarom kijk je zo ver weg? Je hebt het passende instrument bij je.” En jij was het. Dus dacht ik, “Dat is goed.”

Ik bracht geen stem uit om te twijfelen aan Zijn oordeel!

Maar omdat je protesteert en wrokt... En Hij liet me zien, hoe de druppel Licht kwam, openbarste en straling uitstuurde en door je geestesgesteldheid ging zonder gedimd te worden --- het was een erg mooi iets om te zien.

Ik heb je niets verteld, omdat... is het noodzakelijk om complimenten te geven? Het feit zelf was belangrijker dan het te zeggen. Maar omdat je ongelukkig bent, vertel ik je: zo is het. Misschien is het een gewoonte van innerlijke opstand --- ben je niet toevallig een rebel van nature?

Ik probeerde uit te vinden, waarom je fysieke leven begon (wel, niet nogal begon, maar je was erg, erg jong in ieder geval) met een dergelijke pijnlijke ervaring [de concentratiekampen]. En ik zag, waarom: het was als een scheiding --- geen “scheiding,” maar een *ontwarring*, begrijp je?... Er zijn twee dingen in ieder menselijk wezen: wat uit het verleden komt en volhardt heeft, omdat het gevormd en bewust is, en die hele donkere, onbewuste massa, werkelijk modderig, dat toegevoegd wordt aan ieder nieuw leven. Dan gaat het andere daarin en vindt zichzelf gevangen gezet, weet je --- vervalst en gevangen gezet --- en over het algemeen duurt het meer dan iemand's halve leven om uit die verwarring tevoorschijn te komen. Wel, voor jou was ervoor gezorgd om ... de dosis meer dan te verdubbelen aan het begin en het veroorzaakte een soort verscheuren: een deel ging naar boven en een ander deel viel naar beneden. En het deel (het handelde bijna als een filter), het deel, dat oprees, was erg gereinigd, erg gereinigd van al dat gekrioel: het is erg, erg bewust geworden van het mengsel.... Kijk alleen vandaag, de hele morgen, tot ik overspoeld werd met werk door mensen, tot dan was er een scherp gewaarzijn van het deel van het wezen, dat nog, zoals ik zei, bij de Onbewustheid hoort, bij Onwetendheid, bij Duisternis, bij Stupiditeit, en zelfs niet... zo harmonieus is als een boom of een bloem, iets, dat zelfs niet zo kalm is als een steen, zelfs niet zo harmonieus en zelfs niet zo sterk als het dier --- iets, dat werkelijk een terugval is. Dit is werkelijk menselijke inferioriteit. En was het misschien (nee, ik zou niet “misschien” moeten zeggen: ik weet het) nodig om dingen te laten settelen --- settelen, weet je, als wanneer je vloeistof laat settelen? Dat is het exact: het is het Licht, dat settelt, het Bewustzijn, dat settelt. En het is inderdaad waar, er is een deel in je, dat volledig gesetteld is. Iedere keer, dat ik het zie (het komt in de loop van het werk, begrijp je), het is lieflijk in zijn kwaliteit van licht, zijn kwaliteit van vibratie, en het is aanzienlijk gesetteld. Maar het is waar, dat er een soort *sediment* is, een depositie (depositie, weet je?), die een beetje zwaar is --- daar ben je je bewust van.

Maar je zou niet “mij” moeten zeggen! Het is niet jij, dat residu is niet jij!... Maar je bent inderdaad bewust van het Licht, is het niet?

Ja, ik ben er bewust van, wanneer ik schrijf, bijvoorbeeld.

Ja, of wanneer je mediteert.

Ja, maar dat is alles. Het is een licht of een kracht.

Mon petit, het is zo mooi als het kan zijn! Het sprankelt als champagne --- het is zo mooi als het kan zijn, en het is een licht. Zoals champagne bubbels, weet je? Het zijn bubbels van licht.

Maar waarom drukt het zichzelf niet uit in een ontwaakt extern bewustzijn?

Omdat het gesetteld is! Dus zou je het gewaarzijn of de kennis moeten krijgen, dat dit [het lichaam] jou niet is --- de moeilijkheid is, dat als je "mij" zegt, je hieraan denkt (*Moeder veegt over haar lichaam*), maar dat is het niet! Het is niet jij! En je moet voelen, dat het jij niet is, voordat je er weer in naar beneden kunt komen om er bezit van te nemen en het te veranderen. Zolang als je zegt, "Dit ben ik," ben je gebonden, gebonden aan handen en voeten.

Wat jij bent, is dit (*gebaar boven het hoofd*), het is daar: wat een fonkelingen van licht --- dat ben jij. Dit [het lichaam] ben je niet, het is het sediment. Je hebt nog de lichaam's zelfwaardering! Je zou moeten voelen: dit ben ik niet, ik ben het niet. Het is... ja, wat meer of minder onhandig en onwetend samengesteld werd door vader, moeder, misschien met de invloed van de grootouders.... Die ontdekking deed ik op de leeftijd van vijftien of zestien of zeventien. Ik begon helder alle "geschenken" te zien (als we ze zo kunnen noemen), die van vader, moeder, ouders, grootouders, onderwijs, mensen, die voor me zorgden, kwamen, dat hele moddergat, als het ware, waarin je met de kop naar voren in valt. En dan de kwaliteit van de vibratie, de kwaliteit van de gewaarwording, van de zogenaamde "gedachten" (die geen gedachten zijn, maar bijna automatisch mentale soorten reflexen zijn) en van de gevoelens (wanneer je hen gevoelens kunt noemen: zij zijn een soort reacties op het milieu en op alles wat van buiten komt) --- het krioelt allemaal, krioelt als wormen in de modder.

Wanneer je het allemaal ziet en je begint te zeggen, "Maar dit ben ik niet!" en je voelt, dat jij het niet bent: "Ik ben het niet! Nee --- mij is wat verder kijkt; mij is wat wil; mij is wat weet...."

Je moet openbaringen hebben zonder hen zelfs op te merken! Je hebt dit alles hier (*gebaar boven Satprem's hoofd*), het is vol openbaringen, mon petit! En daar ben je, terwijl je probeert met de ogen van het vitale te zien, om ervaringen te hebben in het subtiel fysieke, allerlei soorten dingen, die zelfs niet kunnen komen, omdat je hier bent (*gebaar boven*), en dat is sediment.

(stilte)

Maar ik weet het niet, het is helder, dat de Heer in het bijzonder geïnteresseerd is in jouw geval, omdat Hij me veel dingen heeft laten zien over je lichaam's leven, je lichaam's reacties --- Hij moet voor je zorgen! (*Lachend*) Misschien als je hem vertrouwen geeft, zal je het opmerken!

Ik word eerder prikkelbaar, ik ontvlam, ik zet hem aan het werk.

Oh, je wordt altijd prikkelbaar --- je bent een rebel van nature.

Dat is vermoeiend, men verspilt zijn tijd.

(stilte)

Maar de tijd van verandering moet gekomen zijn, omdat het ergste aan me getoond werd --- je ergste toestand --- en dan wat je zou moeten zijn. In feite realiseer ik me nu (*lachend*), dat ik deze dagen veel met je bezig ben geweest.

Ik moet zeggen, dat wat ik zie, niet erg mooi is.

Iedereen wordt geboren met... (wat kan ik het noemen?) *een of andere speciale draai (lachend)* --- Ik ken mijn draai, ik ken het nogal goed! (ik praat er niet over, omdat het niet aangenaam is.) Maar dat blijft het laatst van alles. Met onze idiote menselijke logica denken we, "Dat zou eerst moeten gaan," maar het is niet waar: het gaat het laatst! Zelfs, wanneer het allemaal helder wordt, helder (*gebaar boven*), zelfs, wanneer je alle ervaringen hebt, blijft de gewoonte en het blijft terugkomen. Dus duw je het terug: het komt weer op uit het onbewuste; je jaagt het weg: het komt terug van buiten. Dus als je gedurende een minuut niet waakzaam bent, laat het zich weer zien - -- oh, wat een ergernis! Maar Sri Aurobindo schreef hier ergens over, ik herinner me de woorden niet; ik las het erg recent, en toen ik het las, dacht ik, "Ah, daar is het! Hij wist, dat het op die manier was." Dus het stelde me gerust, en ik dacht, "Okay, dan." Hij zei, dat hij, die zijn denkvermogen gezuiverd heeft en zo verder en zo voort, die klaar is om te werken naar Perfectie (het is in de *Synthese*, "De Yoga van Zelf-Perfectie"), "Hij is klaar en geduldig voor sprongen en de wederkeer van oude fouten, en hij werkt stilletjes, terwijl hij geduldig wacht, totdat de tijd komt, dat zij weg moeten gaan." Ik dacht, "Welaan, zo is het nu." Ik wacht geduldig op de tijd, wanneer... (ofschoon ik geen enkele gelegenheid mis om het te vangen bij de punt van hun neus, of de punt van hun oor, en te zeggen, "Ha, je bent nog hier!...").

Het eerste is om je bewustzijn te onthechten, dat is hoogste belangrijk. En om te zeggen: IK-BEN-DIT-NIET, het is iets, dat TOEGEVOEGD is, geplaatst om me in staat te stellen om Materie aan te raken --- maar ik ben het niet. En wanneer je dan zegt, "Dat ben ik" (*gebaar omhoog*), zal je zien, dat je gelukkig zal zijn, omdat het lieflijk is --- lieflijk, lumineus, sprankelend. Het is werkelijk goed, het heeft een exceptionele kwaliteit. En dat ben jij.

Maar je moet zeggen, "Dat ben ik," en overtuigd zijn, dat jij het bent. Natuurlijk komen de oude gewoonten om het te ontkennen, maar je moet weten, dat het oude gewoonten zijn, niets anders, zij maken niets uit --- dat ben jij.

Deze beweging is onmisbaar. Er komt een moment, dat men zichzelf absoluut van dit alles moet scheiden, omdat alleen, wanneer men zichzelf gescheiden heeft en nogal bewust wordt, dat men daar is (*gebaar boven het hoofd*), dat men DAT is, alleen dan kan men weer naar beneden komen en het allemaal veranderen. Niet om het te verzaken, maar om de meester ervan te zijn.

Ik heb nachten in riolen doorgebracht, riolen schoonmaken.

Ah, dat is goed! (*Moeder lacht*) Oh, maar dat is erg grappig, omdat ik identieke dingen gedaan heb. Luister!...
Oh, wel, het is erg grappig.

Het is oké, het is oké.

We moeten het verdragen. De victorie behoort bij de grootste doorzetters.

Er zijn tijden, wanneer men walgt, en dat is dan, wanneer je dit moet herinneren. Nu zou je walging redenen van zichzelf kunnen hebben (!) Maar je hoeft alleen door te zetten. Weet je, er is een ding, ik weet niet of je het al geproefd hebt: zo gauw als je een moeilijkheid hebt, ontevredenheid, opstand, walging --- wat dan ook --- vermoeidheid, spanning, ongemak, die hele, hele negatieve kant (er zijn veel en veel en veel van dergelijke dingen, zij nemen allerlei verschillende kleuren aan), dan is de onmiddellijke beweging --- onmiddellijk --- de Heer roepen en zeggen, "Het is aan U." Zolang als je probeert (instinctief probeer je om dingen te arrangeren met je beste licht, je beste bewustzijn, je beste kennis...), is het stupide, omdat dat de strijd voortzet, en uiteindelijk is het niet erg effectief. Er is alleen een effectief ding, dat is terug te stappen van wat nog "mij" genoemd wordt en... met of zonder woorden, het maakt niet uit, maar bovenal met de vlam van aspiratie, dit (*gebaar naar het hart*), en iets, dat volmaakt, volmaakt oprecht is: "Heer, U bent het; en alleen U kan het doen, alleen U kan het doen, ik kan het niet..." Het is uitstekend, je kunt je niet voorstellen, hoe uitstekend! Er komt bijvoorbeeld iemand en die overlaadt je met onmogelijke problemen, die wil, dat je onmiddellijke beslissingen neemt; je moet schrijven, je moet antwoorden, je moet zeggen --- alles --- en het is als wagenladingen duisternis en stupiditeit en verkeerde bewegingen, en dat alles wordt op je gedumpt; en het wordt gedumpt en gedumpt en gedumpt --- je wordt bijna tot de dood gestenigd door dat alles. Je begint te verstijven, je wordt gespannen; dan onmiddellijk (*gebaar van terug stappen*): "O Heer..." Je blijft stil, neemt een kleine stap terug (*gebaar van offeren*): "Het is aan U."

Maar je kunt het je niet voorstellen, het is prachtig! Er komt onmiddellijk --- helder, eenvoudig, zonder inspanning, zonder het te zoeken --- exact, wat gedaan moet worden of gezegd of geschreven: de hele spanning stopt, het is voorbij. En wanneer je dan papier nodig hebt, is het papier er, wanneer een fonteinpen nodig hebt, vindt je precies degene, die je nodig hebt; wanneer je iets nodig hebt... (er is geen zoeken: boven alles, zoek niet, probeer niet te zoeken, je maakt gewoon een andere troep) --- het is er. En dat is een feit van IEDERE MINUUT. Je hebt iedere seconde het veld van ervaring. Wanneer je bijvoorbeeld omgaat met een bediende, die de dingen niet juist doet of zoals je denkt, dat zij gedaan moeten worden, wanneer je omgaat met een maag, die niet werkt op de manier, dat je zou willen, dat het doet en het pijn doet: het is dezelfde methode, er is geen andere. Weet je, bij tijden... worden situaties zo gespannen, dat je voelt, alsof je bijna flauwvalt, het lichaam kan er niet meer tegen, het is zo gespannen, of anders is er een pijn, iets verkeerd, dingen zoeken zichzelf niet uit, en er is een spanning; dus stop je onmiddellijk alles: "Heer, U, het is aan U..." Eerst komt er een vrede, alsof je volledig buiten het bestaan was, en dan is het weg --- de pijn gaat weg, de duizeligheid verdwijnt. En wat er moet gebeuren, gebeurt automatisch. En, zie je, het is niet in meditatie, niet in acties van aards belang; het is het veld van ervaring, dat je de HELE tijd hebt, zonder onderbreking --- wanneer je weet, hoe je het kan benutten. En voor alles, wanneer iets pijn doet, bijvoorbeeld, wanneer dingen tegenwerken of schuren of huilen daarbinnen, roep je, in plaats van dat je zegt, "Oh, het doet pijn!..." de Heer daar naar binnen: "Kom hier binnen," en dan blijf je kalm, denkt nergens aan --- je blijft eenvoudig in je gewaarwording. En meer dan duizend keer, weet je, was ik bijna verbijsterd: "Kijk! De pijn is weg!" Je merkte zelfs niet op, hoe het wegging. Dus de mensen, die een speciaal leven willen leiden of een speciale organisatie hebben om ervaringen te hebben, dat is nogal onnozel --- de grootst mogelijke diversiteit van ervaringen staat iedere minuut, iedere minuut tot je beschikking. Alleen moet je leren om geen mentale ambitie te hebben voor "grote" dingen. Net de andere dag werd mij op een dergelijke heldere manier een erg kleine ding getoond, dat ik gedaan had ("ik" is het lichaam, dat spreekt), een erg klein ding, dat door de Heer gedaan was in dit lichaam (dat is een lange zin!), en er werd mij de aardse consequentie getoond van dat erg kleine ding --- het was zichtbaar, bedoel ik, zoals mijn hand zichtbaar is voor mijn ogen --- en de aardse correspondentie. Toen begreep ik het.

Ons wordt alles gegeven --- ALLES. Alle moeilijkheden, die teboven gekomen moeten worden, zij allemaal (en hoe capabeler we zijn, dat is, hoe complexer het instrument is, hoe talrijker de moeilijkheden zijn), alle moeilijkheden, alle mogelijkheden om hen teboven te komen, alle mogelijke ervaringen, en beperkt in de tijd en de ruimte, dus zij kunnen ontelbaar zijn. En het heeft repercussies en consequenties over de hele aarde (ik ben niet bezig met wat er gaande is in het universum, omdat dat, voorlopig, mijn werk niet is). Maar het is zeker (omdat het gezegd is en ik weet het), dat wat er gaande is op aarde repercussies heeft door het hele universum. Terwijl je daar zit, leef je het alledaagse leven met haar gebruikelijke

onbeduidendheid, haar onbelangrijkheid, haar gebrek aan interesse... en het is een PRACHTIG veld van ervaringen, van ontelbare ervaringen, niet alleen ontelbaar, maar zo gevarieerd als het kan zijn, van het meest subtiele tot het meest materiele, zonder je lichaam te verlaten. Je zou er alleen naar TERUGGEKEERD moeten zijn. Je hebt geen autoriteit over het lichaam zonder het verlaten te hebben.

Als het lichaam eenmaal niet langer jij is, als het eenmaal iets is, dat is toegevoegd en aan je GEHECHT, als het eenmaal op die manier is en je er van bovenaf naar kijkt (een psychologisch "boven"), dan kan je erin weer naar beneden komen als haar al-krachtige meester.

Je moet er eerst uitkomen, dan weer naar beneden komen.

Welaan.

En men zou ook moeten kijken naar al die moeilijkheden, al die slechte gewoonten (zoals voor jou de gewoonte van opstand: het is iets, dat in de cellen van je lichaam gekneet lijkt te zijn), men zou naar dat alles moeten kijken met een glimlach van iemand, die zegt, "Ik ben dat niet. Oh, dit was op me gezet!... Oh, dat was toegevoegd...." En weet je, het was toegevoegd... omdat het een van de victories is, die je moet winnen.

Ik ben getuige geweest van het meest volledige panorama van alle idiote dingen in dit leven,¹³⁴ zij werden me getoond in een compleet panorama: zij gingen van de een naar de ander, terwijl ik ieder van hen apart zag en hoe zij met elkaar combineerden. En toen: Waarom? Waarom zou men dit kiezen? (Een kind's vraag, die men onmiddellijk stelt.) En onmiddellijk het antwoord: "Maar hoe meer" (laten we zeggen "centraal" om duidelijker te zijn) "hoe centraler de oorsprong en hoe zuiverder zijn essentie, hoe groter de 'onedele complexiteit beneden,' zoals we het zouden kunnen noemen. Omdat hoe verder je naar beneden gaat, hoe meer het een essentieel licht nodig heeft om dingen te veranderen.

Als dit je eenmaal erg aardig verteld is, ben je tevreden, en stop je met zorgen maken --- het is okay, je neemt de dingen, zoals ze zijn: "Zo zijn dingen, het is mijn werk en ik doe het; ik vraag alleen een ding, het is om mijn werk te doen, de rest maakt niet uit."

Daar, mon petit.

Oh, je hebt me lang laten kletsen!

¹³⁴ Moeder refereert aan haar eigen leven.

November 23, 1963

Kennedy is vermoord, dat betekent een mogelijkheid van oorlog.

Hij was een van de instrumenten voor het vestigen van vrede --- het is een achteruitgang voor de volledige politieke geschiedenis van de aarde.

Maar waarschijnlijk betekent het in principe, dat dingen niet klaar waren: sommige delen zouden over het hoofd gezien worden.

Maar mij werd dit enkele weken geleden verteld, vorige maand, terwijl ik een algemeen onderzoek uitvoerde. Ik hoorde, iemand, die zei ("iemand" is een manier van spreken, ik weet, wie het is): *Kennedy zal niet in staat zijn om het te doen*. Ik denk, dat het instrument te klein was, ik dacht niet hieraan.

En toen zijn vijf van onze luchtmacht leiders gedood in een helikopter crash --- helikopters crashen nooit, en zij waren de best mogelijke piloten. Het is een handeling van sabotage --- de Communisten doen veel sabotage. Dus dat maakt twee ongelukken op een rij.

Maar deze ongelukken gebeuren altijd in de tijd van Kali, in November --- Oktober en November.

November en Februari.

Februari ook?

Revoluties, grote stakingen, gevaarlijke INNERLIJKE gebeurtenissen zijn altijd net voor 21 Februari. En de catastrofes van deze soort in November -- altijd.

Sri Aurobindo zei ook gewoonlijk, dat de moeilijkste periode in het jaar November tot Februari was.

(stilte)

We moeten verbreden en ondergaan, dat is alles. Dat is de enige les, die geleerd moet worden: verbreden en doorzettingsvermogen --- doorgaan en doorgaan en ondergaan.

Wat het incident hier betreft [de vijf leger leiders], waren degenen, die gedood werden, eerste klas piloten. Er is iedere indicatie, dat het een handeling van sabotage is. Het is weer hetzelfde.

De Communisten hier saboteren overal (zij saboteren de post ook, dat is een ergernis), zij saboteren veel, saboteren overal.

Hoe dan ook, daar staan we, we hoeven alleen te wachten, te ondergaan, en steeds meer te verbreden.

(*stilte*)

Kennedy *zal niet in staat zijn om het te doen*. ... Volgens de Amerikaanse grondwet wordt de vicepresident de volgende minuut president; en deze vicepresident symboliseerde de oppositie tegen Kennedy. En binnen zijn eigen partij, onder de Democraten, was er al een verdeling.

Wel.

Dus, wat heb je voor me meegebracht?

Niets. Moeder, behalve Agenda conversaties.

Dat zal spoedig als herhaling klinken --- dingen bewegen snel.

(*stilte*)

Je was gisteren beter, is het niet?

Ja, beter.

Ik voelde zelfs, dat iets opgetild werd: ik drukte en drukte hard en whoops! Het ging omhoog.

Maar ik voelde, dat een nogal donkere schaduw me volgde.

Nog?

Niet zoals in het verleden.

Nee. Weet je, wat kracht verleent aan de oppositie, is bijgelovige onwetendheid --- bijgelovig in de zin van een soort geloof of tenminste van geloof in Bestemming, in Lot. Het is *ingesleten*, alsof geweven in de menselijke substantie. Zij hebben hetzelfde bijgeloof, hetzelfde bijgelovige geloof in wat gunstig is voor hen als wat ongunstig is; in het goddelijke Vermogen, zowel als in het adverse vermogen --- het is DEZELFDE attitude. En daarom heeft het goddelijke Vermogen zijn volle kracht niet, en ook precies waarom de adverse kracht zoveel vermogen over hen heeft, omdat het absoluut een beweging van Valsheid is, van Onwetendheid --- van totale Onwetendheid.

Recent volgde ik het tot on het kleinste detail, in ieder's geestesgesteldheid. Zelfs in diegenen, die Sri Aurobindo gelezen hebben,

die Sri Aurobindo bestudeerd hebben, die in contact gekomen zijn met dat gebied van licht, is het er nog. Het is erg... ja, het is erg dicht verweven in het meest uiterlijke en materiele deel van het bewustzijn. Het is een soort onderworpenheid, die nogal opstandig kan zijn, maar die een besef geeft, zoals je zei, van iets, dat boven je hoofd en schouders hangt: een soort Lot, Bestemming.

Dus er is een goede bestemming en een slechte bestemming; er is een goddelijke kracht, die men beschouwt als iets, dat volledig voorbij het begrip ligt, waarvan de ontwerpen en doelen volledig onverklaarbaar zijn, en de submittie, de *overgave* bestaat uit --- blind --- alles accepteren, dat gebeurt. Iemand's natuur komt in opstand, maar staat op tegen een Absoluut, waartegen het hulpeloos is. En dat alles is Onwetendheid. Geen van die bewegingen is waar --- van de meest intense opstand tot de blindste submittie is het allemaal vals, geen ware beweging.

Ik weet het niet, of het in Sri Aurobindo's geschriften is (ik herinner het me niet), maar ik hoor het erg sterk (niet voor mij, voor de mensheid):

ONTWAAK EN WIL

Natuurlijk nemen mensen "wil" voor hun eigen grillen, die niets te maken hebben met een wil --- het zijn allemaal impulsen.

"Te willen" betekent "te willen met de allerhoogste Wil." En het is alsof het de sleutel is, die de deur opent naar de toekomst:

ONTWAAK EN WIL

Maar pas op om de verkeerde manier te willen, omdat dat niet langer een wil is, het is een gril --- verwar de twee niet. Wil met de allerhoogste Wil.

We zouden onze schouders niet moeten krommen --- het maakt, dat we verschrikkelijk mopperen binnen onszelf en het is nutteloos.

Oh, (*Moeder houdt hoofd omhoog*) dat gevoel van het hoofd, dat boven dat alles rijst, van tevoorschijn komen boven...

Maar we zijn zo volledig verslaafd aan erg kleine dingen --- de erg kleine dingen van het lichaam: haar behoeften (of veronderstelde behoeften). Ik zie alle smeekbeden, die overal vandaan komen, en het draait allemaal om hetzelfde (zelfs diegenen, die denken, dat zij begrepen hebben, dat het bewustzijn algemeen moet zijn --- niet collectief, maar aards --- zij zijn slaven van de reacties van het lichaam), het draait om twee dingen: slaap-voedsel-slaap-voedsel-slaap... (*Moeder tekent een cirkel*). Zelfs met diegenen, die belijden, dat zij "geen interesse" hebben in die dingen, hebben zij het vermogen nog om reacties te veroorzaken in hun bewustzijn: een slapeloze nacht of slechte digestie of een verstoord spijsverterings-systeem --- daar is het. Het heeft een vermogen om hun geloof te belasten

en haar capaciteit van actie weg te nemen. Het is een soort hechting --- een onvrijwillige en mechanische hechting --- aan die behoefte voor slaap en die behoefte voor voedsel. En ik bedoel geen mensen, die van eten houden of luie mensen, die graag slapen --- ik bedoel zelfs niet dat, wat helemaal beneden is, dat is het niet: ik bedoel diegenen, die niet geïnteresseerd zijn in voedsel en werkelijk slaap zouden willen vervangen door iets anders, iets, dat interessanter is, zelfs die, --- allen, allen, allen van hen.

En zelfs dit lichaam, waaraan gewerkt is en gekneet gedurende jaren... Het is in het onderbewuste van het lichaam. En dus was dat het antwoord, het werd gezegd tegen het lichaam:

ONTWAAK EN WIL

(stilte)

En zoals gewoonlijk was het vol humeur. Iets zei: "Je moppert de hele tijd, je kreunt de hele tijd, je klaagt de hele tijd, wat is het nut? --- ONTWAAK EN WIL!"

En die onderworpenheid, weet je, die aanvaarding van het ergste, met het idee, dat het van de Heer komt! Niet alleen dat, maar je het ergste voorstellen als een test om uit te vinden of je werkelijk *overgegeven* bent - -- dat is een andere stupiditeit! Wanneer je dergelijke dingen moet voorstellen om uit te vinden of je werkelijk niet in opstand gekomen bent, betekent het, dat er ergens nog de kiem of residu van opstand is.

En de angst om zelfzuchtig te zijn, de angst om opstandig te zijn --- het betekent, dat het er nog is, anders zou je die angst niet hebben.

(stilte)

We zijn zo klein, zo klein. Hoe kleiner we zijn, hoe meer we in opstand komen. We willen alles breken, omdat we zo klein zijn --- wanneer je uitgestrekt bent, dan hoeft je niets te breken. Je hoeft alleen te zijn.

ONTWAAK EN WIL

November 27, 1963

Ik heb de hele nacht doorgebracht met Sri Aurobindo, de hele nacht lang, het was werkelijk erg interessant.... Maar ik herinner het me nu niet.

Het blijft, maar niet als een mentale herinnering, helemaal niet; als het gevoel van een atmosfeer --- erg interessant.

Er was iets over China, iets over Amerika, iets over... de hele tijd, overal, overal. Alsof hij een zeker iets had gerealiseerd door mijn ervaring op aarde; en er is een actie, die hij dienovereenkomstig doet, en het resultaat is overal.

Een massa dingen --- erg interessant.

(stilte)

Mensen willen me spreken over Kennedy's dood --- ik heb geweigerd.

Er was hier een arme Neger hier, erg aardig, die al zijn studies in Amerika deed, en die me gewoonlijk brieven stuurde, soms zoveel als twee per dag. Zijn land was net bevrijd, het is een van die landen... Nigeria denk ik, en zijn ambitie is om te werken, zodat zijn land een van de eerste is, die klaar is voor de transformatie --- een grote ambitie. En ik ontving een telegram van hem op de dag, dat Kennedy doodgeschoten werd, waarin hij bad om mijn hulp. Het is erg roerend.

Maar het heeft allerlei soorten dingen getriggerd --- in feite is dat gedeeltelijk, waarom ik die lange aanwezigheid had van Sri Aurobindo en dat lange werk. Alsof het gediend had om een van de bewegingen te triggeren van de transformatie van de aarde.

Er zijn mijlpalen van die soort.... Ik had je verteld, herinner je, hoe die grote Asura (die in feite het eerst geboren was, voor hem bouwde ik een subtiel lichaam) had gezegd, dat hij naar China zou gaan en dat China's revolutie (lang geleden!) het begin zou signaleren van het werk van transformatie van de aarde.¹³⁵ Deze dingen zijn als mijlpalen langs een weg, en de Chinese revolutie was als de eerste mijlpaal, die de weg opende. Wel, Kennedy's moord is een van deze tekenen, een van de mijlpalen --- dit is mij verteld.

(stilte)

Ik herinner me, dat mij gevraagd werd, "Maar is de aarde, de menselijke aarde, werkelijk nog zo tamasisch, dat het dat soort tragische

¹³⁵ Zie *Agenda III* 15 Januari 1962, p. 44

gebeurtenissen nodig heeft om haar bewustzijn te ontwaken?...” En ik antwoordde, “Nog veel tamasischer, dan je denkt.”

De intelligenties, die tevoorschijn gekomen zijn in een hoger licht, zijn als sterren, die verspreid zijn over een volmaakt donkere hemel --- volmaakt donker.

Maar zal deze “trigger,” die u noemt, Kennedy’s dood, dingen versnellen in de zin van een “opschudding”?

Ja. Het effect ervan is als een elektrische ontlading, die de tamas opschudt, die inertie opschudt.

Het is als in *Savitri*, wanneer hij spreekt over het “bewustzijn, dat in slaap viel in het stof”... het goddelijke Bewustzijn, dat in slaap viel in de stof van haar schepping (ik ben aan het borduren). Het goddelijke Bewustzijn, de eeuwige Moeder, dat is, viel in de slaap in de stof van haar schepping; iemand maakt haar wakker, en Zij realiseert (dit is niet van Sri Aurobindo!), Zij realiseert (*lachend*), dat het de allerhoogste Heer is, die haar schudt! Zij doet alles, allerlei soorten buitengewone dingen, wat dan ook om Hem te stoppen om weg te gaan! (*Moeder pakt “Savitri” op*)

Zij weigert bewegingsloos in de stof van slaap.

(II.VI.180)

Dan:

**Voor hem is zij naar voren gesprongen uit de ongeziene
Uitgestrektheden
Om hier te gaan in een grimmige, onbewuste wereld.**

En dan:

**In schoonheid waardeert zij het zonlicht van zijn glimlach.
Beschaamd over haar rijke kosmische armoede....**

Prachtig!

**En dingt naar zijn grootogige dwalende gedachten om te
verblijven
In beelden van haar miljoenvoudig aangedreven Kracht.
Alleen om haar versluisde metgezel te bekoren
En hem dicht bij haar borst te houden in haar
wereldmantel**

Uit vrees, dat hij uit haar armen terug zal keren naar zijn
vormloze vrede,
Is haar hart's business en haar vastklampende zorg

(II.VI.131)

(*stilte*)

Weet je, de Russische vrouw, die omhoog ging in de stratosfeer¹³⁶ (zij ging verscheidene keren om de aarde, ik weet niet, hoeveel), hoe dan ook, zij kwam voor een bezoek naar India en gaf ergens een lezing over haar reis. En ze zei (op een erg liefdevolle manier, lijkt het, ik weet haar exacte woorden niet), dat ze de aarde van daarboven zag en het was zo mooi, zo magnifiek! En zij maakte deze reflectie: "Van daarboven zijn er geen demarcaties tussen landen, het maakt een zo harmonieuze eenheid, dat het ondenkbaar lijkt, dat mensen onder elkaar zouden vechten." Dat is aandoenlijk....

Natuurlijk is er, als je hoog genoeg gaat, een eenheid, een geheel, dat zo mooi en zonder verdelingen --- "Waarom vechten mensen?"

Het raakte mensen erg veel.

(*stilte*)

Mensen hebben nog dood, drama, ziekte nodig --- het is een schande.

* * *

Een beetje later:

Gedurende enige tijd ben ik in N. een soort weerstand tegengekomen tegen de Actie. Wanneer hij ook de atmosfeer binnenkwam (*Moeder maakt een gebaar van slaan tegen een muur*), werkte het verschrikkelijk tegen. En ik had geen andere intentie dan er plaats voor te maken, met andere woorden, ik beperkte mezelf tot de innerlijke actie (*gebaar, dat aantoont, dat de Kracht aan het werk is*). Toen werd hij, zoals het gebeurde, ziek. Gisteren kwam hij, zoals iedere dag, maar hij was niet lekker. Dus vertelde ik hem, "Luister, ga naar beneden, sluit jezelf op in je kamer, ga *Sachchidananda* binnen en beweeg je er niet uit." (Hij is nogal in staat om het te doen.) 's Avonds kwam de dokter en vertelde me, dat N. een erg hoge koorts had. *Hij is rusteloos*. De koorts was te hoog. Ik dacht, "De weerstand is zelfs hoger dan ik dacht." 's Nachts, toen ik naar bed ging, begon ik me op hem te concentreren om te zien, en ik zag, dat hij omgeven was door een zwarte korst, die klaarblijkelijk komt van het feit, dat hij niet gewend is om zichzelf te zuiveren, wanneer dingen naar hem toekomen van buitenaf (ik zou,

¹³⁶ Valentina V. Tereshkova (op 6 Juni 1963).

bijvoorbeeld, ook omgeven worden door een zwarte kuras, absoluut koolzwart, wanneer ik mijn werk van zuivering niet de hele tijd deed, de hele tijd, de hele tijd). Dus zag ik dit, en deed, wat nodig was. En deze morgen was de koorts naar beneden gegaan. Maar het interessante was, dat, toen hij deze morgen kwam, hij me dit vertelde, "Gisteravond had ik een visioen: ik voelde me plotseling volledig omgeven door steenkool, een dikke korst van steenkool, en ik wilde er vanaf komen en eruit komen. Ik keek naar mijn handen, ik had niets in hen, dus dacht ik, 'Hoe kan ik het doen? Ik heb er niets mee te maken.' En plotseling zag ik, dat de korst begon te kruimelen en kruimelen en kruimelen in stof en... weg! En deze morgen voel ik me zwak en vermoeid, maar het is voorbij."

Het is een minimum van verstoring

Van tijd tot tijd heb ik dergelijke voorbeelden, waar de ervaring er bijna exact mee correspondeert. Ik bedoel, dat iemand's eigenaardigheden, de individuele vervorming, niet tussenbeide komt: ieder individu heeft zijn eigen vervorming... wat is het woord?... Ik weet dat het eindigt met "-synchronisatie" (het werd in me vertaald als "eigenaardigheid," maar ik ben niet zeker of dat het woord is!).

Het is een minimum van vervorming. Ik studeer voor altijd in het lichaam, het verschil tussen HET Ding en haar transcriptie. Het is erg interessant. Erg subtiel --- erg subtiel. En het betekent er hoofdzakelijk niets voor om niet het Ware Ding meer te zijn.

November 30, 1963

(Na een meditatie met Moeder)

Geloof je in Zanggodinnen?

In Zanggodinnen?!... [Satprem wordt verbijsterd genomen] ... Ik geloof in aspiratie.

Omdat ik het zag... Het was zo precies, zo concreet, materieel, dat ik me gedurende een moment afvroeg, of het fysiek was of niet. Er was alleen de arm en schouder van iemand, die achter je stond, maar gesluierd, dat is, alsof achter een mist om zo niet gezien te worden. Het was een vrouw's arm, erg jong, en erg melkachtig wit, en een beetje afgerond --- niet dik (!), maar zonder hoeken. Er was een hand en een arm met een erg witte huid --- een melkachtige witte --- en ik kon het begin zien van een soort zilveren

kleed. Zij had woorden en vellen papier, en zij arrangeerde de woorden op de vellen, en toen werden de woorden geschreven in zwart op de vellen -- - zij had de woorden en de vellen apart, en zij arrangeerde de woorden op de vellen en zette toen de vellen voor je neer. Zij stond achter je. Maar geen vage en onduidelijke visie, het was erg, erg materieel.... (lachend) Dus vroeg ik me af, of je een Zanggodin had?

Het was alleen een rechterarm --- ze was niet erg groot, maar erg jong, en een vorm zonder hoeken (ik kan niet plomp zeggen!), een goed afgeronde vorm. En met haar kleine vingers nam ze de woorden en arrangeerde hen op de vellen en toen het gearrangeerd was (de vellen waren niet helemaal bedekt met woorden: alleen plaatselijk), plaatste ze de vellen voor je.

Het duurde een lange tijd.

Een Zanggodin...

Het was een wezen uit het subtiele fysieke, zij leek helemaal niet menselijk.

En er waren geen letters: de woorden waren kant en klaar, zij nam ze en arrangeerde hen; toen er een zeker aantal van hen op het papier was, plaatste ze het papier voor je.

(stilte)

Dus er is iemand, die je helpt.¹³⁷

(stilte)

's Nachts zie ik vaak wezens, die als talenten zijn van literaire vorm --- ik heb de laatste tijd nogal een aantal van hen gezien. Oh, zij zijn extreem geïnteresseerd in kleine punten en details van vorm, zodat het erg harmonieus kan zijn en exact tegelijkertijd. Ik verraste enkelen (twee of drie samen) die bijna argumenteerden over de beste manier om een zeker ding te zeggen. Dus betekent het, dat je in gezelschap moet zijn van dergelijke mensen.

Zij zijn zeker de wezens, die in het verleden genomen werden voor Zanggodinnen, de talenten van inspiratie. Zij zijn de talenten van de vorm. Niet zozeer van wat gezegd moet worden, maar hoe het gezegd moet worden.

Zij zijn een plezierig gezelschap; er is een besef van harmonie, iets, dat niet botst. Het is een gezelschap, dat het gevoel geeft, dat alles zich harmonieus ontvouwt --- wat helemaal niet zo algemeen is!

¹³⁷ Satprem werkt op het moment aan de uiteindelijke revisie van zijn boek over Sri Aurobindo.

December

December 3, 1963

(Betreffende de moeilijkheden van zekere leerlingen)

...Maar hoe dan ook, het settelt zich --- we zijn in de jaren van settelen. Iedereen wordt gevangen door zijn eigen illusie --- het is altijd een luchtspiegeling van een illusie. Zij [Y.] is ervan overtuigd, het is haar erg diepe geloof, dat zij veroorzaakt, dat het Supramentale neerdaalt op aarde. En veel, veel mensen onder diegenen, die ik ken, worden gevangen in die illusie; dus gaan zij weg volgens een raaklijn, ver weg van de Waarheid, naar een "fabuleuze" realisatie.

Trots, ijdelheid --- dat is de ergste val. En wanneer zij dat soort vitale kracht in zich voelen [zoals Y. doet], geloven zij allemaal tegelijk, dat zij het Ding gevangen hebben....

Hoe verder ik ga, hoe meer ik het tegengestelde voel: ik vind alles armoedig --- ze erg armoedig.

Oh, maar wanneer je oprecht bent en recht naar dingen kijkt, vind je jezelf beangstigend armoedig om uit te drukken, wat uitgedrukt moet worden.

Dat is zeker!

Maar dat zijn de ego's laatste dagen, het laatste stadium. Wanneer het weg is, ben je niet langer iets! (*Moeder lacht*) Met andere woorden, je hebt het gevoel niet, dat je iets goeds of iets slechts bent --- het is allemaal weg. Je hebt een dergelijk gevoel van EEN bestaan, en de hele rest... de hele rest is iets, dat zo verdraaid geworden is, verdraaid in het bewustzijn. Dat is zo concreet geworden....

(stilte)

December 2de was interessant --- sportdag¹³⁸: de dag ervoor, de 1ste, was het weer prachtig, en zover als ik het een gedachte gaf, was ik overtuigd, dat op de 2de het net zo mooi zou zijn. Maar in de morgen zag ik, dat het niet zo was, en terwijl de dag voorbijging, werd het slechter en slechter. In het begin was mijn eerste beweging om tegen mijzelf te zeggen, "Wel, ik heb er niet op gelet, ik had er een gedachte aan moeten geven," maar toen zag ik, dat het absurd was. Toen vertelde ik de Heer, "Waarom doet U dit?" Het is niet erg aardig! Die kinderen hebben zo hard gewerkt, zij hebben grote pijnen...." En net toen ik het zei, keek het bewustzijn glimlachend naar

¹³⁸ De Ashram's jaarlijkse sportuitvoering, die dit jaar plaatsvond in de stromende regen.

wat ik zei, "Oh jee! Hoe kinderachtig om zo te zijn!" En er was nog een ander iets (het wordt erg, erg compleet), iets, dat niet exact de Heer was, maar als een uitdrukking van de Heer, dat me vertelde (niet met woorden), natuurlijk, maar... hoe kan ik het uitleggen? ... Sri Aurobindo beschrijft het erg goed in de "Yoga van Zelf-Perfectie": het is een erg nieuw iets, wat te maken heeft met actie, gevoel, gewaarwording en bewustzijn, allemaal tegelijkertijd; het is hen allen samen --- geen van deze dingen, maar toch hen allen), dus het was er en vertelde me (ik zet het om in woorden, maar dat vervormt het volledig), "Zo wat! Wat, als het een test is, wat heb je erover te zeggen?" Dus ontwaakte er in het bewustzijn hier --- het bewustzijn, dat hier aan het werk is --- onmiddellijk de gedachte, "Ah, het moet dan een test worden. In HUN bewustzijn is het een test geworden."(Omdat ik eerst een soort poging deed om de regen te stoppen; toen zag ik, dat het niet overeenkwam met de Waarheid en dat de regen geaccepteerd moest worden --- waarom geaccepteerd?... Om niets te doen na zo hard gewerkt te hebben? En te accepteren is gemakkelijk, het is niets, het is niet interessant, niets nieuws.) Dus een test, okay. Als zij het als een test nemen, zullen zij er victorieus doorheen gaan en zal het erg goed zijn. En de hele tijd was ik zo op hen geconcentreerd [op het sportveld], dat ik niet langer wist, wat ik aan het doen was of waar ik was. Het duurde van 4 PM tot 8 PM. Rond 8 PM ontving ik het nieuws: zij waren in ieder geval doorgegaan met het optreden, de belangrijke bezoekers waren tot het eind gebleven, dus uiteindelijk was het een werkelijk succes.

Er was alleen een moeilijkheid: de kleine kinderen, die natuurlijk niet bewust kunnen zijn van een test en die vier en een half uur in de regen bleven.... Ik wilde niet, dat het enige schade zou veroorzaken --- er waren ongeveer honderd kleine, kleine peuters. Ik bracht de nacht in concentratie door om in hun materiele gewaarwording de ware reactie te brengen (omdat kinderen gedurende een korte tijd van de regen houden, zij hebben er veel plezier in), dus zei ik tegen mijzelf, "Dat deel van hun bewustzijn zou moeten overheersen, zodat er geen schade is." En ik wachtte op de dag erna. De dag erna was niemand ziek.

Toen ontving ik een brief van M., de captain, die zei, dat zij gevoeld hadden, dat het een test was, de *lila*¹³⁹ van de Heer (hij noemde het "de *lila* van de universele Moeder") en vroeg me of het waar was. Ik was gelukkig en antwoordde hem, dat het waar was en dat ik gelukkig was. En iedereen vertelde me: "Zij waren prachtig." Alsof het doen van de uitvoering in de regen het opkomen van een soort wil in hen had gegeven, en zij waren opmerkelijk: iedereen was enthousiast. Dus in plaats van tegen de Heer te zeggen, "Dat is niet aardig," bedankte ik Hem hartelijk! En ik lachte, ik dacht, "Daar is het! Het is altijd op die manier...."

En alle ervaringen komen op die manier (*Moeder maakt een rond, globaal gebaar*). Het kan niet uitgedrukt worden in woorden; er zijn honderd dingen, die zo bij elkaar komen, en die... (*gebaar van ronde bewegingen*)

¹³⁹ *Lila*: het goddelijke spel.

binnen die ronde totaliteit), en dan is er een besef van een licht (dat als een wil zou kunnen zijn, maar geen wil, die geformuleerd wordt met woorden), een licht, dat binnen alles beweegt en het allemaal arrangeert, en dan een resultaat produceert --- wat geen klein iets is, een punt of een ding: het is een massa dingen; en het beweegt altijd, altijd in beweging, altijd in een soort progressie naar een volmaaktere reorganisatie. En het besef van individuele actie, van individuele participatie, van individuele wil lijkt zo IDIOOT, dat het absoluut onmogelijk is om het te hebben. Zelfs als men het zou proberen, zou men het niet kunnen. Als men dat eenmaal BELEEFT... lijkt het hele besef van individuele belangrijkheid in allen zo STUPIDE, je weet, dat het absoluut onmogelijk is om op die manier te denken of te voelen.

Ik zou in staat willen zijn om deze ervaring aan anderen over te dragen, wel, omdat het definitief is: wanneer je dat gedurende verscheidene uren BELEEFT, is het voorbij, je kunt niet langer enige illusie onderhouden,¹⁴⁰ het is niet mogelijk --- het is onmogelijk, het is zo STUPIDE, weet je! Boven alles zo kinderachtig, zo plat --- het is onmogelijk (*Moeder maakt hetzelfde gebaar van een ronde, bewegende totaliteit*). Maar dan kun je niet zeggen, "Ik zei dit, de andere antwoordde dat"! Hoe kunnen we onszelf uitdrukken?... Onze taal is nog waarlijk onvoldoende. Het is niet op die manier... het is... (*hetzelfde ronde gebaar*) en er is zelfs noch besef, noch richting: het is niet, dat dit die richting opgaat en dat deze richting opgaat (*gebaar van een persoon naar een andere, of van binnen naar buiten*), of dat het deze richting opgaat en op die manier terugkomt (*gebaar van laag naar hoog en hoog naar laag*), dat is het niet, het is... een geheel... een geheel, dat beweegt, altijd voorwaarts beweegt, en met interne vibraties, interne bewegingen. Dus volgens het gegeven punt van concentratie wordt deze of die actie gedaan.

Erg lang geleden, toen ik vele malen naar het universum keek (ik bedoel niet de aarde, het universum), was het op die manier (*zelfde gebaar van een ronde totaliteit*). Hoe kan ik het neerzetten?... Het gaf het gevoel van voorwaarts bewegen, van voorwaarts bewegen naar een progressieve perfectie. Gedurende jaren achter elkaar is mijn perceptie van de aarde op die manier geweest; en nu vind het volledig gewillig plaats, in de zin, dat het alleen een kleine beweging nodig heeft in het bewustzijn (*gebaar van een trigger of een kleine ommekomst, een terugtrekking naar binnen*) voor de hele aarde om op die manier te bewegen, samen met de gebeurtenissen en de innerlijke complicaties. Maar nu werkt datzelfde bewustzijn van het geheel op die manier: wanneer het aan iets denkt (om enige reden van het werk, niet om een arbitraire beslissing), legt het zichzelf op; het is een hele set van dingen, die zichzelf presenteert als de TOTALITEIT, waarop de actie plaats moet vinden. Dus het kan een klein iets zijn, zoals dit sportfestival, het zou de Ashram kunnen zijn (vaak de Ashram als geheel), het zou een deel van de aarde kunnen zijn, of soms zelfs een enkel individu (die niet langer een "individu" is, maar een set of een wereld van dingen,

¹⁴⁰ De egoïstische illusie.

een totaliteit¹⁴¹ Een totaliteit van dingen (*rond gebaar*), die in zichzelf bewegen in... (*Moeder tekent binnen die totaliteit kleine individuele en lokale bewegingen, als golven en stromen van kracht*). Oh, het is hoogst interessant! En zelfs daar is er geen notie meer van deze persoon, die persoon, zo-en-zo --- dat alles verdwijnt.

Maar wat kan je doen, als je moet spreken?... Je kunt al je tijd spenderen om alles uit te leggen; het is bovendien onbegrijpelijk voor wie dan ook, die het niet beleefd heeft.

Kijk, wij spraken alleen over Y. Ik zag een soort kleine wereld (*weer hetzelfde ronde, bewegende gebaar*), en er waren allerlei soorten dingen er binnenin, die zo gingen en zo gingen (*Moeder tekent spiralen binnen die rondheid*) en dan was er een valsheid (*lachend*): het was het bewustzijn, dat zij van zichzelf had! Het nam alles in beslag en vervormde de beweging.

Maar, wanneer je jezelf uitdrukt, spreek je met de gebruikelijke woorden en de gebruikelijke taal.... Want om een minuut van dat bewustzijn uit te drukken zou het bijna een boek nodig hebben om jezelf begrepen te maken --- zelfs dan zou je niet begrepen worden.

Maar in dit geval, op December 2de, werd het erg aandachtig geobserveerd, omdat het een beperkt gebied was, en het duurde een zeker aantal uren (alle andere bezigheden gingen automatisch door, zonder tussenbeide te komen met het actieve bewustzijn, met de observatie).

(*stilte*)

Ik had een ander interessant voorbeeld met een bezoeker: een Duitse industriemagnaat leek het. Ik had een foto gezien en vond, dat er iets in hem was --- ik liet hem komen. Hij kwam mijn kamer en kwam voor me: hij wist niet, wat hij moest doen (niemand had hem iets verteld). Dus ik keek naar hem en plaatste enige kracht (*Moeder verlaagt langzaam haar hand*), een beetje progressief. En allemaal tegelijk... (eerst was hij nogal officieel, het was MENEER Zo-en-zo, die er was), plotseling begon zijn linkerhand omhoog te gaan, zo (*gebaar van een hand, die gebald is als in een trance*), de hele rest was absoluut stil. Toen ik dat zag, lachte ik en trok de kracht terug, en liet hem toen gaan. Het lijkt, dat hij naar beneden ging, in Sri Aurobindo's kamer ging en begon te huilen. Naderhand, de volgende dag, schreef hij naar me en vertelde me in Duits Engels, dat hij "te menselijk" was geweest: "Waarom ben je te menselijk geweest?" Hij wilde, dat zijn wezen VERNIETIGD werd om weer geboren te worden tot het ware leven.

Dat interesseerde me. Ik dacht, "Oh, hij voelde het, hij was zowel bewust van de kracht als van mijn terugtrekking ervan." Ik antwoordde hem,

¹⁴¹ Moeder zei vaak, dat ieder individu behoort bij een speciaal type en dat zij door middel van een individu duizenden individuen van hetzelfde type kon bereiken.

“Waar, ik spaarde je, omdat het je eerste bezoek was! Bereid jezelf voor, ik zal je weer zien.”

Zie je, hij kwam binnen als een grote industriële persoon met een opmerkelijk vermogen van mentale schepping, dat gebeurtenissen organiseert --- dat kwam de kamer binnen --- en dan... smolt het. En ik plaatste niet de volle lading: ik plaatste het vermogen gewoon zo (*Moeder verlaagt haar hand*), en ik keek hem in het gezicht. Toen voelde ik iets, dat lager naar beneden ging; ik keek: zijn hand was strak gebald. Dus stopte ik.

Maar het opmerkelijke is, dat hij CORRECT bewust was.

En hij klaagde.

* * *

(Net voor het weggaan)

We hebben nog twee moeilijke maanden voor de boeg. Omdat het niet abrupt gaat veranderen op 1st Januari (mensen denken, dat alles in een slag zal veranderen --- dat is niet waar). Twee moeilijke maanden; naderhand denk ik, dat we zullen beginnen om... (*gebaar van losmaken van een greep*).

Je voelt, dat de lichtste verslapping en plof! je tuimelt weer naar beneden. Dus dan moet je weer omhoog klimmen. Hoe dan ook...

Maar je klimt sneller --- je klimt sneller.

December 7, 1963

(Moeder leest eerst een brief door Sri Aurobindo:)

“De manier om vertrouwen te krijgen en alle andere dingen is erop te staan om hen te hebben en te weigeren om te verslappen of te wanhopen of op te geven, totdat men hen heeft --- het is de manier, waarop alles geworden is sinds deze moeilijke aarde begon om denkende en aspirerende schepselen op zich te hebben. Zich altijd, altijd te openen naar het Licht en zijn rug te keren naar de Duisternis. De stemmen te weigeren, die hardnekkig zeggen, “Je kan het niet, je

zult niet, je bent niet in staat, je bent een marionet van een droom,"--- want dit zijn de vijandige stemmen, zij snijden iemand af van het resultaat, dat kwam, door hun schrille geschreeuw en dan triomfantelijk wijzen naar de dorheid van het resultaat als een bewijs van hun these. De moeilijkheid van de inspanning is een bekend iets, maar het moeilijke is niet onmogelijk --- het moeilijke is, wat altijd tot stand gebracht is en de verovering van de moeilijkheden maakt alles, dat waardevol is in de aarde's geschiedenis. In de spirituele inspanning zal het ook zo zijn."

Sri Aurobindo

Zie je, zij snijden iemand af van het resultaat, dat KWAM... door hun schrill geschreeuw en dan triomfantelijk wijzen naar de onvruchtbaarheid als bewijs van hun these! En het is zo WAAR, het is een ervaring, die ik zo veel, veel keer gehad heb, niet alleen voor mijzelf, maar voor veel mensen.

* * *

Ik denk ("ik denk," zoals de wetenschappers "het blijkt"), dat ik kan aankondigen, dat er iets wordt georganiseerd in het Onderbewuste --- het begint georganiseerd te worden --- in het onderbewuste van individuen, zowel als in het algemene Onderbewuste. Het is minder onderbewust (!) Het is een beetje meer... ja, een beetje meer bewust, reflectief en georganiseerd --- een zwak begin van organisatie, erg weinig, maar een groei in bewustzijn; het is niet zo onbewust meer.

Het is altijd het laatste deel van de nacht, dat ik daar doorbreng.... Herinner je dat verhaal van het supramentale schip en hoe dingen georganiseerd waren door de wil, niet met externe middelen? Wel, dat is de actie, die begint te bestaan in het Onderbewuste.

Vannacht, bijvoorbeeld, waren er vroeg in de morgen verscheidene lagen van cellen,¹⁴² als het ware, en iedere cel was, ik kan niet zeggen het eigendom van iemand, maar het bezit van iemand: wat onder zijn directe controle was en zijn "stemming" reflecteerde, zoals het gewoonlijk genoemd wordt, zijn manier van zijn. En er waren veel niveaus: je zou naar boven kunnen gaan en naar beneden.... En de impressie, die ik van mezelf had, was, dat ik veel, veel groter was en dat ik boven alles uit torende; en ik had een verschillende textuur, alsof ik gemaakt was van een verschillende substantie, niet nogal hetzelfde als de anderen. Het was, of dat alles binnenin me was zonder binnenin me te zijn (ik kan het niet uitleggen): ik was boven alles uit en handelde tegelijkertijd vanbinnen. En dan gingen mensen, in overeenstemming met de actie, naar boven en naar beneden, en gingen en kwamen; maar iedereen had zijn eigen kleine doos --- zij BEGONNEN het te hebben, het begon georganiseerd te worden.

¹⁴² Moeder bedoelt structuren, geen cellen in de biologische zin.

Iedere cel was meer of minder precies: sommige waren erg precies, anderen meer vervaagd, alsof op weg om precies te worden. En de hele ervaring, vannacht, had een soort precisie over zich. Het was iets, dat erg groot was, buiten, en ik lachte, praatte met iedereen, maar zij waren niet gewaar van de actie [van Moeder]. Zie je, zij leken voor mij zo groot (*gebaar: 10 centimeter*), klein. Maar nogal levend: zij gingen en kwamen en gingen rond.... En ik praatte met hen, maar zij wisten niet, waar de stem vandaan kwam. Dus lachte ik, ik vond het grappig, ik zei tegen iemand, "Daar! Zie je, dat is jouw idee van dingen." En het was... oh, wanneer ik het vergelijk met verleden jaar, is er een enorm verschil van BEWUSTZIJN, vanuit het standpunt van bewustzijn. Eerder waren alle bewegingen reflexen, instincten, alsof mensen gedwongen werden door een kracht, waarvan zij volledig onbewust waren en de meeste tijd beschouwd werd als hun "karakter," of anders de Bestemming (ofwel hun karakter of het Lot, de Bestemming). Zij waren als marionetten aan een touwtje. Nu zijn zij bewuste wezens --- zij BEGINNEN, zij beginnen bewust te zijn.

De proportie is veranderd.

En ik was in staat om hen precies de proportie te laten zien tussen een bewuste, gewilde beweging, die geobserveerd kan worden en dat soort bijna onbewuste instinct, dat gehoorzaamt aan een DWINGENDE Kracht, dat wil zeggen, je weet noch, waar het vandaan komt, noch wat het betekent, noch wat dan ook --- je gaat gewoon mee.

Sommigen hadden nogal vervaagde en bewolkte ruimtes; bij anderen was het precies, er waren zelfs enige erg precieze details. En helder, helder: er was een licht --- het dagen van een licht.

Wanneer dit doorgaat, zal het goed zijn. Het zal veel dingen veranderen.

Was het in het onderbewuste van individuen?

Van individuen, ja.

Was het niet hun wakende bewustzijn?

Nee, nee! Het zijn geen individuen, zoals zij zichzelf kennen --- het is hun onderbewuste. Het is in het onderbewuste. Het onderbewuste is een werkelijkheid, net zoals de materiele wereld een werkelijkheid is --- het is in het onderbewuste.

Er zijn veel inspanningen, concentraties, meditaties, gebeden geweest om de opheldering te brengen en controle over al die semibewuste reflexen, die individuen besturen --- een grote concentratie op dat punt. En deze ervaring lijkt de uitkomst te zijn.

Er zijn veel dingen, die mensen zelfs niet opmerken in het leven (wanneer zij een gewoon leven leiden, merken zij niets), er is een heel

gebied van dingen, die absoluut... niet nogal onbewust zijn, maar zeker niet bewust; het zijn reflexen --- relexen, reacties op stimuli, enzovoort --- een ook de respons (een semibewuste, nauwelijks bewuste respons) op de druk, die van bovenaf uitgeoefend wordt door de Kracht, waarvan mensen volledig onbewust zijn. De studie van deze kwestie is nu in het werk; ik ben er erg door in beslag genomen. Een studie van iedere seconde.... Zie je, er zijn verschillende manieren voor de Heer om aanwezig te zijn, het is erg interessant (het verschil is niet voor Hem, het is voor ons!), en het hangt precies af van de hoeveelheid van gewoonlijke reflexbewegingen, die bijna buiten onze observatie plaatsvinden (over het algemeen volledig erbuiten). En deze kwestie hield me erg, erg veel bezig: de manieren om de Heer's Aanwezigheid te voelen --- de verschillende manieren. Er is een manier, waarin je het voelt als iets vaags, maar waar je zeker van bent --- je bent altijd zeker, maar de gewaarwording is vaag en een beetje vervaagd --- en op andere tijden is het een acute Aanwezigheid¹⁴³ (*Moeder raakt haar gezicht aan*), erg precies in alles, dat je doet, alles, dat je voelt, alles, dat je bent. Er is een volledige omvang. En wanneer we dan de beweging voelen (*gebaar in stadia, die weg bewegen*), zijn er diegenen, die zover weg zijn, zo ver, dat zij helemaal niets voelen.

Deze ervaring maakte, dat ik gisteren iets schreef (maar het duurde verscheidene dagen), het kwam als de uitkomst van het gedane werk, en gisteren schreef ik zowel in het Engels als in het Frans:

“Er is geen andere zonde, geen andere ondeugd, dan ver van U te zijn.”

Toen verscheen de hele wereld, het universum aan me in dat licht, en op ieder punt (dat geen ruimte inneemt), op ieder punt van het universum en door het universum is het zo. Niet dat er verre en dichtbij plaatsen zijn in het universum, dat bedoel ik niet (het is voorbij de ruimte), maar er is een hele hiërarchie van nabijheid, tot op iets, dat niet voelt en niet weet --- het is niet, dat het buiten is, omdat er niets buiten de Heer kan, maar het is, alsof het de extreme limiet is: zo ver weg, zo ver, zo ver --- absoluut zwart --- dat Hij niet daar lijkt te reiken.

Het was een erg totale visie. En zo een acute ervaring, dat het het enige ware ding leek. Het nam geen enkele ruimte in, toch was die gewaarwording er van nabijheid en afstand. En er was een soort Focus, of een Centrum, ik kan het niet zeggen (maar het was overal), die de climax van U was --- zuiver U. En het had een kwaliteit van zichzelf. Toen begon het verder en verder te bewegen, wat een soort mengsel produceerde met iets... dat was niets --- dat bestond niet --- maar het veranderde de vibratie, de intensiteit, dat het steeds verder weg liet bewegen naar... de Duisternis --- onbewuste Duisternis.

En iets bleef steeds meer naar me toe komen: er is geen andere zonde... (omdat dit volgde uit enkele zinnen, die ik las in *Savitri* over de

¹⁴³ Moeder gaf commentaar op en ontwikkelde deze passage in de volgende conversatie van 11 December.

verheerlijking van de zonde in de vitale wereld, de woorden kwamen tot me, omdat dat)... er is geen andere zonde, geen andere ondeugd, dan ver van U te zijn.

Het leek alles te verklaren.

Ik schreef het niet! Er is geen "ik" in: het komt gewoon zo.

Het *ver van U* is zo, zo intens in zijn vibratie, het heeft een concrete betekenis.

En dat is het enige: alle morele noties, alles, alles, zelfs de notie van Onwetendheid... het wordt allemaal mentaal geklets. Maar deze, deze ervaring is wonderbaarlijk. *Ver van U*....

December 11, 1963

Er was in het Onderbewuste een beangstigende strijd in de nacht van de 8ste tot de 9de --- oh!... Het was als een terugkeer van de aanval op me, toen je naar Rameswaram ging (lang geleden¹⁴⁴); X zei, dat het een Tantrika was, die die formatie gemaakt had (het gebeurde ook op 9 December en ik was erg ziek), ik ging niet naar buiten). Wel, het was een aanval van die soort. Ik weet niet of het komt van dezelfde... ik niet "persoon" zeggen, maar van dezelfde oorsprong van krachten. En erg gewelddadig gedurende de nacht. Het ging door gedurende de meditatie op de 9de: voor de eerste keer was er, gedurende die meditaties, een enorme strijd, in het Onderbewuste. En het lichaam was in een staat... een niet te gelukkige staat. Het stopt het hart, zie je, dus... het was onplezierig.

Maar naderhand zag ik, dat het iets losmaakte, het was niet nutteloos. Het maakte iets los. Maar het zijn krachten met een radicale slechte wil: zij zijn niet hoofdzakelijk onwetend --- een radicale slechte wil.

Maar het had geen menselijke oorsprong, is het niet? Was het niet van een menselijk individu?

Nee, het is geen individu: het is een universele manier van zijn. Het is altijd op die manier: dingen zijn niet positief onpersoonlijk, maar zij behoren niet bij een persoon; zij zijn universele manieren van zijn.

¹⁴⁴ In 1958.

Ik bedoel dat er geen menselijk instrument was, was er?

Ik was niet bewust van een instrument, maar ik was bewust van veel plaatsen¹⁴⁵ waaraan de dingen zich vastklampen. Het klampt zich zelfs niet aan wezens, maar aan manieren van zijn van wezens: aan zekere tendensen, zekere attitudes, zekere reacties --- het klampt zich vast aan alles. Het is niet helemaal "een" persoon of "een" wil, dat is het niet, maar het is een manier van zijn. Het zijn allemaal universele manieren van zijn, die bestemd zijn om te verdwijnen van het veld van activiteit en worden geëlimineerd.

Maar de reactie op het lichaam was pijnlijk, omdat het de eerste keer was. De eerste keer (volgens X en de Swami), werd het verondersteld, dat het me zou doden --- het maakte me zelfs niet serieus ziek, maar het had een erg onplezierig effect. Ik vertelde je in die tijd, dat het een mantra was, die bedoeld was om al je bloed af te tappen; ik heb verscheidene voorbeelden van mensen gezien, die op die manier stierven: er werd naderhand gevonden, dat het het resultaat was van een mantrische formatie. In mijn geval was alles, waarin het slaagde om te doen, me ziek te maken, alsof alles eruit kwam --- ik gaf verschrikkelijk over. Toen was er iets, dat aan me trok en ik moest absoluut gaan... mijn bewustzijn vertelde me, dat ik moest gaan en iemand ontmoeten (ik was alleen in mijn badkamer, toen het gebeurde), een bijzonder persoon, die ik moest gaan zien; en toen ik de deur opende, was Z er, die wachtte om mijn bad voor te bereiden, maar ik zag hem helemaal niet en ik wilde absoluut ergens naartoe gaan in de andere kamer, dus duwde ik tegen hem, terwijl ik dacht, "Wat is dit obstakel op mijn weg?" En hij dacht, dat ik op hem flauwviel! Het veroorzaakte nogal een drukte.

Ik was volledig in trance, zie je. Ik liep, maar volledig in trance.

Hoe dan ook, dingen gingen redelijk snel terug naar normaal in die tijd. Maar de andere dag, de 9de, was er een terugkeer van die aanval, alsof die slechte wil niet volledig geëlimineerd was, volledig verslagen --- er was een terugkeer. Het had niet hetzelfde effect, maar het was pijnlijk. Een curieus gevoel, alsof... (ik zat aan een tafel, zoals ik altijd doe in morgens, wanneer er een meditatie is), toen leken aan het begin in sommige delen van het lichaam de cellen te knarsen. Ik concentreerde, ik riep, en ik zag, dat er een strijd was, --- er werd een formidabele strijd gevoerd daar beneden. Het knarste, het is curieus. Een soort knarsen van dingen, die niet glad zijn. En ik vroeg me af, "Zal het in staat zijn om te relaxen?" Dan spasmes hier in de zonnevlucht. En op deze dagen blijven de dokter en P. altijd hier voor de meditatie; maar ik was in trance, in mijn strijd, toen ik plotseling een druk voelde op mijn pols (*lachend*): het was de dokter, die opgestaan was uit zijn meditatie (ik moet enige vreemde geluiden gemaakt hebben!) en voelde mijn pols --- het leek, dat mijn pols vervaagde! Maar ik kwam niet uit mijn trance (ik was bewust, maar ik kwam er niet uit), ik bleef zo tot het eind van

¹⁴⁵ Al diegenen, waaraan de kracht van slechte wil zich vastklampt.

de meditatie, zelfs een beetje naderhand. Toen kwam ik, toen het knarsen verminderde, uit de trance en zag hen beiden voor me staan. Ik gaf hen een aardige glimlach en vertelde hen, "Het is okay." En ik ging liggen. Toen ging ik in een diepe trance, volledig uit het lichaam, en alles keerde terug naar normaal.

Naderhand keek ik. Ik was niet al te gelukkig: "Om dat te doen gedurende meditatie!..." En er werd mij "verteld," dat het alleen gedaan kon worden gedurende de meditatie en niet op enige andere tijd, in activiteit of zelfs in concentratie, omdat het niet hetzelfde is: het kon alleen gedaan worden in diepe meditatie. Dus ik zei, "Okay dan." En er werd mij ook getoond, dat er een concreet resultaat was, een soort gedeeltelijke victorie over dat type slechte wil --- een erg, erg agressieve slechte wil, extreem agressief, die bij een ander tijdperk behoort: het is iets, dat niet langer het recht heeft om te bestaan op aarde. Het moet gaan.

Het is bovendien hetzelfde, dat Kennedy's moord teweegbracht. En ik veronderstel, dat ik daarom tussenbeide moest komen. Omdat Kennedy's moord veel dingen in de war gestuurd had vanuit het gezichtspunt van het algemene werk. En het was hetzelfde, omdat ik, zodra ik het nieuws had van de moord, dezelfde soort vibratie zag, dezelfde zwarte kracht --- erg, erg zwart --- en ik zei spontaan (het was niet "ik," die ik het zei), "Oh, dat zou oorlog kunnen betekenen." Met andere woorden, een victorie van die kracht over degene, die harmonieuzere paden probeert te volgen. Maar ik heb geprotesteerd en gewerkt sinds toen, en wat gebeurde op de 9de is de uitkomst ervan.

Maar wanneer je er middenin zit... het is niet comfortabel.

* * *

(Dan leest Moeder een handgeschreven notitie, die de voortzetting is van de ervaring, die zij aanhaalde op 7 December, toen zij sprak over de variërende nabijheid en afstand van de Aanwezigheid.)

Ik adresseer het aan de Heer:

"Het is, alsof U stroomde met het bloed,
U vibreerde met de zenuwen,
U leefde met de cellen...."

Het is niet "in" of "door": het is "met," het is geïdentificeerd. Alsof U stroomde met het bloed. En de gewaarwording was absoluut concreet: deze Aanwezigheid van de Heer STROOMT met het bloed, VIBREERT met de zenuwen, en LEEFT ("leeft," betekent Leven, de essentie van Leven) met de cellen.

Dat is de beste tijd! *(Moeder lacht)*

Wel, net recent, is sinds de aanval van de 9de de Aanwezigheid toegenomen [in het lichaam]. En zo weet ik, dat er iets gewonnen is. Ik bedoel, dat het toegenomen is in duur, in frequentie, en in de promptheid van zijn antwoord, van de tijd, die nodig is om het te krijgen.

(stilte)

Het verschil tussen voor en na de 9de is, dat voor de 9de er een constante druk was van adverse suggesties, zoals Sri Aurobindo zei in de brief, die we de laatste keer vertaald hebben, "Het is een illusie, het is allemaal verbeelding...." Een constant lastigvallen. En soms neemt het erg precieze vormen aan: "Je denkt, dat je integraal bewust bent van de Heer --- niet in het minst! Het is alleen een beetje in je hoofd, vaag, en dus stel je voor, dat het waar is." Toen ik dat hoorde, ergerde het me erg veel, en ik zei, "Okay, ik zal zien." En na dat soort strijd in het Onderbewuste stopte de stem en ik had deze ervaring: "Het stroomt in het bloed, het vibreert in de zenuwen, het leeft in de cellen...."

En overal, zie je, niet alleen in mijn cellen, niet alleen in de cellen van dit lichaam: wanneer de ervaring komt, is het nogal wijd verspreid; ik heb een indruk van veel bloeden, veel cellen, veel zenuwen.... Wat betekent, dat het CENTRALE bewustzijn er niet altijd gewaar van is, het individu is er niet altijd gewaar van (het heeft een buitengewoon gevoel, maar het weet niet, wat het is), terwijl de cellen er gewaar van zijn, maar zij kunnen het niet uitdrukken.

Ik voelde dat verscheidene keren: wanneer de ervaring komt, is het niet beperkt tot een lichaam. Alleen het bewustzijn --- het observerende bewustzijn --- is niet overal hetzelfde: er zijn GRADEN van bewustzijn, en hier [in Moeder's lichaam] lijkt het een BEWUSTER centrum van bewustzijn te zijn, dat is alles; maar anders... Voor het bewustzijn zelf is het ook op die manier: bij tijden is het erg wakker, bij tijden niet zo wakker.... Uiteindelijk is dit alles een ervaring van Eenheid, van veelvuldigheid in Eenheid, en deze ervaring hangt af van de graad van nabijheid en intensiteit. Maar het is het al --- het al, dat een is --- en gezien vanuit het standpunt van het Heer's bewustzijn.... Weet je, wat we "de Heer" noemen, is dat, wat volledig bewust is van zichzelf; en hoe meer het bewustzijn vermindert, hoe meer je voelt, dat het niet langer de Heer is --- maar het is nog steeds de Heer!

Zo is het.

(stilte)

Wanneer we spreken over "perceptie of kennis door identiteit," is het nog iets, dat zichzelf projecteert, zichzelf identificeert en zichzelf OBSERVEERT, terwijl het zo doet; en het is bewust van het resultaat. Maar mijn ervaring is nu niet zo; het is niet iets, dat zichzelf projecteert: het is een algemene perceptie. Dus in plaats van in staat te zijn om te zeggen, "Je

denkt op deze manier, DEZE denkt op die manier, DIE voelt op deze manier,” denkt men het of voelt men het met een meer of mindere helderheid in de perceptie, meer of mindere precisie in de perceptie, maar het is altijd “een” --- voel je niet als om “ik” te zeggen, er is geen “ik,” het is “een,” het is iets. Luister, ik zal je een voorbeeld geven: deze morgen ontving ik die Italiaan, hij begon te spreken, gebaren te maken, me dingen te vertellen --- NIET EEN geluid bereikte mijn oren... Toch wist ik volmaakt goed, wat hij zei. En ik antwoordde hem op dezelfde manier, zonder te spreken. Ik voelde niet, dat het iemand anders was, die tot me sprak en dat ik hem antwoordde: het was een totaliteit van bewegingen, die meer of minder bewust waren van zichzelf, een totaliteit en uitwisseling, een onderlinge uitwisseling van henzelf, met enige bewustere vibraties, enige minder bewuste, maar het geheel was erg levend, erg actief. Maar dan had ik om te spreken mijzelf in het gewone bewustzijn moeten brengen, waarin de Italiaan daar was en ik hier was --- maar het betekende niets meer, het was niet waar. Dus er was iets, dat antwoordde vanbinnen, erg actief, erg onderscheiden, en alles ging samen door (*gebaar, dat bewegingen van bewustzijn liet zien of golven van vibraties*), en tegelijkertijd was er een bewustzijn --- een erg, erg uitgebreid bewustzijn --- dat naar alles keek [die uitwisselingen van vibraties] en een soort controle uitoefende, een erg, erg lichte, maar erg precieze controle, om zo iedere vibratie op zijn plaats te zetten.

Zo is het nu, wanneer ik mensen zie. En het lijkt steeds constanter te worden.

De andere toestand, de toestand, waarin er “mij” is en “andere mensen,” wordt onplezierig; het brengt dingen, die het bewustzijn afkeurt, reacties, die het bewustzijn afkeurt: “Nog dit? Nog deze kleinheid, nog deze beperking, nog dit onbegrip, nog deze duisternis?...” De hele tijd zo. Dus onmiddellijk gaat er iets vanbinnen zo (*gebaar van innerlijke omkering*), en het wordt de andere manier. En de andere manier is zo zacht, oh!... Zo zacht, zo glad, zonder botsingen, zonder frictie, zonder onplezierige reacties --- dat gebeurde, toen er dat erg pijnlijke “schuren” was gedurende de meditatie op de 9de, het was, omdat de individuele reacties van de cellen niet in overeenstemming waren met de algemene harmonie.

Het wordt een beetje interessant. Het is een beetje nieuw.

En er is een soort vreugde, een onopvallende vreugde, altijd als een soort glimlach... geen ironische glimlach, maar een beetje...

Het in woorden neerzetten heeft een soort contractie nodig, wat jammer is --- jammer. Ik weet niet, wanneer er een middel zal zijn om onszelf uit te drukken zonder die contractie.... Ik herinner me en ik zie en herleef weer het gezicht van die jongen, die Italiaan (hij is een vijfendertig of veertig jaar oude man, maar jong vanbinnen, psychisch erg jong), en er was dit bewustzijn, dat vanbinnen iets kneedde, dingen terug op de plaats zette --- maar gladjes, zonder geweld, of botsingen of reacties. En toen ik hem

vertelde, "Nu is het tijd om te gaan," was het helemaal niet een persoon, die tegen de ander zei, "Het is tijd om te gaan," het was, alsof ik tegen mijzelf zei, "Nu is het tijd om te gaan." Het is erg vreemd. Nogal nieuw. Omdat het veel bewuster geworden is; het was zo geweest op een soort natuurlijke en spontane manier van zijn gedurende een lange tijd, maar nu wordt het bewuster.

En wanneer er... Wanneer er, bijvoorbeeld, een relaxatie is in iemand, of wanneer er een toenemende spanning is, dan voel ik het: iets in me ontspant, of raakt gespannen; maar niet "in me" hier, zo (*Moeder in haar leunstoel*): in me DAAR (*Moeder in de "andere" persoon*).

En ik weet het op juist het moment, dat het plaatsvindt, zie je. Maar dat [toenemende spanning, relaxatie] zijn grote bewegingen, dus wordt het vanzelfsprekend, maar ik realiseer me, dat het de hele tijd doorgaat --- het is de hele tijd zo.

Tot het punt, dat wat in het lichaam gebeurt, niet (oh, het is gedurende een lange tijd zo geweest, maar het wordt steeds meer op die manier), niet bekend is als iets, dat gebeurt in een bijzonder lichaam: het is gewoon een manier van zijn onder alle andere. Het wordt steeds meer zo. De reactie hier [in Moeder's lichaam] is niet nabijer dan de reactie in andere. En het is nauwelijks meer waarneembaar: het hangt allemaal af van de staat van aandacht en concentratie van het bewustzijn (het zijn allemaal bewegingen van het bewustzijn). Maat het bewustzijn is niet --- is HELEMAAL NIET LANGER individueel. Daar ben ik positief over. Een bewustzijn... dat steeds vollediger wordt. En nu en dan --- nu en dan --- wanneer alles "gunstig" is, wordt het het Heer's Bewustzijn, het Bewustzijn van alles, en dan is het... een druppel Licht. Niets dan Licht.

December 14, 1963

Heeft W je zijn ervaring verteld? Nee?... Hij zegt, dat hij de laatste tijd de ervaring had van een buitengewone kracht, als een vermogen, dat uit hem ging door iedere porie en zich verspreidde, en hij voelde, dat hij een buitengewoon vermogen had; het duurde uren.

Een erg goede ervaring.

Welke kracht?

(*Moeder glimlacht*) Weet je, er zijn over het algemeen gesproken twee soorten mensen: diegenen, die van nature ontvangen, ontvankelijk zijn; die

ontvangen en graag ontvangen en voelen, dat zij ontvangen; en diegenen, die graag geven en van het gevoel van geven houden. Dus diegenen, die van ontvangen houden, hebben de ervaring van ontvangen, terwijl diegenen, die van geven houden (*lachend*) de ervaring hebben van geven. Maar in principe is het allemaal hetzelfde: het is de circulerende Kracht. De Kracht circuleert en je krijgt het gevoel... (hoe kan ik het uitleggen?)... het hangt af van de positie van het bewustzijn met betrekking tot het individuele ego.

Toen ik W's moeilijkheden opmerkte, plaatste ik veel kracht op hem, veel, een grote concentratie om hem uit die nauwe hoek te krijgen, omdat ik een soort wankelen in hem voelde, ik voelde, dat hij niet zo standvastig meer op het pad was. Dat baarde me zorgen. Dus plaatste ik een erg grote concentratie van kracht op hem om hem weer op de juiste weg te plaatsen. En zoals ik zei, de Kracht circuleert; het circuleert: het is niet iets, dat zo naar buiten gaat, als een kleine straal, die je uitzendt, die zijn doel bereikt en daar blijft --- dat is het niet. Het is een ding (*rond gebaar*), dat zich uitspreidt met golven concentratie. En ik heb dit voor iedereen opgemerkt (Ik deed mijn eerste studie op mijzelf), maar het ego moet volledig... (*gebaar van palmen omhoog, onbeweeglijk*)... moet niet-bestaand worden, moet stoppen met tussenbeide komen, in ieder geval, om dat grote, universele Pulseren te voelen.

Het is eenvoudig de kunst van jezelf op de goede plaats zetten om op het pad van de Kracht te zijn.

Of anders kan je, wanneer je in staat bent om dingen van bovenaf te zien, concentraties richten en de Kracht, als het ware, kanaliseren [op mensen en gebeurtenissen]. En ik heb opgemerkt (sinds het een natuurlijk feit voor me werd), ik heb deze twee categorieën mensen opgemerkt (met allerlei soorten nuances en verschillen): diegenen, die gelukkig zijn om te ontvangen, en die daarom veel bewuster zijn van het moment, dat de Kracht BINNEN komt, en diegenen (zij zijn genereus van nature, maar ook dominerend) die gelukkiger zijn, wanneer zij het gevoel hebben van geven; dus zijn zij veel bewuster van de Beweging, wanneer het uit hun individualiteit gaat.

Dat wist ik alleen van W's natuur: het ego in hem is, dat hij graag een goeroe wil zijn --- dan is men nogal egoïstisch, maar terwijl men minder zo groeit, blijft er nog dat aspect van de natuur, dat men meer geneigd maakt om te geven dan te ontvangen. En omdat ik een erg sterke concentratie maakte, voelde hij nogal natuurlijk de kracht uit hem gaan.

Ik vertelde hem niets. Ik zei eenvoudig, dat het een erg goede ervaring was: een ervaring, "die je gegeven werd" (dat alles onpersoonlijk, zo onpersoonlijk mogelijk) Ik ben erg blij als mensen me niet vertellen, "U deed dit, U deed dat..." omdat ik onmiddellijk dat soort kleine beperking voel, dat zo kinderachtig is --- intellectuelen zouden het "afgoderij" noemen! (*Moeder lacht*) Ik hou daar niet van.

Ik was erg gelukkig met W's ervaring. Ik zag, dat het erg oprecht was -
-- natuurlijk voelt hij zich gevuld met kracht! "Maar hecht geen enkel belang
aan waar het vandaan komt, het maakt niet uit! De Kracht is er." Het is waar
--- op een bepaalde manier is het waar.

(stilte)

Ken je dat speelgoed, dat beelden maakt als je het draait? Een
caledoscoop. Alle kleine stukjes arrangeren zichzelf om patronen te
vormen --- er is veel daarvan in de manier, waarop krachten zich
organiseren en spelen.

Wat ik je de laatste keer vertelde, gaat nog door en intensifieert. Maar
soms komt er op een gegeven moment een beweging naar me toe, een of
andere reactie, bijvoorbeeld, en iets klaagt (dit alles in het LICHAAM's
bewustzijn), het lichaam zegt, "Oh, ik ben daar nog niet voorbijgegaan, wat
een ellendige schande!" Dus onmiddellijk is er een antwoord en een
antwoord, dat... Het is vreemd, het komt niet uit een plaats, het komt van
overall; en het lichaam's protest komt ook niet uit een plaats: het is niet EEN
ding of EEN lichaam, dat protesteert, het is een manier van zijn; een aardse
manier van zijn, die uitgedrukt wordt door: "Oh, ik ben nog zo!" En het
onmiddellijke antwoord: "Maar zie je het niet, zie je het nut er niet van?"
Dan wordt mij een heel verward web van bewegingen, vibraties, reacties,
acties, alles ervan, getoond; en op een kleine spot is er een behoefte voor
een kleine kracht: er is een klein, licht inert ding, dat dient als een
ondersteuning van iets anders --- en dan wordt alles helder, alles valt op
zijn plaats! Je ziet zo helder, dat het egoïsme is; egoïsme, dat persoonlijke,
individuele perfectie wil: in plaats van algemene vooruitgang te willen, wil
het persoonlijke vooruitgang, het maakt nog onderbrekingen, waar er geen
zijn, scheidingen, waar zij niet bestaan. En je ziet, hoe een beweging, die
door [Moeder] gaat, geaccepteerd zou moeten worden, wanneer dat zijn
plaats is en wanneer het de juiste tijd ervoor is om nuttig te zijn, zodat het
GEHEEL zijn weg zou kunnen volgen --- het is erg, erg interessant.

Op die manier kan je precies peilen, hoeveel overgebleven is van de
oude gewoonte van persoonlijke reactie, speciaal in het emotionele deel
van het universele wezen: het emotionele deel blijft nog het meest
persoonlijke, zelfs meer dan het zuivere fysieke, materiele deel. Zo gauw
als het emotionele deel in het spel komt, "verpersoonlijkt" het, omdat het
GENIET van individuele reacties; het is het deel, dat er van HOUDT om te
voelen dat het van iets houdt, dat ervan HOUDT om zijn eigen emoties te
voelen, en daarom blijft het een zwakke persoonlijke kleuring. En wanneer
er een iets donkerdere en achterwaartse beweging gebeurt, dan is het
lichaam verontwaardigd en begrijpt niet, dat het deel is van het geheel, dat
het geheel samen voorwaarts moet gaan en je kan er geen deel van
scheiden om het te perfectioneren --- het kan niet gedaan worden! Het is
onmogelijk. Het is niet, dat het niet gedaan zou moeten worden --- het KAN
NIET gedaan worden. Alles gaat samen.

(stilte)

Maar sinds de 9de (de ervaring van de 9de op deze tafel), is er een aanzienlijke verandering geweest --- aanzienlijk.

(stilte)

Heb je iets?

Ik kan voor u lezen, wat u de laatste keer zei....

Oh, nu....

Is het de moeite waard?!

(Satprem is het er niet mee eens)

Wanneer de uitdrukking helder genoeg wordt om begrijpelijk te zijn, dan zou de huidige fase van de ervaring interessant zijn voor anderen, is het niet? Ik heb het gevoel, dat het enkele beperkingen zou kunnen breken.

Zeker.

Ja, maar het moet begrijpelijk zijn, werkelijk begrijpelijk --- ik ben er niet zeker van, dat het dat is. Omdat ik, wanneer ik met je spreek, de vibratie van de ervaring met je communiceer, in zover als je ontvankelijk bent, voel je het.

Maar het komt niet over in de gedrukte woorden --- erg weinig, erg, erg weinig.

Mensen lezen met hun hoofden, met hun breinen.

Ik zie iemand als N., die klaarblijkelijk een exceptioneel subject is in de zin, dat hij vibreert met de intellectuele vibratie (Sri Aurobindo zei gewoonlijk, en het ligt voor de hand, dat van allen om hem heen hij degene was, die het best begreep), wel, zelfs voor hem... gaat het weg langs een raaklijn. Het is niet, dat hij niets begrijpt, maar het is een raaklijn. Het is een goedaardig begrip, erg licht vervormd, en dat alles relateert aan het besef van de persoon, van het [Moeder's] individu, dus het verliest alle ESSENTIE van zijn waarde.... Ik zou in staat willen zijn om precies die afwezigheid van het individu te communiceren. Maar wanneer ik mezelf uitdruk, ben ik gedwongen om "ik" te zeggen, de zin heeft altijd een persoonlijke draai, en dat is, wat mensen zien, Wanneer ik mijn ervaring heb, is het er, levend; je voelt het zelf, en met een beetje beweging van aanpassing elimineer je de vervorming, die van de taal komt, maar anderen doen het niet.

De beste manier om uw ervaring te communiceren zou zijn om enige van deze opnames aan mensen te laten horen, omdat het dan zuiver is, u bent het, UW vibratie.

Niet helemaal, maar hoe dan ook, bijna.

Dat zou het beste zijn om uw ervaring over te brengen.

Het zou de moeite waard zijn om het experiment op een dag te doen. We zullen zien.

Wanneer ik op een dag de uitdrukking kan vinden...

Ik voel nog, dat ik worstel met de oude manier van spreken, ik heb het nog niet gevonden. Het is deze verplichting van spreken "als een persoon" --- wat kan er gedaan worden?... Maar Sri Aurobindo, bijvoorbeeld, zou erg goed weten, hoe hij moet spreken, terwijl hij al dat besef van persoonlijkheid achterlaat.

Gisterennacht was bijna alles ervan met hem doorgebracht --- Allerlei soorten erg interessante dingen. Het zijn hoofdzakelijk impressies. Extreem interessante impressies. En ik begreep een volledig aspect van de schepping....

Op de manier, zoals de wereld nu georganiseerd is, met het verschil en de specialisatie in de vormen, in seksen, moedigt een soort oppositie aan tussen de twee polen, waarvan de vereniging resulteert in de schepping. Dus heeft iedere pool, natuurlijk, een enorme moeilijkheid om de andere te begrijpen (ofschoon het denkt en gelooft, dat het dat doet), speciaal de pool begrijpen, die ik beneden plaats (*gebaar, dat de basis van de wereld aanduigt*), die de effectief scheppende pool is, dat wil zeggen, wat uitgedrukt wordt door vrouwen. Zij voelt erg goed, dat zonder dit (*gebaar boven*) het volle begrip er niet is; maar dit, dat boven is, begrijpt HELEMAAL het creatieve vermogen niet van dat, wat beneden is --- het weet het in principe, maar begrijpt het niet. En er is een gebrek aan aanpassing, een soort conflict, dat niet zou moeten bestaan. Het heeft nooit bestaan --- nooit --- tussen Sri Aurobindo en mij, maar ik kon niet zien, dat het niet bestond, omdat hij de attitude aangenomen had van volledige *overgave* aan de eeuwige Moeder (het stadium in de schepping van volledige overgave). Ik zou het zien, en het bracht me in verlegenheid! Het bracht me in verlegenheid, ik dacht, "Maar waarom denkt hij, dat hij dat moet doen (*lachend*), alsof ik het zou kunnen begrijpen!" Integendeel, ik dorst naar de andere attitude --- om mijzelf op deze manier te identificeren, in plaats van op die manier (*Moeder drukt haar vuist opwaarts tegen haar hand boven*): om mijzelf te identificeren van beneden naar boven in plaats van van boven naar beneden. Het was een aspiratie, die er... bijna eeuwen geweest is... voor de universele scheppende Kracht om zichzelf te identificeren met de Schepper. En om zichzelf niet te identificeren door de neerdaling van de Schepper, maar door de opstijging van de Kracht --- de bewuste opstijging.

Maar Sri Aurobindo wilde het op die manier, dus was het op die manier... en dan was ik erg bezig met mijn werk. Gedurende de dertig jaar, dat wij samen leefden, ging het op die manier, volmaakt gladjes; en ik hield mijn aspiratie stil, omdat ik wist, dat het zijn wil was. Maar sinds hij wegging en ik verplicht was om zijn werk te doen, zogezegd, zijn dingen veranderd. Maar ik wilde niet in het minst, dat de Schepper, omdat ik het werk op me genomen had, verplicht zou zijn om zichzelf aan te passen aan de scheppende Kracht (dat zal het helemaal niet doen!), en mijn hele aspiratie is geweest om de scheppende Kracht bewust de Schepper te WORDEN. Het wordt in toenemende mate op die manier. En bij de laatste ontmoeting [met Sri Aurobindo], was het gedurende een tijd (niet de hele tijd, maar enige tijd) op die manier. Toen begreep ik het; het liet me het spel begrijpen van alle krachten in de twee elementen --- de twee polen --- en hoe zij verenigd konden worden, door middel van welk proces die tegenstelling zou kunnen verdwijnen, zodat het totale Wezen zou kunnen bestaan.

We zijn op de weg. En het wordt steeds helderder. Het zal enorm interessant zijn. Maar dat is voor later.

Het groeit in toenemende mate (maar het begon lang geleden, nadat Sri Aurobindo wegging), het groeit, het perfectioneert zichzelf, wordt precies, en in toenemende mate bewust: het verschil vervaagt, de oppositie verdwijnt helemaal, en de mogelijkheid groeit om zichzelf met de andere te identificeren --- de andere attitude, degene, die ik opzettelijk "van vanboven" noem.

Natuurlijk zijn in menselijke wezens de twee extreem vermengd. Onder alle menselijke wezens kan je er geen twee vinden, waarvan de ene werkelijk mannelijk is en de andere werkelijk vrouwelijk --- dat bestaat niet. Het is erg, erg vermengd. Maar het doel is een totaliteit; een totaliteit, waarin ieder ding op zijn plaats is en zijn deel speelt, niet in tegenstelling, maar in perfecte vereniging --- in identiteit. En de sleutel hiernaar begint te komen.

Maar de moeilijkheden zijn er nog, en zij zijn erg onderbewust.

Het is erg interessant.

(stilte)

Wat het meeste weerstand biedt op het aardse niveau (misschien zelfs op universeel niveau), is die zone (die meer geprononceerd is in de aarde's atmosfeer), de emotionele zone. Ik had de heldere perceptie, dat het zich VASTKLAMPT aan haar emoties, het GENIET van haar emoties. Dit werkt de inspanning naar perfectie tegen, naar perfecte eenheid --- het plezier van emoties.

Er was een ervaring van enkele seconden met een heldere visie en onmiddellijke actie van de allerhoogste Kracht hierover [de emotionele

zone], maar de ervaring was niet voldoende, zodat het opgeschreven kon worden.

(stilte)

Deze dingen, die ESSENTIELE veroveringen en vooruitgangen zijn, hebben een lange tijd nodig, een lange tijd om te materialiseren [op aarde].... Wat kan er gedaan worden om hen sneller te laten materialiseren? Ik weet het niet.

Het is nog hetzelfde probleem als dat van Identiteit, waar ik je 's anderdaags over vertelde, de nabijheid tot het centrum: identiteit, dan nabijheid, dan een steeds grotere afstand --- daarom heeft het tijd nodig. Om helemaal naar het einde te gaan heeft een lange, lange tijd nodig.

(stilte)

Sri Aurobindo schreef ergens, ik herinner me niet waar (ik vertaal het, het is niet de exacte zin): "De lichaam's cellen moeten branden met de goddelijke Vlam."

Het is klaarblijkelijk ergens, waar hij de transformatie uitlegt. De lichaam's cellen moeten branden met de goddelijke Vlam. En je voelt het -- je VOELT het. Het begint, wanneer zij in brand beginnen te staan, om te branden met een vlam, die steeds helderder, steeds zuiverder is... --- wanneer alle rook weg is.

December 18, 1963

(Moeder leest een brief door Sri Aurobindo:)

"Het is net zo onwetend en duizend kilometer verwijderd van mijn onderwijs om het te vinden in je relaties met menselijke wezens of in de nobiliteit van het menselijke karakter of een idee, dat we hier zijn om een mentale en morele en sociale Waarheid tot stand te brengen en rechtvaardigheid langs menselijke en egoïstische lijnen. Ik heb nooit beloofd om iets van die soort te doen. De menselijke natuur is opgemaakt uit onvolmaaktheden, zelfs haar rechtvaardigheid en deugd zijn pretenties, onvolmaaktheden en steigeren van zelfgenoegzaam egoïsme.... Waar bij ons op gedoeld wordt, is een spirituele waarheid als de basis van het leven, waarvan de eerste woorden overgave zijn en vereniging met het Goddelijke en de transcendentie van het ego. Zolang die basis niet tot stand gebracht is, is een sadhak alleen een

onwetend en onvolmaakt menselijk wezen, dat worstelt met de kwaadheden van de lagere natuur.

Ik wil het aanbieden aan een Amerikaanse admiraal, die hier was en die dit moet weten.

Heb je hem ontmoet?

Nee. Maar ALLE Westerlingen! Het hoogste, wat zij zich kunnen voorstellen, is altijd sociaal werk....

Ja, een soort sociale perfectie op aarde.

Het is Schweitzer, Gandhi, Filantropie, Liefdadigheid....

Voor hen zou het Supramentale de heerschappij zijn van een harmonieuze gelijkheid van alle klassen en alle landen --- op zijn hoogste een vereniging van alle landen en alle klassen. Dat is het toppunt van hun droom.

Ik hou van deze brief, omdat hij zegt, "Ik heb NOOIT iets van die soort beloofd." Dat is voor mij het belangrijke punt.

December 21, 1963

(Betreffende de "vreugden" van de Tantrische discipline, toen Satprem nog bij zijn zeventienduizendste Tantrische yantram was, of het was zijn zeventienduizendste. Satprem behield helaas niet het begin van deze conversatie.)

... Het is waar, dat ik in feite aanvallen van opstand heb, maar ik settel steeds meer in een soort nietsheid --- niet veel dingen hebben een betekenis. Ik was erg gehecht aan het leven, ik hield van het leven, ik vond het mooi --- dat is weg.

Oh, ja, dat kan ik begrijpen!

Maar er was toch iets goeds in die liefde voor het leven, is het niet?

Ja... voor later, wanneer het leven verschillend is van wat het nu is.

Nu is dat weg, wanneer me verteld zou worden, "Je zult morgen sterven," dan zou het me niets kunnen schelen.

Natuurlijk! Ik begrijp het.

En bovendien is dat de bijna essentiële conditie om in staat te zijn om een ander leven te leven, terwijl men hier blijft. Het is essentieel, mon petit, zolang als men de “smaak voor het leven” heeft, wordt men heen en weer geslingerd en geschud.... Ik beschouw het als een GROTE vooruitgang.

Dat is erg goed.

De smaak voor het leven is, zouden we kunnen zeggen, als de voorproef van wat zal zijn, maar het is helemaal niet geschikt voor wat er is.

(stilte)

Zie je, wanneer je de zekerheid --- de zekerheid hebt --- dat Ananda, vreugde, bloesemen de Waarheid zijn van je wezen, wanneer je die innerlijke zekerheid hebt en naar het leven kijkt, zoals het is, lijkt het ongelooflijk (niet de zekerheid, maar leven, zoals het is!), een ongelooflijke deformatie.

Net recent heb ik dit feit geobserveerd. Behalve Sri Aurobindo waren alle mensen, die ik ooit ontmoet heb en om me heen gehad heb, ontevreden. En in sommige gevallen (gevallen van levens, die constanter dichtbij me zijn), ofwel rebels, of mensen, die verschrikkelijk bitter over het leven zijn, zoals het is --- wat juist het tegenovergestelde is van mijn natuur. Ik sta eerder aan de kant van diegenen, die dingen nogal filosofisch nemen, zoals zij zijn --- zelfs, toen ik een erg klein kind was. Dus vroeg ik me af (ik zag dit de laatste enkele dagen): Waarom is het zo?”

Ik zag, dat deze attitude of manier van voelen als een fort is voor wat de transformatie tegenwerkt.

(stilte)

Ik pende deze morgen twee observaties neer en hield ze op de tafel met het idee om ze aan je voor te lezen (zij waren “opmerkingen,” “observaties”), en er werd mij erg helder verteld, dat dat erg scherpe besef van onderscheiding te hebben, dat alles ziet, dat tegengesteld is aan de goddelijke Waarheid, erg goed is, het is erg goed om niet teleurgesteld te zijn of bedrogen (in het bijzonder om zichzelf niet te bedriegen), maar dat, wanneer je ook nadruk legt op dat aspect, je het een VERMOGEN VAN ZIJN, een soort vermogen geeft, dat zijn bestaan prolongeert of bestendigt. Dus nam ik mijn notities en wierp hen in de prullenbak! (*Moeder lacht*) Zij waren het resultaat van recente studies en observaties.

Zolang als Sri Aurobindo hier was, kwamen deze dingen niet dicht bij me, omdat ik op hem rekende voor de exacte perceptie van wat er moest zijn en wat er moet verdwijnen; dus zij waren erg ver van mijn bewustzijn, ik

besteedde er geen aandacht aan. Zij kwamen alleen naderhand terug, toen ik het hele werk op me moest nemen.

Maar om de waarheid te vertellen, wanneer we altijd op een heldere en levendige manier de visie in ons bewustzijn zouden kunnen houden van WAT ZOU MOETEN ZIJN, niet met de illusie, dat het er al is (er moeten geen illusies zijn), maar een heldere, positieve visie van wat zou moeten zijn, ondanks alles, dat het ontkent... dan zouden we erg sterk zijn. Deze noodzaak begint zich op te leggen: dat wordt nu van mij gevraagd. We WETEN, dat dingen niet zijn, zoals zij moeten zijn (God weet, dat we het weten!), maar om opzettelijk deze ontkenningen te blijven negeren om ACTIEF de visie in het bewustzijn te houden van wat zou moeten zijn --- dat, voel ik, is het ware scheppende vermogen.

Weet je, het feit om niet langer de ondersteuning te hebben van Sri Aurobindo's aanwezigheid, was een slag, die dodelijk had kunnen zijn (ik voorkwam, dat het dodelijk was, door een deur te sluiten, omdat hij me gevraagd had om door te gaan en ik besloot om door te gaan), maar het maakte zekere dingen nogal moeilijk, omdat het noodzakelijk werd om voortdurend een perceptie te hebben van wat gedaan moet worden en een constante inspanning om wat is te veranderen in wat zou moeten zijn.... Waarschijnlijk is het een periode van werk, dat nu gecompleteerd moet worden, en hij vroeg van me de capaciteit om aan de positieve kant te leven. De moeilijkheid is, dat het lichaam zelf een soort tegenstelling is --- maar er werd me gesuggereerd, dat die tegenstellingen van het lichaam opkomen uit het feit, dat ik in het bewustzijn alle tegenstellingen toelaat, en dat zij er vervolgens in het lichaam ook zijn. In plaats van naar het lichaam te kijken en te zeggen, "Oh, dit (deze beperking, deze nauwheid) is er nog," ik zou alleen moeten kijken naar WAT ER ZOU MOETEN ZIJN, en het lichaam zou gedwongen zijn om te volgen.

Dit lijkt de voorbereiding te zijn van het programma van volgend jaar --- een lange, lange weg om nog te gaan. Maar hoe dan ook, er zijn nog enkele dagen over (!)

Er zijn veel victories, die ik nog niet kan winnen! Het is klaarblijkelijk een onvermogen, er zijn beperkingen; het moet komen door een attitude, dat het niet volledig is, wat het zou moeten zijn.

De Heer's Aanwezigheid is er, zijn Actie is er, op een manier, die ik bijna eeuwigdurend zou kunnen noemen, omdat Het zeldzaam... Het trekt zich nooit terug, maar op de keren, dat Het niet actief is, wanneer Het een beetje passief wordt, zijn veel minder frequent dan de keren, wanneer Het actief is --- veel minder, er is een groot verschil. En toch is het resultaat, dat dit zou moeten brengen, er niet. Daarom moet er, omdat Het dit lichaam gebruikt en deze atmosfeer [van Moeder], er iets zijn, dat dimt, dat beperkt, dat verandert.... Ik zou enige nogal precieze en concrete voorbeelden kunnen geven, maar hoe dan ook, er zijn enige mensen hier bij betrokken, dus ik zal ze niet noemen. Maar dat maakte mijn vraag: waarom, waarom?...

Ik heb een gevoel, dat er iets drukt om die onderscheiding in mijn actieve bewustzijn te elimineren, dat zo scherp is, zo imperatief --- scherp, weet je, met een visie... (zoals de visie, die ik 's anderdaags had van de nabijheid en de afstand), een visie, die bijna microscopisch exact is. Klaarblijkelijk is dit behulpzaam om van alle dingen af te komen, die er niet zouden moeten zijn, maar waar nu de wil is om deze attitude op de achtergrond te brengen, en voor het actieve bewustzijn om constant en exclusief te zien, WAT ER ZOU MOETEN ZIJN.

Wat betekent, dat er bewegingen van eliminatie zijn, van weigering, bewegingen (gedurende een seconde) van transformatie, en ook bewegingen van constructie --- het lijkt, dat de tijd gekomen is om in de beweging van constructie te stappen.

Het lichaamsbewustzijn is nog erg timide, erg timide in de zin, dat het geen vertrouwen heeft in zichzelf. Het voelt, dat wanneer het niet voortdurend waakzaam, kijkend, kijkend, observerend, onderscheidend is, dat sommige dingen (*gebaar beneden*) door zouden kunnen komen, die niet door zouden moeten komen. Dat hindert. En daarom komt dit steeds meer: geen kritiek, helemaal geen kritiek, helemaal niet, zie niet, wat er niet zou moeten zijn --- zie alleen, WAT ER ZOU MOETEN ZIJN.

Het is een grote victorie, die gewonnen moet worden --- een grote victorie.

En des te meer geweldig en moeilijk, omdat (zeker door de noodzaken van het werk) ik alleen omgeven ben door mensen, die aan de andere kant staan. Ik heb geen enkele optimist om me heen. Alles, dat mensen vertellen, alles, dat zij me brengen, is altijd de visie (meer of minder helder en volledig) van wat zou moeten gaan; maar de visie van wat zou moeten zijn... heb ik nooit gevonden, behalve in Sri Aurobindo.

Alleen in plotselinge vlagen, in flitsen, nu en dan, en alleen, wanneer hij schreef (nooit, wanneer hij sprak), kon je dat soort scherpe dingen, scherpe onderscheiding vinden, zoals in wat we 's anderdaags vertaald hebben. Anders was er, toen hij sprak, toen hij met mensen was, nooit een negatieve kritiek.

Niemand anders.

Vanaf mijn vroegste kindertijd (toen ik vijf was, mijn herinneringen bij vijf) en gedurende meer dan tachtig jaar ben ik altijd omgeven geweest met mensen, die me een overvloed aan opstand, ontevredenheid, brachten, en dan steeds meer gevallen (zekere gevallen zijn erg acuut geweest en zijn het nog) van loutere ondankbaarheid --- niet naar mij, dat maakt helemaal niet uit: naar het Goddelijke. Ondankbaarheid... dat heb ik vaak erg, erg pijnlijk gevonden --- dat het zou bestaan. Het is een van de dingen, die ik mijn leven gezien heb, die mij het meest... het meest intolerant leken --- dat

soort zure bitterheid tegen het Goddelijke, omdat dingen zijn, zoals ze zijn, omdat al dat lijden toegestaan werd. Het neemt meer of minder onwetende, meer of minder intellectuele vormen aan... maar het een soort bitterheid. Het neemt soms persoonlijke vormen aan, die de strijd zelfs moeilijker maken, omdat je je niet kan mengen in kwesties van personen --- het is geen persoonlijke kwestie, het is een FOUT om te denken, dat er een enkele "persoonlijke" beweging kan zijn in de wereld; het is mensen's onwetende bewustzijn, die het persoonlijk maakt, maar het is het niet: het zijn allemaal aardse attitudes.

Het kwam met het Denkvermogen; dieren hebben het niet. En daarom voel ik een lieflijkheid in dieren, zelfs de meest woeste, wat niet in de mens bestaat.

(lange stilte)

En toch is van alle bewegingen, degene, die misschien de meeste vreugde geeft --- een onvermengde vreugde, onbesmet door dat egoïsme --- spontane dankbaarheid.

Het is iets, dat erg speciaal is. Het is geen liefde, het is geen zelf-offeren.... Het is erg VOLLE vreugde. Erg vol.

Het is een erg speciale vibratie, anders dan elke andere dan zichzelf. Het is iets, dat je verwijdt, dat je vult --- dat is zo innig!

Het is zeker van alle bewegingen binnen het bereik van het menselijke bewustzijn degene, die je het meest uit je ego trekt.

En wanneer het een dankbaarheid kan zijn zonder motief, die vibratie (in feite, de vibratie van wat bestaat naar de Oorzaak van bestaan)... dan verdwijnen veel barrières ogenblikkelijk.

(Moeder contempleert die vibratie van dankbaarheid gedurende een lange tijd)

Wanneer je die vibratie kan binnengaan in zijn zuiverheid, dan realiseer je je onmiddellijk, dat het dezelfde kwaliteit heeft als de vibratie van Liefde; het is zonder richting. Het is niet iets, dat van een ding naar het andere gaat, het gaat niet van hier naar daar (*gebaar van laag naar hoog*) of van daar naar hier... het is (*rond gebaar*) simultaan en totaal.

Ik bedoel, dat het iets is, dat de twee polen nodig heeft om te bestaan; het gaat niet van een pool naar de andere of van de andere naar de ene: het is een vibratie, die in zijn zuiverheid hetzelfde is als de vibratie van Liefde, die niet van hier naar daar gaat of van daar naar hier --- de twee polen van bestaan.

Het bestaat in zichzelf voor zijn eigen heerlijkheid van zijn. (en wat ik zeg, bederft het veel.)

Zoals Liefde.

Mensen hebben ad nauseam herhaald, dat er niets bestaat zonder deze polen, dat deze twee polen de oorzaak zijn van het bestaan en alles om hen heen draait (*Moeder schudt haar hoofd*), maar dat is niet, hoe het is. Dit betekent, dat de mens in zijn gewone uiterlijke bewustzijn niets er voorbij kan begrijpen. Ziezo. Dat weten we. Maar in haar essentie (*Moeder schudt haar hoofd weer*), is Liefde niet zo.

Uiteindelijk is dankbaarheid alleen een erg licht gekleurde tint van de essentiële Vibratie van Liefde.

December 25, 1963

(Moeder ziet er moe uit)

Hoe zijn je nachten?

Niet te bewust.

Dat maakt niet uit (!) wanneer je rust krijgt, is het alles, wat je nodig hebt.

Vannacht was er een doorlopend lastigvallen.

(stilte)

Er is op het moment een volledige studie gaande in het onderbewuste over de oorzaak van ziektes. Ik zie geen erg plezierige dingen....

Er is een hele zone in het meest materiele vitale, dat doordringt, als het ware, het subtiele fysieke --- daar worden ziekten gevormd. Je ziet zwermen van volledig *verdraaide* formaties --- een gebrek aan oprechtheid. En het drukt zichzelf uit in beelden: ik zie allerlei soorten mensen en doe allerlei soorten in een speciale zone --- dezelfde mensen, die ergens anders zijn,

zijn hier ook onder een speciaal aspect. Het is een mengsel van de deformatie van bewustzijn, de deformatie van taal, de deformatie van vormen --- zwermen en zwermen!... Gedurende uren.

Maar ik werd altijd vergezeld door een vorm, niet een erg precieze, maar die de materialisatie was in die werkelijkheid van de Heer's Aanwezigheid. Ik herinner me, dat ik voor het werk een enorme kamer binnengegaan was, die volledig leeg was, zonder iets, in een half licht, toen ik plotseling voelde, dat iets me hier vast greep (*gebaar aan de achterkant van de nek*), iets, dat ik zelfs fysiek voelde (ik lag in mijn bed, maar ik voelde het fysiek). Dus wees ik er op aan die Vorm, die me overal vergezeld --- zo aandachtig, zo dichtbij --- om uit te leggen en dingen aan me laten zien; ik klaagde, terwijl ik zei, "Kijk, iets heeft me vastgegrepen, het doet zelfs fysiek pijn." Dus zag ik een soort arm komen en dan ding van mijn nek nemen, het wegtrekken en het aan me presenteren: het was als een van die grote katten, die *vliegende vossen* genoemd worden (er zijn enige hier, zij eten kleine vogels, kuikens...), het klampte zich vast aan mijn nek! Hij zei, "Oh, het is niets! Het is alleen dat." (*Moeder lacht*) En het was een groot ding als dit (*ongeveer een meter*), dat me hier vastgepakt had en zijn klauwen nog naar buiten had (hij had het van mijn nek gewrongen). Het was plat geworden en bijna inert, maar het nog zo boosaardig als wat dan ook.

Het was nogal eenvoudig een "incident" --- om er maar een te noemen.

Maar het opmerkelijke is, dat mijn fysieke pijn onmiddellijk wegging; ik voelde een pijn aan de achterkant van mijn nek, als een gewicht, dat pijn doet en op de zenuwen drukt, en het ging onmiddellijk weg: "Oh, het is niets, alleen dat"!

Toen leek Hij me naar andere plaatsen te leiden, waar ik een soort schorpioen zag met een erg oude vorm (het was ook een soort entiteit in die werkelijkheid en het gaf andere ziekten), die probeerde ergens omhoog te klimmen. Er was ook een soort afgeknotte slak, die doorgesneden was, en uit de snee ontsnapte iets als het leven, maar het was nog levend. Allerlei soorten verschrikkingen. Maar er was niet het minste gevoel van walging: het was meer als een bewustzijn, dat studeerde, observeerde, en het "ik," dat observeerde, was de kracht, die uitgeoefend werd door het bewustzijn, op het spel van die dingen.

Het is geen plezierige werkelijkheid. Het is de werkelijkheid, die gewoon zo is (*Moeder plaatst een hand op de andere*), onmiddellijk voorbij... (hoe kan ik het neerzetten? Het is noch hoger, noch dieper vanbinnen) voorbij het subtiele fysieke, en het is de werkelijkheid, waarin formaties van ziekten MATERIALISEREN. Ik bracht er meer dan drie uur van de nacht in door.

Het is een soort studie... een nuttige, misschien. En ik merkte op, ik herinner me, dat ik geklaagd heb, "Oh, het doet pijn!" (Klaarblijkelijk was ik diep in slaap, maar ik was erg bewust van mijn lichaam.) Dus het interesseerde me, en ik keerde me naar de Heer: "Het doet nogal pijn." Dus

stak Hij zijn hand uit, nam dat ding weg en presenteerde het aan me, terwijl Hij zei, "Oh, het is dat alleen"!... het was niet mooi. Maar toen ging de pijn OGENBLIKKELIJK weg. Ik had gedurende de avond enige pijn gevoeld, voordat ik naar bed ging (de zenuwen deden pijn, de nekspieren deden pijn, het was alsof iets zwaar naar beneden woog en zich pijnlijk aan me vast te klampte): ik zag, dat Zijn hand het pakte en dat dier aan me presenteerde en ik hoorde de stem zeggen, *Oh, het is alleen dat* (Hij sprak in het Engels tegen me), *het is alleen dat --- weg!*

Precies, wat Sri Aurobindo deed, toen hij hier was: zijn hand leek te komen, de pijn te pakken, en de ziekte ging weg.

De nachten zijn alleen een beetje... vermoeiend. Nachten van werk, van worsteling. En dan is er gedurende de dag een lawine van mensen en dingen... Wanneer je niet gek wordt, is het een zeker teken, dat je geen aanleg had voor gekheid! (*Moeder lacht*)

Wel.

Je zou desalniettemin wat rust moeten krijgen. Het is tijd, dat het boek af zou moeten zijn en die [Tantrische] geschriften af waren --- zodat je kan gaan zitten met je gezicht naar de zee. En de golven zien bewegen, niet?

Ik heb nog acht dagen werk.

Okay. Je moet het nog acht dagen volhouden.

Deze acht dagen zijn de meest...

Naderhand kun je gaan zitten en naar de golven kijken. De golven... dat is mooi! (*Moeder lacht ironisch*)

December 29, 1963

(Notitie van Moeder aan Satprem aan Moeder)

Satprem, mon cher petit,

Op de 31ste zal ik je ontmoeten in de muziekkamer, en ik zou het fijn vinden, dat Sujata ook komt om 10 A.M., omdat ik verschillende keyboards wil proberen van het orgel, en zij zal me helpen om ze op te stellen.

Mijn tederheid is altijd met je

getekend: Moeder

December 31, 1963

*(Moeder test het orgel:
een kleine witte figuur,
die heen en weer gaat op haar stoel)*

Daar.

Je hebt het opgenomen, is het niet?... En we zullen het morgen op die manier spelen [voor de Ashram] --- ik zal geen enkel werk te doen hebben!

(Sujata:) Is het "werk"?

Je hebt altijd plezier.

Het geeft me plezier... Ik weet het niet, ik weet helemaal niet, wat ik speel, helemaal niet, helemaal niet! Ik hoor het nauwelijks. Er is iets, dat "daar" plezier heeft. Wanneer ik alleen een minuut luister, begint het me te verstoren!

Dat is genoeg, niet?

(Aan Satprem:) Wat zeg je, jij daar? Is dat genoeg of wil je meer horen?

Het hangt er vanaf. Wanneer je moe bent...

Oh *(lachend)*, vermoeiend, dit! Het vermoeit niets. Het hoofd is leeg. Ik vertel je, wanneer ik luister, wordt het moeilijker; wanneer ik luister, is het goed.

Hoe laat is het?

Bijna half elf.

Heb je me iets te vertellen?... Je wil meer horen... in een mineur sleutel --- dit was een majeur sleutel!

(Tegen Sujata) Hoe is het met jou, prefereer je “vrolijk” of “verdrietig”?
(gelach)

Ik had de bedoeling om “De Verschrikking van de Wereld van Valsheid” morgen te spelen, en te eindigen met “De Glorie van Licht”... wanneer het komt.

Maar dit is een kleine ontspanning... muzikale ontspanning.

*(Moeder bespeelt het harmonium weer:
“vrolijke mineur sleutel” en
eindigt met een G)*

Klaar deze keer.

Dat is een belofte: de G.

Wanneer er ook een belofte komt, eindigt het met een G.

(Moeder vibreert de G)

Dus ik zal de keyboards houden, zoals zij zijn. En morgen om half een, wanneer ik speel [voor de Ashram], zal het misschien niet... zo vrij zijn als vandaag!

(Tegen Sujata:) Je zet alles terug op zijn plaats.

Ik weet de tijd niet... De klok is er [aan de muur], maar ik kan niets zien; ik zie de heldere hemel.

(Moeder geeft bloemen)

Het is een “gouden bloem” [een hibiscus], is het niet!

Wat riep de muziek in je op?... Ik wil niet, dat je “goed” of “slecht” zegt, maar suggereerde het iets?

Mijn ogen vielen op deze zin van Sri Aurobindo [op de kalender]

Ah, exact! Dat is het. Dat is het! Ik kijk er iedere dag naar. In de avond zijn de datum en het citaat veranderd --- ik weet niet, wat morgen's tekst zal zijn, we moeten de kalender veranderen en “Januari” beginnen. Zou je willen, dat wij het doen? Breng de kalender hier.

Dit alles zal nu weggaan!

We hebben December hier. *(Moeder leest:)*

En de aarde zal het Geest's manifeste huis zijn.¹⁴⁶

(Sujata:) Is het de belofte, die kwam?

Ja, de belofte van de G. De G. belooft altijd.

*(Moeder zet de kalender
op 1 Januari 1964, en leest
Sri Aurobindo's citaat)*

Alles kan gedaan worden, wanneer God's aanraking er is¹⁴⁷

Daar: *Alles kan gedaan worden. Alles.*

Ik vind deze kalender erg leuk door de citaten ervan. Ik verander het elke avond.

Ik zie morgen hier... *(Moeder kijkt naar haar notitieboek)* vier, vijf, zes, zeven, acht mensen, en twee daar, wat tien maakt --- morgenochtend tussen 10 en 11 A.M..... *(Lachend)* "Alles kan gedaan worden, wanneer de God's aanraking er is"!

Dus ik zal jullie volgend jaar zien.

Heb ik je alles gegeven? Heb ik de tweede kalender gegeven [met een foto van Moeder, die in Calcutta gedrukt is]? De andere vond hij [Satprem] niet leuk.

(Sujata:) U bent te streng, kleine Moeder!

Ah, daar gaan we weer! Maar ik was niet te streng: ik was in contemplatie!

(Satprem:) Een strenge contemplatie.

*(Op de tweede kalender,
laat de foto Moeder zien,
die betrokken is in haar werk)*

¹⁴⁶ Savitri.

¹⁴⁷ Savitri.

Het is het laatste deel van de *Synthese*.¹⁴⁸ We worden verondersteld om het samen te reviseren, maar het werkt niet.... (*Tegen Sujata:*) Weet je, wat hij doet? Hij neemt het Engels en begint weer te vertalen! (*lachend*) Dus er is geen werk meer voor me!

De conclusie is, dat wanneer hij het boek af heeft, ik je het manuscript zal geven om het uit te typen. Wanneer mijn ogen goed waren, zou het gaan, maar zij niet goed, de arme dingen (ik kan slecht over hen spreken, zij hebben goed gediend, maar hoe dan ook...). Of anders zou hij [Satprem] direct moeten corrigeren op mijn manuscript, maar dat zal hij niet doen.

Ah, nee!

Dus heeft het geen nut.

(Sujata:) Ik heb ook een heel jaar van "Agenda" om in te halen.

Oh, de Agenda.... Ik blijf steeds door praten. Hij heeft een handigheid om me te laten praten --- voordat hij komt, beslis ik, "Vandaag zal ik niets zeggen," en dan ... Ik weet het niet, hij zegt niets, hij vraagt niets, en ik weet niet, wat er gebeurt, maar ik begin te praten!¹⁴⁹

Okay, we zullen dus beginnen met de revisie van de *Synthese* op de 4de, is mijn handschrift moeilijk?

(Sujata:) Nee, nee!

Oh, het is niet zo goed meer. En terwijl ik het schreef, gebeurden enkele vreemde dingen: op een dag verloor ik plotseling alle controle over mijn hand.... Hoe schrijf je? En plotseling begin ik te schrijven en dan zie ik, het is Sri Aurobindo's handschrift! En omdat het onleesbaar is, dacht ik, "Dat is geen grote vooruitgang!" (*gelach*) Dus ik spande mijzelf werkelijk in, geconcentreerd, schreef langzaam, als een leerling in school, en het kwam terug!

Dus je kan enige passages tegenkomen, die helemaal niet leesbaar zijn.

Maar het laatste deel ["De Yoga van Zelf-Perfectie"] is het langste en ook het moeilijkste.

¹⁴⁸ In feite is de passage, die de Moeder laat zien vertalen in de foto is uit Savitri:

Onze wil[zal] een kracht [zijn] van het Eeuwige's vermogen
En denken de straal van een spirituele zon.

(I.IV.55)

¹⁴⁹ Satprem stelde inderdaad enige vragen aan Moeder, maar hij WAS een vraag.

Hij maakte het niet af.

Hij maakte het laatste hoofdstuk nooit af, hij vertelde me zelfs, “Je zal het afmaken, wanneer ik mijn yoga gecompleteerd zal hebben,” en toen ging hij en liet alles achter.

Naderhand vertelde hij me verscheidene keren, dat ik degene zou moeten zijn om het af te maken --- ik antwoordde hem, dat ik het brein er niet voor had. Of anders zou ik het moeten schrijven op een mediamieke manier, maar ik ben geen goed medium, ik ben te bewust --- het bewustzijn is onmiddellijk ontwaakt op de achtergrond en kijkt naar het fenomeen, dus het stopt met werken.

Maar Uw Agenda is het einde van de “Yoga van Zelf-Perfectie”!

Wel, het zal een lang eind zijn! (*Moeder lacht*) Met andere woorden, wanneer het voorbij is (we moeten eerst wachten tot het voorbij is), wanneer het voorbij is, met deze notities, zouden we iets tot stand kunnen brengen --- je zal enige tijd moeten wachten! Er zijn nog verscheidene jaren te gaan.

Het maakt niet uit, we zijn niet verveeld, niet? (*Tegen Sujata:*) Ben je verveeld. Vertel me eerlijk, ben je verveeld (*Sujata lacht*) Ik hoef het HEM niet te vragen, ik ken het antwoord: “Oh, het is eindeloos, het duurt voor altijd, er gebeurt niets, er vindt niets plaats...” (*gelach*) Hoe dan ook, mijn kinderen, dat is, hoe het is. Ik ga zo snel als ik kan, ik ben degene, die het meest bezorgd is! Maar je kan niet haasten, het is niet mogelijk. Niet mogelijk.

In feite ging Sri Aurobindo in *Savitri* door alle werelden, en het gebeurt zo, dat ik dat volg zonder het te weten (omdat ik het me nooit herinner --- Goddank, ik dank de hemel werkelijk! --- ik vroeg de Heer om mijn mentale herinnering weg te nemen en Hij nam het volledig weg, dus ik word er niet door belast), maar ik volg die beschrijving in *Savitri* zonder mentaal de volgorde van de werelden te weten, en deze laatste enkele dagen... was ik in de Warboel van de Valsheid (ik vertelde het je de laatste keer), het was werkelijk pijnlijk, en ik spoorde het op tot de meest onbeduidende vibraties, die teruggaan naar de oorsprong tot het moment, dat de Waarheid kon veranderen in Valsheid --- hoe het allemaal gebeurde. En het is zo vaag, bijna onwaarneembaar, die deformatie, de oorspronkelijke Deformatie, dat je neigt om de moed te verliezen en je denkt, “Het is nog werkelijk erg gemakkelijk om vallen over... het kleinste ding en je kunt nog omvallen naar Valsheid, naar Deformatie.” En gisteren had ik een passage in mijn handen uit *Savitri*, die naar me toe gebracht werd --- het is een wonder, maar... het is zo verdrietig, zo miserabel, oh, ik had kunnen huilen (ik huil niet gemakkelijk).

De wereld liep vol van bedreigende Energieën,
En waarheen ook zijn ogen zich wendden voor hulp of hoop,
In veld en huis, op straat en in kamp en op de markt
Ontmoette hij de rooftocht en het heimelijke komen en gaan
Van gewapende verontrustende belichamende Invloeden.

Een optocht van donkere en naakte godinnengedaanten
Alarmeerden de lucht met grootse onbehaaglijkheid;
Verschrikkelijke voetstappen naderden onzichtbaar,
Vormen, die bedreigingen waren, drongen het droomlicht binnen,
En omineuze wezens gingen hem voorbij op de weg,
Van wie juist de aanblik een calamiteit was:
Een bekoring en lieflijkheid, plotseling en formidabel,
Gezichten, die verleidelijke lippen en ogen omhoog brachten,
Benaderden hem gewapend met schoonheid als een valstrik,
Maar verborgen een fatale betekenis in iedere lijn
En konden in een moment gevaarlijk veranderen.

Maar alleen hij kon die afgeschermdde aanval onderscheiden.

(II.VII.205)

Het maakt je afvragen.... Het is, alsof iets plakkend je omgeeft, je overal aanraakt; je kan niet voorwaarts gaan, je kan niets doen zonder deze zwarte en plakkerige vingers van Valsheid tegen te komen. Het was een erg pijnlijke impressie.

En gisterenavond was er, als het ware, het Antwoord. Deze morgen, toen ik opstond, herinnerde ik het me niet helder, maar in het midden van de nacht wist ik het erg goed (Het gaat niet van slaap naar waakbewustzijn; het komt uit een toestand om naar een andere te gaan en toen ik uit die toestand kwam om de zogenaamde normale in te gaan, herinnerde ik het me erg goed.) Ik was, alsof gemaakt om OP DE MANIER te leven van de Valsheid in de Waarheid veranderen en het was zo vreugdevol!... Zo vreugdevol. In de zin, dat het een vibratie is, die overeenkomt met vreugde, die in staat is om de vibratie van Valsheid op te lossen en te boven te komen. Dat was erg belangrijk: het is geen inspanning, het is geen rechtvaardigheid, of scrupule of rigiditeit, niets van dat, niets van dat heeft enig effect op die droefheid (het is een droefheid) van Valsheid --- het is iets, dat zo verdrietig is, zo hulpeloos, zo miserabel... zo miserabel. En alleen een vibratie van Vreugde kan het veranderen.

Het was een vibratie, die vloeide als zilverachtig water --- het rimpelde en stroomde als zilverachtig water.

Wat betekent, dat strengheid, ascetisme, zelfs een intense en strenge aspiratie, alle strengheid, dat alles: geen actie. Geen actie --- Valsheid blijft zitten op de achtergrond.... Maar het kan de sprankeling van vreugde niet weerstaan. Het is interessant.

(stilte)

En in zijn tekst zegt Sri Aurobindo, dat de Heer de tegenstellingen verenigt, de tegengestelden, brengt ze samen, zodat zij elkaar bevechten, en dat deze wil en actie Hem een sardonische grijns zal geven (ik geef commentaar).

Een streek bereikte hij, die onbebouwd was en in bezit van niemand:
Daar kon iedereen binnengaan, maar niemand kon lang blijven.
Het was een niemandsland van kwaadaardige sfeer,
Een dichtbevolkte buurt zonder een enkel huis,
Een grensstreek tussen wereld en hel.

Daar was onwerkelijkheid Natuur's heer:
Het was een ruimte, waar niets waar kon zijn,
Want niets was, wat het geclaimd had te zijn:
Een hoge verschijning omwikkelde een schoonschijnende leegte.

Toch zou niets zijn eigen pretentie bekennen,
Zelfs tegen zichzelf in het ambigue hart:
Een uitgestrekte deceptie was de wet der dingen;
Alleen door die deceptie konden zij leven.

Een niet substantieel Niets garandeerde
De valsheid van de vormen, die deze Natuur aannam
En maakte dat zij enige tijd leken te leven en te bestaan.

Een geleende magie onttrok hen aan de Leegte;
Zij namen een vorm en substantie, die niet de hunne was
En lieten een kleur zien, die zij niet konden behouden,
Spiegels voor een droombeeld van de werkelijkheid.

Ieder regenboog-schittering was een prachtige leugen;
Een onwerkelijke schoonheid sierde een glamour gezicht.

Op niets kon men rekenen om te blijven:
Vreugde verzorgde tranen en het goede bewees kwaad te zijn,
Maar nooit werd aan het kwaad het goede onttrokken:
Liefde eindigde spoedig in haat, heerlijkheid gedood met pijn,
Waarheid groeide tot leugen en de dood heerste over het leven.

Een Vermogen, dat lachte om het onheil van de wereld,
Een ironie, die zich voegde bij wereld's tegengestelden
En hen in elkaars armen wierp om te strijden,
Gaf Gods gelaat een sardonische grijns.

(II.VII.206)

Er werd mij gevraagd om een illustratie voor H.; Ik zag het beeld, het Heer's gezicht met een sardonische grijns. En toen, na vannacht's ervaring veranderde deze morgen die uitdrukking van het gezicht plotseling, en zag ik het beeld van het ware, het ware verdriet van Compassie --- ik weet niet, hoe ik het uit moet leggen.... De sardonische grijns veranderde: van sardonisch werd het bitter, van bitter werd het verdrietig, van verdrietig werd het vol van een buitengewone compassie....

(*stilte*)

Dus we zouden kunnen zeggen, dat Valsheid het verdriet van de Heer is. En dat Zijn Vreugde de kuur is voor alle Valsheid.

Verdriet moest uitgedrukt worden om zo gewist te worden uit de schepping.

En verdriet is Valsheid --- het Heer's verdriet, verdriet in zijn essentie is Valsheid.

Dus leven in Valsheid is de Heer pijn doen.

Het opent horizonten....

En Zijn Vreugde is de kuur voor alles.

Dat is het probleem vanuit een andere hoek gezien.

Dus, wanneer we van de Heer houden, kunnen we Hem geen oorzaak voor verdriet geven, en noodzakelijkerwijze komen we tevoorschijn uit de Valsheid en gaan Vreugde binnen.

Dat zag ik vannacht. Het was helemaal zilverachtig. Alles zilverachtig, zilverachtig....

Er was zelfs de visie van hoe de vibraties waren in de cellen: vibraties, die zilverachtig waren, sprankelend, rimpelend, maar erg regulier, en precies... (hoe kan ik het neerzetten?). Het was de contradicties van de Valsheid in de cellen; zoals kleine flitsen van zilverachtig licht.

Maar dat [Valsheid] is een groot obstakel, de extreme moeilijkheid. Het is iets plakkerigs, dat de schepping is binnengegaan en aan alles plakt, en wat ook een materiele gewoonte geworden is, omdat niet alleen het Denkvermogen Valsheid in zich heeft: er is Valsheid in het Leven, in het Leven zelf. In het volledig onbezielde, ik weet het niet.... Kwam het misschien met het Leven? (Volgens *Savitri* ligt de oorsprong van Valsheid in het Leven.) Maar het is, alsof de Onbewustheid om naar Bewustzijn te gaan, terug te keren naar Bewustzijn, het pad genomen had van Valsheid en Dood, in plaats van het pad van de Waarheid.

En de Valsheid is dit: het verdriet van de Heer.

Er werd mij gevraagd om een boodschap voor volgend jaar, en dat soort dingen bleef naar me toekomen, dus zei ik niets. Zij zouden het zelfs niet begrijpen, het is onbegrijpelijk, wanneer je de ervaring niet hebt. En wanneer je zo, bijna dogmatisch, zegt, "Valsheid is het verdriet van de Heer," betekent het niets.

Of wanneer je het op een literaire manier zegt, is het niet langer waar.

En, wanneer je zei, "Valsheid is de Heer's manier om ongelukkig te zijn"(!) (*Moeder lacht*), mensen zouden denken, dat je niet serieus bent.

Wel. Mijn kinderen, ik denk, dat het tijd is om te gaan en ons werk te doen. Ik wens je een gelukkig nieuw jaar.

